Anastasia Novih

SENSEI

I dio

iz Šambale

Anastasia Novih

Sensei iz Šambale.

Knjiga I.

Izvornik ove knjige, kao i drugih knjiga Anastasije Novih, napisan je ruskim jezikom. Mora se shvatiti da sve što je podložno prijevodu ovih knjiga na druge jezike više nije izvornik kao takav. To su zapravo prijevodi značenja i razumijevanja ljudi koji čine te prijevode u pokušaju da te informacije prenesu drugima. Istinski spoznavatelji čitaju ove knjige samo u izvorniku kako bi se razumjelo ne samo njihovo iskonsko značenje, već također impresivna snaga i duh istine ovih knjiga.

Na hrvatski jezik prevedeno s engleskog.

Na prvi se pogled čini da je mladost koja pronalazi **Mudrost,** naivna. Ta uobičajena percepcija samo je iluzorna prepreka, tj. vješta zamka koju je naš ego postavio na putu otkrivanja savršenog **Duha**. Onaj tko ne upadne u takvu zamku **otkrit će** više od onoga što se usuđuje nadati. Pozdrav Pobjedniku - jer će mu **Znanje** biti nagrada, a **tajna** će postati stvarnost.

Ova je knjiga napisana na temelju osobnog dnevnika bivše srednjoškolke tijekom njezine završne godine, a odražava događaje 1990.-1991. godine.

Fenomen kreativnosti Anastasije Novih je ono u čemu svi vide, kao u ogledalu, nešto svoje, čisto unutarnje. Knjiga „Sensei iz Šambale“ otkriva unutarnji svijet šesnaestogodišnjakinje koja se iznenada nađe licem u lice sa smrću. To ju je ponukalo da preispita svoj život i potraži odgovore na vječna pitanja: „zašto čovjek živi i koji je smisao života? Tko sam ja zapravo? Zašto su većina ljudi na zemlji vjernici? Najzad, ako vjeruju, to znači da se nečemu nadaju. Kako velikani dostižu unutarnju besmrtnost? Što se krije iza koncepta suštine Čovjeka?“

Neobuzdana energija unutarnje potrage vodi je do susreta s neobičnim, vrlo učenim čovjekom, majstorom borilačkih vještina i vrlo tajanstvenom Osobnošću - Sensejem. Utjecaj na dubinu duše, Sensejev izvanredan svjetonazor, njegova fascinantna filozofija i znanje o svijetu i čovjeku, dinamične borilačke vještine, mudrost u svakodnevnim situacijama, alternativna medicina i drevne duhovne prakse (uključujući učinkovite tehnike borbe protiv negativnih misli), te demonstracija fenomenalnih čovjekovih mogućnosti. Sve to i još mnogo toga heroina upoznaje stupanjem u kontakt sa Sensejevim svijetom. Ali što je najvažnije, pronalazi odgovore na svoja glavna, unutarnja pitanja te iz vlastitog iskustva uči da je ljudima odozgo darovana najmoćnija stvarajuća sila - snaga vjere i Ljubavi.

Sva prava pridržana.

Nijedan dio ove knjige ne može se reproducirati ili koristiti u bilo kojem obliku ili na bilo koji način, elektronički ili mehanički, bez prethodnog pismenog odobrenja A. Novih i „Allatra“ LLC.

PROLOG

Tiha, topla, ljetna noć bijaše poodmakla, oslobađajući užurbani dan njegovih zamornih aktivnosti. Njen duboki tamni veo bio je smirujući, slatko uspavljujući sva živa bića i polako ih uranjajući u dubok san. Njena čarolija nije utjecala samo na srca zaljubljenih - za njih je vječnost prošla kao trenutak. Na obali mora, na nenaseljenom mjestu, pucketala je usamljena vatra, bacajući tajanstvene sjene. Bezobličnо stvorenje sjedilo je samo u svome postojanju. Njegov jedini svjedok bio je beskrajni Svemir, osvijetljen zvjezdanim svjetovima i Mjesecom koji dozivaše vječnost svojom srebrnkastom, blistavom stazom na površini vode. Naokolo je vladala tišina koju se ni more ne bi usudilo uznemiriti bukom svojih valova. Vrijeme kao da je stalo, izgubivši svako značenje. Bio je to trenutak vječnosti.

Stvorenje se pomaknulo, ispuštajući neobične zvukove i polako se podijelivši na dva zasebna dijela. Zrakom su se mogli čuti ljudski glasovi:

„Bože, život ponekad može biti tako dobar u ovom grešnom svijetu."

„Iskreno, ne želim ni otići."

„To ti i govorim."

Vatra je jarko plamtjela, ljubomorno pokušavajući zauzeti malo prostora u noći. Njeni su blistavi odsjaji s različitim uspjehom prvo pojačavani tamom, a zatim neustrašivo bacani u daljinu, obasjavajući okolinu svojim prirodnim tonovima.

„Dakle, kakva će biti tvoja odluka, Rigdene?"

„Moji su zaključci, naravno, tužni. Ali mislim da još uvijek vrijedi malo pričekati za konačnu odluku... Pretpostavljam da se isplati ostati ovdje neko vrijeme."

„Nije sve tako crno. Štoviše, kad si već odlučio ostati, daj im još jednu priliku i dopusti mi..."

Odjednom niotkuda, lagani je povjetarac preletio preko mora, oživljavajući mjesečinom obasjanu stazu koja je čarobno zaiskrila svojim, srebrnim nijansama, vodeći u maglovitu daljinu. Kao da je priroda zadirkivala stvorenje, s jedne strane ga prihvaćajući svojom vječnošću, a s druge strane svojom prirodnom, zemaljskom ljepotom. Očigledno, neka najdublja tajna, samoj sebi poznata, krila se u ovom nježnom vjetru.

Nije tajna da nas Sudbina vodi kroz složeno putovanje međusobnih odnosa, prirodnih pojava i zamršeno povezanih putova događaja i slučajnosti. Na samom kraju vodi do opipljivog događaja, konačnog raskrižja na životnom putu. Ovdje se čovjek možda usudi nadati da mu se daje prilika za izbor. Ali ista neumoljiva snaga Sudbine, nizom logički povezanih okolnosti, neprimjetno pomaže čovjeku u odabiru. Jer lanac događaja, prema njezinu planu, neizbježno bi trebao udružiti ljude, ljude koji se još ne poznaju i koji, živeći u svom malom svijetu, ovoga trenutka na to ni ne pomišljaju. Ali to će ih zbližavanje natjerati da rade zajedno, uzajamno tražeći isti cilj, stvarajući velik broj ključnih događaja u životima drugih ljudi.

I ja sam dijelila istu sudbinu. Rođena sam u zabačenom ruskom selu. Moji su roditelji bili u vojsci, časno ispunjavali svoju dužnost na pošten i iskren način. Zato ih je njihovo zapovjedništvo na isti, pošten i iskren način, slalo u različite dijelove naše bezgranične domovine - Sovjetskog Saveza. Tako je naša obitelj stigla u Ukrajinu, „Zemlju procvjetalih kestena“, gdje smo se nastanili u rudarskom kraju s mirisom ruže.

Trebala bih reći da sam prilično društvena osoba s raznim interesima. Nikad mi nije bio problem naći zajednički jezik s novim ljudima. Zato se moja osoba brzo pridružila grupi istomišljenika u mojemu novom zavičaju. Zajedno smo posjećivali različite hobi grupe, uključujući ples u parovima, išli u kino, kafić i kazalište. Općenito, kako kažu, moj je život išao normalnim tokom.

Sve je bilo super, ali... do određenog trenutka. Jer Sudbina ima svoje planove. Neočekivano za moje bližnje, a pogotovo za mene, na samom vrhuncu moje mladosti sudbina me ubacila u vrlo težak vrtlog kušnje da sam u njemu zamalo umrla od potpunog beznađa i životinjskog straha od smrti.

Na početku moje posljednje školske godine krenule su mi kronične, jake i dugotrajne glavobolje. Roditelji su me odveli na pregled. Liječnici su samo s njima razgovarali o rezultatima, zbog čega sam bila vrlo zabrinuta. To je iznjedrilo niz briga koje su jedna za drugom počinjale mučiti moju dušu. Potpuna neizvjesnost bila je najgora od svega.

Sve su te okolnosti bile baš zastrašujuće dok slučajno nisam načula majčin razgovor s liječnikom:

„...ali valjda mora postojati spas?“

„Naravno, uvijek postoje mogućnosti. Vidite, ovaj mali tumor s vremenom može postupno rasti, a to je vrlo opasno. Najbolje je operirati sada, prije nego što bude prekasno... Usput, postoji vrlo dobra klinika u Moskvi, koja je specijalizirana za ovakve probleme... imaju izvrsne specijaliste. Jedini je problem što je teško kod njih dobiti termin. Lista čekanja popunjena je za godine unaprijed, a djevojci je operacija potrebna što je prije moguće. Inače... teško je predvidjeti razvoj bolesti, pogotovo ako se radi o tumoru na mozgu. Ponekad ljudi mogu živjeti godinu dana, a ponekad i duže. U svakom slučaju, ne biste trebali gubiti nadu. Možda imate veze koje bi vam pomogle ubaciti se tamo...“

Nisam slušala ostatak razgovora. Samo mi je jedna rečenica titrala u glavi: „Jedna godina... i kraj!“ Praznina i beznađe zahvatiše mi dušu. Bučna bolnička vreva postupno je nestajala, ustupajući mjesto vrtlogu misli: „Umrijet ću u cvijetu mladosti! A nisam ni počela živjeti... Zašto ja? Čime sam to zaslužila?!“ Bila sam u krajnjem očaju. Suze mi tekoše niz obraze. Postalo je nepodnošljivo zagušljivo u ovoj bolničkoj grobnici i otrčala sam do izlaza. Liječnikov glas odzvanjao mi je u ušima poput prijetećega odjeka: „Jedna godina! Jedna godina... Jedna!“

Svjež zrak u lice me pogodio svojom aromom vrtoglavice. Malo po malo došla sam k sebi i pogledala okolo. Upravo je počelo

kišiti, a drveće je stajalo kao u bajci, sa sjajnim iskričavim privjescima. Okolina blistaše čistoćom i obnavljanjem. Toplina tla prekrila je asfalt laganom izmaglicom, stvarajući dojam nadrealnosti. Bože, kako čudesna bijaše ljepota prirode! Ova prirodna ljepota koju nikada ranije nisam uočavala dobila je neko novo značenje, novu draž. Svi sitni problemi koji su mi svakodnevno donosili toliko briga izgledali su baš trivijalni i glupi. S gorčinom i mukom pogledala sam u jarko sunce, svježu zelenu travu, vesele ptice kako lete i pomislila: „Kako sam glupo provela svoj život. Šteta što nisam imala vremena učiniti nešto zaista vrijedno!“ Sve prethodne ogorčenosti, ogovaranja, taština - sve je izgubilo značenje. Sad su svi oko mene bili sretni ljudi, a ja sam bila zatočenica u dvorcu smrti.

Neko sam vrijeme bila užasno deprimirana. Izgubila sam zanimanje za školu, svakodnevni život i sve prijašnje hobije. Izbjegavala sam roditelje, zaključavala vrata svoje sobe i ravnodušno okretala stranice knjiga i časopisa. Zaista sam htjela zaplakati na nečijem ramenu, reći nekome kako se bojim umrijeti prije nego što sam uopće počela živjeti. Najbliža prijateljica mi je bila, naravno, majka. Ali kako majčino srce može podnijeti takvu bolnu ispovijest iz usta vlastitog djeteta? Jednog dana, sjedeći za stolom, sama sa svojim teškim mislima, uzela sam olovku i sve svoje osjećaje opisala na komadu papira iz bilježnice. Osjećala sam se puno bolje. Tada sam počela voditi dnevnik. Kasnije je on postao moj najbolji prijatelj, prijatelj koji bi strpljivo podnosio sve misli o mojoj neobičnoj sudbini.

Jedino što me odvlačilo od sumornih misli bila je komunikacija s mojim prijateljima. Naravno, nisam im ništa rekla o svojoj bolesti. Nisam ih htjela vidjeti ožalošćenih očiju i licima punim sućuti, poput mojih roditelja - to bi me ubilo jednom zasvagda. Zabavljalo me njihovo smiješno čavrljanje, razgovori o problemima koji su mi izgledali potpuno apsurdni u ovom životu. Sad sam na sve gledala u svjetlu nekog novog vida, sa zavišću osobe koja mora napustiti ovaj tajanstveni, još neotkriveni svijet na svome vrhuncu. Nešto se unutar mene definitivno promijenilo i prelomilo.

Kad su me prijatelji napokon uspjeli izvući iz moga dobrovoljnog kućnog pritvora u kino, bila sam iznenađena otkrivši da sam stvari počela opažati potpuno drugačije - čak i filmove. To je otprilike bilo vrijeme kada su borilačke vještine počele ulaziti u modu. U novim kinima prikazivali su najpopularnije hitove s borilačkim vještinama za rublju ili tri. Majstorstvo sportaša, neobični slučajevi njihova samoozdravljenja, njihova volja i njihova duhovna snaga su me zaintrigirali. Naravno, znala sam da je sve to gluma. Međutim, nisam se mogla oteti dojmu da su se mnoge scene temeljile na stvarnim, izvanrednim činjenicama iz povijesti čovječanstva. To me nadahnulo za potragu za člancima, knjigama i časopisima na tu temu. Moje očito zanimanje za ove pojave proširilo se na moje prijatelje. S neumoljivom strašću počeli su tražiti rijetke knjige gdje god su mogli.

Zadivljena izvanrednim sposobnostima tih ljudi i dubinom njihova razumijevanja ovog svijeta, osjećala sam da se u meni probudila neka vrsta unutarnje snage... svojevrsna nada ili nejasan predosjećaj da smrt tijela **neće biti moj kraj**! Ovaj me uvid tako dirnuo i nadahnuo iznutra, da je moja depresija počela iščezavati, te sam nekako osjetila novi poriv za životom. Iako je moj um, kao i prije, bio svjestan neizbježne smrti, jer se malo ljudi oporavljalo od raka. Ali ovo razumijevanje nije me obeshrabrivalo i nije izazivalo strah. Nešto u meni je jednostavno odbilo vjerovati. A što je najzanimljivije, nesvjesno sam se počela opirati svojim teškim, mračnim mislima.

Taj me novi osjećaj natjerao da iznova razmotrim svoj život i promislim kako sam glupo živjela. Iako nisam učinila ništa loše, bilo je apsolutno očito da sam svakog dana, svakog sata opravdavala vlastitu sebičnost, izgovarala se za vlastitu lijenost, nisam se trudila spoznati sebe, već kako uz pomoć ovoga znanja steći veći ugled u društvu. Ili da skratimo, u cijelom svom životu, kroz učenje i obiteljski život, samo se jedna misao skrivala iza svega: „ja, ja i ja“. A spoznaja da se ovo malo tjelesno carstvo „ja“

bližilo svomu velikom kraju odnosno svojoj stvarnoj smrti, probudila je sav onaj životinjski strah, užas, očaj i beznađe koje sam posljednjih nekoliko tjedana doživljavala tako intenzivno. Shvatila sam da smrt nije toliko zastrašujuća koliko njezino glupo iščekivanje. Jer u stvarnosti ne iščekujemo tjelesnu smrt, već krah našega egoističnog svijeta na kojem smo cijelog života „toliko naporno radili".

Nakon te spoznaje jasno sam razumjela da život koji sam živjela i što sam učinila je pijesak na obali mora, gdje će bilo koji val isprati sve moje napore u sekundi. **I ništa neće ostati**, samo praznina, ista praznina koja je bila prije mene. Činilo mi se da većina ljudi trati svoje živote na pješčane kule, studiozno ih gradeći, neke bliže, a neke dalje od obale. Rezultat će neizbježno biti jednak za sve njih - jednog će dana sve uništiti val vremena. Ali postoje ljudi koji sjede na suhom i nepristrano promatraju ovu ljudsku iluziju. Ili možda čak ni ne promatraju, već gledaju izvan nje u nešto vječno i nepromjenjivo. Pitam se o čemu razmišljaju i kakav je njihov unutarnji svijet. Uostalom, ako su uvidjeli ovu smrtnost, znači da su shvatili nešto zaista važno, nešto na što zaista vrijedi potrošiti život?!

Ova su me pitanja počela zabrinjavati više nego išta drugo. Ali nisam pronalazila odgovore na njih. Tada sam se okrenula knjižnim izvorima velikih svjetskih religija. Međutim, velike figure, poput Bude, Isusa, Muhameda - su oni koji su već promatrali s kopna. Ali kako su došli tamo? Posvuda je napisano: koncentracijom, vjerom i molitvom. Ali kako? Objašnjenja njihovih sljedbenika bila su toliko zbunjujuća, toliko neobična i prikrivena da bi mi mozak zaspao dok bi mi se oči napinjale da jedne te iste riječi pročitaju deset puta. Učenja tih genija bila su zanimljiva, a odražavala su samo zajedničku istinu cjelokupnog čovječanstva. Vjerojatno je ključno zrno znanja bilo skriveno između redaka. Ali nažalost, bila sam samo obično ljudsko biće, a ne onaj „izabrani", pa ga nisam uspjela shvatiti svojim umom, iako je čitanje određenih redaka doista probudilo nešto u meni.

Tada se otvorilo novo pitanje. Zašto je u svijetu toliko vjernika? Ako vjeruju, to znači da se nadaju nečemu u budućnosti. U svim svjetskim religijama postoji život nakon smrti. Čak i nakon

odbacivanja ljušture legendi i mitova postoji mogućnost da zaista ima nečega - ali čega? Kako se ono ispoljava? Kako se manifestira?

Pokušala sam ući dublje u putove religije, ali samo sam se još više zbunila. Jedino što sam shvatila je da postoji jedna stvar koja ujedinjuje sve svjetske religije - to je snaga vjere ljudi, njihova težnja da razumiju Boga i sebe. I na svoje iznenađenje otkrila sam da su izvanredni ljudi koji su uspjeli postići prve stvarne rezultate na svom putu, tražili istu stvar u svojoj spoznaji. A zapravo, mnogi od njih nisu pripadali nijednoj religiji. Bili su samo pametni i nadareni pojedinci.

Dakle, o čemu se radi? Zašto je takav fenomen svojstven ljudskoj prirodi? Što stoji iza toga? Pitanja je bilo dosta, a odgovora premalo. To mi je dalo povoda za daljnju potragu.

Postupno se svakodnevni život vraćao u normalu. Štoviše, u meni se počela rađati nekakva neobična hrabrost, jer u svom slučaju nisam imala što izgubiti. Stoga sam morala brzo ispuniti sve svoje želje. „Ako svaki preostali dan utrošim produktivno, to bi mi moglo nadoknaditi cijeli život“. Naoružana takvom krilaticom počela sam intenzivno tražiti literaturu koja bi me zanimala, bavila sam se sportom, nadoknađivala školu i pohađala različite hobi grupe. Svi su mi dani bili skroz ispunjeni i nisam imala vremena razmišljati o onom lošem. Iako su me glavobolje podsjećale na najgore, unatoč njima, neprestano sam tražila i pokušavala naučiti svašta novo, čega nisam bila svjesna ili nisam znala.

Dok su moji roditelji pokušavali pronaći različite izlike da bi ušli u moskovsku kliniku, moje su me neobuzdane težnje dovele do učenja kungfua. Naša grupa nije propustila nijedan film o istočnjačkim junacima borilačkih vještina, a snuždenog srca gledali smo trostruka salta, prevrtanja, obaranja i skokove ovih sportaša. Kad su se počele otvarati wushu škole u našem gradu u kojima se zapravo vježbalo kungfu, našu je skupinu jednom zauvijek obuzelo uzbuđenje zbog borbe. Posjećivali bismo jednu školu za drugom. Ali u prvoj je školi učitelj bio previše ljut i neznalica; u drugoj se učitelj smatrao praktično Brucem Leejem, iako je samo podučavao obično hrvanje u kombinaciji s boksom; u trećoj je tip bio obični varalica i pijanac. Tražili smo učitelja koji bi bio poput junaka koje smo viđali u istočnjačkim borilačkim filmovima. A kako kažu, onaj koji traži

uvijek će pronaći. Ono što smo otkrili bilo je više nego neočekivano - nadmašilo je sve naše ideale, čak i u našim snovima.

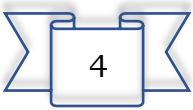

Nakon nekoliko neuspješnih posjeta školama, rečeno nam je da pokušamo sa školom smještenoj na periferiji grada, u blizini starog rudnika. Nismo vjerovali da ćemo vidjeti išta bolje od onoga što smo vidjeli u središtu grada, ali nešto nas je onamo definitivno vuklo. Nakon što smo potrošili pola dana ispitujući velik broj mještana, napokon smo pronašli.

„Doista“, priznala je moja prijateljica Tatjana tihim glasom, „ovo je mjesto prilično zastrašujuće. Ako ćemo ovdje vježbati, umrijet ću od straha. Već sam se naježila.“

I ja sam osjetila laganu drhtavicu iako je vrijeme bilo prilično toplo. Prilazeći trošnoj staroj zgradi obrasloj mahovinom, čak ni uvijek tihi Slava nije mogao šutjeti:

„Opa! Mislim da smo samo izgubili vrijeme. Nemoj mi reći da netko trenira u ovoj rupi? Kladim se da noću ovdje vježbaju samo miševi.“

Andrej, čiji su lice i lik pomalo podsjećali na ruskog Schwarzeneggera zaključio je: „Općenito govoreći, vanjski izgled uvijek odgovara ukupnom sadržaju. Vrlo je vjerojatno da ćemo sada ponovno pronaći dokaz za to.“

Primivši kvaku na dotrajalim vratima, začuo je iskusne riječi koje je sa žaljenjem izrekao Kostja:

„Oh, koliko je u tebi očit znanstvenik s katedre.“

Uz glasan smijeh uletjeli smo u dvoranu. Ali naše veselo raspoloženje brzo je preraslo u nijemo zaprepaštenje, jer je unutra bilo oko šezdeset ljudi.

„Opa“, zazviždao je Slava, „ovo je nešto posebno!“

Ali nisam slušala zbunjene primjedbe svojih prijatelja. Oči sam u trenutku fiksirala na svjetlokosog muškarca. Iako nije bio

ništa drugačiji od ostalih koji su stajali u gomili, nešto me u njemu zaintrigiralo. „Bože, lice mu izgleda tako poznato“, pomislila sam. Njegov me izgled podsjetio na nekoga koga sam dobro poznavala jako davno. Ali koga to? Krenula sam duboko kopati po sjećanju, prisjetivši se svih svojih prijatelja iz različitih gradova, svoje brojne rodbine i njihovih prijatelja. Ali svi moji pokušaji bili su uzaludni. Iz divljeg naleta uspomena prenuo me melodičan glas Senseja (Učitelja) za kojeg se ispostavilo da je taj tajnoviti mladić.

„Dakle, pridošlice“, rekao je s osmijehom, „zašto stojite poput djevojke nakon njezina prvog poljupca? Ovdje ili vježbate ili odlazite. Vaš izbor.“

Taj glas!... Bila sam u čudu. Sigurno sam i prije čula njegov glas. Ali gdje i kada?

Naša mala skupina prošla je do svlačionica. Cijelo to vrijeme zvrndajuće misli i dalje su zahtijevale zadovoljenje svoje prazne znatiželje. Pripremajući se za trening pokušala sam pitati ljude oko sebe za Senseja, da saznam odakle je. Ali ispostavilo se da nitko nije ništa znao zasigurno. To me još više zaintrigiralo.

Za razliku od spore Tatjane, na brzinu sam obukla bijeli kimono i otišla do dvorane, u nadi da ću tamo pronaći više odgovora. Tamo sam naišla samo na dodatna pitanja. Prvo što me začudilo je činjenica da je bilo ljudi svih dobnih skupina, od četrnaest do pedeset, a to je samo po sebi bilo neobično. Ništa slično nisam vidjela u bilo kojoj od prethodnih škola. Pomislila sam: „Što može ujediniti tako mnogo ljudi različitih uvjerenja, dobi i životnih iskustava? Ako je to samo borilačka vještina, kakav onda moraš biti majstor i psiholog da bi bio u stanju sve ih privući i zainteresirati?“

Kad je trening počeo, drugo što me začudilo je savršena disciplina i prijateljska atmosfera koja nas je okruživala. Nitko ovdje nikoga nije tjerao na bilo što, ali nitko nije pomišljao na kršenje discipline. Svi su se iskreno trudili davati sve od sebe, što je bilo zapanjujuće u usporedbi s našim prethodnim nesretnim eksperimentima. Naše grupa nastojala je pokazati svoje najbolje strane, intenzivno pušući, stenjući i znojeći se. Čak i tijekom ove aktivnosti (bolne, kako se ispostavilo, za moje loše uvježbane ekstremitete), jedna me misao nije napuštala: „kako je bilo moguće

stvoriti takvu disciplinu bez, kako se kaže, mrkve i štapa? Što su svi ovi ljudi ovdje pronašli da s takvim entuzijazmom treniraju svoja tijela? I zašto treniraju u tišini?!“ Moj ženski um napokon se pobunio: „Zašto nitko ne izgovara ni riječ?“ Za moju znatiželjnu, razgovorljivu prirodu, to je bila potpuna katastrofa. Nadala sam se da ću izvući barem nešto tijekom treninga.

Nakon zagrijavanja začuli smo tri snažna pljeska od sempaja (stariji učenik). Bio je to svojevrsni signal. Ljudi su počeli formirati krug sjedavši koljenima na pod. Kad su svi sjeli, Učitelj se mirno probio do središta. Počeo je pričati o povijesti Tigrovog stila kao da nije govorio mnoštvu učenika, već svojim starim prijateljima. Prvi put sam naučila da je Tigrov stil jedini stil koji je sačuvao svoj izvorni borilački duh bez ikakvih izmjena. Pojavio se u Kini. Jedan od majstora šaolina promatrao je ponašanje tigrova i stvorio vlastiti stil koji se od ostalih razlikuje većom agresivnošću i rizikom. Stil nema sportske korijene. Njegov borilački duh prenošen od učitelja na učenika, mijenjajući njegovu svijest do razine na kojoj se počinje osjećati i razmišljati poput tigra. Po svojoj mudrosti inferiorniji je jedino starijem stilu zvanom Zmaj.

„U redu, teorija je samo teorija; vrijeme je da se malo zagrijete“, rekao je Sensei.

Na tatami je pozvao tri borca - snažne, visoke, atletski građene momke i demonstrirao nekoliko tehnika obrane i napada iz ovoga stila. Prvo je pokazao poteze brzinom kojom se izvode, kako je smatrao, stvarni udarci. Iskreno, ja, kao ni vjerojatno mnogi drugi, nisam ni primijetila kad je Učitelj zadavao udarce. Sve što su moje oči mogle zabilježiti bila je činjenica da je Sensei prošao pored tri borca i mahao rukama na djelić sekunde. Nisam ni shvatila što se dogodilo dok nisu pali. Ista se stvar dogodila tijekom demonstracije obrambenih tehnika. Brzina udaraca činila mi se nestvarnom. A moj mozak, ne želeći to shvatiti, vješto je nagađao: „Možda su namjerno pali, vjerojatno se pretvarajući“. Ali nemoguće da su izrazi lica muškaraca, iskrivljeni od bola, bili lažirani. Sensei im je mirno prišao i pomogao im ponovno uspostaviti disanje zabijanjem prstiju u neke točke na njihovim tijelima. Nakon toga su se dečki uspjeli oporaviti od boli i šoka te nastaviti trening. Čitav prizor popraćen je tihim mozganjem zadivljene gomile.

Nakon toga, Učitelj je počeo objašnjavati tehniku Tigra u detalje, polako prikazujući svaki pokret i ciljeve udaraca. Mislila sam da će ti pokreti biti previše složeni da bih uspjela uputiti udarce u djeliću sekunde.

Podijelivši se u parove, ljudi su dali sve od sebe i predano ponavljali ono što su upravo vidjeli. Punašan muškarac od pedesetak godina dahtao je nedaleko od mene, komično izbacujući svoje kratke ruke i noge. Njegovo lice s bucmastim ispupčenim usnama izgledalo je poput velike knedle i bilo uredno obrijano. Njegove mudre oči gledale su kroz debele naočale. Malena ćela, sa zalutalim dlakama koje su postajale sijede, sjajila mu je na glavi. „Šta taj ovdje radi?“, pomislih. „Po njegovu izgledu teško bi bilo vjerovati da se ikad u životu bavio borilačkim vještinama... Što on ovdje traži? Zar je pod stare dane odlučio ovladati kungfuom?!“

Moje misli prekinuo je Sensejev glas koji je ispravio napadačku tehniku para mladih snažnih momaka u mojoj blizini.

„Tko tako udara? Što to radiš, Valentine Leonidoviču? Ti si budući liječnik, zar ne? Trebao bi razumjeti zašto udaraš, u što udaraš i što se za to vrijeme događa. Cilj ti je izazvati bolan šok, a ne samo mahati rukama. Udarac bi trebao pogoditi točno mjesto živca ili živčanog pleksusa. Trebao bi biti munjevit, trenutačan. Što brži to bolje. Zašto? Da bi izazvao grč u mišićnom tkivu. Redom, preneseni živčani impuls kroz refleksne kanale živčanog sustava izazvat će intenzivnu iritaciju živčanog čvora, što će neizbježno dovesti do inhibicije određenog dijela u moždanoj kori. Drugim riječima, čovjek će biti ošamućen šokom od boli...“

Tijekom ovog razgovora oko njega se počela okupljati gomila znatiželjnih momaka. Sensei je nastavio objašnjavati: „Ali udarac bi trebao biti zadan uzimajući u obzir da svako ljudsko biće ima svoje anatomske posebnosti. Zato neće svatko biti uzdrman običnim udarcem u ove anatomske točke. Dakle, da biste bili sto posto sigurni, ne biste trebali udarati izravnim „tsukijem“ (udarac), već udarcem uvijenom šakom u trenutku dodira, tako da udarac ode duboko unutra. Kao rezultat, pojavit će se velika 'zona oštećenja'...

Ovaj udarac ide u točku između dijafragme i solarnog pleksusa. Zašto baš tamo? Jer kroz tu točku prolazi jedan od dvanaest parova kranijalnih živaca, takozvani „nervus vagus“, ili živac lutalac. On ne samo da prolazi kroz tu točku, nego također tvori živčani pleksus koji tvori dva vagusna debla blizu otvora jednjaka. A što je živac lutalac? To je, prije svega, oživčenje dišnih organa, probavnog sustava, štitne i doštitne žlijezde, nadbubrežne žlijezde i bubrega. Također sudjeluje u oživčenju srca i žila. Stoga, ispravno zadan udarac u ovu točku izaziva intenzivnu iritaciju živčanog sustava, što privremeno narušava funkcioniranje malog mozga. A mali mozak, kao što znate, odgovoran je za koordinaciju svih funkcija kretanja. Čovjek je trenutačno dezorijentiran. Drugim riječima, to znači da imate vremena za svjesnu odluku. Na primjer, zadati još jedan udarac ili pobjeći.“

Posljednja primjedba izazvala je puno samozadovoljnih osmijeha na licima okolnih ljudi, uključujući i mene samu. „Što? Pobjeći?!“, pomislila sam u sebi sanjivo. „Da sam upravo zadala tako snažan udarac, ja bih, ja bih... Ma, ne bih se ustrtarila, to je sigurno!“

U ovom je trenutku Učitelj pogledao nasmijanu gomilu i rekao ozbiljno: „A zašto ne pobjeći ako je to najbolji izlaz u ovoj situaciji? U nekim je slučajevima puno bolje primiti deset udaraca u lice nego ubiti... nekome oduzeti život.“

Njegove riječi natjerale su me da se trznem i pocrvenim, sramivši se vlastitih egoističnih misli i megalomanije. S gorčinom su me ove riječi vratile na tešku stvarnost moga postojanja.

„Budući da je ljudski život neprocjenjiv“, nastavio je Sensei, „vaš je cilj prouzročiti samo grčenje mišića, bolni šok, kako bi se spriječio neželjeni razvoj situacije. A ni na koji način ne biste trebali ozlijediti unutarnje organe, slomiti rebra ili bilo što drugo; to jest, ne biste trebali uzrokovati ozbiljne posljedice svom protivniku. Zato ovdje provodimo toliko vremena na svladavanje ispravne tehnike udaraca. Inače, ako zadate snažan nekontrolirani udarac, moguće je nanijeti veliku štetu tijelu ili čak smrt. A radi čega?!... Trebali biste poštivati ljudski život, jer se jednog dana možda nađete na njegovu mjestu... Ili će vam on možda jednog dana spasiti život. Jer vrlo je vjerojatno da će se, kad budete u nevolji, ovaj čovjek pojaviti

da vam pruži ruku pomoći i spasi vas. **Jer život je nepredvidljiv i u njemu se može dogoditi svašta - čak i najnevjerojatnije stvari, koje ne možete ni zamisliti.“**

Tijekom ostatka treninga bila sam pod snažnim dojmom ovoga neobičnog, lako razumljivog predavanja o dubokoj anatomiji i ove neobične filozofije. To mi je potpuno zarobilo misli, a s vremena na vrijeme zatekla bih se kako razmišljam o onome što sam čula.

Tri pljeska starijeg sempaja označila su kraj treninga. Kada su se svi tradicionalno postrojili, zapovjedio je:

„Dojo ni rei“ (što znači naklon borilačkom duhu sportske dvorane).

„Sensei ni rei.“

Učitelj je također pristojno uzvratio naklonom i rekao: „Kao i obično, sastat ćemo se u isto vrijeme. A sada, tko mora, neka se presvuče, a tko mora, neka ostane.“

„O, čovječe! A tko što mora? Tko ostaje? I ja želim ostati...“, pomislila sam u sebi. Ali većina je u jednoj koloni otrčala do svlačionica, povukavši me sa sobom. Prolazeći pokraj Senseja, vidjela sam kako mu prilazi bucmasti muškarac s naočalama.

„Igore Mihajloviču“, rekao je Učitelju s poštovanjem u glasu. „Što se tiče našega prethodnog razgovora. Evo, donio sam vam nešto za...“

Ostalo nisam mogla čuti od buke smijeha i šala momaka koji su trčali blizu mene. U ženskoj svlačionici već je počela brujati oluja emocija izazvana raspravom o najživopisnijim trenucima i Sensejevim objašnjenjima. Sve se to događalo među ženama koje su navlačile mnoge slojeve odjeće na svoja mokra tijela.

Pokraj mene se presvlačila djevojka svijetlih uvojaka. Upoznavši se s njom upitah: „Već dugo treniraš ovdje?“

„Ne, tek tri mjeseca.“

„A govori li i pokazuje često takve stvari?“

„Pa, vjerojatno po potrebi. Ali, kad je dobro raspoložen pokazuje puno više... Danas nije bilo ništa neobično."

„Nije loše, ništa neobično", pomislila sam u sebi. „Ne mogu ni zamisliti što bi onda bilo nešto posebno!"

„Koji je stil svladao, Tigrov?"

„Ne samo to. Čula sam od starijih momaka koji ovdje treniraju već dugo vremena da je savršeno svladao Zmaja, Zmiju, wing-chun, Mačku, Bogomoljkin i Majmunov stil, te čitav niz drugih stilova kojih se jednostavno ne mogu sjetiti."

Uputila sam joj nepovjerljiv pogled: „Kad je imao vremena sve ih svladati? Izgleda kao mladić. Ljudi katkad provedu cijeli život svladavajući samo jedan stil."

„I mene je u početku iznenadilo", nastavila je. „Ali dečki kažu da, prema učitelju, **mlado tijelo uopće nije pokazatelj starosti duše**", moja je nova poznanica odgovorila slegnuvši ramenima.

„Tko je on onda?!", postajala sam nervozna, a moje stare misli, zajedno s ovim novim informacijama, ponovno počeše mučiti moju nezadovoljenu znatiželju.

„Običan čovjek", glasio je odgovor.

Nakon što smo se presvukli, naša se grupa okupila pred izlazom i s divljenjem promatrala neobičnu tehniku nekoliko atletski građenih momaka koji su trenirali s drugima koji su ostali. Nikad nisam vidjela takve izvorne, prirodno lijepe udarce, izvrtanja i spretna, glatka uzmicanja, čak ni u filmovima. Ono što me najviše zadivilo bila je brzina njihovih pokreta. „Je li doista moguće kretati se takvom brzinom i dalje se moći tako dobro orijentirati u prostoru?", mislila sam u sebi. „Dobri su! A gdje je Sensei među njima?"

Ispalo je da je Sensei mirno sjedio po strani i pregledavao hrpu papira i knjiga s oznakama koje mu je predočio Knedla. Još dva muškarca pažljivo su sjedila i slušala Učiteljeva objašnjenja. Tada je Knedla razmotao požutjelu kartu i sva su se četvorica nagnula nad nju, kao da se radilo o neprocjenjivom blagu. Sensei je počeo olovkom nešto označavati na karti, neprestano

komentirajući i objašnjavajući. Stvarno sam željela tamo zavući svoj znatiželjni nos, ali su nas nježno gurnuli visoki momci koji su pokušavali izaći.

„Bok ljudi! Zašto stojite ovdje? Zar ne znate zakon ovoga dojoa? Ovdje ili trenirate ili ostajete vani. Ako želite, vratite se, a ako izlazite, izađite i ne ometaj ostale."

Zajedno smo izašli. „Nije pošteno!", ljubomorno je pomislila moja persona. „Oni su ostali. Zašto ne bismo mogli i mi?", ali, naravno, naglas nisam ništa rekla.

5

Proveli smo gotovo čitav sat čekajući jedini autobus u toj četvrti, ustrajno tabajući komad zemlje koji se nazivao „autobusnom stanicom“. Ali autobus nije došao, pa smo odšetali do tramvaja za kojeg su mještani rekli da je prilično blizu: samo trideset ili četrdeset minuta hoda. Budući da nismo bili upoznati s lokalnim rovovima i rupama, do tamo nam je trebalo sat i pol vremena. Međutim, nitko nije obraćao pažnju na neugodne okolnosti. Svi su uzbuđeno dijelili svoje dojmove s treninga.

„Dakle“, rekao je Kostja smiješeći se, „idemo li na sljedeći trening?“

Gotovo uglas svi rekosmo: „Da!“

„Ne znam za vas“, rekao je Andrej, najveći ljubitelj borilačkih vještina među nama, „ali mislim da sam pronašao ono što sam želio, barem zasad. Super trening!“

„Da“, prekinu ga Kostja, „Danas sam naučio puno više nego za cijeli mjesec našeg lutanja po drugim školama.“

Dečki su kimnuli glavom u znak slaganja. Odjednom je Slava zastao, lupio se po čelu i s užasom rekao: „U klinac! Zaboravili smo pitati koliko košta!“

Andrej je stavio ruku na Slavino rame i umirio ga: „Ne brini, stari, pitao sam Senseja. Rekao je: 'Što više to bolje. Ali ne više od pet rubalja. Prednost će imati čisto zlato kraljevskoga kovanog novca'.“

Svi su se nasmijali. Slava je čak duboko udahnuo s olakšanjem, što je bilo razumljivo, jer je bio dobar momak, ali iz siromašne obitelji. Nije si mogao priuštiti treniranje u drugim školama. Platiti petnaest ili dvadeset rubalja mjesečno za njega je bilo pravo bogatstvo. Glasno se prisjećajući nekih epizoda koje su se dogodile tijekom treninga i učiteljevih smiješnih šala, nismo ni primijetili da smo stigli na tramvajsku stanicu.

Počeo je radni tjedan. Jako smo se zainteresirali za priču o živcu lutaocu i tjelesnom oživčenju općenito. Preostale dane u tjednu pokušali smo doznati detalje od naših učitelja biologije i anatomije. Ali nisu nam dali nikakve konkretne odgovore, rekavši samo da to najvjerojatnije ima veze s naprednom anatomijom koja se proučavala na medicinskim fakultetima. Ovo je još više rasplamsalo vatru našeg zanimanja i potaklo nas na potragu za ovom vrstom knjiga preko naših prijatelja i rođaka.

Svo to vrijeme silno sam se trudila čeprkati po svom sjećanju, da shvatim odakle poznajem Senseja. Čak sam si uzela vremena proći svim našim obiteljskim foto albumima. Moji su pokušaji ostali uzaludni. Kao i prije, život se nastavio u neprestanom traženju odgovora na nepoznata pitanja.

Jedva smo čekali sljedeći trening. Da ne bismo zakasnili, krenuli smo dva sata ranije. Kad je naša grupa stigla u dvoranu, bijasmo iznenađeni saznanjem da nismo bili prvi, iako je ostalo još pola sata do početka treninga. Već je trideset ljudi bilo čekalo poput nas ne želeći propustiti išta zanimljivo. Naši su momci, upoznavši neke od njih, u šali zaključili da mi u usporedbi s tom jadnom ekipom živimo sasvim blizu. Budući da su živjeli u tako udaljenim okruzima, neki su ljudi morali provesti gotovo pola dana na put do tamo, promijeniti prijevoz nekoliko puta i istrošiti tabane hodajući mnogo kilometara. A samo se nekoliko sretnika ovamo dovezlo vlastitim automobilima.

„Dakle, ekipo“, zaključio je Andrej, „možemo se busati o prsa i iz sveg glasa urlati da smo lokalci!“

Sensei je stigao ubrzo nakon toga, okružen skupinom momaka. Ljudi su se počeli smiješiti i ponašati se prijateljski. Odvojene skupine spojile su se u jedinstvenu gomilu radi pozdravljanja Učitelja dok je ulazio u otvorenu dvoranu. Nas je

također preplavio taj val dobrih osjećaja. Ali naša radost nije dugo trajala.

Na samom početku zagrijavanja, dva ugledna muškarca ušla su, prišla Senseju i počela mu prijateljski nešto šaputati. Nakon što se s nečim složio, Učitelj je starijem sempaju povjerio nastavak treninga i navlačeći jaknu s desne strane preko svog kimona, izašao s njima. Od tada pa nadalje započele su beskrajne patnje naših udova.

Stariji sempai, očito nas planiravši trenirati na isti način kako je trenirao svoje mišićavo tijelo, izveo je zagrijavanje u tako teškom tempu kao da smo vježbali za zlatnu medalju. Tolika je razlika između Senseja s njegovim stupnjevitim vježbama i starijeg sempaja koji je do Učiteljeva povratka od nas pokušao stvoriti olimpijske prvake s čitavim nizom medalja. Na kraju zagrijavanja čuli smo naredbu da se opustimo koju je iz nekog razloga sempai nazvao „stavom leša“. Ljudi u dvorani, uključujući moju osobu, pali su na pod uz tako glasan zvuk da je doista izgledalo poput iscrpljenih mrtvih tijela koja leže svuda uokolo. Kasnije sam otkrila da je sempai neke naredbe izgovarao na neobičan način jer je bio policajac.

Nakon toga iscrpljujućeg zagrijavanja, počeli smo slijediti uputstva glavnog instruktora glede osnovnih vježbi za svladavanje udaraca, blokova i stavova. Osjećala sam se kao da sam u japanskoj vojsci gdje su vojnici izvršavali zapovijedi na jednak način i istovremeno brojeći glasno na svomu materinjem jeziku.

Kad je Sensei ušao, odahnula sam. Svukao je jaknu i nastavio trening kao da se ništa nije dogodilo. Primijetivši pogrešku mladića koji je stajao u prvom redu, pristojno ga je ispravio: „Ispravan udarac zadaje se ovim dijelom“, rekao je dok je kružio područjem kostiju kažiprsta i srednjaka. „Ovako... Ne bi smio koristiti ova dva susjedna prsta (prstenjak i mali prst), jer nepravilan udarac može ti ozbiljno oštetiti zapešće.“

Obraćajući se mnoštvu, dodao je: „Morate dugo i naporno raditi na sebi, ne samo da biste pravilno zadavali udarce, već da sebe same ne ozlijedite. Izravan udarac šakom, kao što sam već rekao, jedna je od osnovnih tehnika borilačkih vještina. A bez

temeljite pripreme, šaka se može lako ozlijediti. Ako svakodnevno uvježbavate ispravan udarac, pregibne tetive prstiju koje se nalaze ovdje, razdvojit će se preko bočnih strana metakarpofalangealnih zglobova drugog i trećeg prsta na takav način da će kosti postati zaštićene i guste. Tada ćete moći lako zadavati udarce bez da si nanosite ozljede."

Netko je tada upitao: „Da bismo na taj način razvili zapešća, trebamo li početi udarati nešto jako tvrdo?"

„Nema potrebe za takvom žrtvom", prigovorio je Igor Mihajlovič. „Počni udarati vreću za boks. Ili, ako je netko nema, neka koristi vreću s pijeskom. Siguran sam da je svatko može načiniti kod kuće. Ali važno je razvijati udarac svaki dan, postupno povećavajući brzinu. I ne budite lijeni, stvarno radite savjesno, punim kapacitetom. Tada će se rezultati brzo pojaviti."

Trening je završen još jednom demonstracijom novih tehnika Tigrovog stila i vježbanjem prethodnih poteza. Opet, nakon treninga, podbuhli Knedla zalijepio se (nema drugog načina da se kaže) za Senseja sa svojim pitanjima. Okolo je bilo mnogo ljudi koji su željeli razgovarati sa Sensejem ili ga saslušati. Ali Knedla se drsko probio kroz svu gomilu, uključujući i nas, te odvukao učitelja ustranu, očito smatrajući svoje pitanje važnijim. Odustajući od čekanja na kraj njihova razgovora, otišli smo kućama.

Nekoliko dana kasnije dobili smo dobre vijesti: Kostja se nekako uspio dokopati sveučilišnog priručnika za anatomiju preko prijatelja svojih roditelja. Naša radost je bila beskrajna. Prvo smo, naravno, zadovoljili svoju znatiželju o živcu lutaocu, dodirujući i osjećajući njegove putove u svojim tijelima. Kostja nije bio previše sramežljiv tijekom ovog eksperimenta, a dijagnostiku je provodio na Tatjani, tjerajući je da skviči i izazivajući vihor šala s naše strane. Onda smo temeljitije ispitali strukturu svojih ruku. A kasnije smo počeli detaljno ispitivati s očitim zanimanjem: kosti, mišiće, tetive, živce, organe i mozak. Ne mogu reći da sam sve to znala od prije. Općenito, sve smo to učili na satima anatomije. Ali sad sam prvi put promatrala s drugog gledišta. I to je bilo prvi put da me zanimalo, ne za školu, već da znam radi sebe.

Zaista sam željela pregledati svoje mišiće i zglobove da bih razumjela zašto i kako se krećemo. Kako mišići sudjeluju u našim vježbama i kako se ona odražava na naše unutarnje organe? Što se događa tijekom udarca? Što je bol s fiziološkog stajališta? Zašto ljudi uopće pate? I na kraju, što se događa u momu vlastitom mozgu? Vjerojatno je zadnja misao bila najvažnija, jer me podsvjesno mučila.

Dečki su jednako strastveno komentirali ono što smo vidjeli tijekom treninga, ali motivirani vlastitim razlozima. Jednoglasno se složismo da iz ovog područja nismo znali ništa i da bismo ovu rupu u znanju trebali zajedno popuniti. U tu svrhu smo spontano izmislili posebnu igru s kartama. Izvlačili smo zasebne karte za kosti, mišiće, krvne sudove, živce, limfni sustav, organe i mozak. Zatim bismo pokušali složiti slagalicu, jedan po jedan, pokušavajući ih prepoznati ne samo po nazivu, već i po odgovarajućim funkcijama. U početku je bilo teško. Ali kod nas je sve bilo popraćeno takvim šalama i takvom napaljenom atmosferom da se, htjeli-ne htjeli, moralo zapamtiti.

Prije sljedećeg treninga pripremili smo nekoliko pitanja o biomehanici udarca i odlučili ih postaviti Senseju nakon treninga da bismo imali izgovor za duži ostanak. Tog nam je dana život pružio priliku da to učinimo i bez tajnoga zavjereničkog plana.

Na kraju treninga Sensei je organizirao sparinge. Ljudi su posjedali na pod stvorivši veliki krug, a borce je odabirao i pozivao u središte Sensei, dva po dva. Izabran je Andrej, a njegov protivnik bijaše novak, također mišićav i atletski građen. Nakon što su se tradicionalno naklonili jedan drugom, momci su započeli borbu. Neko su se vrijeme borili podjednako. Pokazalo se da je Andrej bio brži i okretniji, što mu je omogućilo pobjedu. Sensejev potvrđujući pljesak označio je kraj borbe. Naš momak je svom suparniku pomogao ustati. Naklonivši se jedan drugom i učitelju, zauzeli su svoja mjesta.

A kad su ozbiljniji borci počeli izlaziti na improvizirani ring, Andrej nije mogao podnijeti gledanje. Inspiriran nedavnom pobjedom javio se da se ponovno bori. Izgubio je gotovo odmah. Ovaj incident uvelike ga je razočarao u samog sebe. Zaraženi njegovim emocionalnim raspoloženjem, naša je grupa skupila hrabrosti pitati Senseja smijemo li ostati na dodatnom treningu. Učitelj je odgovorio nasmijan, bez prigovora: „Znate zakon ovog dojoa: tko želi trenirati, ostaje i trenira.“

Taj dan sreća je bila na našoj strani, jer Knedla nije bio prisutan na treningu da nas živcira svojom nametljivošću. Pristup Senseju bio je slobodan i mogli smo ga ispitivati o svim aspektima treninga koji su nas zanimali.

Dok je većina odlazila, svi ostali usavršavali su slabe strane svojih udaraca. Oni koje smo nazvali „brzim momcima“ radili su na svojoj razini, a mi ostali sami. Ali Sensei je pomno promatrao sve i ispravljao pogreške koje je primijetio. U već pustom objektu pokazao nam je nove kate (borba sa sjenkama), koje su ujedinjavale brzinu udaraca, prevrtanja i oštrih uzmicanja. Kad sam ih počela vježbati, Sensei mi je iznenada prišao s leđa, stavio mi ruku na rame i rekao: „Bolje da to ne radiš.“

U čudu sam se okrenula prema njemu: „Zašto?“

U ovom trenutku pogledi su nam se susreli iz blizine. Imala sam takav osjećaj bušenja kao da netko rendgenom gleda kroz mene od glave do pete. Nikad nisam vidjela takav pogled. Bio je vrlo neobičan, prodoran i čudan.

„Zato."

Taj me odgovor malo zbunio. Stajala sam prilično zbunjena, ne znajući što reći.

Nakon kratke šutnje, napokon je dodao: „Bilo bi bolje da radiš ove kate."

Sensei mi je pokazivao pokrete koji su se glatko izmjenjivali s popratnim dubokim disanjem. Svo vrijeme ponavljala sam za njim gotovo automatski. A kad bi otišao pomagati drugima, beskrajna pitanja počela bi mi bljeskati u glavi: „Na što je mislio? Je li moguće da zna za moju dijagnozu? Ali kako?! Nisam rekla nijednom od svojih prijatelja, a do sada to nisam ni na koji način pokazala na treningu". Tijekom ovog procesa razmišljanja došla sam do nevjerojatnog otkrića. U školi, u kući, u plesnoj dvorani, ponekad bih imala iznenadnu, pulsirajuću, neprekidnu glavobolju, ali ovdje, ma koliko mučila svoje tijelo, glavobolja se nikada nije pojavila. „Zašto? Koji je razlog tome?"

Dok sam bila duboko u mislima radeći na novim tehnikama, nisam primijetila da su se svi nagužvali oko Senseja, prekinuvši svoje vježbe. A kad je moja persona to napokon shvatila, pridružila sam se slušateljima kako ne bih propustila nešto važno.

„Možete li nam reći kako možemo naučiti tehniku pravog udarca, jednostavno trenirajući mišiće?", pitao je Andrej.

„Ne. Prije svega, trenirajući svoj um", odgovorio je Sensei.

„Kako to?"

„Dakle, da budemo jasniji, recimo to ovako... Mišić je poput mehanizma koji izvršava svoju funkciju. Ima određene programe koji dolaze iz mozga u obliku neuronskih impulsa. Kao rezultat rada takvih programa, u mozgu se javljaju signali koji uzrokuju kontrakcije skupine mišića. To rezultira ne samo pokretima ekstremiteta, već i složenim kretanjem. To znači da trening dovodi

do namjernog usavršavanja našeg mozga, pa prema tome i naših mišića. Poanta je u tome da što je mozak bolje i brže istreniran da radi, to bolje i brže rade mišići.“

„A što je s najvišim majstorstvom borilačkih vještina?“, Kostja je upitao pridruživši se raspravi. „Negdje sam pročitao da majstori mogu isporučiti udarac prije nego što na to i pomisle. Kako se to događa i zašto?“

„Dakle, ljudi. Dotakli ste se vrlo ozbiljne teme. Ali pokušat ću objasnite u nekoliko riječi... Trik nije jednostavno trenirati mišiće, već zamisliti konkretnu situaciju, protivnika. Najvažnije je znati točno gdje ste udarili, u koje tkivo i što se događa unutar tog tijela, te koja je razina snage udarca i tako dalje. Ako čovjek udara nepromišljeno, samo da bi vježbao, tada su svi njegovi napori uzaludni! Pravi borac, dok vježba na makiwari, prije svega radi sa slikom. Zamišlja kako se protivnik otvara i u tom trenutku zadaje udarac svjestan svih mogućih posljedica. Drugim riječima, on trenira svoj mozak.“

„A što se tijekom toga događa u mozgu?“, jedan od starijih momaka upita.

„Mozak procjenjuje situaciju kroz vizualnu percepciju, analizira je i donosi odluku. Zatim tu zapovijed šalje malom mozgu ili, drugim riječima, do centra za kretanje. A odatle, kroz živce odgovarajući signal stiže u mišiće. Sva ta aktivnost se fiksira u sjećanju. Tada se tijekom borbe ovo sjećanje nesvjesno vraća, ali bez složenog lanca analize i zapovijedi mozgu. Drugim riječima, čim se protivnik otvori, majstor je već automatski protudjelovao. Recimo da je to drugačije razmišljanje, drugačije oživčenje i drugačiji rad mozga.“

„Događa li se to na podsvjesnoj razini s fiziološkog gledišta?“, upitao je Kostja pokazujući svoju erudiciju.

„Apsolutno si u pravu. Složene refleksne reakcije kretanja javljaju se sada na razini bezuvjetnog refleksa“, rekao je Sensei smiješeći se. Dodao je: „U školskom programu anatomije takve stvari se opisuju kao uvjetni i bezuvjetni refleksi. Bezuvjetni su po prirodi genetski dizajnirani. Oni određuju regulaciju unutarnjeg okružja tijela i očuvanje vrste. A uvjetni refleksi uključuju stečene

reflekse koji nastaju kao rezultat nagomilanog iskustva i novih vještina. Ali čak i oni se temelje na bezuvjetnim refleksima. Ljudska bića imaju mnoge bezuvjetne reflekse, veze i reakcije koje reguliraju dijelove mozga, subkortikalne dijelove korteksa moždanih hemisfera i mali mozak...“

„Je li to 'najviša umjetnost' o kojoj ste nam govorili na početku?“, pitao je uzbuđeno Andrej.

„Ne, to je samo prvi korak do pravog majstorstva. U 'najvišoj umjetnosti' glavni posao se temelji na predviđanju. To je djelo epifize koja se nalazi iznad malog mozga u području epitalamusa velikog mozga.“

„A je li epifiza samo dio bijele tvari?“, upita Kostja.

„Ne, to je takozvana pinealna žlijezda koja teži samo jedan karat. Međutim, ona igra ogromnu ulogu u vitalnoj aktivnosti tijela. Jedna je od najtajanstvenijih dijelova ljudskog mozga i čovjeka u cjelini. Nažalost, znanost ne zna ništa o njenim istinskim funkcijama.“

„A tko zna?“, pitao je znatiželjni Kostja.

„Oni koji trebaju znati“, odgovorio je Sensei s lukavim osmijehom i nastavio: „Dakle, radeći na predviđanju, majstor podsvjesno razvija sposobnost uhvatiti misli svog protivnika. To znači da čim protivnik pomisli o udaranju, majstor je istodobno već poduzeo neophodnu proturadnju. Sve se to događa nesvjesno u djeliću sekunde.“

„Pitam se susreću li se samo majstori borilačkih vještina s tim fenomenom trenutačne brzine?“, zamišljeno je pitao Andrej.

„Zašto? Ne samo oni. Mnogi se ljudi često suočavaju s tim fenomenom uma. Neki ga stječu nakon dugog specijalnog treninga. Na primjer, cirkuski akrobati koji velikom brzinom hvataju noževe ili strelice. Drugi su ljudi iskusili utjecaj bezuvjetnih refleksa u svom životu. Recimo, ozbiljno se bojite nekoga ili nečega, na primjer psa; u stanju ste trenutačno izvršiti niz pokreta. Tek kasnije, kad je opasnost prošla, shvatite koliko ste ih brzo učinili. Ta je sposobnost od samog početka uključena u ljudske gene. Inače ljudi

ne bi preživjeli u davnim vremenima kad su se morali spašavati bježeći od mamuta, sabljastih tigrova i drugih grabežljivaca.

Stajali smo šutke, očarani Sensejevim riječima. A tada nas je iznenada netko prekinuo kucajući na vrata. To me uhvatilo nespremnu i sve se u meni stegnulo. Nije zvučalo kao kucanje nekoga tko je u večernjoj šetnji. Sensei je mirno prišao vratima i otvorio ih pod budnim okom naše skupine.

„Oh, dobro je što sam te našao ovdje“, pozdravio ga je nepoznati muškarac, uz rukovanje. „Upravo sam te htio potražiti kod kuće. Vidi, imam jedan slučaj...“

„U redu, pričekaj trenutak“, napomenuo je Sensei. Obraćajući se nama, rekao je: „Društvo, imate još petnaest minuta, a onda moramo kući.“

Pola sata kasnije stajali smo vani i čekali ostale. Igor Mihajlovič zatvorio je dvoranu, brzo nas pozdravio i odvezao se automobilom.

Bila sam ljuta na sebe. Htjela sam nakon treninga upitati Senseja o njegovu tajanstvenom „zato“, ali nisam uspjela. Trebala sam ga pitati u dvorani. Ali tamo je previše znatiželjnih ušiju. U tome je problem!

Na putu kući svi su razmišljali o vlastitim iskustvima. To nije bilo čudno; nakon takvih treninga uvijek se o nečemu može razmišljati. Neki od nas razmišljali su šutke, a neki naglas. Gotovo polovicu puta Andrej nas je pokušavao uvjeriti - ili najvjerojatnije sebe - da je poražen slučajno.

„Šteta što nisam imao nunčake sa sobom. Nema veze, donijet ću ih na sljedeći trening. A onda ću im pokazati!“

Taj je spektakl obećavao da će biti zaista uzbudljiv, jer smo znali koliko je Andrej dobar s nunčakama. One mu bijahu jača strana.

Naša se skupina radovala ovom treningu kao nijednom prije. Došli smo rano. Dvorana bijaše otvorena. Neki momci koji su se već presvukli, počeli su sa zagrijavanjem. Sensei je stajao postrani i ushićeno razgovarao sa štrkljavim starcem koji je bio toliko mršav da mu je kimono visio kao na vješalici. U neposrednoj blizini, zajedno sa skupinom muškaraca stajao je Knedla. Po izrazu njegova lica moglo se vidjeti da nije čuo smiješne viceve koje je skupina pričala. Kao da su mu se uši pretvorile u radar te hvatale i najmanji zvuk koji je dolazio od Senseja i starca. „Bože!“, S ogorčenjem sam pomislila: „Opet je tu!“

Prateći nas, nekolicina momaka iz našeg dojoa ušla je glasno, vedrog raspoloženja. S njima je bio neuredan, ali ponosan čovjek, star oko četrdeset godina, s tjedan dana starim čekinjama na licu. Momci su pozdravili Senseja i s očitim zadovoljstvom najavili:

„Upravo smo upoznali vrlo zanimljivog muškarca, ekstrasenzornu osobu... Njegovo ime je Vitalij Jakovljevič.“

Uz ove riječi raščupani čovjek svečano se naklonio, a onda vratio samozadovoljni izraz lica.

„Posjeduje izvanredne sposobnosti i ljubazno je pristao pokazati ih našoj grupi...“

Sensei se uljudno naklonio i rekao: „Bilo bi vrlo zanimljivo vidjeti.“

„I vrlo poučno“, značajno je dodao Vitalij Jakovljevič, podigavši kažiprst.

Naša se ogromna znatiželjna gomila počela okupljati oko njega. U međuvremenu je „ekstrasenzorni“, uz ozračje velike stručnosti posegnuo u poderani džep jakne i izvukao desetak običnih kuhinjskih žlica umotanih u prljavu krpu.

„Što misliš“, tiho je šapnuo Kostja Andreju. „Gdje li je ovaj neandertalac dobio blago ljudske civilizacije?“

„Mislim da ga je odnekud ukrao“, odgovorio je Andrej.

„Pitam se, zna li ga on uopće koristiti?“, Kostja je primijetio nasmiješen.

U međuvremenu se Vitalij Jakovljevič na istaknut način svukao do pojasa i nakon što je otkrio svoj naborani masni trbuh, počeo marljivo lijepiti stražnje strane žlica na prsa. Naša je ekipa pukla od smijeha, a Kostja dodao:

„Wow! Zato kažu da je oprema u rukama divljaka samo hrpa metala!“

Kroz gomilu je prostrujao lagani val čuđenja. Žlice su se stvarno zakačile, a „onaj ekstrasenzorni“ sada je grandiozno s njima hodao napuhanih prsa, kao da su prekrivena medaljama časti.

Jedan od frajera pitao je: „Kako to radiš? Kako bi to objasnio?“

Činilo se da je to pitanje na koje je Vitalij Jakovljevič čekao. S očitim zadovoljstvom krenuo je poučno govoriti o bioenergiji i informacijskim poljima, biološkom magnetizmu čovjeka, njegovoj fenomenalnoj manifestaciji samo kroz odabrane ljude i njegovu svemogućem utjecaju. Izlaganje je konačno doseglo vrhunac. Hodajući pred zapanjenom gomilom golog torza prekrivenog visećim žlicama i uvjerljivo gestikulirajući, „ekstrasenzor“ je strastveno odrecitirao:

„...ova snažna pulsirajuća emanacija rođena iz Moći Svjetskoga univerzalnog Uma utjelovljuje posljednji korak do savršenstva duha. Sposobna je obuhvatiti ljudski um snagom svoje aure. I ne samo odvojiti se od ljudskog tijela, nego i postojati izvan tijela, zajedno s dušom. Rekao bih, postojanje izvan granice je sasvim svjesno.

Prikupivši energiju ove kozmičke emanacije, u sebi sam otkrio fantastične velesile. Imam neprocjenjiv dar magnetizma, vidovitosti i iscjeljivanja. Imam moć čudesno izliječiti sve bolesti. Liječim kroz sveprodorni, sveprisutni, dvostruki protok emanacije

koji se čini da je početni uzrok svih energija i informacijskih polja velikog Svemira. Svojom pozitivnom energijom obnavljam snagu, tijelo, ljudsku auru, a također razbijam uroke, uklanjam urokljivo oko…“

Primijetila sam da, iako nisam baš razumjela ovo neobično predavanje, misli su mi u njemu počele tražiti načine za moje moguće izlječenje. „Možda bi me on mogao izliječiti?! Iako je, naravno, vrlo teško povjerovati, ali možda…“ Potaknuta nedostižnom nadom, počela sam puno predanije slušati uvjeravajući govor „ekstrasenzornog“, ne obraćajući pažnju na njegov izgled.

„… Moja je moć, pošto sam je usavršio, postala neizmjerna… Evo, kao što možete vidjeti, ovo je jedna od njenih manifestacija“, i pokazao je na zalijepljene žlice.

Izgledalo je prilično čudno. Praveći krugove oko gomile slušatelja, sve je više izbacivao trbuh i lagano se naginjao nazad kao pingvin. Pogledala sam Senseja. Stajao je prekriženih ruku na prsima i malo spuštene glave, vjerojatno već umoran od slušanja. Ironično se smijuljio.

„…To sam savršenstvo postigao zahvaljujući tajanstvenom znanju koje nije poznato svima na zemlji, samo odabranima. Na temelju tih tajnih informacija razvio sam vlastiti sustav duhovnog razvoja. Ali on nije dostupan svakom smrtniku. Čak i onaj tko je najmukotrpnije radio, te kroz iskupljenje grijeha i jad dosegao desetu razinu moga sustava usavršavanja, neće moći shvatiti veliku tajnu ovoga učenja, jer se ono otkriva samo odabranima. Samo ljudi poput mene, koji sam u stanju spojiti prolazno tijelo s velikim duhom, duhom univerzalnog uma, posjeduju svemogućnost Božju!“

Činilo se da su te riječi prelile Sensejevu čašu. Sudeći po njegovu govoru tijela, činilo mi se da će izgubiti živce i udariti ovog čovjeka tolikom snagom da ga čak ni takozvana moć „glasnika“ neće moći spasiti. Suprotno mojoj prognozi Sensei je rekao jasno izgovarajući svaku riječ:

„Gospodine, nije li prevelika odgovornost preuzeti to sve na sebe? Zasad nam niste pokazali ništa što bi potvrdilo vaše riječi.“

„Kako to misliš, nisam pokazao?!“, Vitalij Jakovljevič se razljutio. „Zar ne vidiš ovo?!“

„Sve su to koješ̌tarije“, nastavio je Sensei. „To može svatko. U tome nema ništa izvanredno ili posebno. Jednostavno se trebate češće kupati.“

Cijela se gomila valjala od smijeha. Kostja, lupivši se po čelu rekao je uzbuđeno: „Naravno! Sjećam se da sam čitao o ovom triku. Samo mu je tijelo ljepljivo i mokro, zato su se žlice zalijepile.“

Samoprozvani „Pantokrator svemira i cijele Zemlje“ još se više razbjesnio i povikao preko dvorane prema Senseju: „Šta? Premlad si da bi prosuđivao o tako velikom znanju! Što još možeš učiniti osim mlataranja nogama?“

Sensei ga je netremice promatrao. Tada je prišao i lagano skinuo jednu od žlica koje su skliznule. Svi okolo su se ukipili. Učitelj ispruži ruku držeći tanji kraj žlice i počne izvoditi niz vježbi disanja radeći na dubokom disanju. U roku od minute lice mu se opustilo, a emocije nestale. Njegove su se oči izmijenile i činilo mi se da su postale nedokučive. Na nekoliko sekundi se ukipio, fiksirajući pogled na žlicu. Njegova figura izgledala je poput sjajne skulpture. U tom se trenutku žlica počela brzo savijati poput mekane venuće stabljike cvijeta, kao da nije izrađena od tvrdog metala, već od nekoga plastičnog materijala. Nisam mogla vjerovati svojim očima. Nemoguće, ali uistinu se dogodilo!

Nekoliko sekundi kasnije Sensei je povratio svoj uobičajeni izgled i mirno rekao šokiranom Vitaliju Jakovljeviču dok mu je vraćao savijenu žlicu: „Kad nam budeš mogao demonstrirati barem ovaj jednostavni trik, tada ćemo te poslušati s velikim zadovoljstvom.“

I brzo se okrenuvši prema mnoštvu, Sensei je dodao: „Želio bih obavijestiti one koji se još nisu presvukli da će trening započeti za dvije minute. Oni koji ne stignu na vrijeme morat će odraditi kaznene sklekove“ (tako smo nazivali dvadeset sklekova zbog kašnjenja).

Čuvši ove riječi pojurili smo u svlačionice prestižući jedni druge i posljedično propustili pad u nemilost novorođenoga „malog klošarskog božanstva“.

Iza sebe smo čuli Sensejev glas: „Senior sempai! Zašto su stranci unutra?!“

Tijekom čitavog zagrijavanja razmišljala sam: „Kako sam mogla uopće pomisliti da bi mi ovaj propalica nekako mogao pomoći?! Ali… s druge strane, u mojoj očajnoj situaciji sve što mogu učiniti je vjerovati u čuda i nadati se najboljem. Jednostavno se hvataš za svaku slamku da bi preživio. Zbog toga nastaju ove glupe misli, zbog unutarnjega, gotovo paničnog straha. Ne. Trebala bih se kontrolirati. Naći ću rupu, spasonosnu milost. Pokušat ću preživjeti. Ne bih trebala gubiti nadu i borit ću se do samog kraja!“ Najnevjerojatnije je bilo to što se moje čvrsto vjerovanje temeljilo na nekom dubokom podsvjesnom osjećaju nečega što sam toliko tražila. Ali nisam mogla reći što točno. Imala sam samo nejasna nagađanja.

U međuvremenu je zagrijavanje završilo i počeli smo vježbati osnove pod nadzorom starijega sempaja. Sensei je sjedio na klupi i raspravljao nešto sa štrkljavim starcem. „Voljela bih da mogu čuti o čemu razgovaraju“, pomislih u sebi. Očito ove znatiželjne misli nisu bile samo u mojoj glavi. Tijekom cijelog treninga, unatoč činjenici da je bio čovjek sijede kose, Knedla je uvijek pokušavao kobajage slučajno zauzeti mjesto bliže učitelju. I sa svakim je pokušajem stvarao neopisivi osjećaj zavisti i ljubomore u meni. A sudeći po optužujućim pogledima naših momaka, nisam bila jedina koja je to osjećala.

Tijekom glasnih naredbi pri monotonim osnovnim vježbama opet sam duboko ušla u svoje misli. „Kako je Sensei uspio saviti žlicu? I zašto je taj fenomen nazvao jednostavnim trikom? Ako je to bio trik, onda ga je, prema mom razumijevanju, trebalo temeljito pripremiti. A samo je uzeo žlicu i savio je pogledom.“

Mogla bih reći da sam istodobno vjerovala i ne vjerovala. Vjerovala sam jer sam čitala o ljudima koji posjeduju takve sposobnosti – tzv. ljudi-magneti. Bilo koji objekt, bez obzira od kojeg je materijala - drveta, metala ili plastike - zalijepio bi se za njih.

Sjećam se da sam ponajviše bila zapanjena težinom koju su ti ljudi mogli izdržati: više od deset kilograma!

Paradoksalno, ali nisam mogla vjerovati u ono što sam vidjela svojim očima. Ili je možda nevjericu prouzročila moja nespremnost da shvatim da je sama činjenica bila stvarna. Sve se činilo tako tajanstveno. Mogla bih razumjeti da je naša skupina bila hipnotizirana i da mi je unaprijed rečeno što će se dogoditi. Ali Sensei je samo šutio i učinio. Kako?!

Ipak, činjenica da je to moguće bila mi je vrlo važna. To je bila neka vrsta čvrste platforme koju je formiralo Sensejevo znanje koje meni još nije bilo poznato. I moja se podsvijest intenzivno hvatala za nju na svaki mogući način odupirući se onim antagonističkim mislima. Ne znam zašto, ali počela sam vjerovati tom zanimljivom čovjeku. Barem je očito znao gdje je istina i gdje je fikcija.

Nakon osnovnih vježbi konačno je došao trenutak koji je naša grupa iščekivala. Ovaj smo dio treninga nazvali „programom slobodnog stila“. Bili smo podijeljeni u parove i vježbali stare tehnike ili neke manje uobičajene tehnike s prethodnih treninga. Andrej je uzeo svoje nunčake i praćen našim znatiželjnim pogledima prišao Učitelju.

„Je li moguće učiniti nešto protiv nunčaka?“

„A znaš li kako ih koristiti?“, upita Sensei sa smiješkom.

„Naravno!“, samozadovoljno se pohvalio Andrej. „Nisam ih ispustio četiri godine. Moglo bi se reći da jedem i spavam s njima.“

Andrej je demonstrirao nekoliko, prema našem mišljenju, složenih pokreta.

„Nije loše“, rekao je Sensei.

„Dakle, je li moguće učiniti nešto protiv nunčaka?“, Andrej je ponovio pitanje očito izazivajući Učitelja.

„Naravno... Za svakog Vidžaja postoji Radža.“

„Što?“, Andrej je ponovno upitao, ne shvaćajući posljednju rečenicu.

„Mislim, za svaku silu postoji protusila. Nunčake nisu iznimka.“

„Možete li mi pokazati?“

„Mogu, ali onda neće biti pošteno, ti s nunčakama protiv mene... Uzmi još nekoga sa sobom.“

Zaprepašteno smo se pogledali. Ipak, Andrej je pošao tražiti partnera, a naša je skupina otišla potražiti drugo oružje. Na našu žalost, više nije bilo nunčaka. Umjesto toga, u sobi za sportsku opremu pronašli smo puno motki dugih dva metra.

No, iako smo oružje pronašli prilično lako, pronaći partnera Andreju je bilo teže. Stariji momci glatko su odbili prijedlog da sudjeluju u ovoj borbi i nasmijali se: „Ne, hvala, momak. Sam si u ovome.“

Napokon je Andrej uspio uvjeriti jednog od pridošlica. U međuvremenu, Sensei je mirno čavrljao s onim mršavim starcem u bijelom kimonu.

„Evo, našao sam jednog!“, Andrej je radosno najavio Učitelju.

„Pronašao si jednog, sjajno. Neka nam sekundira stariji sempai. Na njegov pljesak počnite napadati s punim kontaktom. Je li jasno?“

Andrej je samo to čekao. Kimnuo je s očitim zadovoljstvom. Sensei je došao na sredinu. Andrej je stajao nasuprot Senseja, a čovjek s motkom odabrao je položaj sa stražnje desne strane Senseja. Bijaše to uzbudljiv trenutak. Svi sudionici bili su nabrijani za bitku, osim Senseja. On je stajao opušteno, te razmišljao o nečemu i igrao se rubovima svoga crnog pojasa izvezenog zlatnim hijeroglifima.

Na pljesak starijeg sempaja Andrej je mahnito jurnuo u frontalni napad, vrteći svoje nunčake brzinom lopatica propelera. U međuvremenu je drugi muškarac brzo skočio i počeo udarati

motkom. Ono što se dalje dogodilo, dogodilo se u trenu. Sensei nije promijenio položaj od trenutka kad je napad počeo, nego je i dalje stajao u duboko zamišljenoj pozi. Čim su njegovi protivnici stigli na kritičnu udaljenost od tijela, bez promjene stava brzo je izbacio ruku naprijed... ako je „izbacio“ bila prava riječ, jer mu je u stvarnosti ruka poletjela poput zmije u napadu. Nunčake su se sklopile i odletjele prema drugom borcu. Učitelj je lagano prihvatio dršku okretanjem zgloba promijenivši putanju leta. Nunčake su se napola okrenule u zraku, poravnale se i stražnjim krajem udarile posred čela čovjeka koji je napadao s leđa. Druga drška nunčaka nastavila je svoj let i udarila u motku. A motka, mijenjajući svoju putanju, udarila je Andreja točno u glavu. Kao rezultat, dva neuspješna borca nespretno su pala na pod, a da ni sami nisu shvatili što se dogodilo. Sensei je nastavio stajati zamišljeno kao da svo uzbuđenje s njim nema nikakve veze. A zatim je, „uključivši se“, pažljivo upitao svoje „protivnike“:

„Kako ste, dečki? Jeste li se teško ozlijedili?“

„Ne“, odgovori Andrej zbunjeno, intenzivno masirajući napuhnutu kvrgu na čelu. „Sve je u redu.“

I drugi je muškarac kimnuo.

„Žao mi je, malo sam se preračunao“, ispričao se Sensei. Približivši se svomu prethodnom sugovorniku rekao je, kao da se ništa nije dogodilo: „Znate, imam sjajnu ideju! Što ako...“

U međuvremenu, promatrajući borbu, grupa je brujala u raspravi sa zvukovima smijeha i čuđenja zbog tako kratke borbe. A jedan od starijih momaka, kojeg je Andrej zamolio za pomoć, rekao je kroz smijeh: „Da, baš to, Sensei se preračunao, aha! Ne brinite, momci, u redu je. Mi smo već mnogo puta prošli kroz ista 'preračunavanja', a sve zbog svoje vlastite gluposti.“

Kad je Andrej shvatio što se dogodilo, jednostavno je maltretirao Kostju i Slavu istim pitanjem: „Kako je to moguće? Jedan pokret... nije čak ni udarac?!“ Kostja je zbunjeno odgovorio: „Otkud mi znamo? Eno ti tamo Sensei, pitaj njega.“

Učitelj je uvijek bio zauzet do kraja treninga, prvo demonstriranjem novih tehnika, a zatim pokazivanjem složenih

udaraca starijim momcima, pa odgovaranjem na beskrajna pitanja i na kraju treninga razgovorom sa starcem. Međutim, Andrej je odlučio raščistiti stvari upravo tamo i tada, bez obzira na sve.

Priliku smo dobili tek kad je dopunski trening završio. Brzo smo se presvukli i čekali na izlazu poput stražara, odlučni dobiti ono što smo željeli. Ispostavilo se da su Igor Mihajlovič i njegovi momci išli prema istoj tramvajskoj stanici. Usput smo krenuli s ispitivanjem.

„Kako ste uspjeli nadmašiti dva naoružana protivnika samo jednim pokretom?“, Andrej je postavio svoje goruće pitanje.

„Pa, oružje nema nikakve veze s tim. Ovo je tehnika koja koristi protivnikovu snagu. Usput, koristi se u mnogim drugim stilovima, na primjer aikidu, džiju-džitsuu, wing chunu i drugima. Trebaš samo uhvatiti trenutak i odmah ga iskoristiti.“

„Općenito, razumijem, ali koji ste stil vi koristili u ovom slučaju?“

„Nijedan posebno“, lukavo odgovori Sensei sliježući ramenima, „ponešto od svega.“

„Ali ipak?“, upita Andrej.

„Pa, u ovom slučaju, sve što trebaš znati je fizikalni zakon ubrzanja, raspodjela gravitacijskog središta u biomehanici i ponešto stila Zmije.“

„Uuu!“, zazviždao je Andrej.

„Što si mislio da je? **Sve velike stvari su smiješno jednostavne, ali potrebno je puno napornog rada da bi se njima ovladalo**.“

Dok je Andrej razmišljao o toj rečenici, Slava je brzo upitao: „Je li moguće objasniti onaj slučaj sa žlicom?“

„Naravno, moguće je“, rekao je Sensei s osmijehom. „Na zemlji nema ničega zatajenog što se neće objelodaniti ili skrivenog što neće biti otkriveno u nekom trenutku.“

„Dakle, što je to bilo?“

„Ah, samo sitnice. Ništa posebno, samo obični Qigong, zapravo jedna od njegovih inačica.“

„A što je 'Qigong'?“, sad je na mene bio red da postavim pitanje.

„Negdje sam pročitao da je to samo tehnika disanja“, dodao je Kostja.

„Da, mnogi tako misle“, odgovorio je Igor Mihajlovič. „Ali Qigong je zapravo meditativni sustav disanja koji omogućuje čovjeku da ovlada svojim skrivenim psihofizičkim potencijalom. Iako je ustvari jedna od najjednostavnijih vrsta duhovnih praksi.“

Ta je rečenica pobudila interes naše grupe, a u meni je nešto zatitralo nakon tih riječi. Čim sam otvorila usta da pitam kako bismo mogli to naučiti, ubacio se Kostja u svomu omiljenom frazeološkom maniru:

„Mogao bih puno toga postići

kada bih imao čvrsti temelj.“

„Oh, sviđa ti se Johann Wolfgang von Goethe, zar ne?“, odgovori Igor Mihajlovič. „Onda, ako si pažljivo pročitao, rekao je i sljedeće:

'**... mudrac je rekao:**

'**Svijet duhova je pored tebe;**

Vrata nisu zatvorena, ali ti si slijep

i u tebi je sve mrtvo.

Kupaj se u zori kao u moru,

trgni se, tu ti je svijet, uđi u njega!'„

U tom je trenutku trebalo vidjeti iznenađenje na Kostjinom licu. Bio je toliko impresioniran ovim riječima da nije uspio odmah pronaći pravi odgovor. To je bila prva osoba u njegovu životu (osim njegovih roditelja, naravno) koja je s njim razgovarala na njegovoj „visokointelektualnoj“ razini. „Tako mu i treba“, obradovah se u

sebi. „Mislio je da je jedini čovjek s dobrim obrazovanjem na ovom svijetu.“

„Pročitao sam dosta knjiga“, počeo se braniti naš „Filozof“, više pokušavajući sačuvati svoj ponos nego nastaviti temu rasprave. „A tamo je napisano da je svijet duhova samo bajka za djecu.“

„Tko zna“, ravnodušno je rekao Sensei, nastavljajući citirati Goethea:

'**Pergament ne gasi žeđ.**

Mudrost nije na stranicama knjige.

Tko svakom mišlju teži tajnama života,

U svakoj duši pronalazi njihov izvor.

„Hmm! Lako je reći 'pronalazi izvor'„, puhnuo je Kostja i nakon trenutka šutnje dodao: „Kao što je Moliere rekao:

'**Ne događa se sve onako kako duša želi;**

I nije kratak put od zamisli do djela'„

„Što to čujem?“, Sensei se našalio:

'**Razboritost od krajnosti bježi,**

Čak je i mudrima naređeno da budu umjereni.“

„Zvuči poznato...“

„To je od Poquelina, njegov izričaj iz 'Mizantropa'.“

„Tko je taj?“

„Pa Jean-Baptiste Moliere. Poquelin je njegovo pravo prezime.“

Čak i pri slabom svjetlu uličnih svjetiljki mogli smo vidjeti Kostju kako crveni u licu.

„Ali... ali... istočnjačka mudrost kaže da zaista mudar čovjek predviđa kraj prije nego što započne bilo što raditi.“

„Upravo tako. Drugim riječima, to znači da je **čovjek misleće biće i njegova temeljna snaga leži u njegovim mislima**. Čak i u suvremenom svijetu, da se izrazim znanstveno, možeš pronaći, na primjer, potvrdu toga u izreci Ciolkovskog: 'Radnji prethodi misao; preciznom izračunu prethodi maštarija'. Kao što vidiš, u ljudskom se društvu tijekom vjekova ništa nije promijenilo. A zašto? Jer, kao što je Valentin Sidorov ispravno primijetio:

'Priroda vaše misli je

vaša vlastita priroda.

Opazite svoju misao - i

upoznat ćete sebe.

A vi ćete biti vladari

sebe.'

Stvarna snaga je snaga uma.“

„Da“, rekao je Kostja uz zaključak: „Glava bez uma je poput fenjera bez svijeće.“

„Divne riječi Lava Tolstoja“, složio se Igor Mihajlovič na potpuno iznenađenje „Filozofa“. „Ako se sjećaš još jedne njegove lijepe izreke: 'Misao je početak svega'. A svojim mislima možeš vladati. Zato je u samousavršavanju najvažnije raditi na svojim mislima.“

Kostja je nesigurno kimnuo. Međutim, pokazalo se da je ta činjenica još više povrijedila njegov ponos. Dakle, sljedećih smo dvadeset minuta svjedočili velikoj borbi aforizmima, citata, izreka domaćih i stranih pisaca, pjesnika, filozofa, znanstvenika, a većinu njihovih imena nisam ni poznavala. U međuvremenu, moja se osoba trudila uključiti u ovaj dijalog sa svojim životno važnim pitanjem koje sam nestrpljivo željela postaviti. Ali Sensejeva polemika s našim „Filozofom“ tekla je neprekidno, postupno dostižući vrhunac. Bila sam ljuta na Kostju jer je ukrao neprocjenjivo vrijeme sa Sensejem samo da bi zadovoljio vlastiti ego. Rasprava ga je toliko obuzela da se činilo da na svijetu ništa drugo za njega nije postojalo.

Na samom kraju, kad smo se približili tramvajskoj stanici, nakon što smo vjerojatno saznali za sva njegova sjećanja, izrecitirao je svoju omiljenu frazu: „Pa, kako je Villon rekao – '**Poznajem sve osim sebe**'."

„Znači,

'...gledaj DANAS, dok Ti si Ti - kako ćeš

SUTRA, kad Ti više nećeš biti Ti?'„

„A tko je to?", Kostja je gotovo vrisnuo, potpuno izgubivši pribranost.

„Oh", razvukao je Sensei sa zadovoljstvom, „to je bio Omar Hajjam, čuveni perzijski pjesnik i filozof, te veliki znanstvenik koji je bio znatno ispred svog vremena. Njegovo puno ime je Ghiyath al-Din Abu'l-Fath Omar ibn Ibrahim Al-Nisaburi Khayyámi. Živio je u jedanaestom stoljeću. Njegovu mudrost su visoko cijenili čak i seldžučki vladari Irana, iako je on bio iz Horasana, malog sela u blizini Nishapura. Imao je vrlo zanimljive filozofske misli. Prema njegovim pogledima, Duša je vječna. Ona dolazi iz Ne-bića u ljudsko tijelo i vratit će se u Ne-biće nakon smrti. Za Dušu je ovaj svijet čudna zemlja."

„Pitam se", rekla je Tatjana pridruživši se razgovoru, „gdje je duša smještena unutar ljudskog tijela? Što je ovaj filozof mislio, je li ona u srcu ili nije?"

„Ne, mislio je da je srce rođeno na zemlji i da je samo dio smrtnoga ljudskog mesa, iako je to najbolji i 'najduhovniji' dio. Upravo kroz Srce govori Duša. Ali Srce, prema njegovu mišljenju, poznaje samo ovaj svijet, Biće... Ima sljedeće zanimljive stihove kada Srce pita Dušu o tajnama Ne-bića." Sensei je malo razmislio i rekao:

„'Moje srce je tražilo, nauči me.

Znanosti su svete, ali što kriju?

Počeo sam s abecedom: 'Alef...'

A onda čuo: 'Dosta je bilo!

Slično razumije slično, samo natukni slovom'.“

„A što je 'Alef'?“

„'Alef' je prvo slovo njegova materinjeg jezika; to je i broj 'jedan'. Kako vjeruje, to je simbol Jedinog Postojećeg, simbol Univerzalnog Jedinstva“, a nakon što je pogledao Kostju, Sensei je ironično dodao: „Što se još ovdje može reći?!“

Kostja je bio potpuno zbunjen, uistinu ne znajući što više reći. Požurila sam iskoristiti tu priliku i izvalila u jednom dahu: „Kako možemo naučiti taj sustav tehnika za svladavanje skrivenog psihofizičkog potencijala?“

„Vrlo lako. Uopće nema tajni. Najvažnija stvar je, kako kažu, imati veliku želju, a prilike će se uskoro pojaviti.“

„Možemo li naučiti od vas?“

„Naravno.“

„A kada možemo početi?“, upita Andrej očito misleći isto kao ja.

„Pa, ako ste toliko zainteresirani, slobodno se pridružite. Posvećujem sat i pol za ove vježbe, dva puta tjedno.“

„Koliko to košta?“, upita Slava.

„Misliš li da je moguće novcem procijeniti duhovno znanje?“, rekao je Sensei iznenađeno. „Vi ste stvarno opsjednuti tim 'smiješnim papirom'. Treniramo samo za sebe, za vlastiti duhovni razvoj. Ako želiš trenirati - treniraj.“

Naša je skupina odredila datum i vrijeme za sljedeći sastanak.

„Ženja će vam pokazati put“, dodao je Učitelj.

Pokazalo se da je Ženja bio visoki, svjetlokosi, atletski građen momak, jedan o onih „brzih“ momaka koji su pratili Senseja.

„Sigurno ćemo doći“, odgovorio je Andrej za sve nas.

Tu smo se oprostili. Bila sam izvan sebe od radosti. Napokon se moja osoba približila onome što sam toliko dugo tražila. Činilo se da trebam napraviti samo jedan korak i možda ću uspjeti prijeći preko ovog ponora, te se popeti na čvrstu površinu Bića. Osjećala sam to intuitivno nekakvim šestim čulom. Iako moj um nije vidio stvarnu šansu za preživljavanje. Unatoč tome, kako kažu, moja je Duša pjevala.

Cijelim putem kući momci su strastveno raspravljali o današnjem treningu i onome što nas je čekalo prekosutra na duhovnom treningu. Entuzijazam nas je preplavio sve osim Kostje. Bio je napuhan poput purana s namrštenim obrvama.

„Kostja, hoćeš li doći?“, upita Andrej lupivši ga po leđima.

„Nisam siguran, možda ne bismo trebali ići“, promrmljao je nezadovoljni „Filozof“. „Mi nismo cirkusanti koji pokušavaju naučiti trikove. Samo ćemo izgubiti vrijeme ni za što.“

„Jesi glup, čovječe?“, Andrej je uzvratio „pristojno“. „Gdje si vidio čak i cirkusanta koji može savijati žlice samo gledajući ih?!“

„I tko uči druge besplatno?“, dodao je Slava svoj snažni argument.

„To i govorim. Baš si naivčina!“

„Priznajem, glup sam! Ipak ćete shvatiti da ja razumijem da ste vi jako fini“, sarkastično je odgovorio naš nezadovoljni „Filozof“.

„U redu, dečki, nemojte se svađati“, rekla je Tatjana. „Bolje mi dajte neke ideje kako da nagovorim roditelje da me puste na taj trening.“

„Kako?“, odgovorio je Andrej. „Kao u vicu... Kći se vratila kući kasno i otac je pita: 'Šta je sad ovo?' Djevojčica odgovara: 'Ne znam kako se naziva, ali od sada će mi biti omiljeni hobi'.“

Svi su se nasmijali. Dogovorivši se o novom sastanku, otišli smo kućama.

9

Nestrpljivo smo čekali dan. Napokon, u četvrtak je naša grupa stigla u dobrom raspoloženju na odredište. Stigavši na stanicu, primijetismo sjene dvojice muškaraca u mraku.

„Oh, eno ga Ženja“, rekao je Andrej veselo.

Kako se ispostavilo, Ženja je bio sa svojim prijateljem Stasom. Pozdravivši se međusobno, stupili smo u nepoznato ili točnije, u nepristupačnu tamu.

„Ovdje bi trebali barem lampe objesiti“, primijetila je Tatjana opet se spotakavši o nešto.

„Aha“, složio se Kostja: „to nije stambeno područje već pravi poligon s preprekama.“

„Zašto bi trošili vladin novac za električnu energiju?“, nacerio se Ženja. „Osim toga, mi već ovdje sve savršeno poznajemo na dodir. Štoviše, malo je vjerojatno da bi stranci željeli doći u ovo područje, posebno vlastitom voljom.“

„A zašto?“, zabrinuto upita Slava.

„Ovo je mjesto neobično, udaljeno je. Ovamo dolaze samo životinje, ne ljudi. Čuješ kako psi zavijaju?“

I točno negdje blizu u selu nekoliko pasa je zavijalo. Tatjana je lagano zadrhtala uhvativši me za ruku.

„A psi dobro osjećaju opasnost“, nastavio je.

„Ajde, prestani ljude plašiti bajkama!“, rekao je Andrej pokušavajući se našaliti.

„To uopće nisu bajke. Pokušaj neko vrijeme živjeti ovdje i vidjet ćeš kakva se đavolstva događaju... naravno, ako preživiš.“

Nakon te izjave naše dobro raspoloženje brzo je splasnulo. Neko vrijeme šetali smo šutke osvrćući se oko sebe. Ali koliko god

se trudili zuriti u mrkli mrak, nije se moglo vidjeti ništa. Samo mutne siluete starih kuća. A što je bilo čudno, tamo nije bilo svjetla. Samo psi i njihovo tugaljivo zavijanje pokazivali su znakove života na ovom mjestu kojem je i Bog rekao laku noć.

„Kamo idemo?“, uspaničio se Kostja.

„Kamo, kamo?“, oponašao je Ženja. „Upravo kamo ste tražili... na crni proplanak“.

„Šta?!“, užasnuti uskliknusmo gotovo uglas.

„Bože, ne derite se“, rekao je Ženja trljajući si uši zaglušene našim vriskom. „Rekao sam vam da idemo na crni proplanak“ i spotaknuvši se o sljedeću rupu, opsova: „Dovraga! Sile zla svuda pokušavaju postaviti zamke. Garant i gleda koga će od zaostalih odvući!“

Tatjana koja me držala za ruku radi sigurnosti, zgrabila je Kostju drugom rukom. Osjetila sam kako je počela drhtati cijelim tijelom. Slava, koji je do sada zaostajao, brzo je došao ispred nas. Andrej je hodao šutke i osvrtao se oko sebe.

„Gdje si vidio sile zla i crni proplanak?“, izustio je prestrašeni Kostja. „Zašto bi bili ovdje? Totalne gluposti...“

„Gdje? Pa tamo!“, Ženja je samouvjereno mahnuo rukom negdje u stranu.

„Zašto smo došli ovamo?“, promrmljala je Tatjana u strahu i drhteći. „Mogli smo kod kuće biti bezbrižni.“

„Željela si naučiti crnu magiju. A sad pitaš zašto smo došli“, odgovorio je Ženja sliježući ramenima.

„Naučiti šta?“, svi smo opet pitali u čudu.

„Ne mogu vjerovati!“, usklikne Ženja iznenađenog lica. „Zar niste znali da je Sensei najmoćniji čarobnjak, Luciferova desna ruka?“

Sad je bio naš red da buljimo raširenih očiju.

„Tko? Što? Tko je Lucifer?“, lavina pitanja obrušila se na Ženju.

„U redu“, naš je vodič grandiozno zaustavio bujicu naših pitanja. „Sada ću vam sve objasniti. 'Lucifer' znači anđeo Svjetla, tj. desna ruka Boga. Za većinu ljudi poznat je pod različitim imenima. Na primjer, sotona ili vrag, kako god vam se sviđa. On je vladar na Zemlji. Drugo, još jednom ističem da je Sensei njegova desna ruka. I njegova moć nema granica. Za njega savijanje žlice nije ništa. On je u stanju raditi stvari koje ne možete zamisliti ni u svojim najstrašnijim snovima! A treće, vrlo ste sretni. Možete steći izvanredne sposobnosti gotovo besplatno. Jedino za dušu nećete znati i nećete je čak ni osjećati. Ali zašto vam sve ovo govorim? Sami ćete se uvjeriti.“

„Pazi, pazi... Pogledajte u kakvu smo finu nevolju upali!“, Tatjana reče zaista prestrašeno.

„To je to!“, zacvili Kostja tihim glasom. „Šta sam vam rekao? Nismo trebali doći, ali niste slušali. Rekao sam vam da se nešto sumnjivo ovdje događa. Ali bio sam glup, tikvan, vukao sam se za vama. Šta da sad radimo?“

Kostjin panični strah proširio se na Slavu koji nam je šapnuo: „Mislim da je vrijeme da zbrišemo odavde.“

„Kuda?“, prosiktao je Kostja. „Sjećate li se koliko smo se puta okrenuli i išli u različitim smjerovima?“

„Ne zanima me!“, reče Andrej. „Pa šta ako je Sensei čarobnjak; to je njegov osobni problem. Ono što je važno je da on zna puno više od mene. I neću propustiti priliku da to naučim.“

„Ni ja“, odgovorila sam dok sam mislila u sebi: „ne bih trebala uopće brinuti, jer je ovo moja šansa za preživljavanje. A ako nije, onda ionako nemam što izgubiti. Ali možda će pomoći...“

Naišli smo na krivudavu stazu uzduž duge usamljene ograde. U tom je trenutku mjesečina zasjala kroz oblake. Odjednom, točno pred nama je velika crna mačka skočila na ogradu, a oči su joj gorjele poput žutozelenih svjetala. Zatečene od iznenađenja, Tatjana i ja vrisnule smo i sakrile se iza leđa momaka.

Međutim, i naši su se zaštitnici bili skamenili, prikovani za zemlju. Samo su naši vodiči mirno nastavili put. Ženja je, vidjevši našu ošamućenost, misteriozno šapnuo: „To je tek početak“. Bez obraćanja bilo kakve pažnje na nas, mačka je nastavila hodati po pustoj ogradi kao da nas je vodila.

„Puj, puj, puj“, pljunuo je Slava tri puta preko lijevog ramena.

„Trebao si pokazati znak križa“, sarkastično je rekao Andrej.

„Slažem se“, rekla je Tatjana ližući suhe usne. „Kažu, ako crna mačka prijeđe cestu, trebaš se držati za jedan od gumba. Tada te sile zla neće ni primijetiti.“

Samo da bih bila sigurna, drhtavim sam rukama pronašla gumb. Naša skupina požurila je sustići ostale, čitavo vrijeme promatrajući tamnu sjenu mačke.

Put nas je odveo do malog proplanka. Pun je mjesec zlokobno puzao iza oblaka. Tada nas je ono što smo vidjeli potpuno šokiralo. Nasred proplanka, leđima okrenut nama, stajao je čovjek u crnoj odjeći s kapuljačom na glavi. Njegov lik je svjetlucao na slaboj hladnoj mjesečini. Lagani se dim nadvio nad njim. Svuda okolo je vladala teška i jeziva tišina. Dok smo gledali, svi smo izgubili sposobnost govora. Odjednom je velika crna mačka skočila točno do naših stopala, zbog čega smo se skamenili na licu mjesta. Ali ne prije nego što smo se instinktivno dohvatili spasonosnih gumba. Zvijer je drsko zbrisala prema mračnoj figuri i počela se trljati o njegove noge, a na naš neizrecivi užas.

Gledajući tako zlokoban prizor sve mi se u ustima osušilo, a jeza mi je prostrujala cijelim tijelom. Unatoč želji da pobjegnem, stajala sam mirno, nesposobna pomaknuti se. Pogledala sam ostale. Tatjana se umalo popela na Kostju i zgrabila ga ubojitim stiskom. Sam Kostja izgledao je poput spomenika od gipsa. Slava je stajao s otvorenim ustima i raskolačenim očima. Čak je i Andrej, unatoč svojemu ranijem optimizmu, nervozno cvokotao zubima. Lice mu bijaše obliveno znojem.

Ženja je pogledavši prema nama, poslušno prišao mračnoj figuri. Podignuvši ruke, svečano je izgovorio: „O, veliki čarobnjače,

magu i vraču, vladaru nad svim narodima, čija se moć i snaga nad svom zemljom, vodom, zrakom i vatrom protežu po cijelom Svemiru. Vaši odani učenici su ispunili svoju svetu dužnost. Uzmi u svoja njedra ove izgubljene duše da povratite svoj istinski i pravedni autoritet i moć na Zemlji!!!“

Ženja se nisko naklonio. Tijekom njegova govora, Sensei mu se obratio iznenađeno.

„Šta? Šta?“, upitao je. „Kakva moć, kakva snaga? O čemu govoriš?“

Ženja i Stas su se valjali od smijeha.

„Šta je bilo? Čemu se smijete?“, upitao je Sensei pušeći cigaretu. „A gdje su ostali? Jeste li ih doveli?“

Gušeći se od smijeha, Ženja nam je mahnuo: „Još uvijek su utrnuti i ne dolaze.“

„Kako sad utrnuti?“, upita Sensei pokušavajući razumjeti i gledajući u mrak. „Kakve ste psine izvodili?“

Ali Ženja se nije mogao prestati smijati beznadno mašući rukom.

„Kakav klaun!“

„Sensei, zar ne znaš kakav je Ženja?“, reče Stas smijući se od srca.

Promatrajući urnebes, Andrej je prvi shvatio što se događa. Sramno odmaknuvši ruku od gumba, uzdahnuo je s olakšanjem: „Dakle, momci“, rekao je Andrej izlazeći iz tame prema njima. „To je bilo sjajno. Šala je bila dobra, ali tko će mi sada oprati hlače?!“

Ovaj komentar izazvao je još veću buru smijeha. Sensei je rekao sa smiješkom: „Što je taj klaun izmislio ovaj put?“

Andrej je počeo detaljno pričati kako nas je „vodič“ proveo kroz selo koje je opisano kao Ćelava planina. I mi smo mu se pridružili, obogaćujući priču svojim dojmovima. Na samom kraju, cijela grupa zajedno sa Sensejem, urlala je od neprekidnog smijeha, prisjećajući se naših osjećaja.

„Upravo sam stigao, danas nešto ranije“, objasnio je Sensei smijući se kroz suze. „Svjetlo u našem selu bilo je isključeno. Vjerojatno je kabel negdje oštećen.“

„Kakva priča“, izgovori Tatjana jasnim glasom. „Nije dosta što smo propatili od Ženje, nego još i ona mačka!“

U međuvremenu je malo krzneno klupko mirno sjedilo uplašeno našim ljudskim smijehom.

„To je Samuraj“, Stas je mahnuo rukom i objasnio. „Sensejev mačor. Uvijek ide za njim.“

„Stas, trebao si nam reći što se događa“, rekao je Andrej uz osmijeh.

„Kako?“, ovaj slegnu ramenima. „Bojali ste se svake sjene, a da sam počeo praviti face morali bismo vas tražiti po cijelom selu.“

Ekipa se nasmijala zamišljajući prizor.

„Kažem“, opravdavao se Ženja, „to je bila samo obična šala. Kao što je Ostapa Bender rekao: 'Najvažnije je unijeti zbrku u neprijateljski tabor... Jer ljudi se najviše od svega boje nepoznatog'.“

„To je točno“, rekao je Sensei. „**Strah rođen iz mašte vidi opasnost čak i tamo gdje opasnosti uopće nema**... Postoji drevna istočnjačka parabola o strahu. Mudrac se susreo s Kugom na svom putu i pitao: 'Kamo ideš?' Odgovorila je: 'U veliki grad. Moram ubiti pet tisuća ljudi.' Za nekoliko dana isti je mudrac ponovno susreo Kugu. 'Rekla si da ćeš ubiti pet tisuća ljudi, a ubila si svih pedeset tisuća', optužio ju je. 'Ne', usprotivi se Kuga. 'Ubila sam pet tisuća; ostali su pomrli od straha'.“

Nakon rasprave o svim smiješnim detaljima putovanja i raspršivanja mita o našim neopravdanim strahovima humorom i smijehom, prešli smo na ozbiljnije teme. Našoj su se grupi pridružila još tri tipa: Ruslan, Jura i Viktor (stariji sempaji). Nešto kasnije došao je Nikolaj Andrejevič, za kojeg se ispostavilo da je psihoterapeut. U međuvremenu smo razgovarali o Qigongu.

„Što znači riječ 'Qigong'?“, upita Slava Senseja.

„Pa, prevodeći ovu riječ doslovno s kineskog, Qigong se odnosi na rad s energijom zraka, jer 'Qi' znači 'vjetar, plin, dah', a slog 'gong' znači 'rad, radnja ili djelo'."

„Dakle, ovaj sustav su također izmislili Kinezi?", rekao je Andrej s uzdahom.

„Ne baš", odgovorio je Učitelj. „To je indijski sustav samoregulacije koji je preselio u Kinu početkom nove ere."

„Čitao sam da postoje različite vrste Qigonga.", kao i uvijek, Kostja je dao primjedbu. „Mislim da postoje dvije različite škole."

„Ima ih puno više", rekao je Igor Mihajlovič. „U suvremenom svijetu postoji mnoštvo različitih škola Qigonga. Na primjer, konfucijanska, budistička, medicinska, vojna..."

„Medicinska?", protrnula sam. „Što liječi?"

„Mnoge bolesti."

„Dakle, trebamo samo disati na pravi način?", Andrej me prekinuo u sljedećem pitanju.

„Ne samo to. Također trebate **misliti na pravi način**. Postoji izreka da 'misao vodi Qi, a Qi vodi krv'. Krv je poput ambulante tijela; sadrži sve potrebne medicinske potrepštine. U vrlo starom medicinskom traktatu Huangdi Neijing kaže se da 'kada misao počiva u tišini i slobodna je, to znači da možete ovladati Qijem'. **Onaj tko ovlada zdravim mislima, ima dobro zdravlje**."

„Drugim riječima, u zdravom tijelu zdrav um", zaključio je Kostja.

„Ne baš. Rekao bih, uz zdrave misli ide zdrav duh, a sa zdravim duhom ide zdravo tijelo."

„Možete li mi reći, molim vas... uvijek naglašavate važnost razmišljanja na pravi način, i za vrijeme fizičkih treninga i sada", primijetio je Andrej. „Ali iz nekog sam razloga mislio da je sve što trebamo samo ponašati se na pravi način. Jer misli tijekom odabira djelovanja mogu biti različite: i dobre i loše."

„Tu gubite neprocjenjivo vrijeme na borbu sa samim sobom. Ne biste trebali birati između dobre i loše misli, jer uopće nećete imati negativne misli u svom umu. Cilj najviše Umjetnosti, Umjetnosti Lotosa jest naučiti pravilan način razmišljanja; drugim riječima, 'ubiti Zmaja iznutra' ili 'pobijediti Zmaja'. Jeste li čuli za taj izraz?“

„Da.“

„U tome je smisao. **Najveća pobjeda je pobjeda nad sobom. Što to znači? Znači pobijediti vlastite negativne misli, naučiti kontrolirati ih i naučiti kontrolirati svoje emocije**. Ponavljam još jednom, *u vašem umu ne smije biti ništa ne-ga-ti-vno. Samo pozitivno! Tada nećete tratiti vrijeme na borbu sa samim sobom, a vaši će postupci uvijek biti pozitivni. Mir, prije svega treba biti unutar vas. Mir i sklad.*“

„Dakle, to znači da se čovjekova misao odražava u svakom postupku?“, upita Andrej, razmišljajući o nečemu samo njemu znanom.

„Ne samo da se odražava, već vodi cijelu akciju. Jer misao je materijalna.“

„Materijalna?“, došao je red da se iznenadi Nikolaj Andrejevič.

„Naravno. To je puno finija tvar koja još nije dovoljno proučena. Ali postoji, stvarna je i zabilježeni su njeni pokreti. Bilo je mnogo učinkovitih eksperimenata s fenomenom misli. Bilo je eksperimenata s našim vidovnjacima; na primjer Nina Kulagina, Julia Vorobjeva i mnogi drugi. Da ne spominjemo bogate, svjetske studije. Ovakvo istraživanje se provodilo po cijelom svijetu iako je poznato pod različitim imenima. Na primjer, u Engleskoj je poznato kao 'psihičko istraživanje'. U Francuskoj 'metapsiha', u istočnoeuropskim zemljama 'psihotronika', u SAD-u 'parapsihologija', u Kini 'istraživanja o izvanrednim funkcijama ljudskog tijela' i tako dalje.

Ako duboko zavirite u povijest čovječanstva, naći ćete mnogo dokaza koji kazuju da je to poznato od najranijih vremena. U svim mitskim, magijskim i religijskim pogledima i učenjima stoji

čvrsto uvjerenje da je moguće mislima utjecati na bilo koga i bilo što, bez obzira na udaljenost, vrijeme i prostor. Drugim riječima, općenito je ovo znanje oduvijek postojalo."

Nikolaj Andrejevič pridružio se raspravi: „Dobro, sad ste nam dali primjere naših domaćih vidovnjaka koji su tek nedavno postali poznati. Zašto takvih ljudi ranije nije bilo u Sovjetskom Savezu? Psihoterapijom se bavim dugi niz godina. Ali proučavajući umove različitih ljudi moje kolege i ja nikada nismo naišli na takve pojave. Istina je da odnedavno postoje ljudi koji govore gluposti i smatraju se ekstrasima. Čak su to i pokušali dokazati. Ali u stvarnosti bijaše to samo njihova bolesna mašta, a pravih vidovnjaka u Sovjetskom Savezu nije bilo."

„Kako nije bilo?", Igor Mihajlovič se iznenadio. „Bilo ih je, još i koliko! Od pamtivijeka u Rusiji postoji mnogo takvih ljudi. Ali kako su se ophodili prema njima? U davnim, nazadnim vremenima vrlo rijetko su ih smatrali svecima, a u većini slučajeva spaljivani su i nabijani na kolac oni koji su se odbili pokoriti crkvi, ovisno o kraljevu hiru.

Tek od druge polovice osamnaestog stoljeća, nakon otvaranja Akademije znanosti, fenomeni psihičkog života čovjeka se u Rusiji počinju ozbiljnije istraživati s gledišta medicine. A otprilike sto godina kasnije, istraživanja u toj sferi provodili su mnogi istaknuti znanstvenici; na primjer, jedan od utemeljitelja vaše znanosti, Vladimir Mihajlovič Behterev. Dok je bio šef Carske vojne i medicinske akademije u Sankt Petersburgu sam je financirao stvaranje cijelog istraživačkog instituta za proučavanje mozga i psihičkih aktivnosti.

A za vrijeme Sovjetskog Saveza? Gotovo od početka njegova postojanja vrhunska pažnja je posvećivana proučavanju psihičkih fenomena mozga i jedne od njegovih glavnih misterija - misli. To se može dokazati povijesnom činjenicom da su ta istraživanja vršena po naredbi Vladimira Iljiča Lenjina, pod osobnom kontrolom Feliksa Edmundoviča Dzeržinskog u prvom posebnom odjelu ujedinjene državne javne uprave koji se bavio čuvanjem i zaštitom državnih tajni. Ovaj odjel čak je imao poseban neuroenergetski laboratorij. Taj elitni, specijalni odjel je u svom radu koristio razne iscjelitelje, medije, šamane i hipnotizere."

„Bože, a zašto su im trebali svi ti 'narodni iscjelitelji'?“, Nikolaj Andrejevič se zaista iznenadio.

„Pa, sve je to bilo iz istog razloga: izvanrednih sposobnosti tih pojedinaca. Mogli su manipulirati skrivenim snagama ljudskog bića koje su znatno nadmašivale sposobnosti bilo kojeg stroja. Sve su ove pojave vrlo ozbiljno ispitane! Poslali su čak i znanstvene ekspedicije u potragu za tim znanjem: od proučavanja misterija drevnih civilizacija do potrage za legendarnom Šambalom.“

„Šambala... to zvuči poznato...“

„Što je to?“, upita Andrej nestrpljivo.

„Šambala? To je svojevrsno prebivalište smješteno visoko u planinama. Poznata je po skupini znanstvenika koja tamo živi već dugo, a čovječanstvo su daleko nadmašili na duhovnoj, znanstvenoj i tehničkoj razini.“

„Sad se sjećam“, rekao je Nikolaj Andrejevič. „Legenda kaže da je Šambala prebivalište Mudraca. Ali kakve veze znanost ima s tim? Proučavaju li ti Mudraci nešto posebno: astronomiju ili matematiku ili samo filozofiju?“

„U Šambali proučavaju samo najdrevniju iskonsku znanost 'Bei Liao Jiao' ili, drugim riječima, znanost o Bijelom Lotosu, koja uključuje sve egzaktne znanosti također. Štoviše, jedini je izvor svih znanosti koje je proučavalo čovječanstvo.“

Nikolaj Andrejevič nepovjerljivo je pogledao Senseja.

„Kako to mislite, 'najdrevnija i jedina'? Većina egzaktnih znanosti pojavile su se sasvim nedavno; dobro, možda prije dvjesto ili tristo godina.“

„Varate se. Sva ta znanja ljudima su davana znatno prije za razvoj njihove civilizacije, također u davna vremena. Dugo prije pisane povijesti postojale su i druge ljudske civilizacije na stupnju razvoja mnogo višem od sadašnjeg. Neke od njih bile su uništene, neke su dosegle Apsoluta. Međutim, ostaci njihovih postojanja se nalaze i danas. Pročitajte o čudnim arheološkim otkrićima i istraživanjima, pa ćete se i sam uvjeriti. U budućnosti će ljudi naći još zanimljivije dokaze onoga što se davno dogodilo na zemaljskoj

kugli. U drevnoj se literaturi puno piše o postojanju ovog znanja. Na primjer, nešto kao drevne nuklearne eksplozije, rezultate kojih znanstvenici danas pronalaze u najstarijim slojevima, precizne karte zvjezdanog neba, identificirani planeti koji još nisu otkriveni, 'vimani', zračna vozila i slično. Znači da je sve ovo različito znanje ljudima bilo davano ranije i potječe iz jednog izvora: znanosti Šambale."

„A koliko je napredna ta znanost u usporedbi sa suvremenim znanjem?", bahato je upitao Nikolaj Andrejevič, prekriživši ruke na prsima.

„Daleko naprednija", jednostavno je odgovorio Sensei. „Mnogo naprednija nego što možete zamisliti. Ali da bih vam dao barem nekakvu ideju, evo vam ovaj primjer. U vremena dok su ljudi još uvijek pobožno vjerovali da Zemlja stoji na tri kita, a Sunce kruži oko nje, znanstvenici Šambale su već provodili znanstvene eksperimente i različite testove na samom Suncu. Današnja je civilizacija još uvijek daleko od toga, a nije sigurno ni hoće li doseći tu razinu. Zašto mislite da su ljudi na vrhuncu snage tako revno tražili Šambalu? Na primjer, u rasponu vremena koje vam je poznato figure kao što su Aleksandar Veliki, Napoleon, Hitler, Mussolini, Staljin i tako dalje, tražili su je. Prema svim drevnim legendama i mitovima različitih kultura, sva znanja o svemiru i kulturnoj baštini izumrlih civilizacija skrivena su u Šambali."

„Pitam se zašto su je tražili samo tirani?"

„Ne tirani, već ljudi koji teže apsolutnoj vlasti nad svijetom. Svi ljudi na vlasti posjeduju istinite informacije. Znali su i znaju za postojanje ovog prebivališta i o postojanju moćnog znanja skrivenog u njemu. Oni savršeno razumiju da je stvarna moć nad svijetom koncentrirana u Šambali. Zbog toga su je mnogi ljudi tražili i još uvijek je traže. Međutim, sama Šambala nikada nikome nije dala priliku za osvajanje cijelog svijeta. To je na neki način uravnotežilo određene snage. I ako bi čovjek na vrhuncu moći gorljivo pokušavao ostvariti svoj san o dominaciji nad svijetom, jednostavno bi okončao svoje postojanje. Mnogi ljudi na vlasti sastajali su se s predstavnicima Šambale, ispunjavajući njihove 'zamolbe'. Svi su pokušavali pomoći, jer jednostavno je nemoguće odustati od

iskušenja da se zna više od cijelog čovječanstva... Osim društvenih lidera, i mnogi obični ljudi bijahu u potrazi za znanjem Šambale."

„Znači li to da je nitko nikada nije pronašao?", pitao je Kostja.

„Ne baš. Paradoks je da Šambala nikada nije skrivala svoje postojanje. Ona se ne miješa aktivno u život ljudi ako se ne tiče nečega globalno, važnog za cijelo čovječanstvo, a posebno za Šambalu. Ali ako je potrebno, njeno znanstveno društvo odlučuje s kim je prikladno kontaktirati."

„U redu, pretpostavimo da je to istina. Ali ako ovo prebivalište Mudraca ne skriva svoje postojanje, zašto je ljudi koji su bili na vrhuncu moći nisu mogli pronaći? Napokon, imali su na raspolaganju sve: opremu, financije i ljudske resurse!", Nikolaj Andrejevič bio je zbunjen.

„Da, nabrojali ste sve osim njihovih tvrdih srca i pohlepnih misli. Nepromjenjivo pravilo za kontaktiranje Šambale su visoka moralnost i čistoća namjera čovjeka. Samo netko tko posjeduje prije svega ove osobine može dobiti pristup znanju koje ga zanima.

Vidite, vraćamo se opet na početnu točku. Zašto čovjek ne može razviti ove fenomenalne sposobnosti svjesno kad je to sasvim moguće? Zato što je u njemu previše egocentrizma, taštine, pohlepe, bijesa i zavisti. Drugim riječima, previše osobina svojstvenih zvjerskoj, životinjskoj prirodi. A ako dođe u kontakt s tim neobjašnjivim, psihičkim fenomenima, njegova se životinjska priroda okreće protiv logike, jer se boji izgubiti moć nad ljudskim umom. Drugim riječima, životinjska priroda nastoji sačuvati svoju moć nad čovjekom racionaliziranjem fenomena ili kritiziranjem, a sve što je potrebno je jednostavna, dječja vjera.

U nekim slučajevima, naravno, ljudi spontano otkriju svoje fenomenalne sposobnosti kao rezultat, na primjer, neke vrste traume, intenzivnog stresa itd. Ako negativne osobine prevladavaju u ljudskom umu, to je isto kao da neandertalac pronađe francuski ključ i ne znajući kako se njime služiti, primjenjuje ga sa svoje negativne točke gledišta na vlastite prijatelje."

Dečki su se nasmiješili, a Ženja upitao: „Udarit će ih po glavi?“

„Još gore, po palcima. Tada će njegovi suplemenici potpuno zaboraviti na glave.“

„A ako u tom trenutku u čovjeku prevladava dobra, duhovna priroda?“, pitala sam sa znatiželjom.

„Ako u čovjeku prevladava duhovna priroda, tada će na podsvjesnoj razini ispravno opažati nove informacije koristeći svoje fenomenalne sposobnosti iz dobre namjere. Jer u ovom slučaju **vjera rađa znanje, a znanje jača vjeru. A bez vjere nikakva čuda nisu moguća na ovom svijetu**.“

„To je zanimljiva misao“, rekao je Nikolaj Andrejevič i ostavši nijem neko vrijeme, doda: „Pitam se, kad je Staljin došao na vlast u našoj zemlji, je li zaustavljeno istraživanje ovih pojava?“

„Naprotiv, ovo je istraživanje postalo još intenzivnije, a nastavilo se i nakon njegove smrti. Taj interes nije oslabio čak ni do danas. Ovu temu istražuju mnogi znanstveni instituti.“

„Hmm, ali proučavao sam djela mnogih poznatih autora s različitih instituta specijaliziranih za moje područje; međutim, nisam naišao na tu temu.“

„Ništa čudno, jer ova tema pripada sferi skrivene kontrole nad masama. Mislim da dovoljno dobro razumijete koliko je ovaj rad tajan. Mogu vam dati primjer lenjingradskog instituta imenovanog po Vladimiru Mihajloviču Behterevu. Usput, rad Behtereva nastavila je njegova unuka Natalia Petrovna Behtereva. Tamo su pomno proučavali ljudski mozak. Jedno od glavnih područja proučavanja tog instituta je istraživanje psihičkih fenomena čovjeka.“

„Ali lenjingradski institut jedan je od vodećih u...“, Nikolaj Andrejevič je stao usred rečenice, očito šokiran vlastitom pretpostavkom. Oporavivši se od uzbuđenja, nastavio je: „Ako je već toliko dugo proučavano, ako je vojska pokazala takav interes i ako se troši ogromna količina novca, onda bi vjerojatno trebalo doći do ogromnog znanstvenog napretka u psihičkim studijama.“

„Napretka?“, nacerio se Sensei. „Kakav napredak s takvom motivacijom? Njihov institut još uvijek ne može objasniti fenomenalne učinke ove biomase teške malo više od kilograma, zvane mozak, baš kao ni ostali svjetski znanstvenici. On je ostao, unatoč svim njihovim naporima, tajna nad tajnama. Svemir se istražuje mnogo više od ljudskog mozga.“

„Slažem se... Ali ti kažeš da se sveto znanje može dati samo ljudima visokih moralnih standarda. Nisu svi znanstvenici potpuni egoisti s pretjeranom megalomanijom. Na primjer, ta Behtereva...“

„Upravo tako. Ako pažljivo pratite rad akademika Behtereve, kao žene i znanstvenice, vidjet ćete da je nakon proučavanja ljudskog mozga cijelog života došla do zaključka da malo zna o njemu i o njegovu potencijalu. Ipak, što dublje zaranja u proučavanje mozga, to više vjeruje u ideju njegova izvanzemaljskog podrijetla, odnosno njegova istinskog, izvornog podrijetla na temelju iznimne složenosti i suviška mozga. Prilično sam siguran da će uskoro to objaviti javno, baš kao što su objavili veliki svjetski znanstvenici, ne samo u sferi istraživanja psihe, već i u drugim prirodnim znanostima kao, na primjer, Einstein, Tesla, Vernadskij, Ciolkovski i drugih veliki znanstvenici. Ovaj je popis ogroman i trebalo bi puno vremena za proći ga. Ali svi su oni došli do zaključka da su ljudi vrlo jedinstvena i tajanstvena stvorenja, te da ni na koji način ne mogu potjecati sa Zemlje od nekog Paramecium caudatum!“

Stajali smo šutke, pomalo šokirani onim što smo čuli.

„Dakle, to znači da je moć izvanrednih, fenomenalnih ljudi jednostavno skrivena u njihovim mislima?“, ponovno je pitao Kostja.

„Točno tako. **Misao je prava snaga. Puno veća nego što ljudi mogu zamisliti**. Misao je u stanju pokretati planete, stvarati i uništavati cijele galaksije, kao što je u početku dokazao sam Bog.“

Nikolaj Andrejevič se nasmiješio i ironično rekao: „To je vrlo uvjerljiv odgovor i ne mogu ništa primijetiti.“

„Stvarno?!“, Andrej je izrazio naše opće čuđenje. „Pa zašto onda ne osjećamo prisutnost te ogromne moći u sebi?“

„Zato što ne vjerujete u nju.“

„Je li? Početak je bio tako složen, ali kraj je tako jednostavan“, izjavio je Kostja.

„Što ćeš? Takva je priroda spoznaje“, odgovorio je Sensei s osmijehom.

„Kako sad to“, Slava se trudio shvatiti, „ako bih osjećao tu moć, zašto ne bih vjerovao u nju?“

„Cijeli je trik u tome da prvo moraš vjerovati, a onda ćeš i osjetiti.“

„A što ako vjerujem, ali ne osjetim?“, Slava se nije mogao smiriti. „Što onda?“

„Ako zaista vjeruješ u to, onda ćeš to sigurno i osjetiti“, odgovorio je Sensei i dodao: „U redu, možemo dugo razgovarati o ovome, ali vrijeme je da započnete meditaciju.“

„A što je meditacija?“, pitala je Tatjana. „Čitala sam da je to trening psihe za vrijeme transa. Ali još uvijek ne razumijem što je zapravo.“

„U nekoliko riječi, jednostavna meditacija je trening misli, dok je dublja duhovna praksa trening duha.“

„Znači li to da su misao i duh isto?“, Kostja se opet ubacio u razgovor.

„Ne.“

Mačka koja je sjedila u blizini promeškoljila se na svom mjestu kao da se namješta u udobniji položaj.

„Sada ćemo vježbati najjednostavniju meditaciju o koncentraciji pažnje tako da možete naučiti kako kontrolirati Qi energiju. Prije toga, htio bih ponoviti za one koji su kasnije došli. Pored materijalnog tijela, čovjek također ima energetsko tijelo. Energetsko tijelo sastoji se od aure, čakri, energetskih kanala, meridijana i posebnih rezervoara za akumulaciju energije. Svaki od njih ima svoje ime. Kasnije ću vam o njima govoriti detaljno, ovisno o meditaciji.“

„A što je čakra?“, upitah.

„Čakra je sićušna točka na ljudskom tijelu kroz koju različite energije ulaze i izlaze. Djeluje... da biste lakše shvatili, poput dijafragme u fotoaparatu. Znate li što je to?“

Kimnuli smo potvrdno.

„Na isti je način i s čakrama; one se trenutačno otvaraju i trenutačno zatvaraju.“

„A izlazi li uistinu sva ta energija u tom trenutku?“, Slava je bio iznenađen.

„Pa, to nije poput pražnjenja kante vode. Napokon, ljudsko biće je energetsko i materijalno stvorenje, gdje energija i materija postoje po vlastitim zakonima i vremenu. Međutim, one su u potpunosti međusobno povezane i međusobno ovisne. Imate li još pitanja?“, svi su šutjeli. „Onda krenimo. Trenutno vam je cilj naučiti osjećati kretanje zraka unutar samih sebe, kretanje Qija. Svi mislite da razumijete i da sami sebe osjećate savršeno. Prilično sam siguran da trenutno ne možete vidjeti, na primjer, prste stopala. Zašto? Zato što nemate unutarnji vid. Unutarnji vid, baš kao i unutarnji osjećaj može se istrenirati s vremenom i svakodnevnom vježbom. Zato ćemo započeti s najjednostavnijom i najlakšom meditacijom. Pokušat ćemo naučiti kontrolirati misli i osjećaje, evocirati ih i voditi.

U redu, sad se udobno smjestite i opustite. Smirite emocije. Možete zatvoriti oči tako da vam ništa ne odvraća pozornost. Raspršite sve svoje misli i svakodnevne probleme u praznini.“

Čim je ta rečenica izgovorena, prisjetila sam se gomile sitnih kućanskih obveza. „Bože! Opet te napadne misli“, pomislih. „Rekla sam vam da se raspršite“, ponovno sam pokušala ne razmišljati ni o čemu.

„Koncentrirajte se na vrh nosa.“

Zatvorenih očiju pokušavala sam „vidjeti“ vrh nosa, vođena više svojim unutarnjim osjećajima. Osjetila sam kako mi se oči lagano naprežu.

„Sada udahnite duboko, polako i postupno. Prvo dnom trbuha, zatim trbuhom, prsima, podižućim ramenima... Lagano držite dah... Polako izdahnite... Svoj unutarnji vid koncentrirajte samo na vrh nosa... Trebali biste osjetiti i zamisliti taj vrh nosa kao malenu žarulju ili plamičak koji se pali svakim vašim izdisajem... Udah... Izdah... Udah... Izdah... Vatra se sve više rasplamsava...“

U početku sam osjećala lagano peckanje i bockanje u nosu. Osjećala sam se kao da sam ispunjena nečim materijalnim, poput vrča s vodom. Kasnije sam pomislila da vidim tamnu, daleku konturu malene ljubičaste mrlje oko vrha nosa. U početku se nisam mogla jasno usredotočiti na nju. Napokon, kad sam se uspjela fiksirati na nju, počela je svijetliti iznutra. Štoviše, pri udisajima svjetlost se sužavala, a pri izdisajima se širila. Kad sam se navikla disati na ovaj način, čula sam Sensejev glas.

„Sada prebacite pozornost na drugi dio meditacije. Lagano podignite ruke malo naprijed s dlanovima prema dolje. Udahnite kao i obično: kroz dno trbuha, a zatim kroz trbuh i prsa. Izdah bi trebao biti usmjeren kroz ramena i ruke u središte dlanova, gdje se nalaze čakre ruku i kroz njih u zemlju. Zamislite da vam nešto teče kroz ruke, Qi energija ili svjetlost ili voda, a zatim se prelijeva u zemlju. Ovaj protok se diže od dna trbuha do vaših prsa, a tamo se dijeli na dva toka i prelijeva se u zemlju kroz vaša ramena i ruke. Koncentrirajte svu svoju pozornost na osjećaj te kretnje... Udah... Izdah... Udah... Izdah...“

Kroz glavu mi je proletjela misao: „Što znači disati kroz ruke? Kako je to moguće?“ Čak sam se malo i uspaničila. Sensei, očito osjećajući moju zbunjenost, prišao je i položio dlanove na moje bez dodirivanja kože. Nakon nekog vremena dlanovi su me počeli peći kao dvije pećnice, šireći toplinu od središta do periferije. A što me zapanjilo najviše od svega je što sam zaista osjetila kako se mali topli potočići slijevaju kroz moja ramena. U predjelu laktova oslabili su, ali osjećala sam vrlo jasno kako mi se prelijevaju kroz dlanove. Duboko u ovim novim neobičnim osjećajima, moja se osoba pitala: „Kako to radim?“ Dok sam razmišljala, izgubila sam osjećaj potočića. Morala sam se opet koncentrirati. Općenito, radilo je s promjenjivim uspjehom. Nakon jednog od mojih sljedećih pokušaja, ponovno sam čula Sensejev glas.

„Zatvorite dlanove ruku ispred sebe, čvrsto ih stisnite tako da se čakre ruku zatvore i kretanje energije zaustavi. Udahnite i izdahnite dva puta brzo... Spustite ruke i otvorite oči."

Nakon meditacije, kad smo počeli dijeliti dojmove, razumjela sam da su je svi različito doživjeli. Tatjana, na primjer, nije vidjela plamen; umjesto toga, osjećala je nekakvo blago kretanje u rukama. Andreju su zadrhtale noge i imao je laganu vrtoglavicu. Kostja je slegnuo ramenima i odgovorio: „Nisam osjetio ništa posebno osim pribadača i igala. Ali to je sasvim normalna reakcija koja proizlazi iz prezasićenosti tijela kisikom."

„Nakon trećeg i četvrtog udisaja, da", odgovorio je Učitelj, „ali na početku mozak fiksira misao, posebno prije kretanja Qija. Ako slušate sebe, opustite se i duboko udahnete i odmah ćete imati osjećaj proširenja ili parestezije u glavi ili drugim riječima, određeni proces koji se tamo događa. To je upravo ono što trebate shvatiti - što se tamo kreće i naučiti to kontrolirati."

„Zašto nisam ništa osjetio?", pitao je razočarani Slava.

„A o čemu si razmišljao?", upita Sensei napola u šali.

Ispostavilo se da Slava zapravo nije znao što očekivati, možda nekakvo čudo. Sensei je odgovorio: „Tako je, to je razlog što nisi ništa osjetio, jer nisi koncentrirao svoje misli na rad nego na čekanje nekog superčuda. Ali neće biti čuda dok ga sam ne stvoriš... Ne trebaš čekati bilo što izvanredno samo zato što pravilno dišeš ili se koncentriraš na nešto. Ne. **Najveće čudo si ti sam, kao čovjek**! Napokon, na što se svodi sva velika duhovna umjetnost? Pomaže ti postati Čovjek tako da se postupno budiš i prisjećaš znanja koje ti je dano iskonski. Ove su meditacije samo sredstvo buđenja iz duhovne letargije i prisjećanja davno skrivenih i zaboravljenih informacija koje si nekada davno znao i koristio."

„Kako to mislite, znao?", Slava nije razumio.

„Dobro. Na primjer, svi znaju čitati, pisati i računati ako su naravno, bez mentalnih smetnji. Točno?"

„Točno."

„Ali prvo je trebao naučiti. Dok kasnije automatski čita, računa i tako dalje. Drugim riječima, on već zna da je, na primjer, jedan plus jedan dva, dva plus dva četiri. Čini se tako jednostavno i stvarno! Ali u početku su ga svemu tome podučavali iako se, zapravo, jednostavno prisjećao. To su skrivene, podsvjesne sposobnosti. Ili, evo još jedan lakši primjer koji ima veze s fiziološkom razinom. Ako čovjek koji ne zna plivati bude bačen u vodu, utopit će se. Bilo je dokazano i potvrđeno porođajima u vodi da novorođena beba kada je spuštena u bazen, pliva kao i svaka druga životinja. Dakle, znači li to da ona već posjeduje ove reflekse? Doista. Kasnije se to jednostavno zaboravi. Isto je i s čovjekom. Ima puno znanja koja čak ni ne pomišlja da ima.

Ali… sve ovo djeluje *samo s pozitivnim čimbenikom*. Ako u njemu prevladavaju neki koristoljubivi interesi, na primjer, da nauči nekoga prevariti ili da može udariti nekoga energijom iz daljine ili možda želi savijati svačije žlice da bi mu bacali novac, *on nikada neće ništa postići*. Tek kad čovjek nauči kontrolirati svoje misli i kad postane Čovjek s velikim Č, tek tada će moći nešto postići.“

„Dakle, duhovne prakse su metoda buđenja čovjeka?“, Andrej opet upita.

„Točno tako. Duhovna praksa je samo instrument za popravljanje vašeg uma. A rezultat ovisi o tome kako koristite taj instrument. Drugim riječima, sve ovisi o želji i vještini majstora. A da biste naučili držati ovaj instrument u rukama, potrebno je kontrolirati misao, usredotočiti se i vidjeti svojim unutarnjim vidom. U našem slučaju, to znači naučiti kontrolirati dah, osjećati da dišete kroz čakre ruku. Morate naučiti izazivati određene osjećaje tako da kasnije možete kontrolirati unutarnju skrivenu energiju.“

„Po mom mišljenju, to je halucinacija“, primijetio je Kostja.

„Da, halucinacija ako je smatraš halucinacijom. Ali ako ovu energiju smatraš stvarnom silom, tada će u stvarnosti biti istinska sila.“

„Čudno je, ali zašto?“

„Zato što, ponavljam, misao kontrolira radnju. Dok je sama energija radnja. To je sve. Sve je vrlo jednostavno."

Neko smo vrijeme šutjeli dok je Nikolaj Andrejevič upitao: „S gledišta psihologije, je li to ipak objektivan čimbenik ili subjektivni osjećaj? Na primjer, jasno sam osjetio koncentraciju na vrhu nosa. Ali pokrete kroz ruke osjetio sam djelomično samo na onim mjestima na koje sam usmjeravao pažnju."

Sensei je počeo objašnjavati nešto psihoterapeutu, koristeći se meni nepoznatim pojmovima, vjerojatno iz njegova profesionalnog jezika. Kako sam razumjela iz razgovora, dotakli su se problema ekstrasensa, uključujući zacjeljivanje i dijagnostiku različitih bolesti. Ovo drugo me jako zanimalo.

Tijekom ove rasprave, dok su ostali slušali, Slava je pažljivo pregledavao dlanove. I čim je došlo do poduže stanke u raspravi, požurio je pitati: „Ne razumijem baš to o čakrama. Rekli ste da bi trebale postojati otvorene točke. Ali ovdje nema ničega!"

Stariji momci su se nasmijali.

„Naravno", rekao je Sensei. „Vizualno nećeš vidjeti ništa slično."

Ženja, koji je stajao pored Slave, nije si mogao pomoći i okrenuvši Slavine ruke poput liječnika, ozbiljno upita: „Dakle, pacijente. Vidiš li kosti i tetive?"

„Ne", odgovori Slava i dalje zbunjen.

Ženja je cmoknuo usnama i tugaljivo rekao: „Beznadan je!"

Ekipa se nasmijala.

„Vidite, čakre su određene zone na ljudskom tijelu koje su više osjetljive na toplinu", strpljivo je objasnio Učitelj. „One se, naravno, ne mogu vidjeti, ali zaista se mogu registrirati pomoću moderne opreme. Za znanstvenike, baš kao i za vas, ove su zone još uvijek tajna: stanice su iste, veze su iste, ali je njihova osjetljivost veća. Zašto? Jer se ovdje nalaze čakre. A čakre pripadaju astralnom tijelu, odnosno drugoj, dubljoj fizici. Misao je poveznica između astralnih i materijalnih tijela. Zbog toga je vrlo važno naučiti

kontrolirati vlastite misli... Tada ćete moći zaista usmjeriti kretanje Qija unutar svog tijela."

Stariji momci pridružili su se razgovoru raspravljajući o nekim svojim stvarima glede meditacije. Na kraju našeg sastanka, Sensei je pitao Ženju i Stasa da nas osobno otprate do autobusne stanice i pomognu nam ući u autobus.

„I bez vaših trikova!", Sensei je u šali upozorio Ženju.

„Da, gospodine", salutirao je Ženja, „bez trikova, gospodine!"

Sensei je beznadno spustio ruku. Kad je cijela nasmijana gomila krenula prema stazi, Učitelj je pozvao mačora. Ali ovaj je grandiozno hodao u suprotnom smjeru. Sensei ga je pokušao dostići i uhvatiti, ali bezuspješno. Vragolan je šmugnuo u najbliže grmlje. Čučeći, Sensei ga je pokušavao izvući. Koristeći ovu priliku, pristupila sam Učitelju kobajage pomoći mu uhvatiti mačku.

„Možete li dijagnosticirati..."

Bez da mi je dopustio završiti, Sensei je odgovorio: „Oh, misliš na tu malu ranu u glavi, draga moja... Samuraj! Sad me želiš ogrepsti? Zločesta mačorčino. Izlazi!"

„Kako zna?", pomislila sam u sebi, jednostavno šokirana. Nadahnuto se nadajući, pomislila sam: „Ako on zna za to, onda će možda pomoći u borbi protiv toga!" U međuvremenu je Igor Mihajlovič pitao: „Koju su ti dijagnozu postavili?"

„Moji roditelji kažu da nije ništa ozbiljno, nešto što ima veze s krvnim žilama. Ali koliko sam razumjela prisluškujući razgovor između moje majke i liječnika, imam zloćudnu izraslinu u kori velikog mozga. I nije jasno kako će se ponašati u bliskoj budućnosti."

„Impresivan argument", rekao je Sensei, otresajući ruku i gledajući prema grmlju dok se obraćao mački. „Onda dobro, sjedi tamo koliko god želiš. Kad se smrzneš, sam ćeš izaći!"

Grupa je, primijetivši Sensejevu „nevolju" s mačkom, počela dolaziti natrag, nudeći pomoć da je uhvate.

„Ne brinite za njega!“, Sensei odmahnu rukom. „Sam će doći kući.“

Na moje potpuno razočaranje, to malo vremena moglo je poslužiti za razgovor, a šetala sam sa Sensejem u tišini sve dok se nismo pridružili ostalima. Očekivala sam da će pokazati nekakvu reakciju, neko suosjećanje, neku nadu za mogući lijek. Ali uzalud sam očekivala da će nešto reći. Njegov je odgovor bio samo šutnja. Unutar mene postojala je mala nada da ću čuti kakav nagovještaj ili savjet ili moralnu podršku tijekom općeg razgovora. On je jednostavno hodao i šalio se sa svima, što je bilo praćeno glasnim smijehom gomile. To me skroz razbjesnilo.

Cijelim putem do kuće bila sam užasno bijesna. A kod kuće jednostavno nisam mogla sjediti mirno. „Sve je gotovo, sve je gotovo!“, u mislima sam jadikovala. „Taman kad se pojavila nekakva nada, sve se srušilo. Dosta mi je svega, umorna sam od svega. Sve je na ovom svijetu tako besmisleno! Ne mogu više podnijeti, previše mi je. Neka se sve sruši, ova borba za život s ovom glupom školom, besmislenim treningom i ravnodušnim Sensejem. Na kraju sve isto!“

Mašta mi je već crtala užasnu, zastrašujuću sliku moga vlastitog sprovoda, gorke suze moje majke, rodbine i prijatelja. Jasno sam vizualizirala čavle zabijene u moj lijes i njegovo spuštanje u vlažnu jamu nabacanu zemljom. Naokolo je bio potpuni, zastrašujući mrak, praznina i beznađe. I to je bilo sve!

A što će dalje biti tamo gore, gdje život teče kao rijeka? U mislima mi se pojavila još jedna slika. Sve je bilo kao prije, ništa se nije promijenilo. Moji su roditelji nastavili ići na posao kao i obično. Moj prijatelji su išli na treninge, izgledajući veselo kao i obično, veselo se smijući svojim beskrajnim šalama. Dok je Sensei, baš kao i ranije, nastavio svoj zanimljivi trening, demonstrirajući i govoreći zadivljenoj ekipi o njihovim, vlastitim sposobnostima.

Na ovom se svijetu ništa nije promijenilo! Osim što više nisam bila tu. To je bio smisao, razlog moga ogorčenja i tuge. To je bila samo moja osobna tragedija. I općenito, nitko drugi osim mene nije trebao moje misli, moje brige, moje znanje i moj život. Rođena sam sama, umrijet ću sama. Koja je onda svrha ovoga besmislenog postojanja? Zašto se ljudi uopće rađaju? Čemu služi život?

Takva se mješavina filozofije života i straha od smrti događala u mojoj glavi. Uhvatila me užasna melankolija i brzo se mijenjala u depresiju. Malaksala sam pod pritiskom svojih depresivnih misli. Zdravlje mi se brzo pogoršalo i ponovno su se pojavile užasne glavobolje. Izostala sam iz škole i svih

izvannastavnih aktivnosti, uključujući i najdraže plesove. Zaista mi nije trebalo ništa na ovom svijetu. Ali…

Bližilo se vrijeme sljedećeg treninga. Unatoč vanjskom vihoru negativnih emocija, negdje duboko u sebi imala sam trajni, nepromjenjivi osjećaj povjerenja u vlastitu snagu i potpuni mir. Zbog toga sam se svađala sama sa sobom, ići ili ne ići. Upravo me taj unutarnji osjećaj iz nekog razloga najviše iritirao.

Moji su se prijatelji pojavili kod mene i riješili moje dvojbe. Prije toga nisam ni pomišljala da se spremim. Njihov nadahnjujući smijeh, rasprava o jednostavnim problemima i razmjena dojmova o tome kako su radili meditacije kod kuće odvratiše me od mojih teških misli, podižući mi malo raspoloženje. Moji su me prijatelji napokon uspjeli odvući iz moga „groblja“ na trening, izjavljujući da sam nepopravljiv folirant. Andrej mi je također neko vrijeme držao predavanje, koristeći svoje rječite primjere i na kraju donio zaključak:

„Razumijem zašto izostajemo iz škole. To je jasno, dosadna je. Ali trening?! To je prava pustolovina o kojoj nećeš pročitati ni u jednoj knjizi ili vidjeti u bilo kojem filmu! Tako je zanimljivo i informativno! Dok ti, spavalice, govoriš 'ne želim; neću…' Tako ćeš prespavati najbolje godine svog života i kasnije se nećeš imati čega sjećati.“

„Aha“, sumorno je pomislila moja osoba. „Ako to 'kasnije' ikada dođe.“

Kao i obično, stigli smo rano. Nakon pozdravljanja Senseja, momci su poletjeli u svlačionice dok sam se ja nevoljko vukla iza svih, pognute glave. Odjednom sam začula Sensejev glas vrlo blizu sebe:

„Nadvladala si se, bravo!“

Bilo je tako neočekivano da sam se zaista zapanjila. Iznenađeno mu pogledah u oči. Pažljivo me gledao, a oči mu isijavaše beskrajnu dobrotu i sućut. I kao i obično, bez ostavljanja vremena da se saberem, dodao je, „Dakle, samo naprijed, presvuci se.“

U međuvremenu je prišla druga skupina ljudi koja ga je pozdravila. Počeli su mu govoriti o svojim problemima.

„Draga ja!“, u glavi mi proleti misao. „Je li moguće da je znao za sve moje misli, sumnje i muke?! Onda, ako je znao, možda je to normalno, možda tako treba biti? A ako je rekao 'bravo', znači da još nije sve izgubljeno.“ Kako god bilo, Sensejeve su riječi na mene djelovale poput eliksira mladosti darovanog starici. Pojurila sam do svlačionice zaboravivši da sam samo nekoliko minuta ranije šepala, sva slomljena i umorna od ovog života.

„Kamo žuriš?“, zbunjeno je upitala Tatjana, promatrajući me kako navlačim kimono velikom brzinom. „Ne mogu vjerovati svojim očima, prije dvije minute umirala si, a sada bezglavo juriš u dvoranu.“

„Ah, Tatjana“, nasmiješila sam se. „Andrej je bio u pravu rekavši da se ne bismo trebali previše brinuti.“

Gledajući iznenađeni izraz njezina lica, dodah: „Žurim se živjeti, da 'kasnije ne bih žalila za besmislenim godinama svog života...“

Tatjana se nasmijala, a ja utrčala u dvoranu preplavljena energijom. Pridružila sam se ostatku ekipe koja se zagrijavala. Ruku na srce, ni sama nisam očekivala takvu živahnost svoga gotovo umirućeg tijela. Odakle je došla?

Pet minuta prije početka, Ženja, koji se zagrijavao pored Stasa, pogledao je prema vratima i zasjao zrakama svoga zaslјepljujućeg holivudskog osmijeha.

„Gle! Kakvo iznenađenje vidjeti te u našem komšiluku!“, Ženja zaprepašteno podignu ruke.

Čvrsto građen momak, ne previsok, odlučnog lica i vojničkog držanja ušao je u dvoranu. Ženjin zadivljeni usklik natjerao je druge da pogledaju okolo. Sensei i stariji momci prišli su novajliji:

„Bok, Volođa!“

„Dobrodošao natrag!“

„Drago nam je što te vidimo!“

Kad su se oduševljeni sudionici malo smirili, Sensei je pitao: „Onda, kako je prošao put na jug? Jesi li temeljito zagrijao kosti u odmaralištu?“

„Uh, čak sam izgorio. Nikome ne bih poželio takvo putovanje. Kao što kažu, ako se nemaš zbog čega brinuti, tvoj zapovjednik će ti priskočiti u pomoć.“

„Što se događa tamo dolje?“, pitao je Ženja.

„Šta, zar ne gledaš televiziju, seljačino?“, rekao je Stas s osmijehom.

„Što? Što? Što je 'televizija'? Trebaš znati da se vijesti u našem selu šire samo jednim kanalom - glasinama. A ako netko to ne razumije, jedan udarac šakom u uho i bratska se glava pročisti. To je način!“

Dečki su se nasmijali. Ženja se preobrazio u ulogu svećenika i obratio Volođi: „Priznaj, sine moj, priznaj detaljno o svojim prekomorskim patnjama i o tužnim zgodama iz pakla. Olakšaj si dušu!“

„Dakle, Ženja! Tebe vjerojatno ni grob neće promijeniti“, primijetio je Volođa smijući se sa svima. Dodao je ozbiljnije: „Šta da ti kažem, ljudi tamo lude, nisu u stanju dijeliti ni komadić zemlje... Uništili su tako sjajno odmaralište!“

„Znaju stvoriti oluju u šalici za čaj“, složio se Viktor. „To im je u krvi“.

„Da“, razvukao je Ženja, „nisu mogli izbjeći krvavi front, nažalost. Pretpostavljam da si i ti cvokotao zubima od straha?“

„Navikao sam na to, sveti oče. Nije mi prvi put“, komično ga je Volođa oponašao.

„U redu, momci, imat ćemo dovoljno vremena za razgovor“, Sensei je zaustavio šaljivo čavrljanje. „Idi se presvući. Već je vrijeme za početak treninga.“

Zagrijavanje je započelo aktivnim tempom s umjerenim opterećenjem. Primijetila sam da se Volođa, iako zdepast momak, kretao tiho i lako poput snježnog leoparda. Kad je glavnina grupe završila ponavljanje osnova, Volođa i „brzi“ momci počeli su emocionalno razgovarati o nečemu sa Sensejem. Završivši vježbe, požurili smo im se pridružiti, pokušavajući shvatiti temu razgovora.

„Jesmo li mogli tamo išta učiniti?“, Volođa se vruće prepirao. „Morali smo raditi uglavnom noću u potpunom mraku, a često i u podrumima. Tamo ne možeš koristiti baterijsku svjetiljku čak ni zapaliti cigaretu, jer bi odmah dobio olovni metak. Toliko je naših ljudi umrlo zbog toga! Jedino što možeš pod takvim okolnostima je pucati na svaki zvuk u mraku.“

„Ali trebali biste imati posebnu opremu za noćni vid“, rekao je Stas.

„Ha, to pokazuju samo u filmovima. A u stvarnosti je možda imaju u antiterorističkim jedinicama... ali odakle nama?“

„Zašto vam je potrebna posebna oprema?“, upita Sensei slegnuvši ramenima. „Čovjek je puno savršeniji od bilo kojeg komada željeza.“

Volođa je to razmotrio i kratko vrijeme šutio prije nego što je dodao: „Pa, mislim da sam sve probao. Pokušao sam škiljiti da bi mi se vid brže prilagodio. Pokušali smo trenirati u mraku kako bismo poboljšali percepciju zvukova. Ali sve uzalud. Ipak, u većini slučajeva su nas uspijevali iznenaditi unatoč činjenici da smo izgledali spremni."

„Vid i sluh ovdje su apsolutno nevažni", izjavio je Sensei. „Ljudi imaju potpuno drugačiju razinu percepcije, zahvaljujući kojoj možeš kontrolirati svoj okolni prostor na željenoj udaljenosti oko sebe."

Volođa je veselo pogledao Senseja i rekao: „Sensei, pokaži mi." Položio je dlan na srce i s osmijehom dodao: „Duši su mi toliko nedostajali tvoji primjeri."

Sensei se ironično nasmiješio, odmahujući rukom kao znak sporazuma: „U redu, kamikaza, hajde..."

Volođa i momci razvili su cijeli plan kako dezorijentirati Senseja. U međuvremenu se mnoštvo uzbudilo zbog neobične demonstracije. Netko je donio debeli šal za staviti preko Sensejevih očiju, pazeći da svjetlost ne može proći. Ostali su razgovarali o tome kako stvoriti više buke i vibracije u zraku. Naša je skupina sa zanimanjem promatrala proces stojeći pored Stasa.

„Tko je taj Volođa?", pitao je Andrej.

„Volođa? On je Sensejev prijatelj. Jedan od njegovih starih učenika", Stas mu je odgovorio.

„A koliko dugo trenira sa Sensejem?"

„Pa, ja treniram već pet godina. Kad sam upoznao Senseja, Volođa se bio upravo vratio iz vojske. Zapravo je s njim trenirao i prije vojske".

„On je ozbiljan čovjek, sportaš", primijetio je Andrej.

„Pa, i ja mislim. Volođa je majstor u sambu, služio je u marincima i u obavještajnoj službi. A nakon toga u Ministarstvu unutarnjih poslova."

„Gdje sada radi?“, pitao sam.

„Trenutno trenira novostvorenu specijalnu jedinicu“, objasnio je Stas. Dodao je: „Baš dobar momak!“

Cijela naša grupa pod Volođinim nadzorom sjedila je sa strane u dvorani tvoreći krug. Sensei je ušao u središte. Volođa mu je povezao oči šalom, temeljito prekrivajući svaki mogući otvor. Nakon što ga je pripremio, nestao je u gomili. U međuvremenu je Sensei zauzeo neobičan stav. Izgledao je poput umornog hodočasnika koji se nakratko stao odmoriti, naslonjen na zamišljeni štap.

„Wow!“, usklikne Ženja s divljenjem, trljajući ruke u iščekivanju nečega posebnog. „Uskoro ćemo vidjeti nešto vrlo zanimljivo.“

„To je sigurno“, potvrdi Stas pažljivo gledajući Senseja.

„Kakav je to stav?“, Andrej se raspitivao.

„Ako dobro razumijem, ovo je iz stila 'Starog lame'“, tiho je odgovorio Stas.

„Nikad prije nisam čuo za takav stil.“

„Hmm, vjerojatno nikad više ni nećeš. To je prastari, mrtvi stil. Kao što Sensei kaže, zaboravljen je još prije Kristova rođenja. Danas je ostala samo blijeda imitacija ove škole. U Kini je poznat kao stil Zmaja.“

„Nije loše za blijedu imitaciju“, zapanjio se Andrej. „Koliko ja znam, stil Zmaja najmoćniji je stil, jer su u njega uključeni mudrost i snaga svih škola borilačkih vještina...“

Još jednom pogledavši Senseja, dodao je: „Kako znaš za ovaj drevni stil?“

„Imao sam priliku svjedočiti mu prije dvije godine. Neki turisti su nas posjetili. Pa ih je Sensei, kao uljudan domaćin, počastio stilom 'Starog Lame'. To je bila prava predstava, kažem vam, nismo se mogli odvojiti od njega!“

Nakon takve reklame, zagledali smo se u Senseja kako bismo bili sigurni da nećemo propustiti išta uzbudljivo. U međuvremenu je Volođa dao znak, a cijela naša grupa počela stvarati nezamislivu buku, kaotično plješćući rukama i lupajući nogama.

Koristeći ovu podlogu, Volođa je počeo prilaziti Senseju, kružeći oko njega u smjeru kazaljke na satu. Pokreti su mu bili mekani i lagani. Koračao je poput pantere prije skoka, sve bliže i bliže neprijatelju. Kada se Volođa približio Sensejevoj desnoj strani, brzim i laganim podkorakom, započeo je udarac mawashi-geri u glavu. Praktički istovremeno, Sensei je ispružio desnu nogu iza i odmah dok se okretao, desnom rukom potegao elegantan luk i lagano dodirnuo Volođino lice rubom svoga dlana. Ruka ga je dodirnula poput laganog pera i nije pogodila kako sam očekivala. Sudeći prema onome što će se dogoditi, to nije bila slučajnost ni promašaj. Sensei je sve pokrete izvodio s lakoćom, glatko i s potpunom točnošću. Volođa je na taj lagani dodir reagirao kao da je pogođen topovskom kuglom. Noge su mu poletjele gore, a on je katapultiran unatrag, srušivši se snažno na pod. Svi u dvorani utonuli su u potpunu tišinu. Volođa se počeo komešati sjedeći na podu. Ljudi su odahnuli od olakšanja i zujali poput košnice raspravljajući o onome što se upravo dogodilo.

„Kako je uspio pasti?“, Kostja je znatiželjno pitao Andreja, ali ovaj je slegnuo ramenima.

„Možda je jednostavno izgubio ravnotežu. Stajao je na jednoj nozi. Vjerojatno baš zato, jer se činilo da je udarac vrlo lagan. Ne možemo to ni nazvati udarcem.“

Sensei je, skidajući šal, upitao Volođu: „Jesi li živ, samoubojice?“

„Živ“, reče Volođa preklopivši desno oko. „Ne razumijem, gdje sam pogriješio?“

„Tvoja je greška što si me pokušao dohvatiti s one za koju si mislio da je moja najmanje zaštićena strana, drugim riječima, s najranjivije točke.“

„Naravno!“

„Zbog toga si upao u nevolju! Da si me odmah napao sprijeda, imao bi više šanse nego napadom s leđa ili s desne strane. Da si napao slijeva, bio bi još više povrijeđen."

„A zašto?"

„Zato što razmišljaš kao čovjek koji posjeduje vid i sluh. Koliko puta sam vam rekao da morate uzeti u obzir protivnikov način razmišljanja. Budući da ništa ne vidim i ne čujem, mogli biste logički pretpostaviti da moja svijest puno bolje i jače kontrolira najmanje zaštićena mjesta."

„A što je s prednjim dijelom?"

„Ispred mene je slabija kontrola jer je tijelo već pripremljeno za napad. Čovjek bez prirodne percepcije fizički je spremniji za borbu ispred sebe, a s leđa duhovno, što je puno opasnije. Znači, što se ranjivijom čini protivnikova strana, više je zaštićena, a shodno tome i protunapad može biti teže predvidljiv."

„A što da sam imao pištolj?"

„Da si imao pištolj, sutra bismo imali veću korist od tebe."

„U kojem smislu?"

„Upravo to što sam rekao. Naklopali bismo se pite od tebe."

Volođa se nasmiješio kao odgovor na Sensejev crni humor.

„Nema potrebe, ja ću vam sam donijeti pite..."

Kad je Volođa maknuo ruku sa svog lica, ostali smo malo zatečeni. Velika modrica natekla mu je ispod oka. Koža oko oka postala je tamnoplava i bila prekrivena plikovima, kao kod opekotine. Djevojke iz naše skupine požurile su donijeti Volođi ručnik pomočen u hladnoj vodi. Ali čak mu ni taj oblog nije pomogao. Štoviše, činilo se da se Volođa najmanje od svega brinuo za oko. Ustao je, protresao odjeću i veselo se šalio sa Sensejem dok je nama zapovjeđeno vježbati tehnike.

Nakon treninga, gotovo na samom kraju dodatnog treninga opet smo čuli nešto zanimljivo.

„Sensei, postoji li tehnika za kontrolu okolnog prostora koja se može podučiti u jednostavnijem obliku tako da je mogu razumjeti i vježbati s momcima iz moje jedinice?“, upita Volođa.

Učitelj je malo razmislio i odgovorio: „Da, postoji takva tehnika, iako je za nju potreban partner. Najbolje ju je vježbati sjedeći u pozi 'lotosa'... Treba učiniti sljedeće: iznad glave objesiti meku tenisku lopticu na uže tako da kad je tvoj partner gurne ili zanjiše, njena putanja leta se podudara s mjestom tvoje glave. Cilj je jednostavno naučiti izbjegavati je bez korištenja uobičajenih organa kontrole u okolnom prostoru, te se više oslanjati na intuiciju. Loptu treba opažati u njezinu duhovnom tumačenju. Pokušati osjetiti predmet dok se približava zatiljku, te vođen unutarnjom intuicijom izmaknuti glavu na vrijeme. Najvažnije je trenirati um i tako se još jednom vraćamo mesu“, nasmiješio se Sensei“ ...Ali ozbiljno, treba svoj um dovesti do potpune smirenosti tako da podsjeća na zrcalnu površinu jezera. I u toj punoj tišini vaše svijesti, objekt koji se približava, u našem slučaju lopta, bit će poput kamenčića bačenog na staklastu površinu jezera, te uzrokovati mreškanje, ili poput čamca... nazovite to kako želite. Ali utjecat će na vaš prostor. Sve ostalo što se nalazi dalje, primjerice ljudi koji stoje u krugu, bit će ljudi ili drveće na obali, kako ti se više sviđa. A ti si središte tog jezera. Moraš naučiti osjetiti bilo kakve vibracije na njegovoj površini, bilo kakav prodor u tvoj prostor. U konačnici ćeš naučiti osjećati strani objekt koji se približava i sve što se događa oko tebe.“

Andrej, koji je stajao s nama pored Senseja, pitao je: „Možemo li i mi trenirati na ovaj način?“

„Ako imate takvu želju, svakako, trenirajte do mile volje“, odgovori Sensei.

„A u tom slučaju, kakva će se percepcija aktivirati?“, Volođa je upitao.

„Gotovo ista kao ona tijekom ove demonstracije. Najvažnije je sviješću istupiti izvan granica svog tijela.“

„A kako se to radi?“, Andrej nije razumio.

„Dakle, dat ću vam ovaj jednostavan primjer. Bilo koji čovjek kad sjedne, opusti se i pokušava što više smiriti misli, počinje osjećati da se njegova svijest širi i izlazi daleko izvan granica njegova tijela. Svijest postaje trodimenzionalna. Pokriva enormni prostor. U ovom je slučaju jednostavno ograničite na određeno mjesto. U primjeru koji sam vam pokazao to je bila dvorana. Iako, ako trenirate dovoljno naporno, moći ćete osjetiti što se događa na drugom kraju vašeg okruga. Zapravo, nije tako teško."

„Drugim riječima, najvažnija stvar u vježbi s lopticom je postići potpunu smirenost uma kao u primjeru s jezerom?", Andrej je ponovno pitao.

„Potpuno točno i pobrinite se da nijedna misao ne može ući u taj prostor."

„To je teško."

„Teško, ali moguće."

„Stas je rekao da je stil 'Starog lame' vrlo star. Je li to istina?"

„Da."

„Je li povijest sačuvala imena onih koji su ga savladali?", upita Kostja.

Sensei se nasmiješio razmišljajući o nečemu i odgovorio: „Od vama poznatih, možda samo Buda. Naravno, i njegovi prvi sljedbenici."

„Buda?", rekao je iznenađeni Kostja. „Ali mislio sam da je on imao drugačiju vrstu filozofije, filozofiju dobra. Kakve veze šake imaju s njom?"

„Čak i dobro može biti uz šake", mirno je odgovorio Sensei. „Ali svladati vještinu ne znači nekoga napadati. Za njih je to bila neka vrsta stadija u duhovnom razvoju."

Tako je naša dodatna obuka završila i opet smo postali svjedoci tako dragocjenih znanja i sposobnosti Senseja. Naše je oduševljenje bilo beskrajno. Presvukavši se, u blizini dvorane pričekali smo ostale. Kada je mnoštvo izašlo na ulicu, Ženja je

pogledao Volođu i uzviknuo s užasom: „Bože moj! Oho... Kakvu šljivu imaš, divota.“

Na ove su riječi svi usmjerili pažnju na Volođu. Njegovo oko bilo je potpuno natečeno i pretvaralo se u veliku crnu mrlju.

„Ne brini“, Ženja ga je pokušao razveseliti, napuhnuvši prsa i rekavši: „Modrice muškarce čine privlačnijima!“

Volođa je uz osmijeh odgovorio: „A što je s tobom, zar ne želiš postati privlačniji?“

Svi prasnu u smijeh.

„Naravno da želi. A ja ću biti poput svjedoka u toj šali“, Stas je proširio priču. „Kad su ga pitali: 'Jeste li vidjeli kako je čovjek udario drugog po glavi?', odgovorio je: 'Ne znam jesam li vidio, ali čuo sam zvuk kao da je netko udario u nešto prazno'.“

Viktor je dodao: „A ja ću biti drugi svjedok. Ako me pitaju zašto nisam došao pomoći žrtvi tijekom borbe, odgovorit ću s čistom savješću: 'Kako sam mogao znati tko je od njih bio žrtva kad su se tako perjali?!'„

Još jedan val smijeha prohujao je kroz našu gomilu.

„Hajde, dečki“, Ženja je sve zadirkivao. „Tvoje su šale dobre samo vojnicima u vojarnama. Sensei, jesi vidio? Čovjek jedva da je rekao riječ, a već mu prišivaju slučaj!“

Šaleći se i zezajući, društvo je krenulo dalje. Vrijeme je bilo mirno, a nebo prekriveno raštrkanim zvijezdama. Uživajući u hladnoj večeri nakon intenzivnog treninga, nismo primijetili da se naša grupa malo razvukla. Kostja i Tatjana otišli su daleko naprijed. Volođa, Ženja i Stas vukli su se negdje iza. A Viktor, Andrej, Slava, Jura i ja šetali smo u sredini sa Sensejem, čavrljajući o sitnicama.

Odmah iza ugla našli smo se licem u lice s grupom rudara, njih oko osam, svi prilično pijani. Činilo se da su ozbiljno naljutili Kostju u prolazu, jer kad smo im se približili, njegovo lice je bilo crveno od bijesa. Kostja se neprestano otresao na njih, učinivši pijane muškarce vrlo bijesnima. Andrej je dolio ulje na vatru u pokušaju da obrani svog prijatelja. Najnestrpljiviji od rudara jurnuo je prema njima dvojici. Andrej i Kostja se zaletiše prema njemu. Ali Sensei je stigao točno na vrijeme, blokirajući im put i obraćajući se rudarima: „Smirite se, ljudi! Zašto ovdje morate psovati u prisustvu žena? Plemstvu ne priliči psovanje.“

„O čemu... on govori?“, kreštao je bijesni rudar, uhvativši Senseja. „Makni se, inače ću ti slomiti sve kosti!“

U ovom trenutku više nismo mogli izdržati i krenusmo u gužvu prema izazivaču. Čak sam i ja pobjesnila na te pijanice i u tom sam ih trenutku bila spremna rastrgati na komade. Dotrčali su stariji momci, ali Sensei je neočekivano zaustavio sve naše pokušaje i dao znak Viktoru da se svi udalje. Gunđali smo od ogorčenja. Ali Viktor, Stas, Ženja i Volođa odveli su nas poput marljivih pastira koji su vodili stado ovaca, ne dopuštajući nam da se zaustavimo.

Stalno sam se okretala čekajući da Učitelj prikaže jedan od svojih supertrikova protiv osam neprijatelja. Sensei je samo stajao nasmiješen i objašnjavao nešto gestama kao da se opravdava. Kada

sam se sljedeći put osvrnula, vidjela sam da su se nasmijani rudari zbližili s njim, opraštajući se od njega kao od dobrog prijatelja. „Dakle, stvarno!“, pomislila sam. „Koji je smisao bavljenja kungfuom toliko godina?“ Sudeći po zbunjenim komentarima mojih prijatelja, nisam bila jedina koja je tako mislila.

Kad nam je Sensei prišao, Andrej je s ogorčenjem rekao: „Zašto ste im se opravdavali? Oni su nas prvi zagnjavili i izazvali gužvu. Trebali smo ih prebiti da ih naučimo da to ne čine opet. Da me niste zaustavili, ja bih...“

„Sigurno“, prekinuo ga je Sensei, „da te nisam zaustavio, oni bi bili ozbiljno ozlijeđeni, ne samo u mekim tkivima, već i njihovi organi, a možda bi dobili i potres mozga. Shvaćate li da su to ljudi koji kod kuće imaju obitelji, a koji su vjerojatno jedini hranitelji u tim obiteljima? Shvaćate li da su oni rudari? Jeste li ikad bili u rudniku?“

„Ne“, odgovorio je Andrej.

„Pa, ja jesam... Oni koje ste htjeli raskomadati spuštaju se u rudnik kao u pakao do dubine od kilometra i više. Zamislite samo pritisak na njihova tijela. Da ne spominjem“, Sensei je počeo prstima nabrajati: „vrućinu, nedostatak kisika, vrlo štetni metan... Nadalje, oni shvaćaju da riskiraju svoje živote svake sekunde. Jer svakog trenutka mogu biti zgnječeni, ozlijeđeni ili čak poginuti. Ozljede se u rudnicima događaju redovito. A ljude sve to pogađa. Njihov um je uvijek na rubu, da tako kažem, na točki pucanja. Ovo stanje uma je usporedivo sa stanjem duha vojnika na prvoj crti tijekom rata. Zato je Staljin znao reći: 'Rudnik je drugi front'.

Znate li zašto piju? Da bi ublažili stres, taj unutarnji osjećaj trajnog straha. Zato visokokvalificirani stručnjaci u psihologiji i medicini trebaju surađivati s rudarima kako bi prevladali taj psihološki blok. Ali naravno, oni takvu pomoć ne dobivaju. Zato mnogi od njih piju.“

„Da“, uzdahnuo je Kostja,

„Da nema pijanstva,

Čovjek ne bi nikad znao za ropstvo.“

„Točno... Osim toga, svaki rudar koji već dugo radi u rudniku ima jasno razumijevanje da on nema budućnosti. Vi imate izbor poput završavanja fakulteta i pronalaženja karijere. Oni nemaju izbora; samo skapati u rudniku ili umrijeti od bolesti koje su tamo zaradili. Oni to sasvim jasno shvaćaju. Imaju svoj ponos i megalomaniju, isto kao i vi.“

„Megalomanija? Ne“, negirao je Andrej, „ja je nemam.“

„Stvarno?! A htio si ih pretući samo zato što su te gnjavili... To i jest dokaz tvoje megalomanije – uvrijedili su tvoje visočanstvo. Oni također imaju ponos. Za razliku od tebe, nemaju nikakvu budućnost. I ti im je želiš oduzeti? Zamisli samo što bi se dogodilo s njima uz sav njihov stres, nerealizirane ideje, snove i propuštene prilike kad bi došli sebi na hitnoj nakon tvog premlaćivanja... To bi im donijelo dodatnu patnju, mnogo jaču čak i od fizičke boli. Zbog čega?!“

Objesili smo glave osjećajući se posramljeno. Iako je Sensei ovo objašnjenje uputio uglavnom muškarcima, sve se to moglo primijeniti i na mene. Njegove su me riječi strašno potresle. Osjetila sam neku unutarnju nelagodu uzrokovanu nedavnim agresivnim mislima i osjećala se vrlo posramljeno zbog same sebe... Odjednom sam uočila cijelu dubinu Sensejevih misli i shvatila koliko dobro razumije i osjeća svakog čovjeka.

„Zbog čega?!“, ponovio je Učitelj. „Biste li patili da ste se jednostavno ispričali i udaljili se? Ne. Ništa vam se ne bi dogodilo. Sasvim je jasno da ste ih sve u stanju razbiti samo nogama.“

„Naravno, ja bih...“, Andrej je opet planuo.

„Vidiš, to je opet tvoja megalomanija. Ali učim te da treniraš svoje tijelo, ne da tučeš ljude po ulicama. Glavni smisao borilačkih vještina je potpuno drugačiji i sve te trikove možda nikada nećeš koristiti u cijelom životu. Nadam se da ih nikada nećeš koristiti. Tvoj je zadatak naučiti razumjeti uzrok i posljedicu, dubinu i suštinu situacije, te je riješiti mirnim putem.“

„Što ste im rekli?“, pitao je Kostja.

„Vrlo jednostavno. Objasnio sam im da imaju djecu poput vas i da bi druga skupina pijanih muškaraca, poput njih, mogla gnjaviti njihovu djecu i tući ih. Ovaj sam slučaj opisao jednostavno s ljudske točke gledišta. Primijetite da njihova megalomanija nije trpjela. I što je još važnije, otišli su zadovoljni s namjerom da brane druge poput vas. Stoga, sve se može puno lakše riješiti mirnim putem."

Nakon male stanke dodao je: „Svaka budala može režati i udarati... Ali ne popuštajte svojim životinjskim instinktima. Puno je važnije biti čovjek u bilo kojoj situaciji, shvatiti zašto i čime je ta agresija izazvana. I kako riješiti spor na pravi način da bi se steklo prijateljstvo umjesto da se stvori neprijatelja."

Kad smo došli do tramvajske stanice, Sensei je zaključio: „Zapamtite, **svaki udarac koji ste zadali u bijesu na kraju će vam se vratiti**."

Stajali smo u tišini i posramljeno gledali Senseja. Napokon, nakon dogovaranja sljedećeg sastanka, otišli smo kućama.

13

Gotovo cijelim putem kući šutjeli smo. Kako smo se približavali našoj stanici, Andrej, koji je cijelo to vrijeme bio zamišljen, puknuo je: „Osjećam se tako krivim nakon Sensejevog govora!“

„Svakako“, složio se Kostja. „Pitam se zašto sam se petljao s tim ljudima? Kao što kažu, nema mudrosti do šutnje!“

„Ne brini“, umirivao ga je Andrej. „Vidiš kako je ispalo. U svemu lošem ima nešto dobro... Da, Sensei nam je fino natovario mozgiće.“

„Dugo će mi trebati da to probavim“, pomislila sam. Cijelim putem nazad mučila sam se ne toliko mislima o incidentu, već zbog same sebe. Nešto u mom uobičajenom unutarnjem stanju bijaše čudno. Ali što točno? Stalno sam iznova vrtjela razgovor s Učiteljem, osjećala tu nelagodu i... Stani! Odjednom mi je sinulo. Naravno, bio je to novi osjećaj! Kad je ovaj snažni udarac potresao golemu podvodnu stijenu neznanja i egoizma, odjednom je davno zaboravljeni duboki osjećaj iznikao u meni. Ali moja osoba to nije mogla u potpunosti shvatiti. Kad je izronila na površinu mog uma, razumjela sam što je Sensei htio reći. To mi se dogodilo prvi put. *Jasno sam razumjela njegovu jednostavnu istinu.* Bilo je to pravo otkriće za moj unutarnji svijet. Toliko sam se tome radovala, doslovno sam se uspjela pomiriti sa sobom.

Kući sam došla ushićena. Pokazalo se da me i tamo čekalo iznenađenje.

„Imamo dobre vijesti“, rekla je moja majka sa svojim blistavim, šarmantnim osmijehom. „Ujak Viktor nazvao nas je danas iz Moskve. Uspio je dogovoriti liječenje s najboljim profesorom s te klinike. Dakle, samo trebamo zakazati sastanak.“

Da sam prije čula ovu vijest, bila bih izuzetno sretna. Ali sad mi se učinilo da me zapravo nije briga što mi se događa s glavom

na fizičkoj razini. Najvažniji je bio osjećaj koji sam stvorila u sebi. Bila je to neka nova razina percepcije, koja se više ticala duše nego tijela. Kako ne bih pokvarila dobro raspoloženje svojih roditelja, izgovorila sam: „To je Sjajno! Nisam ni sumnjala. Lako je ujaku Viktoru s visokim položajem i vezama! On je dobar lik i baš je poduzetan."

Cijeli sljedeći dan razmišljala sam o ovom novom osjećaju. Vratila sam se u normalan život, da tako kažem, svojim tijelom, a posebno dušom. A kad je bilo vrijeme za odlazak na meditacijsku praksu, jedva sam čekala doći čim prije. Ovaj put moja je osoba požurivala tromu Tatjanu da brže spakira stvari.

Došli smo do tramvajske stanice i tamo dočekali momke.

„Djevojke, zamislite", rekao je Kostja smijući se. „Sensei je gotovo upropastio našeg Andreja."

„Što se dogodilo?", pitale smo.

Andrej je stajao šutljiv, ali nasmijan, a uzbuđeni Kostja je nastavio.

„Nakon što smo te ispratili do vrata, krenuli smo prema kući. Ali neki su nas momci počeli gnjaviti. Činilo se da su se nameračili na cigaretu, a nisu imali upaljač. Andrej je bio pravi gospodin i potrudio se objasniti im da ne pušimo te da ni njima ne preporučujemo za njihovo zdravlje. Osim toga, dodao je: 'Zar niste čuli da Ministarstvo zdravlja upozorava da je pušenje loše za zdravlje?'. Zaključio je da umjesto da si truju pluća tom odvratnom stvari i vise po uličicama ne radeći ništa, trebali bi se baviti sportom, na primjer kungfuom. Bilo bi korisnije za njihove duše i za njihova tijela."

„I?", nestrpljivo je upitala Tatjana.

„S rukama na bokovima počeli su tražiti nevolju."

„A Andrej?"

„Zamislite samo, naš Andrej počeo je držati govor o njihovu jadnom životu, rekao da će im se njihove riječi vratiti kao

bumerang. Mislio sam da je prolupao. Ali onda sam vidio da je sve u redu.“

„Što je bilo dalje?“

„Što je bilo dalje? Napetosti su rasle. Andrej je zadržao strpljenje na neko vrijeme, trpeći njihove uvrede, ali onda im je, da bi bio uvjerljiviji, razbio lica i donio moralizatorski zaključak rekavši: 'Vidite, sve vaše loše riječi kao bumerang vam se vraćaju jednakom snagom'.“

„Bože!“, bila sam zaprepaštena.

„I što se onda dogodilo?“, pitala je Tatjana sa smiješkom. „Ima li žrtava?“

„Sve je bilo u redu“, mahnuo je Kostja rukom. „Ah! Zaboravio sam spomenuti najzabavniju stvar. Poslije su ga upitali mogu li biti njegovi učenici.“

Svi su se smijali, ali iz nekog razloga bilo mi je neugodno. Prvo, nisam očekivala tako glupu stvar od Andreja. A drugo, bilo mi je žao Senseja.

„Da, Andrej, izopačen si“, rekla je Tatjana smijući se.

„Točno, točno“, šalio se Kostja. „On je opasan čovjek... stari prijestupnik. Obično krade moje sjajne izreke i stavlja ih u najneprikladniji kontekst.“

„Ma, tvoje izreke...“, zadirkivao ga je Andrej. „Kod mene nađeš i Sokrata.“

„Zašto Sokrata? Bilo je i znamenitijih ljudi...“

Ovaj smiješni dijalog mogao se nastaviti u beskraj, ali baš tada je stigao naš tramvaj.

Rano smo krenuli na trening, a kako se pokazalo, nije bilo uzalud. Andrej nas je pokušao odvesti na tajni proplanak, uvjeravajući nas da zna put. Otprilike pola sata šetali smo ulicama sela, uzbunjujući sve pse okolo. Napokon, očajnički se svađajući gdje je skretanje, naša je skupina došla do malog jezera.

„Jadni tragaču!“, rekao je Kostja. „Gdje ti je proplanak?“

„Teoretski bi trebao biti ovdje“, Andrej je slegnuo ramenima.

„Aha, ali u stvarnosti ga je poplava odnijela na drugu stranu? Idemo natrag.“

U povratku smo naletjeli na Ženju.

„Napokon pronalazimo još jednu živu dušu“, Kostja je uzdahnuo s olakšanjem.

„Jeste li se izgubili u našem Šangaju?“, Ženja nas je zezao.

„Da, pouzdali smo se u memoriju ovog tragača.“

„Gdje je proplanak?“, pitao je Andrej.

„Tamo“, Ženja je mahnuo rukom u sasvim drugom smjeru.

„Rekao sam ti da smo krivo skrenuli! Nije bilo padine“, Andrej je prigovorio Kostji.

„A kako to da si ovdje?“, Tatjana je pitala Ženju.

„Zar ne znate? Mogu energetski locirati bilo koga. Trebam samo pomisliti.“

„Ne zezaj nas“, rekao je Kostja s osmijehom. „Stvarno, što radiš ovdje?“

„Što, što... Živim ovdje, ž-i-v-i-m!“, rekao je u šali Ženja. „Upravo sam izašao ispred vrata i ugledao vaše stado kako juri

prema jezeru. Nisam imao vremena ni zinuti. Pa sam pomislio, uskoro će shvatiti i vratiti se natrag. Samo to! Vidio sam kako se vraćate pet minuta kasnije. Izašao sam na cestu da me opet ne biste zamijenili s banderom."

Ozareni osmijehom, oduševljeni takvim pravovremenim susretom, zajedno smo otišli do proplanka. U tom osamljenom kutku stvorenom s ljubavlju od prirode, već su se bili okupili gotovo svi, uključujući Senseja i Volođu. Glasno smo se pridružili ostalima pozdravljajući ih. Primijetivši da nas je tamo doveo baš Ženja, Sensei je upitao u šali: „Je li vam ovaj smušenjak opet organizirao izlet?"

„Ne, sad imamo novog", Kostja je pokazao prema Andreju. „Ovaj je nadmašio čak i Ženju."

A onda se Kostja počeo rječito prisjećati naših pustolovina. Bio je toliko ponesen sveopćim smijehom gomile, te je postao tako izražajan da je izbrbljao više nego što je potrebno, tj. nešto što smo odlučili sakriti od Senseja: „Pa stvarno! Sad zamislite da mu povjerite učenike nakon toga. Odvest će ih u takvu slijepu ulicu da neće znati kako izaći iz nje."

„Kakve učenike?", Sensei se uhvatio za riječ iako mi se činilo da nije slušao previše pažljivo.

„Da", Kostja se zbunio nakon što je shvatio da je rekao previše. „Bila je priča..."

„Kakva priča?", Sensei je pokazao zanimanje.

Kostja nije mogao učiniti ništa drugo nego nevoljko ispričati sve činjenice. Andrej se također pridružio razgovoru, pokušavajući opravdati svoje ponašanje dobrim namjerama. Sensei je, nakon što je saslušao svo blebetanje, tresao glavom.

„Vidiš... Ima stara, vrlo drevna legenda. Bio jednom jedan kralj koji je imao sina jedinca. Jednog je dana čuo da postoji veliki Majstor borilačkih vještina koji je čak i među kraljevima bio poznat po svojoj Mudrosti. Pričalo se da čini čuda, jer je od običnoga seoskog dječaka za samo godinu dana postao veliki Majstor. Kralj mu je odlučio poslati svog sina.

Prošla je jedna godina i kralj je pitao: 'Dakle, je li shvatio put ratnika?'

'Ne još', odgovorio je Majstor. 'Previše je samouvjeren i troši svoje vrijeme na ponos. Vratite se za pet godina.'

Za pet godina, kralj je isto upitao Majstora.

'Ne još. Oči su mu i dalje pune mržnje, a energija mu pretjerano ključa.'

Prošlo je još pet godina. Učitelj je rekao kralju: 'Sad je spreman. Pogledaj ga! Kao da je isklesan od kamena. Njegov duh je besprijekoran. Kompletnost njegovih unutarnjih vrlina je savršena. Njegov izazov neće prihvatiti nijedan ratnik, jer će pobjeći u strahu samo od njegova pogleda.'

Kralj upita Majstora: 'Zašto je moj sin morao toliko dugo čekati? Puno je pametniji od onoga seoskog dječaka.'

A Majstor je odgovorio: 'Razlog nije toliko u umu koliko u Srcu čovjekovu. **Ako ti je Srce otvoreno, a misli čiste, tvoj je duh besprijekoran. I to je sama srž Puta ratnika**... Dječak sa sela došao mi je s besprijekornim duhom, a ja sam ga samo trebao naučiti tehniku. Tvoj sin je proveo godine učeći ovu Mudrost. Bez tog izvora snage ne bi mogao napraviti niti jedan korak na Putu ratnika.'

Radujući se uspjehu svog sina, kralj je rekao: 'Sad vidim da zaslužuje zauzeti prijestolje.'

'Ne, oče', odgovorio je mladi Ratnik. '**Pronašao sam nešto veće. Prije mi je um bio ograničen samo na materijalne želje, ali sada je beskrajan u duhovnoj spoznaji. Najveća sila, svo zlato svijeta blijedi u usporedbi s njim poput sive prašine pod nogama lutalice. A lutalicu prašina ne zanima, jer on je svakim korakom u potpunosti posvećen novim otkrićima na horizontu**'.“

Posramljeni Andrej je pognuo glavu. Nastala je duga stanka. Ali onda se Nikolaj Andrejevič pridružio našoj grupi i rasprava se prebacila na druge stvari, uključujući meditacije koje prakticiramo

kod kuće. „Opet sam osjetio tu paresteziju“, rekao je Kostja. „Je li to normalno?“

„Naravno. Koji je smisao toga? Morate osjetiti paresteziju koja se pojavi s prvim udisajima. Morate osjetiti kako vam 'prolazi' rukama i najvažnije, kako 'iskače' iz središta vaših dlanova u zemlju. Odnosno, morate osjetiti svoj udah i izdah. I ne biste smjeli imati nikakve izvanjske misli.“

„To je najteže. Kad se koncentriram na vrh nosa, misli mi počnu dolaziti u glavu, hvatajući se jedna za drugu. A najnevjerojatnije je to što uopće ne primjećujem kada se pojave.“

„Tako je. To pokazuje da nismo navikli kontrolirati svoje misli u svakodnevnom životu. Zato nas vode u bilo kojem smjeru u kojem žele, zbunjujući nas svojim 'logičkim' lancima. A nekontrolirana misao vodi uglavnom negativnim stvarima, budući da je nadzire životinjska priroda čovjeka. Zato postoje različite duhovne prakse i meditacije za učenje, prije svega **kontrole misli**.“

Još smo malo razgovarali o našim kućnim vježbama. A onda započesmo sljedeću meditaciju.

„Danas ćemo sjediniti dva dijela meditacije u jedan“, rekao je Sensei, „Da biste shvatili kako ona treba djelovati i da se usmjerite na postizanje toga u svom individualnom treningu. Sada pronađite udoban stojeći položaj...“

Slijedeći njegove riječi, opustili smo se kao i obično, te koncentrirali na praksu meditacije. Prvo smo se usredotočili na vrh nosa kao i ranije. Tada je Učitelj rekao: „Ne odvraćajte pažnju i vid od vrha nosa. Udahnite dnom trbuha, trbuhom, prsima... Izdah kroz ramena, ruke, čakre dlanova u zemlju. S izdahom maleno svjetlo plamti više i više. Udahnite... Izdahnite... Udahnite... Izdahnite... Koncentrirajte se na vrh nosa... Udahnite...“

Tada sam ostala potpuno zbunjena. Čim sam se počela koncentrirati na „potočić“ kojeg sam mogla jasno osjetiti kao djelomično kretanje po rukama, odmah sam izgubila kontrolu nad vrhom nosa. A čim bih se počela koncentrirati na „blistavi“ vrh nosa, moj bi „potočić“ nestao. Sve se događalo dok sam imala „nepotrebne“ misli. Nekako nisam uspijevala kombinirati sve to.

Tijekom jednog od mojih sljedećih pokušaja začula sam Sensejev glas koji nas je obavijestio o kraju meditacije. Kako se ispostavilo, to se nije dogodilo samo meni, već i mojim prijateljima.

„To je normalno“, rekao je Sensei. „Ne biste trebali razmišljati, već samo promatrati. Tada ćete uspjeti.“

Činilo mi se potpuno neostvarivim. Ohrabrila me činjenica da Nikolaj Andrejevič i stariji momci nisu imali problema s ovom meditacijom. „To znači da još uvijek ima nade“, umirivala sam se. „Ako oni mogu, zašto ja ne bih mogla isto? Moram samo marljivo vježbati. U tome je stvar.“ Tada sam shvatila da sam i u mislima počela govoriti koristeći Sensejeve riječi. Dok sam razmišljala o tome, jedan od momaka postavio je pitanje.

„Dakle, želite reći da put do samospoznaje započinje promatranjem sebe i svojih misli?“

„Naravno. Ovladavanje samopromatranjem i kontrola nad mislima može se postići malo pomalo tijekom svakodnevnog treninga. A za to vam treba elementarna baza znanja. To je prirodan pristup svakom treningu, bilo fizičkom, bilo duhovnom. Samo jednostavan primjer. Čovjek digne uteg od 20 kg. Ako trenira mjesec dana, lako će podići 25 kg i tako dalje. Isto se događa na duhovnoj razini. Ako ste spremni, bit će vam puno lakše svladati teže tehnike.“

„Ali postoji puno različitih meditacija i modifikacija. Teško je razumjeti koja vodi do vrhunca“, Kostja je, kao i obično, dao do znanja da je obrazovan.

„Predaleko je od vrhunca. Sve meditacije koje postoje u svijetu su samo abeceda koja je oduvijek bila tu. A ono stvarno znanje koje vodi do vrhunca, započinje sposobnošću sastavljanja riječi iz ove abecede i razumijevanjem njihova značenja. Čitanje knjiga je, kako kažu, privilegij odabranih.“

„Oh, čovječe! Sve je tako komplicirano“, rekao je Andrej.

„U tome nema ništa komplicirano. Samo ti treba želja.“

„A ako netko ima želju, ali oklijeva?“, pitao je Slava.

„Ako čovjek sumnja, ako ga treba snažno udariti maljem po glavi da bi shvatio - da, to je stvarno malj, onda znači da je takav čovjek jako zaglavio u materijalnom svijetu, u logici i egoizmu svojih misli, svog uma... zapravo, ako ga uopće ima."

Ekipa se nasmiješila na ove riječi, a Sensei nastavio.

„Ako čovjek iskreno teži samospoznaji s čistom vjerom u duši, sigurno će uspjeti. To je zakon prirode... A ovo pogotovo vrijedi za duhovno razvijenog pojedinca."

Zamišljeno reče Andrej: „Dobro, abeceda je jasna, ali ne razumijem baš ono o sastavljanju riječi. Je li i to meditacija?"

„Recimo da je to nešto više - duhovna praksa, prastara iskonska tehnika koja omogućava rad ne samo sa sviješću već, što je još važnije, s podsviješću. Postoji niz određenih meditacija koje vode do odgovarajuće duhovne razine... Jednostavno je. Najvažnije je da pojedinac u početku treba svladati svoju Stražu, svoje materijalno razmišljanje sa stalnom željom da se naždere i odluči osvoji cijeli svijet... Ista vječna istina kao i obično i isti vječni kamen spoticanja. Ako ga pojedinac pregazi, postat će Čovjek."

„Pitam se znače li išta postignuća usavršavanja njegova tijela kroz trening", Pitao je Jura.

„To je jedan od načina učenja 'abecede'."

„Nedavno smo Jura i ja gledali video o borilačkim vještinama", Ruslan se ubacio u razgovor. „A prije toga su prikazali dokumentarac o postignućima ljudi u tjelesnom samousavršavanju. Zamislite ovaj trik. Jedan čovjek stavio je oštricu koplja na grlo, dršku je pričvrstio na kombi i gurao ga bez ruku, a da se nije ozlijedio. Drugi je ležao na leđima pod teškim predmetima. I ništa mu se nije dogodilo! Treći je udarcem ruke razbio cigle. Ali najzanimljiviji je bio onaj na kraju. Uzeli su običnu bikovu kost i po njoj prolili visokokoncentriranu kiselinu. Naravno, uništena je. Zatim su istom kiselinom zalili čovjeka. Odmah mu je uništila odjeću, ali tijelo mu nije oštetila."

„Nevjerojatno!", usklikne Andrej. „Ne mogu vjerovati!"

„To nije neobično“, rekao je Sensei, mirno kao i uvijek. „**Potencijal čovjeka je ograničen njegovom maštom**.“

„A što je to bilo, Qigong?“

„Pa, recimo, osim Qigonga postoji puno sličnih tehnika. Ali izvor znanja, uključujući Qigong je isti. Odnosno, to je rad s energijom 'Qi' - stvarajućom energijom zraka.“

„Negdje sam pročitao da je 'Qi' životna energija, a vi je nazivate stvarajućom. Zašto?“, Pitao je Kostja.

„Jer energije čakre, kanali, pa čak i energetska središta u nama u različitim su učenjima poznati pod različitim imenima. Na primjer, pod energijom 'Chi (Ki ili Qi)' u jogi se podrazumijeva plemenita, obnavljajuća energija. Ali u znanosti 'Lotosa', 'Chi (Ki ili Qi)' je u početku značilo moćnu, razornu energiju. Isto je s 'Tsi'.“

Nakon što je neko vrijeme šutio, Učitelj je dodao: „Ljudi samo pretpostavljaju, ali nemaju precizne informacije o stvarnoj prirodi ovog znanja. Zbog toga su pobrkali imena. Kao što kažu, bolje je stajati na glavi nego visiti u zraku.“

„Hmm, to je istina“, složio se Volođa. „Da parafraziram svoj omiljeni plakat koji je mojim ukućanima trn u oku: 'Ne postoji prepreka koju ne možemo stvoriti za sebe!'“

Društvo se nasmiješilo.

„Što je Qigong u odnosu na Umjetnost Lotosa?“, Andrej se opet vratio na ozbiljna pitanja.

„Da bih objasnio pojmovima koje možeš razumjeti, Qigong je poput vrtića, a Umjetnost Lotosa je poput, recimo, akademije. Jedna od prvih faza u učenju najviše umjetnosti je potpuna kontrola nad mislima. Ako možeš kontrolirati svoje misli, imat ćeš moć nad svime.“

„Oh, dakle mogu...“, Slava je počeo pričati s uzbuđenjem.

„Ne, ne možeš, jer ćeš kontrolirati svoju misao. Odnosno, nećeš moći učiniti nešto negativno i loše. U tome je čitava stvar.

Učimo i vježbamo Qigong, ali Umjetnost Lotosa ne treniramo, već se prisjećamo svih stvari skrivenih u našoj duši.“

„A oni tjelesni fenomeni koje smo vidjeli u filmu, je li moguće naučiti ih?“, pitao je Ruslan, razmišljajući o nečemu.

„Naravno. Lako je ako ovu energiju možete iskoristiti na pravi način.“

„A što nam treba za to?“

„Elementarne vještine, koncentracija disanja, određeno razumijevanje suštine ovog fenomena...“

„Jednostavno ne mogu shvatiti“, rekao je Jura zamišljeno. „Kako je taj tip uspio šakom razbiti ciglu?“

„Ti bi da ih razbije drugim dijelom tijela?“, Ženja ga je zafrkavao.

„To je također moguće“, nasmiješio se Sensei, „ako to želiš dovoljno snažno. Poanta je u tome da uz određenu količinu koncentracije i vježbi disanja možeš akumulirati Qi energiju u bilo kojem dijelu tijela, u ovom slučaju u šaci. U trenutku udarca čakra se otvori u dlanu, a sva ta snaga puštena je da nešto razbije. Vrlo važna poanta ovdje, ponavljam, jest sam proces koncentracije misli, to jest proces usredotočene koncentracije.“

„Ima li to utjecaja na promjenu moždane aktivnosti?“, upita Nikolaj Andrejevič.

„Naravno. To stvara vrlo zanimljiv proces u mozgu. Da se izrazim medicinski, beta ritam se može registrirati u trenucima koji vode do udarca kao i tijekom pune mentalne koncentracije. Nekoliko sekundi prije samog udarca pojedinac prestaje razmišljati o onome što radi. U ovom trenutku njegova se umna aktivnost mijenja iz beta ritma u alfa ritam, što je slično stanju šoka. Upravo u tom stanju se upućuje udarac. To je poput... zaustavljanja vremena, otprilike. U tome nema ničeg teškog. Samo drugačija fizika. To je sve.“

„U našem vodu imamo jednog vojnika koji lomi cigle“, pridružio se Volođa raspravi. „Ostali su ga pokušali oponašati, ali nisu uspjeli ništa osim lomljenja daske.“

„Prirodno“, izgovorio je Učitelj. „Pogreška mnogih ljudi je što pokušavaju previše razmišljati i analizirati situaciju. Zato oni ne mogu uspjeti.“

„Možete li vi razbiti cigle?“, Upita Andrej, nesposoban odoljeti iskušenju da sve vidi svojim očima.

„Lako je, jednostavno uzmeš čekić i udri“, našalio se Sensei.

„Ne, mislio sam dlanom“, precizira Andrej.

„Zašto prljati ruke? Bolje je koristiti komad papira.“

„Komad papira?“

„Da. Ne jamčim za cigle, ali ako je nešto drveno, kao od šale. Ima li netko list papira?“

Počeli smo na brzinu pretraživati džepove. Volođa je istrgnuo papir iz svoje bilježnice, širok oko pet centimetara. Jura je pronašao suhu granu nedaleko od nas, promjera oko 3-4 centimetra.

„Želi li netko probati?“, predložio je Učitelj.

Dečki su mahali papirom preko štapa poput pravih kartaroša sve dok nisu razderali papir, ali ništa se nije promijenilo. Volođa je morao iskinuti još jedan papir. Sensei je ponudio papir meni i Tatjani.

„Ne, ne, ne“, odmahivale smo rukama. „Ako dečki nisu uspjeli, kako ćemo mi sa svojim mišićima?“

„Mišići ne igraju nikakvu ulogu. Uspjet će svatko tko to ne čini sa sumnjom u svoje sposobnosti.“

Ovim je riječima Učitelj stisnuo papir između svojih kažiprsta i palca u ispruženoj ruci. Koncentrirao se i počeo raditi set vježbi disanja. Nakon toga papir je počeo vibrirati, njegovo se kretanje pomalo usporavalo i ubrzo se u potpunosti prestao micati,

postajući ravan. Za manje od minutu Sensei je polako podigao ruku i izrezao štap jednim glatkim pokretom. Rez je izgledao kao da je učinjen nečim željeznim i oštrim.

„Wow! To je super!“, uzviknu naša zadivljena grupa.

I dalje smo gledali granu, papir i Senseja s jednim nijemim pitanjem: „Kako je uspio?“

Nikolaj Andrejevič sumnjičavo se odvažio: „Je li to bio trik? Mora da ste u zadnjem trenutku slomili granu prstom.“

„Stvarno?“, na redu je bio Sensei da se iznenadi. „Jeste li ikada vidjeli ovakav trik?“

Bacio je papir koji je poput oštrice noža ušao u najbliže stablo i to uz metalni zvuk. Nismo uspjeli vratiti donje čeljusti na mjesto dok smo jurili prema stablu kao da je tamo odgovor na vječno pitanje Shakespearea: „Biti ili ne biti?“ Sam Nikolaj Andrejevič izvadio je papirno sječivo čak ga i kušajući. Poslano je ukrug. Ovaj komad papira činio se kao obična metalna ploča sa svim tipičnim značajkama. Stajasmo u potpunoj tišini, nesposobni vjerovati vlastitim očima. Odjednom je ploča u Slavinim rukama počela gubiti oblik, postupno se pretvarajući u običan komad papira. Slava je to primijetio, bacio je u zrak i brzo skočio vrisnuvši poput prasca, izazivajući istu reakciju ne samo kod nas, već i kod starijih momaka, također. Voloda se prvi sabrao. Pažljivo je pokupio nekadašnju stranicu svoje bilježnice i rekao bas glasom: „Šta ste se uskokodakali? To je samo papir.“

Pogledali smo Učitelja.

„Sve u redu. Jednostavno je potrošio silu.“

Kad smo smirili oluju emocija, Sensei je objasnio: „Vidjeli ste još jednu značajku energije 'Qi' - njezinu sposobnost akumuliranja iona metala. Budući da je Qi stvaralačka energija, da tako kažem usputna, koncentrirao sam se i mentalno umetnuo ione željeza u ovaj papir. Moju misao je provela Qi koja je kroz moj dah donijela ione iz zraka u papir. Zbog toga se papir pretvorio u metalnu ploču na neko vrijeme. Qi je slobodna energija - zato je

okopnila kroz nekoliko minuta, vraćajući tako predmet u izvorni oblik.“

„Sjajno!“, rekao je Ruslan s divljenjem. „A je li moguće „tsirati“ nešto poput dvije kile zlata?“

Dečki su prasnuli u smijeh.

„Teoretski je moguće“, Sensei se nasmiješio. „Ali u stvarnosti je to kao izreka u crtiću Winnie the Pooh: 'Ako ima meda, već ga nema'. Sjetite se fizike: da biste zadržali metalne ione, trebaju vam jaki molekularni spojevi. A ti su ioni povezani Qi energijom i pomiješani s psihičkom energijom. Qi je spojna veza između iona metala dok psihička energija stvara oblik predmeta na kratko vrijeme. Ali nema gustoće kao takve.“

„Wow!“, zabrujalo je kroz društvo.

„Dakle, to je praktična upotreba!“, Kostja je otkrio. „Baš sam razmišljao koja je korist od svega ovoga. Odlično!“

„S time možemo učiniti toliko stvari“, rekao je Ruslan sa smiješkom.

Svima su oči zasjale od uzbuđenja, a dečki su počeli raspravljati kako iskoristiti ovo znanje. Sensei je promatrao našu zezanciju ostajući nijem. I što smo se više šalili, to mu je lice postajalo tmurnije i ozbiljnije. Konačno, rekao je: „Vidim da imate previše životinjske prirode u sebi.“

„Samo se šalimo“, izustio je Ruslan pokušavajući se opravdati za sve nas.

„Mnogo se istinitih riječi govori u šali.“

„Točno“, složio se Volođa, koji je također šutke promatrao našu zezanciju. „Inače će to biti ista priča kao ona s nindžama.“

Nismo razumjeli šali li se ili govori istinu.

„Na što misliš?“, pitao je Andrej.

„To što sam rekao“, izgovori Volođa bas glasom.

Upitno smo pogledali Senseja.

„Da, postojala je takva priča“, rekao je Sensei. „Jednom je čitav klan nindža bio likvidiran jer su se duhovnim znanjem koristili iz sebičnih motiva.“

„Nismo čuli za to“, rekao je Ruslan. „Ispričajte nam.“

„Da, ispričajte nam“, podržali smo ga.

„Nema se što reći... Sve dok su nindže trenirali svoje tijelo i brusili vještine, cvjetali su. Zapravo nitko nije obraćao pažnju na njih. Bili su jednostavno plaćeni ubojice. Ali kad su nindže počeli svladavati duhovne prakse i naučili nešto, počeli su koristiti to znanje za svoje materijalno bogaćenje. Bilo je to trijumfalno razdoblje za nindže, recimo, njihov vrhunac i sumrak u isto vrijeme. Odmah su stekli slavu kao nepobjedivi superubojice. Zahvaljujući duhovnim praksama nindže su razvili izvanredne sposobnosti. Uspijevali su sve pretvoriti u oružje: bilo koji papir ili tkaninu, to jest sve što bi im došlo pod ruku. Naučili su se savršeno kamuflirati, skakati vrlo visoko i s vrlo velike visine bez ikakve štete po zdravlje i tako dalje.“

„To je odlično!“, Slava se oduševio.

„Ne divi im se“, rekao je Učitelj nakon Slavina uzvika. „Pogotovo nemoj od njih stvarati idole. Bili su samo banda unajmljenih, neplemenitih atentatora koji su ubijali s leđa, podlo, iz zasjede. Bili su prljavi ološ i ne mogu se drugačije nazvati. Usmjeravala ih je njihova životinjska priroda... Nisu imali časti. **A čast je, zapravo, jedna od odlika opće duhovnosti čovjeka, ne samo ratnika,** koja znači život po visokim moralnim vrijednostima. Čovjek bez časti je nitko i ništa.“

„I što se dogodilo s nindžama?“, pitao je Jura.

„Pa, ono što je uobičajeno u takvim slučajevima. Kad su se počeli služiti duhovnim praksama za vlastito materijalno bogaćenje, likvidirani su.“

Dečki su bombardirali Senseja pitanjima. Ali najuporniji od svih je bio Ruslan: „Kako su stekli ovo duhovno znanje ako su ga koristili u svoje izopačene svrhe?“

„Nisu ga dobili. Nindže su ga ukrali. Preciznije, izvukli su tehniku meditacije kroz prijevaru. A onda su ovo sjeme znanja uzgajali sami. Ali koristili su ga za loše stvari. Zato su bili kažnjeni."

„Tko ih je kaznio? I sami ste rekli da su dostigli takvu visinu da su postali neranjivi", Andrej je postavio svoje pitanje Senseju.

Sensei se nacerio i citirao svoju omiljenu izreku: „Vidiš, za svakog Vidžaja postoji Radža... Ako postoji vojna znanost, postoji netko tko njome upravlja. Isto je i s duhovnim praksama. Ako postoje duhovne prakse, postoji netko tko kontrolira upotrebu tih praksa... To je razlog zbog kojeg se ovo znanje naziva duhovnošću, jer je namijenjeno duhovnom obogaćivanju pojedinca, a ne materijalnom, posebno ne kroz ubijanje svoje vrste."

„Pročitao sam da škole nindže još uvijek postoje", primijetio je Kostja.

„Da, ali istina je da su moderne škole za nindže samo jadna parodija onih koje su postojale u davna vremena. Još uvijek imaju nindža tehnike i instrumente. Ali sav se ovaj trening zaustavio na sirovoj fizičkoj razini. Vrata prema daljnjem usavršavanju su zatvorena. Kao što zakon kaže: **duhovno je za duhovne**... A ako se trudite naučiti Umjetnost radi financijske dobiti ili zadovoljavanja megalomanije", Sensei je odmahnuo glavom gledajući nas, „Ništa dobro neće ispasti..."

„Zašto?", pitao je Slava.

„Prvo, nikada nećeš ništa naučiti. Drugo, naravno, ako imaš dovoljno sreće, u najmanju ruku zaradit ćeš shizofreniju."

„Da, baš lijepa perspektiva", rekao je Ruslan smiješeći se.

„Dobro, siguran si od toga", reče Ženja smijući se.

„Ali nećemo nikoga ubiti", Andrej je tražio izgovore.

„Fizički možda ne. Ali vaše misli sadrže previše od zvijeri. A to je prvi korak prema agresiji i nasilju."

„I što da radimo sada?"

„Kontrolirajte svoje misli, svake sekunde."

Nakon kratke šutnje, Sensei je dodao gledajući Andreja:

„Jesi li ikad razmišljao o tome tko si zapravo? Tko si ti u suštini? Jesi li razmišljao o tome kako doživljavaš okolni svijet? Ne sa stajališta fiziologije, već sa stajališta pogleda na život... Tko si ti? Kako vidiš, kako čuješ, zašto osjećaš, tko u tebi razumije i tko točno opaža? Pogledaj unutar sebe.“

Sensei se nastavio obraćati društvu: „Jeste li uopće ikad razmišljali o beskonačnosti svoje svijesti? Što je misao? Kako je rođena, kamo ide? Jeste li razmišljali o svojim mislima?“

„Pa“, Andrej se zbunio, „mislim da cijelo vrijeme razmišljam o nečemu.“

„Samo ti se čini da razmišljaš i razmatraš. Ali jesi li siguran da su to tvoje vlastite misli?“

„Nego čije? Ovo je moje tijelo, stoga su i misli moje.“

„Pokušaj ih analizirati, jesu li tvoje, barem na jedan dan. Odakle dolaze, kamo nestaju. Temeljito pročeprkaj po svojim mislima i što ćeš tamo vidjeti osim sranja? Ništa. Samo nasilje, samo ružne stvari, samo želju da se naždereš, obučeš modne krpice, ukradeš, zaradiš novac, kupiš, podigneš svoju megalomaniju. I to je sve! Uvjerit ćeš se da sve misli koje tvoje tijelo generira završavaju jednom stvari: stjecanjem materijalnog. Ali jesi li to stvarno ti unutar sebe samog? Zaviri u svoju dušu i susrest ćeš se s lijepim i vječnim, svojim pravim 'ja'. Sva ta vanjska taština koja postoji samo su sekunde... Shvaćaš li to?“

Stajali smo šutke. Odjednom mi se ova scena učinila vrlo poznatom. To mi se već jednom dogodilo na potpuno isti način do najmanjeg detalja: ova rasprava od riječi do riječi, ovaj proplanak i ove sjajne zvijezde i što je najvažnije, ovaj glas poznat mojoj duši, ovo drago lice... *Znala sam da se to već dogodilo*. Ali kada, gdje? pokušala sam napregnuti memoriju, ali nisam se uspjela prisjetiti. Odmahnula sam glavom da odvučem misli s ove mrtve točke i vratim se na pravi put.

Sensei je nastavio: „Živjeli ste 16, 22, 30 godina, a vi oko 40 godina. Ali svi vi, sjećate li se kako ste živjeli? Ne, postoje samo neki bijedni komadići povezani s emocionalnim pljuskovima."

„Da", rekao je Nikolaj Andrejevič zamišljeno, „život je tako brzo prošao da nisam ni primijetio. Sve vrijeme koje sam proveo učeći, radeći, suočavajući se s beznačajnim, beskrajnim, obiteljskim problemima... Nije bilo vremena za misliti na sebe i na svoju dušu, jer je uvijek bilo hitnih stvari."

„Točno", složio se Sensei. „Razmišljate o budućnosti i o prošlosti. **Ali živite upravo u ovom trenutku koji se naziva 'sada'. A što je sada? To je dragocjeni trenutak života, to je Božji dar koji treba koristiti racionalno. Jer sutra je korak u neizvjesnost. Nije nemoguće da je ovo vaš posljednji korak u ovom životu, korak do ponora, do beskonačnosti. A što će se tamo dogoditi?**

Svatko od vas vjeruje da ima puno vremena na Zemlji i zato ne razmišljate o smrti. Ali je li tako? Svatko od vas može umrijeti svake sekunde iz bilo kojeg razloga, naizgled neovisnog o vama kao biološkom biću s jedne strane; ali s druge strane, vi **niste samo biološko biće, vi ste Ljudi koji su obdareni česticom vječnosti. Kad to jednom shvatite, shvatit ćete da je vaša Sudbina u vašim rukama i puno toga ovisi o vama. I ne samo ovdje, već i tamo. Samo razmislite: tko ste vi, savršeni biorobot ili čovjek, životinja ili duhovno stvorenje? Tko?"**

„Pa, čovjek... valjda", rekao je Ruslan.

„Točno, 'valjda'. A što je zapravo čovjek, jeste li razmišljali? Uđite duboko u ovo pitanje. Tko osjeća u vama, kako se krećete prostoru, tko pomiče vaše ekstremitete? Kako se u vama rađaju emocije, zašto se rađaju? I ne prebacujte krivnju na nekoga tko vam je smetao, vrijeđao vas ili obrnuto, kome ste zavidjeli, slavili ga i ogovarali. Je li vaša duhovna priroda ta koja govori u vama?

Pronađite kristalno vrelo svoje duše u sebi i shvatit ćete da sav taj materijalni sjaj - automobili, stanovi, vile, socijalni status - svo to materijalno bogatstvo na koje ćete potrošiti svoj svjesni život pretvorit će se u prah. Prah koji će se u tom bunaru odmah transformirati u ništa. I život prođe. Život, kojeg

ste mogli iskoristiti za preobražaj u nepregledni ocean mudrosti.

Koja je svrha života, jeste li ikad razmišljali o tome? Najviša svrha života svakog pojedinca je spoznaja njegove duše. Sve su druge stvari privremene, prolazne, samo prašina i iluzija. Jedini način da shvatite svoju dušu je kroz unutarnju Ljubav, kroz moralno pročišćavanje misli i to kroz apsolutno čvrsto povjerenje u postizanje ovog cilja, to jest kroz unutarnju vjeru... Sve dok u sebi imate tračak života, još uvijek nije kasno za spoznaju samog sebe, pronalaženje svoga korijena, svetog, životvornog vrela svoje duše... Shvatite sebe i shvatit ćete tko ste u stvarnosti.“

Nakon svega što smo vidjeli i čuli tijekom te meditacije, bilo je materijala za ozbiljno razmišljanje, posebno za mene, na rubu smrti. „Bože, ovo su odgovori na pitanja koja sam toliko dugo tražila. **Je li moguće da je ova formula postizanja besmrtnosti tako jednostavna? Kontroliraj svoje misli, vjeruj i voli**. Je li moguće da ću doći do spasonosne obale, do ruba vječnosti s koje besmrtnici već promatraju život, svi oni koji su prepoznali sebe i svoju božansku prirodu?! Je li moguće da će se moje 'ja' uspjeti otrgnuti iz stiska smrti? Čak i ako ne budem imala vremena za 'pobjedu' nad svojim tijelom, još uvijek ću se moći osloboditi ili ću barem biti pripremljena za susret s Nepoznatim'. Takve su misli stvarale neobičnu inspiraciju u meni i nalet unutarnje moći. Odlučila sam ne ostavljati stvari postrani za sutra, nego odmah početi s radom, odmah sada. Jer tko zna što će mi donijeti sutra.

Prvo sam pokušala preispitati svoje misli. Ali osjećala sam se tako oduševljeno i nadahnuto da se nisam uspjela zaustaviti ni na čemu konkretnom, jer su sve moje materijalne misli iznenada nestale pod takvom snagom. Tada sam počela istraživati svoje osjećaje. Tek sam sada primijetila da sam toliko zaokupljena svojim unutarnjim osjećajima da sam čak i vanjski svijet počela promatrati na posve drugi način. Ovo je bio neki novi vid, meni prethodno nepoznato gledanje na stare i, kako kažu, sažvakane probleme.

Nova vizija okružila me sa svih strana, poput čahure, odvajajući moju svijest daleko od sive svakodnevne kolotečine s njenim trivijalnim brigama. Imala sam dojam da postojim sama, a ostatak svijeta je postojao sam za sebe. Štoviše, prvi sam put primijetila kako moje tijelo funkcionira izvana. Činilo je uobičajene pokrete, kao da je bilo na autopilotu: mehanički se vratilo kući, mehanički se istuširalo, mehanički jelo i mehanički ušlo u svoj predviđeni kutak, dakle u moju sobu. Pravo „ja“ u to je vrijeme opažalo i razmišljalo o njegovu spasenju. Ovo me malo otkriće šokiralo. Ispada da su u meni istinsko „ja“ i svojevrsni tjelesni autopilot.

Ali to nije sve. Još jednim „premotavanjem“ razgovora sa Sensejem u mislima sam se prisjetila njegovih riječi: „Jeste li ikad pomislili kako se krećete u prostoru i tko pomiče vaše ekstremitete?“ Ispitujući sebe s novog gledišta, razmišljala sam: „Stvarno, tko mi pokreće ekstremitete, 'ja' ili autopilot?“

Pogledah svoj otvoreni dlan i odlučih provesti jednostavan pokus. Pomislila sam: „Moram stisnuti i otpustiti šaku“ i ruka je to poslušno izvršila. „A sada neću micati prstima“. Ali ovaj put u glavi mi je proletjela divlja misao: „Svejedno ću stisnuti šaku“. Moji su se prsti pod utjecajem ove „naredbe“ stisnuli i opet otpustili. „Oh!“ Bila sam iznenađena. „Tko je to razmišljao u meni? Tko u mojim mislima glumi šefa?!“ Ponovo se sredivši, ovaj put sam bila ustrajnija i koncentrirala svoje misli: „Neću micati prstima. To je ono što želim i bit će tako“. Čudno, moja se ruka nije ni pomaknula, a činilo se da se ova divlja, luda misao nikada nije pojavila u mom umu.

„Wow!“ Bila sam još više iznenađena. „To znači da kad sam bila opuštena u svojim mislima, taj je netko počeo nevidljivo upravljati mojom sviješću i mojim tijelom po svom nahođenju. A kad pomno kontroliram neku misao, on nestane bez traga. Bože!“ Ipak, bila sam tako sretna što sam otkrila tu činjenicu i činilo mi se kao da sam pronašla špijuna koji je bio temeljito kamufliran dugi niz godina u mom najskrovitijem dijelu. „Da, ovaj je 'mudrijaš' puno opasniji od onoga glupog 'autopilota'. Trebala bih biti opreznija!“

Lako je reći, ali teško učiniti. Kad sam počela vježbati meditacije, shvatila sam da mi je ovaj prepredenjak cijelo vrijeme posjećivao misli u trenucima opuštanja, a posebno tijekom koncentracije na meditaciju, neprestano skrećući moju pozornost na izvanjske stvari. Sve je izvodio na tako pametan i logičan način da ne bih primijetila kad bih skrenula s koncentracije. Kada bih svoje misli duboko i jasno koncentrirala na meditaciju, prepredenjak bi nestao. Trebala sam samo oslabiti kontrolu i on bi se opet pojavio. „Kakav podlac! Drzak i dosadan“, pomislila je moja osoba, pokušavajući se još jednom koncentrirati na meditaciju. Kada sam završila meditaciju, shvatila sam da se nije lako boriti sa svojim neprijateljem broj jedan. „Morat ću pitati Senseja kako iznaći pravdu za ovog prepredenka“, pomislila je moja osoba tonuvši u san. „Inače će mi sve pokvariti.“

Sljedećeg jutra, kad je moj nalet emocija malo nestao nakon jučerašnjeg dana, ponovno sam se počela promatrati izvana. Opet se moje tijelo nekako odvojilo od toplog kreveta i počelo mehanički izvoditi svoj jutarnji ritual pripremajući se za školu. Moj um je, kako mi se činilo, slatko spavao i zato mi nije bilo do razmišljanja o bilo čemu. Šetajući uobičajenom rutom do škole gradskim trgom, uživala sam u okolnoj tišini, jutarnjoj svježini i šuškanju otpalog lišća. Jako mi se svidjelo to stanje spokoja. Moj um je spavao, moje je tijelo hodalo u zadanom smjeru dok sam se jednostavno osjećala dobro i ugodno u sebi. Osjećala sam da je to moje pravo „ja".

U školi se situacija odmah promijenila. Moja je osoba uletjela u tornado događanja, informacija i emocija. Kao rezultat toga bila sam potpuno zbunjena prirodom svojih misli jer su dolazile u neprekidnoj bujici i bilo ih je teško razvrstati, koje su moje, a koje su strane? I cijeli je dan prošao u ovomu divljem ritmu.

Navečer, kad sam se sastala s dečkima na tramvajskoj stanici, požurila sam podijeliti s njima svoja „postignuća“ i sa zanimanjem upitati: „A što je s vašim rezultatima? Jeste li razmišljali nakon jučerašnjeg treninga?“

„Nema se o čemu razmišljati“, oholo je rekao Kostja. „Moje 'ja' sam ja, cjelina, jedna i nedjeljiva... Nisam manijak da se dijelim na dva dijela.“

„O, da, ti nisi manijak, ti si genij... sa šestog odjela. Smeta li ti jako Napoleon?“, Andrej ga je zadirkivao s osmijehom.

„Prestani. Nemam pretjeranu megalomaniju“, dodao je, „Veliki ljudi ne pate od toga.“

„Naravno“, nasmijao se Andrej, „nisam ni očekivao drugačiji odgovor.“

„Smirite se ili ćete početi s istom starom pjesmom i plesom. Recite mi više o svojim iskustvima“, nestrpljivo sam rekla.

„Nema se puno toga za reći“, odgovorio je Andrej. „Sensei nam je jučer dao puno korisnih informacija. Dovoljno je posla za mozak u godinama koje dolaze. To sam radio jučer, razmišljao sam jesam li točno zacrtao svoje ciljeve za budućnost ili ih trebam djelomice prilagoditi, uzimajući u obzir nove informacije.“

„Wow! Zaista si počeo paziti na svoj jezik“, rekao je Slava sarkastično. „Hoćeš li se pridružiti Akademiji znanosti?“

„Ma jok, Sensei mi je sasvim dovoljan.“

„To je istina“, rekoh. „Jesi li uspio s meditacijom?“

„Puno bolje nego jučer. Nije mi se previše misli uvuklo u glavu. Koncentracija mi se odmah popravila i svi su osjećaji postali jasniji.“

„Tatjana, kako si prošla?“

„Pa, iskreno, nisam se bavila meditacijom, a nisam ni pomišljala da pokušam. Jučer sam bila toliko umorna da sam jedva stigla do kreveta. Ujutro sam morala odvesti mlađeg brata u vrtić, a onda sam krenula kupiti mlijeko i nakon toga ravno u školu. Nema vremena za razmišljanje kad imaš toliko posla!“

„Tako je“, Kostja je podržao njene izgovore. „Ne treba razmišljati, već djelovati. Mladost je dana za akciju, a starost za razmišljanje.“

„Ha“, zadirkivao ga je Andrej, „a kad ostariš, jaukat ćeš svojim oronulim glasom razmišljajući posljednjim ostacima svog mozga. 'Ah, samo kad bi mladost znala, samo kad bi starost mogla'.“

Dečki su se opet nasmijali zadirkujući Kostju.

„A što je s tobom?“, pitala sam Slavu.

„Dobro.“

„Dobro u kojem smislu?“

„Jednako kao i svi vi.“

„Sve si rekao“, nasmiješio se Andrej, beznadno odmahujući rukom prema njemu.

Na sljedećem smo se treningu zagrijavali prije početka vježbe, kao i obično. Gomila ljudi impozantnog izgleda ušla je u dvoranu, a na čelu je bio Volođa.

„Wow, kakva gužva!“, Andrej je bio iznenađen.

Viktor se nasmiješio i rekao Stasu: „To je ono što se naziva 'par momaka'.“

„Kako to misliš?“

„Volođa me jučer nazvao i rekao da će na trening doći s par svojih momaka.“

„Bože moj, ovdje je vjerojatno pola pukovnije“, rekao je Stas s osmijehom.

„Točno, to ti i govorim.“

Volođa je prišao da pozdravi Senseja koji je stajao nedaleko od nas. Stariji momci požurili su im se pridružiti.

„Sensei, je li to okej?“, Volođa je pokazao prema svojim momcima.

„Nema problema“, kao i uvijek, lako je odgovorio Sensei.

„Jesi li gledao TV sinoć?“

„Kada? Nemam ja vremena za to.“

„Vjeruješ li da su jučer pokazali našeg Sana Sanjiča?!“

„Našeg Sana Sanjiča?!“, Ženja je bio iznenađen. „Prošli su vjekovi od kad sam zadnji put čuo za njega!“

„Oh! Ali sada je zbilja slavan! Kaže da je živio negdje u pećini i naučio rusku borilačku vještinu. I sad sebe naziva ruskim nindžom. Što je najzanimljivije, demonstrirao je tvoje tehnike,

Sensei. Jedina razlika je u tome što svima govori da je to davno zaboravljeni, slavenski stil kojeg je on oživio.“

„Nije loše!“, Stas se nacerio. „Vidiš, Volođa, da nisi Sanjiča prošli put tako jako opalio nogom, sad bi bio s njim.“

„Ne, ne bi“, rekao je Ženja naduto.

„Zašto ne?“

„Kako to misliš 'zašto ne'? Da ga Volođa nije tada onako pretukao, čovjek nikad ne bi vidio svjetlost.“

Dečki su se grohotom smijali.

„Nisi se trebao tako ponašati prema njemu prošli put“, rekao je Sensei. „On je starac, a trebali bismo poštivati starije.“

„Sam je bio kriv, zašto je tražio nevolje?“, započe se Volođa opravdavati, a zatim dodao nježnijim glasom: „Jedva sam ga dodirnuo i samo ga slučajno lupih.“

„Točno, točno, Sensei, tako je bilo“, pridružio se Ženja.

„Sjećam se toga kao da je bilo jučer. Volođa je ispružio šaku, a San Sanjič udarao je glavom gotovo pet minuta. A sada pogledajte kako je to bilo korisno! Čovjek je ugledao svjetlost i postao ruski nindža.“

Dečki su opet prasnuli u smijeh.

„Ah, neka se zabavlja“, Sensei je dobrodušno odmahnuo rukom uz osmijeh. „Čovjek je pronašao svoj zlatni rudnik, neka radi.“

„Jučer smo bili na dužnosti u vojarni“, nastavio je priču Volođa, „i vidjeli na TV-u kako je Sanjič mlatarao nogama i bacao ekipu po podu. Dobro smo se nasmijali, prisjećajući se svoje mladosti. Čak su i moji novaci puno bolji... Zbog toga smo odlučili doći danas kako bismo stekli neko znanje o pravoj umjetnosti, takoreći obnovili svoje rezerve znanja.“

„To je plemenito“, složio se Sensei.

Dečki su nastavili pričati priče o prošlim treninzima i čitavoj gomili smiješnih zgoda tijekom njih. Na samom kraju razgovora su se pridružili Volođini momci, a od teme borilačkih vještina proizašao je filozofski spor oko odnosa među ljudima.

„Pa, s njima sam se iz principa ponašao na taj način“, jedan od Volođinih momaka gorljivo je branio svoje stajalište.

„Princip je glupi otpor prema stvarnosti, sličan idiotizmu. Princip…“

Sensei je jedva završio ovu rečenicu kad je netko od starijih momaka nastavio njegovu misao: „... dobar je samo u egzaktnim znanostima, kao sinonim za aksiom.“

„Točno“, potvrdi Učitelj.

Volođa se pomalo posramio: „Potrudio sam se objasniti im.“

„Pa, onda se nisi dovoljno trudio. A ono što se ne može razumjeti umom…“

„... bit će zabijeno kroz tijelo!“

„Dobro, budući da svi to tako dobro znate, ne biste se trebali smijati…“

Smisao posljednjih Sensejevih riječi shvatila sam kad je trening počeo. Sensei je upozorio da ćemo danas trenirati punom snagom, a oni koji ne budu mogli izdržati tempo bi se trebali maknuti u lijevi kut dvorane i tamo čistiti svoje udarce i ne ometati ostale. Šepurili smo se poput vrabaca i ponosno šaptali među sobom.

„Mi, ne izdržati?!“, tiho je rekao Andrej.

„Ne spominji“, dodao je Kostja. „Sad ćemo pokazati koliko možemo.“

„Ne bi bilo prvi put“, izgovorila sam nehajno, prisjećajući se zagrijavanja starijeg sempaja.

Ali naša arogancija odlepršala je već nakon prvih nekoliko minuta zagrijavanja. Nikad prije nisam vidjela tako naporan

trening. To stvarno bijaše škola preživljavanja. Gomila je trčala dvoranom u ludom tempu, prelazeći stalno izmjenjivane prepreke. Za manje od četrdeset minuta mnogi smo se već vukli preko ovih prepreka, gotovo na sve četiri, uključujući moju osobu.

Stenjući u blizini, Tatjana je izustila: „To je tako grozno! Gotovo kao iz vica, 'Drage dame i gospodo! Dragi drugovi! Korjačke djevojke i dječaci...' Zadnje je sigurno o nama. Osjećam se kao da sam rodom iz te regije."

Prve „žrtve" pojavile su se u lijevom kutu dvorane. Ali naša je grupa tvrdoglavo nastavljala. Međutim, kasnije je postalo još gore. Nakon te maratonske utrke s nizom različitih vježbi, počeli smo raditi sklekove. Ne znam koliko, samo se sjećam da ih je bilo preko sto. Ruke su mi se tresle kao da sam koristila pneumatski čekić, a tijelo krivilo poput gusjenice pri pokušaju ustajanja, ali ne toliko zbog tih vibracija koliko zbog probadanja moje spašavajuće zadnjice. Činilo mi se da je samo ovom dijelu tijela ostalo snage. Počela sam sve češće pogledavati prema lijevom kutu, gdje je sve veći broj ljudi puzao do ove spasonosne „oaze". Tatjana im se izdajnički pridružila i mahala, mameći me.

U međuvremenu, stariji sempai brojao je sklekove. Kako bi podigao raspoloženje ljudi, u šali je ponavljao, poput majstora za zdravicu: „Sensei ima psa ovčara koji svakoga pušta u kuću, ali nikoga van. Dakle, hajdemo napraviti deset sklekova za oštroumnost ovoga pametnog psa koji ne jede svoj kruh zabadava."

Dok su svakim odbrojavanjem svi bili još više iscrpljeni, Sensei je obilazio veliki krug preznojenih ljudi, tražeći nekoga kome će dlanom dodati težinu. A kad te pritisne dlanom, kako je Andrej rekao, osjećaš se kao da te gazi kamion. Tijekom druge runde, kad je došao do mene, dok sam se trzala kroz sklekove kao u grču, pomislila sam: „Ovo je kraj! Ako stavi ruku na mene, sigurno ću biti spljoštena poput muhe o staklo". Protivno mojim očekivanjima, Učitelj me uhvatio odozgo za kimono, poput mačića za kožu vrata, i počeo mi pomagati da se dignem s poda, izazivajući smijeh okolne ekipe.

U međuvremenu je Viktor nastavio: „Sensei također ima mačka Samuraja koji je postao toliko samopouzdan da se počeo

boriti sa psima. Idemo onda deset sklekova da mu želje uvijek odgovaraju sposobnostima."

Kosti su me boljele od naprezanja. Dok je Viktor nastavio pričati smiješne dosjetke, psovala sam Samurajevu buhu Mašku koja toliko visoko skače i tog miša koji živi u šupi i tako brzo trči i one ribe iz „sijamske bitke", koje imaju munjevitu reakciju te manire pirane, drugim riječima, sva živa bića koja borave u Sensejevoj kući. Napokon, posljednja runda sklekova bila je za muškost papige Keške koja se trudila odgojiti pet ptića, a mi smo potpuno iscrpljeni pali na pod. Međutim, za manje od jedne minute ponovno smo raspoređeni u hrpe, a mnoštvo je počelo preskakati svoju dugomučenu braću, slučajno drobivši naše udove na putu. U dvorani se svako malo pod zagledanim očima moglo čuti suzdržano zavijanje: „Jao!". Moja osoba to više nije mogla podnositi i pridružila se lijevom boku „onih slabih živaca".

„Krajnje je vrijeme", rekla je Tatjana.

Ali naš odmor nije dugo trajao. Kad je zagrijavanje završeno, započeli smo intenzivan rad na osnovnim tehnikama, udarcima i potezima. Primijetila sam da je Sensei više vremena posvetio Voloďinim momcima, objašnjavajući i pokazujući im niz novih tehnika. Ispaljivali su tako lako dok su vježbali udarce da su me jednostavno šokirali svojom izdržljivošću i neiscrpnom snagom. Kao da nije bilo iscrpljujućeg zagrijavanja sa svim posljedicama.

Nakon dva i pol sata intenzivnog treninga imali smo dovoljno snage samo za razmišljanje o tome kako preživjeti dodatni trening. Naravno, nitko nas nije prisiljavao; da smo htjeli otići, mogli smo. Ali naša znatiželja bila je veća od fizičkog mučenja. Budući da je Volođa doveo svoje momke, najzanimljivije stvari trebale bi biti pred nama. I nismo se prevarili.

Kad je glavnina ekipe otišla, Sensei je počeo pokazivati neke posebne tehnike kako se koristi protusila. Podijeljeni u parove, momci su krenuli vježbati. Tatjana i ja smo također pokušale, ali naša slabašna tijela su završila viseći jedno na drugom, poput umornih boksača u zadnjoj rundi. Vidjevši našu parodiju od sparinga, Sensei nas je razdvojio, i smjestio nas u parove s dečkima. Istog trena sam osjetila nalet energije. Kao što kažu: „Odakle sad to?“

Vježbajući jedan od udaraca, Ruslan, koji je izgledao poput mršavog mrava protiv svoga partnera Ženje, požalio se Senseju: „Je li uopće moguće nokautirati takvog diva? Baš je neprobojan, poput čvrstog oklopa. Ako me napadne, mogao bih barem upotrijebiti njegovu vlastitu silu protiv njega, kao što ste rekli. Ali što ako ga trebam napasti? Što onda mogu učiniti protiv ovog tvrdoglavog nosoroga? On je gomila mišića!“

„Gomila mišića je ništa. U borilačkim vještinama snaga nije najvažnija stvar. Na Istoku postoji izreka: 'Ruke i noge su ništa više od nastavka tijela, a tijelo je, pak, nastavak uma'. Drugim riječima, najvažniji su znanje i vještina. Tada i najslabija žena samo jednim dodirom jednog prsta može nokautirati najjačeg sportaša na svijetu ili ga čak ubiti.“

„Pa, teoretski je to moguće“, nasmiješio se Ženja. „Pogotovo ako je prekrasna, onda je dovoljan samo jedan pogled... Ali ozbiljno, po mom mišljenju to je u praksi nemoguće.“

„Moguće je“, odgovorio je Sensei.

„Sportaša?“

„Sportaša.“

„Jednim prstom?“

„Jednim prstom.“

„Bez sile?“

„Bez sile.“

„Ne vjer…“

Ženja nije ni završio rečenicu, kad mu je Sensei dodirnuo jedan od mišića na grlu malo ispod desnog uha laganim pokretom srednjeg prsta lijeve ruke. Neočekivano za sve, Ženjino se lice iskrivilo kao da je žvakao desetak limuna i to desnom stranom usta. Desna mu je noga brzo popustila i pao je na pod prije nego je shvatio što se događa. Njegova desna ruka nije reagirala i izgledala je poput krpe. Ženja je uplašenim očima pogledao Senseja, trzajući lijevom stranom tijela.

„Šaša šašt“, Ženja je mogao samo šištati dok je pokušavao izgovoriti nešto suvislo. Stajali smo i šokirano promatrali mladog zdravog čovjeka pretvorenog u nemoćnog, napola paraliziranog starca.

„Ša ša šašim?“

Sensei se sagnuo nad živim lešem Ženje i dodirnuo neke točke na leđima i trbuhu. Učinio je to tako brzo i vješto da nisam čak ni vidjela gdje je pritisnuo. Ženja se počeo polako oporavljati, masirajući svoje napaćene udove.

„Šaša šašt!“

„Pa, kako si, Nevjerni Tomo?“, upita Sensei.

„Šenšei! Šebao si me prešodno obavieštiti. Moja šikva ško'o je išgo'jela“, izgovorio je Ženja s poteškoćama šištavim jezikom.

„Baš šteta što nije“, rekao je Učitelj razočarano u šali. „Bar bi tamošnje bube izumrle. Zapravo je to ponekad korisno u smislu preventivnih mjera.“

„Sensei, reci nam recept za ovaj otrov“, u šali se razgovoru pridružio Stas, očito prvi koji se oporavio nakon šoka.

„Pa, recept je jednostavan. Moraš znati gdje, kada i kako.“

„Zvuči logično, ali možeš li nam dati više detalja?“, Volođa je pokušao dobiti objašnjenje.

„Više detalja? U ljudskom tijelu postoji velik broj BAT-a.“

„Šega?“, Ženja nije razumio.

„BAT - biološki aktivne točke.“

„Šo nišu šoške, šov'aga! Šo šu bališiški šojektili!“, Ženja je to rekao s ironičnim ogorčenjem. „Šoviše, š autopilotom.“

Dečki su se nasmiješili na njegov mukotrpni govor.

„Upravo tako. Još jedan dokaz da svako znanje može biti pretvoreno u oružje. Dakle, ovaj učinak 'balističkih automatski pilotiranih raketa' je uzrokovan nijednim drugim razlogom do točnoga djelovanja na biološki aktivnu točku ljudskog tijela.“

„A koje su još točke?“, pitao je jedan od momaka sa zanimanjem. „Kako one funkcioniraju?“

„Dakle, to je određeno područje kože sa zajedničkim oživčenjem. Smješteni u ovoj zoni, receptori šalju signale kroz živce koji, pak, prenose te signale ne samo u leđnu moždinu, već i kroz centripetalne i ekstraspinalne trakte do velikog mozga. Tamo se događa određeno međusobno povezivanje neuvjetovanih refleksa. Štoviše, ovaj se postupak odražava i na kortikalnim analizatorima sa stvaranjem uvjetovanih refleksnih veza. Drugim riječima, pojednostavljeno rečeno, tamo se stvara određena naredba za tijelo.“

„Dakle, to će dovesti baš do tog učinka?“

„Ne samo tog. Čovjek može biti neko vrijeme imobiliziran ili onesviješten ili u konačnici programiran da na izvjesno vrijeme prestane postojati na fizičkoj razini.“

„Treba li samo jako pogoditi ovu točku?“

„Ma kakvi. Svi procesi u tijelu odvijaju se na vrlo niskoj energetskoj razini. Ako na ove točke utječete graničnim podražajem, to znači da, recimo, slabim podražajem postižete puno veći utjecaj na tjelesne funkcije nego snažnim podražajem.“

U to je vrijeme Ženja ustao i hodajući pokušavao rastegnuti noge, cijelo vrijeme šepajući udesno i tresući desnom rukom. „D'aga mamiše, kao da šam špavo na dešnoi štani.“

„Koji lijeni džabalebaroš“, našalio se Sensei. „Samo želi spavati i dobro jesti... Trebaš više trenirati!“

„Pa, šnoim še kao švi oštali.“

„Mislim, trebao bi više trenirati svoj um kako ne bi pravio budalu od sebe.“

„Gdje si ga tako nježno udario?“, pitao je Volođa.

„To je takozvana Botkin-Erbova točka. Da sam pritisnuo na drugi način, učinak bi bio potpuno različit. Da sam utjecao na pleksus obližnjih crijevnih živaca istom impulzivnom snagom, mogao sam izazvati grč štitne arterije, što bi izazvalo poremećaj u štitnjači. To bi dovelo do ukupnog slabljenja imunološkog sustava ili njegov potpuni prekid. U tom bi slučaju umro od bilo kakve infekcije.“

Ženja se čak i prestao kretati čuvši ove riječi: „Švala, švano ši me šmijio šako vešelom pešpeštivom.“

„Rekli ste i 'gdje, kada i kako', izgovorio je jedan od Volođinih momaka. „Kako to mislite, 'kada'?“

„Pa, osim činjenice da moraš znati točno mjesto točke i koliku silu na nju primijeniti, također trebaš znati doba dana kada je ova točka najaktivnija.“

„Hmm! Samo to“, nasmiješio se Volođa.

Sada čak ni Ženja nije propustio priliku da se našali još uvijek na svomu šuštavom jeziku: „Kaši mi, šar uš to ne dolaši najnovia mapa švemia?“

Sensei se nasmiješio: „Ovisi za koga. Za glupana čak ni to neće biti dovoljno.“

„A kako netko može znati sve te točke i razumjeti ih?“, Stas je upitao.

„Najjednostavniji način da se nešto razumije je, naravno, ispitati i osjetiti u sebi, posebno impuls pritiska koji je vrlo važan.“

„Aha, a ako nešto zabrljamo na sebi?“, upita Viktor napola u šali.

„Nećete zabrljati. Na ljudskom tijelu za tu svrhu postoje točke-antagonisti koje neutraliziraju zadani podražaj ili grč. Sve u prirodi se održava u ravnoteži.“

„Bolje je isprobavati na drugima“, predložio je Kostja smiješeći se.

„Neće moći“, rekao je Sensei. „Bez obzira koliko puta pokušali na drugima, nikada nećete postići pravi učinak dok ne osjetite sami snagu ovog utjecaja.“

„Možemo li to odmah isprobati, samo, da tako kažem u borbenoj situaciji?“, neki su Volođini momci pitali.

„Možete.“

„A smijemo li?“, dodao je netko drugi iz iste grupe.

„Samo naprijed.“

Tri volontera iz Volođinog tima i Ruslan priđoše Senseju. Stas, koji im se također pridružio, predložio je isto Volođi koji je odbio rekavši: „Misliš da sam makiwara ili nešto slično?“

„Dobro, dobro.“

Ženja je skočio, sjeo pored Volođe na sportsku klupu i obratio se Stasu: „Ae, momši. Jena šekunda i neaš više ješik ni glavu. I biše vaša geška.“

„Dakle, još netko?“, pitao je Sensei gledajući Volođine momke.

Odjednom, moja je osoba skupila hrabrosti i zakoračila naprijed, izazvavši osmijeh na licima okolnih momaka.

„A šta bi ti?“, Sensei je bio iznenađen.

Kukavička misao zabljesnula mi je u glavi: „Stvarno, zašto sam prišla?“, ali bilo je prekasno za povlačenje.

„Mogu li pokušati?“

„Zar se ne bojiš?“

„Samo škakljanja“, usplahirena, izbacila sam tatinu omiljenu šalu.

„U redu, ako se želiš pridružiti redovima kamikaza, dobrodošla si.“

I obraćajući se već ostalim dobrovoljcima, dodao je: „Radimo punim kapacitetom. Vaš je zadatak na bilo koji način pobijediti u ovoj borbi.“

„Možemo li raditi u grupi?“, pitao je jedan od Vološinih momaka.

„Možete. Borite se kako želite, imate apsolutnu slobodu djelovanja.“

Dok se Sensei okrenuo, Vološini momci formirali su krug, dogovarajući se o nečemu na svom vojnom jeziku gestikulacija. Ruslan i Stas su se također međusobno domunđavali. Stajala sam među tim divovskim atletskim tijelima poput miša, bez ikakve ideje što bih mogla učiniti sa svojom snagom malene muhe protiv orkanskog vjetra. Nažalost, ništa posebno nije mi palo na pamet. „U redu, što god bude, bit će“, pomislila sam.

Dečki su zauzeli borbene položaje oko Senseja. Samo sam ja stajala na istom mjestu. Kad je stariji sempai naredio napad, Vološini momci okružili su Senseja i počeli ga napadati u isto vrijeme na različitim razinama. Iznenađujuće, Sensei je lako izbjegao njihove udarce. Protunapad je pokrenuo takvom brzinom da sam samo vidjela kaotično padanje tijela. Koljena su mi klecala od straha. Tada su Ruslan i Stas pokušali napasti Učitelja. Pri borbi s njima Sensei je okrenuo leđa prema meni na samo udaljenost ispružene ruke. Odlučila sam odmah nešto učiniti. Ništa mi drugo nije palo na pamet do popeti se Senseju na leđa, poput buhe, tako da me ne bi dotakao. Ali kada sam pokušala oživjeti ovu ideju, otkrila sam da su mi ruke otišle u prazninu i umjesto Senseja

uhvatile zrak. Nisam vjerovala svojim očima, maločas je stajao preda mnom! „Lakše je uhvatiti duha nego Senseja“, pomislila sam.

Onda su mi sve misli, zajedno s dušom, utonule u pete kad sam shvatila da je Sensei već i sljedeće neuspješne borce doveo do potpune ukočenosti. Okrenula sam se i potrčala poput jelena u suprotnom smjeru. Nisam napravila ni dva koraka, a osjetila sam lagani bolni stisak u blizini mog prvog i drugog vratnog kralješka. Blještavo i zaslijepljujuće svjetlo na trenutak mi je zasijalo pred očima kao da me osvjetljava blistavi snažni projektor neke žuto-ružičaste boje. Cijelo mi je tijelo ostalo nepomično u prilično neobičnom položaju, s rukama ukočenim usred zamaha, torza savijenog prema naprijed, s desnom nogom napola podignutom. Nisam imala pojma kako sam održavala ravnotežu. Samo, tog me časa ovo najmanje brinulo.

Prestravljena, promatrala sam što mi se događa s mišićima. Kao jedan mehanizam, počeli su se grčiti protivno mojoj volji i želji. I taj grč mi se provukao po cijelom tijelu. Činilo se da se zatezanje pojačavalo svake sekunde i ništa ga nije moglo zaustaviti. Tijelo mi se stezalo takvom snagom da mi se učinilo da čujem kako mi puca kralježnica. Najčudnija stvar bio je osjećaj napetosti u mojim unutarnjim organima. To mi se nikad prije nije dogodilo. Čak su i moje najjače nekadašnje glavobolje bile sitnice u usporedbi s ovom neizdrživom boli. Mišići lica su mi se toliko napregnuli da se iskrivilo u strašnu grimasu.

Nevjerojatno, unatoč svim tim transformacijama u zategnutom tijelu, zadržao mi se bistar um. Moja je osoba nastavila sve jasno vidjeti i čuti. Vidjela sam kako su dečki iz naše grupe, promatrajući sve, promijenili izraze lica prestrašeno gledajući naše ukočene figure. Jasno sam mogla čuti kako mi se Kostja obraća: „Wow! Takva si ljepotica postala da ne mogu skinuti pogled s tebe.“

Htjela sam mu sarkastično odgovoriti, ali nisam mogla reći ni riječ, jer nisam mogla čak ni pomaknuti jezik. Činilo mi se da je prošla vječnost dok nas je Sensei vraćao u život. U stvarnosti nisam stajala u ovom položaju ni minutu. Cijelim tijelom osjećala sam trnce u svim smjerovima, kao da su mi istovremeno utrnuli svi udovi. Moji suučesnici aktivno su trljali svoja tijela. Požurila sam

slijediti njihov primjer, ali ne toliko emocionalno suzdržana. Tijelo me patilo i boljelo.

„Ne brinite“, uvjeravao nas je Sensei. „Za nekoliko dana, tri dana najviše, bol će nestati.“

Od tada do kraja dodatnog treninga, nas šestoro nije radilo ništa drugo do trljanja udova dok smo trpjeli neumorno zezanje ostatka grupe. Kad je naša skupina bogalja izašla van, Voloða, koji je stajao blizu Senseja, rekao je s divljenjem: „Sjajno! Danas je bio odličan dan za trening. Dobro sam zagrijao mišiće.“

„Šta, zagrijao je mišiće!“, pomislila sam jedva pomičući noge. „Ako se ovako nastavi, sljedeći ću put doći u invalidskim kolicima“. Naša grupa nesretnih boraca polako je šepala cestom u pratnji šala ostatka ekipe.

„Ne izgledate tako loše, društvo, baš kao u onom vicu“, Viktor je ironično komentirao.

„Kojem vicu?“

„Dakle…dva se momka susreću na hitnoj pomoći u zavojima od glave do pete. Jedan pita drugog: 'Gdje si se uspio tako ozlijediti?' 'Zabio sam se u garažu'. 'Automobil ti je vjerojatno skršen', prvi je suosjećao. 'Ne, išao sam pješke!'“

„Pustite šale, tijelo me boli“, požalila sam se Učitelju.

„Samo nemoj misliti na bol. Jer što je bol? Svaka bol je samo iluzija.“

„Kako može biti iluzija ako je stvarno osjećam?“

„Samo ti se čini da je osjećaš. Moguće je prestati osjećati bilo kakvu bol uopće, ako dovoljno jako želiš.“

„Stvarno“, pitao je Slava s nepovjerenjem, „čak i ako te razrežu?“

„Čak i ako te sprže“, odgovorio je Sensei s osmijehom i dodao ozbiljnije: „Zato što je bol reakcija određenih živčanih završetaka na iritaciju koji isporučuju signal u mozak. Ako čovjek savršeno kontrolira tijelo i um, može regulirati svoj prag boli. Inače, postoji

škola borilačkih vještina 'katedo' gdje majstori posebno uče svoje sljedbenike da ne osjećaju bol.“

„Sretnici su oni koji uče u toj školi“, rekao je Ruslan sanjivo.

„Nisu toliko sretni“, rekao je Sensei u šali. „Prije nego išta nauče, dobiju štapom po glavi najmanje sto puta.“

Tog je trenutka Jura očito htio nešto reći u podršku svom prijatelju. Ali čim je otvorio usta i pljesnuo Ruslana po ramenu, njegov je drugar na sav glas povikao: „A-a-a! Nemoj mi pojačavati muku!“

Čitava svjetina prasnula je u smijeh zbog tako jasno vidljivog apsurda.

„Dobro sročeno“, rekao je Stas smijući se.

Ženja je nastavio: „Samo pričekaj i vidjet ćeš da će takvi treninzi nadahnuti ljude da izmisle novi jezik.“

„Aha“, dodao je Viktor. „A oni će govoriti riječima sačinjenim od nepoznatih slova.“

Hodali smo dalje, ali sada veselije uz mnoštvo novih šala, djelomično zaboravivši na svoje nesretne udove. Samo mi se trbuh trzao od smijeha u očitim bolnim grčevima. Andrej je ovo vrijeme proveo razmišljajući o nečemu i nije sudjelovao u našem zajedničkom razgovoru. Ne obraćajući pažnju na naš smijeh, upitao je Senseja: „A ovaj stil, stil točaka koji ste nam pokazali, je li to stil Starog lame?“

„Ah, ne miješaj kamen na cesti s Himalajom. U stilu Starog lame, Umjetnost je dovedena do savršenstva. Jedno rukovanje ili jednostavno posrednik - dovoljno je da čovjeku učiniš što god želiš.“

„Nije loše!“, Andrej reče iznenađeno.

„Oh, to je samo dječja igra. Postoje i ozbiljnije stvari, a možda ću vam jednog dana pričati i o njima.“

Opraštajući se na tramvajskoj stanici i rukujući se sa svima, Sensei je iznenada odveo Kostju ustranu i počeo mu nešto šaptati. Trudili smo se, ali ništa nismo uspjeli čuti. Kad su se Sensei i

njegova skupina počeli udaljavati ulicom, gotovo smo razapeli Kostju pitanjima. Međutim, on se nasmijao na sve napade, pripisavši sve osobnim tajnama.

Na putu kući šutjeli smo. Samo se Kostja pokušavao šaliti i razveseliti nas. Bila sam duboko u mislima o svojoj boli. Čudno je što čim sam krenula ciljano razmišljati o tome, tijelo me počelo boljeti i pogađati obnovljenom snagom. Moja je osoba razmišljala samo o jednoj stvari - kako se brže vratiti kući. Srećom, moja je kuća bila u središtu, pet minuta od tramvajske stanice.

Nakon što su me otpratili kući, ekipa se nije žurila otići. Da budem preciznija, upravo je Kostja bio taj kojem se nije žurilo i koji se raspištoljio s vicevima i drugim smiješnim pričama iz svakodnevnog života. Već sam se premještala s jedne noge na drugu, mehanički se smiješeći i pokazujući čitavom svojom pojavom da je bilo vrijeme za oproštaj. Ali Kostja nikako nije reagirao na to, te je dalje nastavio sa svojim šalama, samo povremeno nervozno gledajući na sat.

Za manje od deset minuta našeg razgovora ni o čemu, Andrej se neočekivano zgrbio napola uz divlji krik boli i zamalo pao na zemlju, ali Kostja ga je na vrijeme pridržao pošto mu je stajao blizu. Sam Kostja nije mogao održati ravnotežu i pao je na zemlju držeći svog prijatelja. Prestrašeni, sagnuli smo se nad njima pokušavajući nekako pomoći Andreju. U strahu sam zaboravila na sve svoje bolne mišiće. Činilo se da je samo Kostja ostao miran.

„U redu je, u redu je, samo neka sjedne i protrlja sljepoočnice, bit će gotovo začas“, rekao je podižući Andreja.

Dok smo petljali i namještali bespomoćnog momka, Kostja je bacio pogled na sat i zamišljeno izgovorio: „Točno kako je Sensei rekao... Kakva snaga!“

Zbunjeno smo ga gledali.

„Što si rekao?“

„Objasnit ću vam kasnije“, brzo je rekao Kostja i počeo pomagati u trljanju Andrejevih sljepoočnica.

Postupno se boja Andrejeva lica počela vraćati u normalu. Žuto-plave mrlje su nestale, a obrazi su mu postali blago crveni. Dah mu je postao prirodan. U otprilike minuti koja je za nas trajala cijelu vječnost, Andrej se više-manje oporavio. Uhvativši se za glavu, promrmljao je zbunjeno: „Ne razumijem u čemu je stvar... To mi se nikada nije dogodilo... Možda sam se pretrenirao ili je možda nešto pogrešno s mojim tijelom... ali još uvijek sam mlad."

Kostja se nacerio odmahujući glavom: „Opa! Sensei je predvidio čak i ove riječi... Onda, jesi li se vratio u život, prijatelju?"

„Koje riječi?", nismo razumjeli.

Ali Kostja je bio potpuno zadubljen u razgovor s Andrejom. „Sensei mi je rekao da te pitam sviđa li ti se to što ti se dogodilo."

„Šta?!", Andrej je iznenađeno pogledao Kostju.

„Kažem, je li ti se svidio ovaj pad?"

Kad je Andrej shvatio ove riječi, pobjesnio je i bio prekriven crvenim mrljama od bijesa: „Je li mi se svidjelo?! Idi k vragu! Da si ljosnuo na asfalt poput mene, bi li se tebi svidjelo?!"

„Oh!", Kostja je izustio sa smiješkom. „Ako psuje kao luđak, onda je sigurno da se vratio u život", a onda je dodao: „Zašto kipiš i dimiš kao čajnik? Smiri se. Ovo nije bio običan pad, već kazna od Senseja za tvoje misli."

„Šta?!", Andrej se još više zapanjio.

Ovaj put sam ja prokuhala: „Što to znači, kazna?! Kako se može tako ponašati prema momku? Jednostavno je odlučio od njega učiniti bespomoćno stvorenje. Čovječe! Koji dobar čovjek radi takve stvari? Tupi nam da volimo svoga bližnjeg, dok se on ovako ponaša!", pomislila sam. Odjednom su mi se u glavi pojavili brojni slučajevi s demonstracijama udaraca tijekom treninga - bili su grubi, nemilosrdni i bezobrazni prema sparing partneru. Istog časa me obuzeo val očaja i bijesa.

U međuvremenu je Andrej nastavio: „Što?! Kazna Senseja za moje misli?! Za koje misli? Jesi lud? To znači da si cijelo vrijeme znao za ovo i ništa mi nisi rekao? Kakav prijatelj, dovraga! A pitao

sam se zašto zbija šale i gleda na sat. Samo da bi mogao prenijeti Sensejeve riječi na vrijeme. Dakle, jesi li ih prenio?! Jesi li dosta uživao u spektaklu, nakazo?!“

Sad je došao red na Kostju da pocrveni: „Ti si glupak! Sensei je tražio da budem blizu tebe da ne bi razbio svoju praznu tintaru na asfaltu. A onda, ako bi se udostojio saslušati, trebao sam ti prenijeti ove riječi.“

Andrej je ostao zatečen kao da je poliven kantom hladne vode. Buljili smo jedni u druge. Razgovor je došao do napete stanke. Također smo ostali zbunjeni takvim događajima.

„I što je Sensei rekao da mi kažeš?“, pitao je Andrej još uvijek razdražen, ali već staloženiji.

„Sensei me zamolio da ti kažem da je čak i misao materijalna, te da se Umjetnost ne smije koristiti protiv ljudi.“

„Kakve to veze ima s Umjetnošću? Koja misao? Na što misliš?!“, Andrej se zgranuo.

„Mora da ti znaš koja misao. Ti si cijelo vrijeme nešto kuhao u umu, a ne ja.“

„Kada?!“, još se više iznenadio. „Pa ja, ja, ja... u tramvaju sam ponavljao u mislima čitav trening od početka do kraja“, Andrej reče ogorčeno.

„Ne govorim o tramvaju. Dok smo šetali sa Sensejem, o čemu si razmišljao cijelim putem?“

Andrej se namrštio, intenzivno se pokušavajući prisjetiti tog razdoblja.

„Pa, smijali smo se i pričali viceve...“

„To smo bili mi, a ti?“

„A ja... A ja... O čemu sam razmišljao? Hmm...“

Nakon kraćeg, koncentriranog razmišljanja, Andrej je zaprepašteno izustio: „U klinac! Je li moguće da je to zbog...?“

Zastao je usred rečenice, a njegovo se ogorčenje brzo promijenilo u razmišljanje o nekom šokantnom otkriću. Ovaj nas je događaj zaintrigirao još više, te nas je znatiželja preplavila.

„Onda, zašto? Zbog čega?“, bacali smo pitanja prema Andreju.

Isprva se pokušao riješiti naših nametljivih pitanja, ali napokon je priznao: „Dakle, to je stara priča... Pronašao sam neke frikove koji su me gadno pretukli prije pet godina. Sjećaš se, Kostja, tih krupnih momaka?“

„Ah, oni za koje si se zakleo da ćeš im se kad-tad osvetiti.“

„Dobro, to je pretjerivanje.“

„Tvoje riječi“, rekao je Kostja sliježući ramenima.

„Okej, moje su. Ali recimo to ovako: ti su dečki bili razlog što sam počeo s intenzivnim treninzima karatea... Eto ... Ranije dok sam šetao... Razmišljao sam o tome...“

Andrej se malčice posramio objesivši glavu. Očito mu nije bilo lako priznati. Skupivši hrabrost, nastavio je: „Općenito, mislio sam... da se uz pomoć ove Umjetnosti... ne mogu nigdje sakriti... od moje... osvete.“

Nakon njegovih riječi zavlada tišina. Kostja reče uzdišući: „Da, pa... Vidiš, sam si kriv što sanjaš o boktepita čemu, a kriv ispadnem ja“.

„Jesu li to također Sensejeve riječi?“, Slava se zahihotao pokušavajući ispasti duhovit.

Kostja ga je pogledao na takav način da se Slava istog časa posramio.

„A sada zamisli“, nastavio je Kostja obraćajući se Andreju: „koliko bi šokirani bili ti veliki momci. Jer su oni obični ljudi sa svojim vrlinama i manama, baš kao i mi. Ti si barem kako-tako pripremljen mentalno ili, bolje rečeno, znaš za ovu moć. A oni..? Čak ako bi netko od njih preživio takvu stravu, samo zamisli što bi im se dogodilo kasnije. Svatko bi od njih pomislio da boluje od

epilepsije... Osjećao si se nelagodno, a kako bi se oni osjećali? Sensei je tražio da te podsjetim da **će ti se na kraju vratiti svaki udarac koji si zadao u bijesu... I još nešto: 'Ne bi smio željeti loše drugim ljudima, čak ni u mislima. Jer snagom svoje misli postavljaš zamku za sebe, svoje tijelo i um. I što više razmišljaš o tome, mreža postaje sve zategnutija i gušća. Jedini je izlaz postati prijatelj neprijatelju i oprostiti mu za njegova djela, jer si i ti također nesavršen'.**"

Razmišljajući još malo, Kostja je dodao: „Pa, ne mislim da sam išta zaboravio... To je sve, sada si slobodan."

„Slobodan u kojem smislu?", Andrej nije razumio. „Je li me Sensei izbacio?"

„O tome mi ništa nije rekao... Sad te puštam."

„Ah", Andrej je razvukao smiješak i počeo ustajati sa zemlje s Kostjom. „A zašto si se srušio?"

„Zašto? Ne bi trebao biti tako debeo i težak. Nisam Rambo da uhvatim bika poput tebe!"

Smijali smo se i opraštali jedni od drugih, sve u vedrom raspoloženju. Bila sam vrlo radosna što je sve tako sretno završilo. U mojoj duši događala se druga revolucija osjećaja. „Stvarno, čija je krivnja što je toliko zla oko nas? Sami smo krivi. Jer ne kontroliramo svoje želje. A onda jednostavno dobijemo ono što smo zaslužili. Onda vičemo i bunimo se, ali zašto? Trebali bismo češće razmišljati o dobrim stvarima i biti dobri prema ljudima, pa će se možda svijet oko nas promijeniti. Barem u našem razumijevanju. A naše razumijevanje je naš stvarni svijet... Da sam ovo shvatila ranije, ne bih sada svoj egocentrizam i megalomaniju plaćala vlastitim zdravljem i životom... Oh! Da sam barem znala prije, bila bih sigurnija u sutra. Budući da je sudbina donijela takvu odluku, barem ću pokušati živjeti koliko god vremena imam, dostojanstveno, kao čovjek... Sensei je bio u pravu kad je jednom rekao: '**Nije važan broj proživljenih godina već njihova kvaliteta. Kako, a ne koliko**'."

Da, odgovorni smo za sve što mislimo i činimo. Zašto sam se naljutila na Senseja? Sami smo krivi, a on je samo promatrač

naše stvarnosti, naše neodgovornosti i samozadovoljstva. On sudi s gledišta svoga unutarnjeg svijeta, svoga znanja i svojih visokih moralnih vrijednosti. Da bismo ga počeli razumijevati, trebamo barem postati Ljudi.

Kod kuće sam razmišljala o nedavnim događajima. Tada sam se sjetila svog tijela. Svo ovo vrijeme dok sam bila ometana vlastitim mislima, bol je bila skrivena i postojala je na nekoj dalekoj razini misli. Ali čim bih pomislila na svoje pretrenirane mišiće, odmah bi odgovorili oštrom boli, baš kao što odani pas odgovara na poziv svog vlasnika lajanjem. Cijelo moje tijelo počelo je vrištati i raspadati se, a moj um počeo se jako žaliti zbog jadnog tijela, te kriviti moje pravo „ja“ za kušnju kojoj sam ga podvrgla, suosjećajući i imajući razumijevanja prema mojim ekstremitetima.

Prisilila sam se da sjedim u pozi lotosa i meditiram. Bilo mi se jako teško opustiti, a još teže koncentrirati. Ipak, moja ustrajnost je donijela mali rezultat. U jednom od mojih pokušaja namjenske koncentracije, bol je zaboravljena. Meditacija je tekla bez problema. Tek kad bi mi loša misao proletjela, bol bi opet započela. Bila sam vrlo svjesna osjećaja kako mi niz ruku teče potočić. Tada je došla misao: „Ovaj mišić ruke najviše boli. Prestani! Aha, uhvatila sam te, vođo bijesa. Ti si taj koji kvari sve moje pokušaje. U redu, u redu. Ovaj put nisam uspjela započeti razgovor sa Sensejem, ali na sljedećoj vježbi meditacije svakako ću otkriti kako se nositi s tobom.“

Kad sam izišla iz meditacije, počela sam logički razmišljati: „Pitam se imam li shizofreniju. Počnem razgovarati sa sobom i pokušavam uhvatiti nekoga u sebi. Možda već ludim?“ Istodobno mi se u mislima pojavila još jedna misao: „To je dobar pokazatelj. Kad bih češće tako razmišljala, brže bi postigla cilj.“ Na nekoj unutarnjoj, nepristupačnoj razini shvatila sam što to znači. Ali moj je um vrištao: „Koji cilj? Tko opet govori?“ Potpuno zbunjena svojim mislima o tome tko je tko i što sam stvarno željela, zaspala sam slijedeći primjer svog tijela koje se nemilosrdno iscrpilo tijekom treninga.

Sljedeći dan moje je tijelo postalo potpuno otuđeno. I ne samo to, boljelo me i kretalo se poput zahrđalog robota. Još sam se

više zainteresirala, jer se nikad prije nisam vidjela u takvom stanju. Očito je da se „autopilot“ isključio. Morala sam izmisliti nove načine upravljanja tijelom, čak i samo kako bih se odjenula. Bilo je dobro što su moji roditelji otišli na posao, pa nisu vidjeli sav moj šaljivi užas. Budući da sam bila zauzeta tim neposlušnim strojem, skoro sam zakasnila u školu.

Tijekom nastave osjećala sam se prilično dobro, iako je bilo neobično osjećati se kao robot. Posljednji je bio sat tjelesnog. To je bio kraj svega. Pokušala sam dobiti poštedu od učitelja, ali on je bio prilično konzervativan čovjek i grozan birokrat. Naši ga bolovi nisu zanimali. Moja jedina šansa za odlazak bila je donošenje službenog papira s dozvolom. Imala sam ispričnicu kod kuće, skrivenu daleko od mojih roditelja, jer sam voljela tjelesni i nisam ga željela presjediti unatoč mišljenju liječnika. Štoviše, vježbe koje smo radili nikad nisu bile preteške, barem za mene. Tijekom treninga sa Sensejem mnogo smo više mučili svoja tijela. Ali danas sam prvi put požalila što ispričnicu nisam ponijela sa sobom.

Iako mi se tijelo tijekom dana malo protegnulo, teško mi se bilo zagrijati. A danas je, kao namjerno, na rasporedu bio test sklekova. „Sigurno neću preživjeti. Neću moći napraviti niti jedan, pogotovo nakon jučer“, pomislila je moja osoba. „On je takav birokrat, neće me ni poslušati bez ispričnice…“ I počela sam koriti ovog čovjeka u svojim zlim mislima.

Tijekom sljedeće stanke, dok sam smišljala ružniju riječ od prethodne, odjednom su mi se Sensejeve riječi tiho javile u mislima: „Ne bi trebala željeti loše drugim ljudima, čak ni u mislima“. „Oh! Što to radim“, moja osoba se probudila, „Stvaram zamku za sebe“. Smirivši se malo, počela sam trezveno razmišljati: „Kakva je svrha psovati ga u mislima i gledati ga smrknuto? Samo ću se više uzrujati i biti neotesana prema njemu tijekom testa. Uzvratit će mi uslugu, dati mi lošu ocjenu i nazvati moje roditelje. Moji će roditelji saznati da ispričnicu nisam ponijela u školu pa će se uznemiriti. Zašto mi sve to treba? A što ako, kako kaže Sensei, pokušam staviti sebe u njegove cipele? Uostalom, nije on kriv što sam na sat došla kilava. Ne zna da sam se cijelu prošlu večer zapravo pripremala za njegov test. Zašto bih se onda ljutila na njega? On se samo trudi obavljati svoj posao. A što se tiče ispričnice mog liječnika, mora

voditi računa i o svojoj nastavi. Što ako ravnatelj ili neki odbor dođe u kontrolu? Mogu razumjeti njegovu poziciju u ovom slučaju“. Tako sredivši misli, primijetila sam da je moja ljutnja nestala i sada sam mogla razmisliti kako problem riješiti mirnim putem.

Nakon zagrijavanja ponovno sam otišla do učitelja i smireno mu objasnila situaciju. Rekla sam da sam dan prije intenzivno trenirala i strahovito patila, a sljedeći sat bih sigurno radila sklekove, čak dvostruko više. Također sam dodala da potpuno razumijem njegovu sitost našim stalnim izgovorima.

„Nadam se da razumijete, nekad ste bili mladi.“

Ta posljednja rečenica izmakla mi je slučajno, ali očito je uskomešala nekoliko lijepih uspomena iz učiteljeve prošlosti, jer sljedećih petnaest minuta slušali smo priče o njegovoj živoj mladosti. A kad je test napokon započeo, pitala sam ga: „Dakle, moram li raditi sklekove?“

„U redu je“, prijateljski je odmahnuo rukom, „radit ćeš ih sljedeći put. Reći ćemo da danas nije bilo dovoljno vremena.“

Na veliku radost ostalih, za polovicu razreda također „nije bilo dovoljno vremena“. Kad je zazvonilo, moji su školski drugovi sa smiješkom rekli: „Super! Slušaj, mogla bi na ostalim satima prizvati sjećanja učitelja na njihovu daleku mladost, pa možda neće imati vremena ispitivati nas zadaću. To bi bilo super!“

„Nisam čarobnjak“, odgovorila je moja osoba u šali. „Samo učim.“

Nakon nastave, iznutra sam se osjećala prilično dobro. Nitko nije pretrpio moralnu štetu i štoviše, sve je bilo dobro. To mi je zadovoljilo taštinu, a moja megalomanija je počela nenormalno rasti. To sam tek primijetila, doduše, dok su se moji prijatelji šalili slušajući me te večeri.

„Stvarno si napuhala ovu priču poput mjehura od sapunice“, primijetio je Andrej s osmijehom. „Što je tu posebno? Ja takve kerefeke izvodim skoro svaki sat nastave. Jednostavno se treba ponašati domišljato i s humorom.“

„Da, ali ukrotiš li svoj bijes baš na svakom satu?“

Andrej je razmislio i rekao: „To je istina... ali humor mi je zasad uvijek pomagao da razumijem nastavnike."

„Slušaj!", Kostja ga je lupio po ramenu. „To je briljantna metoda borbe protiv bijesa... Sjećaš se Sensejevih momaka - Ženje, Stasa i drugih? Oni se nikad ne prestaju zezati."

„Točno!", potvrdio je Andrej.

„Vidiš, sve je jednostavno, kao što je rekao Sensei. Cijele noći si se pitala kako se boriti protiv bijesa. Evo ti odgovora... Pa, sada ćeš se cijeli život morati šaliti s umom."

A onda je Kostja dodao „umirujuće": „Ne brini. Donosit ćemo ti ukusne kolače u mentalnu bolnicu..."

„Prestani! Uvijek sve izokreneš."

Ekipa se nasmijala i napali smo pretrpani tramvaj. Unutra je Kostja rekao Andreju: „Usput, nisam ni ja ovu noć potrošio uludo."

„S kime?", Andrej ga upita s osmijehom.

„Zločeste misli! Ne s kime, već na čemu, razmisli dublje. Došao sam do briljantnog otkrića!"

„Na polju samoljublja?"

„Ozbiljan sam. Slušaj, otkrio sam lanac događaja. Da nisi pretučen od onih krupnih frajera prije pet godina, ne bi počeo vježbati karate. A da nisi počeo trenirati borilačke vještine, ne bi mene ovamo uvukao. A da me nisi uvukao, nikada ne bismo upoznali Senseja i ne bismo naučili ono što smo naučili i što sada učimo. Da smo o ovim iskustvima negdje čitali, smatrali bismo to potpunom besmislicom. Ali ovako smo vidjeli, kako bi se reklo, vlastitim očima i uvjerili se. Ukratko, da te nisu pretukli, ne bismo pronašli ovu zlatnu duhovnu žilu! To je to!"

„Slažem se. Ali zbog čega misliš da smo zbog tebe upoznali Senseja? Adresu njegove škole dao nam je potpuno nepoznati čovjek iz one prethodne škole wushua. Ni ti ni ja nismo bili ni u što

sigurni. Jednostavno smo slučajno započeli razgovor o psihičkim fenomenima i kasnije saznali za Senseja."

„Da. Ali odvukao sam te na ovaj trening", branio je Kostja svoju teoriju. „Imao si toliki otpor, sjeti se; nisi uopće htio ići. A taj se tip slučajno pojavio baš tog dana. Čekao je svog prijatelja u svlačionici."

„Da, čekao je, ali šutio bi da nije vidio naš časopis s člankom o vidovnjacima."

„Koji časopis?"

„Pa sjeti se, Tatjana ga je tog dana donijela od kuće. Ti i ja smo bili ogorčeni što ćemo taj teret morati vući sa sobom cijeli dan, umjesto da ga jednostavno vratimo navečer."

„Ah! Tako je!", prisjetio se Kostja.

„Stavio sam ga na prozorsku dasku. A tom je tipu vjerojatno samo bilo dosadno čamiti okolo, pa je pitao može li pročitati. Kao što znaš, jedna riječ je vodila drugoj i dao nam je Sensejevu adresu."

„Točno, upravo je tako bilo." Kostja uzdahnu i doda: „Uvijek je tako: male činjenice ubijaju najljepšu hipotezu... U redu, onda je moja teorija ovo. Da me nisi uvukao u borilačke vještine, ne bih te doveo na ovaj trening. I štoviše, da Tatjana nije donijela časopis, naša grupa ne bi upoznala Senseja i tako dalje."

„Ipak je sve počelo s časopisom", ustrajao je Andrej i dalje razvijajući svoju misao: „i člankom. Zainteresirali smo se za ove članke jer... zašto?"

„Kako to misliš, 'zašto'? Zato što... Ah! Ona je ta koja je pokrenula sve ovo, sve nas zarazila pričama o izvanrednim ljudima", rekao je Kostja kimnuvši prema meni.

„Točno!"

Dečki su me pogledali. „A zašto si se interesirala za to?"

„Ja?", moja je osoba bila pomalo zbunjena i odmah se izvukla: „Ja... nadahnuli su me filmovi."

„Oh! A filmove je snimao...“

Dečki su bili zaneseni odmotavanjem čitavoga klupka imaginarnih događaja.

Tatjana se nasmiješila i rekla: „Ako nastavite ovim putem, uskoro ćete se nesvjesno vratiti do primitivnog čovjeka“, onda ih je šaljivo oponašala. „Da je tog čovjeka ulovio sabljozubi tigar, onda vi ne biste postojali i stoga ne biste upoznali Senseja.“

„Hej, to je zanimljivo“, nasmiješio se Kostja.

„Muškarci“, požalila se Tatjana. „Uvijek u svemu traže logiku. Upoznali smo Senseja i to je sjajno. Tako je trebalo biti, jer to je sudbina. I to je sve. Nema se tu oko čega raspravljati.“

Naša je skupina stigla do proplanka, ovaj put točno utvrdivši njegovo mjesto.

„Slušajte, ovdje nema nikoga“, sumnjičavo je rekao Slava. „Možda ovo nije pravi proplanak?“

„Ovo je pravi. Sjećam se dobro od posljednjeg puta“, kimnuo je Andrej potvrdno.

„Naravno!“, nakesio se Kostja.

Smijali smo se prisjećajući se svojih posljednjih pustolovina. Nakon desetak minuta počeli su pristizati stariji momci i pridružili se našem dobrom raspoloženju.

„Oh, Učitelj je na putu“, Viktor je živnuo.

„Kako znaš?“, pitala sam gledajući zvijezde.

„Po Samuraju“, odgovorio je stariji sempai smiješeći se.

Preusmjerila sam pogled na zemlju i tek tada primijetila mačku kako grandiozno korača po usamljenoj ogradi na svjetlu udaljene lampe, cijelo vrijeme gotovo padajući i pokušavajući ravnotežu održati kandžama.

„Uvijek dolazi na meditaciju“, nastavio je sempai. „Tiho sjedi sa strane u punom transu, a zatim bez gubljenja vremena na naše razgovore i dojmove, odmah odlazi.“

„Prvi put kad smo došli, ostao je do kraja. Sensei ga je pokušavao uhvatiti u grmlju“, primijetih.

„Pa, to je vjerojatno bila mala iznimka od njegovih pravila.“

„Čudno kako se to dogodilo“, pomislila sam, „čak je i mačka igrala izravnu ulogu u ovome.“

Ekipa se pridružila našem razgovoru.

„Zašto je Sensei nabavio crnog mačora?“, pitala je Tatjana.

„Nije ga htio nabaviti. Kad je Samuraj još bio mače, seoska djeca su ga gađala kamenjem. Dakle, Sensei ga je pokupio s ulice i izliječio ga. Od tada mačak živi s njim i ne odvaja se od njega.“

„Tko mu je tako potrgao uši?“, upita Andrej sa smiješkom.

„Ah, sparirao je sa psima.“

„Sa psima?“

„Da. Samuraj ne samo da trenira duhovno, već i vježba borilačke vještine“, rekao je Viktor nagoneći sve da pogledaju mačora. „Sensei ga je podučavao, moglo bi se reći od djetinjstva, wing chun stil koji je suprotan stilu Mačke. Dakle, sada se bori i s mačkama i sa psima.“

„Šališ se?“, Andrej je bio iskreno iznenađen. „Kako je moguće mačku naučiti kungfu? Čak ga neki ljudi ne razumiju, a ovo je samo glupa životinja.“

„Ovisi kako gledaš na to“, Učitelj je upao u razgovor izlazeći iz mraka. „Ponekad se glupa životinja pokaže pametnija od nekih Homo sapiensa.“

„Ipak“, Nikolaja Andrejeviča zanimala je neobična činjenica, „Kako ste ga naučili?“

„Oh, lako“, rekao je Sensei jednostavno kao da razgovaramo o nečemu svakodnevnom. „U obliku igre. Prvo bih mu uhvatio kandže prstima, a onda bih mu na isti način pokazao kako se izvući iz tog zahvata. Tako je naučio... Sad se ne bori samo s mačkama, već započinje borbe i sa psima. Vidite, njega više ne zanimaju miševi, jer oni nisu prava razina. Ispada da sam si pucao u nogu. Sad moram trčkarati okolo s mišolovkama!“

Svi su se nasmijali. Još uvijek nisam razumjela je li to šala ili nije. Ako je šala, zašto je onda bila tako ozbiljna? A ako je istina, onda stvarno treba imati izvanredan talent za podučavanje mačke.

Tijekom svoje priče, Sensei se rukovao sa svima redom, a kad je došao red na Andreja, ovaj nije dao ruku, već se pristojno naklonio.

„Što nije u redu s tobom?“, upitao je Sensei iznenađeno.

„Bojim se dodirnuti vas nakon događaja od neki dan“, Andrej je odgovorio u šali.

„Kakve veze ja imam s tim?“, rekao je Sensei smiješeći se i sliježući ramenima. „Ne trebaš se bojati mene, nego njega. On je bio pored tebe, a ne ja.“

Dok je Sensei razgovarao s ostatkom ekipe, Andrej je lagano gurnuo Kostju postrance, „Dakle, bilo je kroz tebe!“

„Što!? Ja jesam pametan, naravno, ali ne baš toliko.“

„Ozbiljan sam.“

„I ja sam.“

„Iskreno?“

„Iskreno.“

Andrej je pričekao da Sensei odgovori na iduće pitanje i onda ga upitao: „Je li istina da ste to učinili rukovanjem?“

„Naravno da ne. Jednog dana ću vam pričati o tome.“

Razgovor je zatim prešao na naše meditacije kod kuće. Isprva sam htjela odvući Senseja sa strane i razgovarati s njim nasamo o svojim mislima, jer sam se bojala reakcije starijih momaka. Tko zna, možda bi me ismijavali svojim bockanjem kao i moji prijatelji. Ali Sensei je strpljivo ispitivao i objašnjavao svaku situaciju koja se dogodila svakome od nas. Od Jure sam čula priču sličnu svojoj, ali ne baš toliko izrazitu. Vidjevši ozbiljno raspoloženje ostalih, napokon sam odlučila ispričati Senseju sve pred svima. Kad je došlo do nove stanke u razgovoru, moja je osoba bojažljivo počela dijeliti svoja „postignuća“. Svi su slušali mirno i pažljivo. Tada je moja osoba postala krajnje odvažna i rekla im za „prepredenka“.

Nakon moje priče uslijedila je kratka tišina. „To je to“, pomislila sam, „Sad će mi Nikolaj Andrejevič dijagnosticirati shizofreniju. Zašto sam se izbrbljala pred svima?“ Ali na moje iznenađenje, Sensei je rekao sljedeće:

„To je dobar rezultat. Teško je uhvatiti misao svoje životinjske prirode, a pobijediti je - još i teže. Zapravo je nemoguće boriti se s ovom kategorijom misli, jer u principu nasilje proizvodi nasilje. I što ih više pokušavate ubiti, to se jače očituju u vama. Najbolji način obrane od njih je prelazak na pozitivne misli. Drugim riječima, ovdje treba koristiti princip aikido glatkog povlačenja.“

„Što ako me progone cijeli dan? Ne mogu li ih jednostavno odsjeći nekom psovkom?“, upita Ruslan.

„Bez obzira na to kako ih 'odsiječeš', negativne će se misli i dalje pojavljivati sukladno zakonu akcije i reakcije. Zbog toga se ne trebaš boriti s njima. Trebaš se povući iz njih umjetno razvijajući pozitivne misli u sebi. Drugim riječima, koncentrirati se na nešto dobro ili se prisjetiti nečega dobrog. Samo ovim glatkim povlačenjem moći ćeš pobijediti svoju negativnu misao.“

„A zašto misli ponekad mogu biti apsolutno suprotne jedna drugoj? Ponekad se i ja zbunim svojim mislima.“

„Recimo ovako: **u ljudskom tijelu postoji duhovna priroda, ili duša, i materijalna priroda ili životinjska, zvjerska, zovite je kako želite. Ljudski um je bojno polje ove dvije prirode. Zato u vama nastaju različite misli“, odgovorio je Sensei.**

„A tko sam onda 'ja', ako su misli tuđe?“

„Nisu tuđe, već tvoje. Ti si ta koja ih sluša. A kojoj prirodi daš prednost, to ćeš postati. Ako više voliš materijalnu, životinjsku prirodu, tada ćeš biti zla i podmukla, a ako budeš slušala savjete svoje duše, bit ćeš dobra osoba i bit ćeš ugodna za druge ljude. Izbor je uvijek tvoj, jesi li tiranin ili svetac.“

„A zašto je moje divljenje ukroćivanjem vlastitog bijesa dovelo do... ponosa i do rasta megalomanije? Jer činilo se da sam učinila dobro djelo, ali misao je otišla u drugom smjeru?“, upitah.

„Okrenula si se duši i želja ti se ispunila. Kad ti je kontrola nad samom sobom oslabila, povukla te životinjska priroda neprimjetno za tebe svojim omiljenim egoističnim mislima. Svidjelo ti se što te svi okolo hvale, što si tako pametna, tako razumna i slično... Događa se neprestani rat dviju priroda u tebi i za tebe. A tvoja budućnost ovisi o tome koju stranu ćeš odabrati."

Malo sam razmišljala, a zatim pojasnila.

„Drugim riječima, taj 'prepredenjak' koji me podsjetio na bol i spriječio me da se koncentriram, koji mi je napuhao megalomaniju..."

„Točno tako."

„Ali tamo je čitava hrpa takvih misli!"

„Da", potvrdio je Sensei. „Čitava legija. Zato je nemoguće boriti se s njima. To nije kungfu, ovo je puno ozbiljnije. Moguće je boriti se s onim koji pruža otpor. Ali borba s vakuumom je besmislena. Protiv vakuuma negativnih misli moguće je jedino stvoriti isti takav vakuum pozitivnih misli. Drugim riječima, kao što sam rekao ranije, prijeći na pozitivno i razmišljati o dobrim stvarima. Ali uvijek ostanite budni i slušajte o čemu razmišlja vaš mozak. Promatrajte sebe. Budite svjesni činjenice da ne ulažete napor, a misli se u vama neprestano roje. I to ne jedna misao. Mogu biti dvije, tri ili čak više odjednom."

„To je kao u kršćanstvu, kažu, na čovjekovu lijevom ramenu sjedi vrag, a s desne strane anđeo. I uvijek nešto šapuću", primijeti Voloda.

„Upravo tako", potvrdio je Sensei. „Ali iz nekog razloga vrag šapuće glasnije, jer vjerojatno ima jači glas. Ono što se u kršćanstvu naziva vragom je očitovanje naše životinjske prirode."

„Kad sam otkrila tu podjelu misli u sebi, mislila sam da sam možda zakačila shizofreniju, jer ona također ima veze s dijeljenjem svijesti", hrabro je rekla moja osoba.

Sensei se nasmiješio i u šali odgovorio: „Nema genija bez znaka ludila."

Nikolaj Andrejevič se nasmijao: „Da, da, zaista. I ja u sebi primijetim nešto slično.“

Stas se pridružio razgovoru, razmišljajući naglas o svom iskustvu.

„Dakle, ako je um bojno polje dviju priroda, a koliko razumijem, njihovo oružje su misli, kako onda možemo razlikovati tko je tko? Kako se duhovna i životinjska priroda očituju u mislima? Na koji način?“

„Duhovne prirode su misli generirane snagom Ljubavi u širem smislu riječi. Dok su životinjske prirode misli o tijelu, našim instinktima, našim refleksima, megalomaniji i željama koje se u cijelosti konzumiraju materijalnim interesima i tako dalje.“

„Pa onda bismo trebali živjeti u pećini“, Ruslan je izrazio svoje mišljenje, „Dakle da nemamo ništa i da ne želimo ništa.“

„S glavom poput tvoje čak ni špilja neće pomoći“, zadirkivao ga je Ženja.

„Nitko vam ne zabranjuje da imate sve to“, nastavio je Sensei. „Ako želite samo naprijed, slijedite suvremeni svijet i koristite sve civilizacijske blagodati. Ali živjeti samo za to gomilanje materijalnih dobara kao glavna svrha postojanja na zemlji, glupo je i nesvojstveno duhovnoj prirodi. Takav cilj je pokazatelj prevladavanja životinjske prirode u ljudima. Istodobno, to ne znači da trebate živjeti kao propalice u pećini. Ne. Već sam vam rekao da su sve te visoke tehnologije dane čovječanstvu kako bi si ljudi mogli osloboditi više vremena za duhovno usavršavanje. A sigurno ne za to da čovjek kod kuće skuplja gomilu tih metalnih stvarčica i napuhuje svoju megalomaniju zbog posjedovanja sve te prašine.“

Nakon što je neko vrijeme šutio, Sensei je zamišljeno izgovorio.

„Čovjek je složena sinteza duhovne i životinjske prirode. Šteta je što u vašem umu postoji više životinjske prirode nego one od Boga... Razmišljao sam neki dan i odlučio vam dati jednu drevnu praksu koja će vam pomoći uravnotežiti ove dvije prirode, tako da vas životinja toliko ne opterećuje. Ona postoji otkad i ljudi. Ova

duhovna praksa nije samo rad na sebi i na vlastitim mislima, nego i ono što je vrlo važno - buđenje vaše duše. U odnosu na život, može se usporediti s dinamičnom meditacijom, jer ona je stalna praksa, bez obzira gdje se osoba nalazi ili što radi. Dio čovjeka uvijek je u ovom stanju i kontrolira sve što se događa okolo i iznutra.

Ova duhovna praksa zove se 'Lotosov Cvijet'. Sastoji se od sljedećeg. Zamišljate da sjeme lotosa posadite u sebi u području solarnog pleksusa. Ovo malo sjeme raste u vama zahvaljujući snazi Ljubavi koju stvaraju vaše pozitivne misli. Dakle, kontroliranjem rasta ovog cvijeta umjetno se rješavate negativnih misli koje vam se neprestano vrte po glavi."

„Zar stvarno cijelo vrijeme razmišljamo o negativnim stvarima?", pitao je Ruslan.

„Naravno", odgovorio je Sensei. „Samo pažljivo slijedi svoje misli. Ljudi provode puno vremena vizualizirajući različite borbene situacije, vrteći negativna sjećanja iz prošlosti, sebe zamišljaju kako se svađaju s nekim, dokazuju nekome nešto, kako prevariti nekoga ili uzvratiti udarac. Misle na svoje bolesti, materijalnu neimaštinu i tako dalje. Znači da uvijek u svom umu drže splet negativnih misli.

A ovdje se hotimice rješavate svih tih negativnih misli unutarnjom kontrolom. Što češće držite pozitivnu sliku u svom umu, brže raste sjeme Ljubavi. U početku zamišljate sjeme kako počinje rasti i pojavljuje se malena stabljika. Tada ona počinje rasti, lišće se pojavljuje na peteljci, a zatim dolazi mali cvjetni pupoljak. I na kraju, postupno ga njegujući sve više i više snagom Ljubavi, pupoljak procvjeta u lotos. Lotos je isprva obojen zlatno, ali kako raste postaje blistavo bijel."

„Koliko je vremena potrebno da naraste?", pitala sam.

„Zapravo ovisi o tebi. Nekim ljudima trebaju godine da bi narastao, drugima samo mjeseci, a trećima su potrebni dani ili čak trenuci. Sve ovisi o nečijoj želji i trudu koji ulaže. Ovaj cvijet ne treba samo uzgajati nego ga i neprestano podupirati snagom svoje Ljubavi, tako da ne uvene ili ne odumre. Taj stalni osjećaj gajenja čovjek drži na razini podsvijesti ili, preciznije rečeno, na razini kontrolirane, udaljene svijesti. Što više Ljubavi dajete ovom malom cvijetu, tj. što ga više njegujete i brinete o njemu u svojim mislima,

štitite ga od okolnih negativnih utjecaja, to on više raste. Ovaj cvijet se hrani energijom Ljubavi, naglašavam, unutarnjom energijom Ljubavi. I što ste više u stanju Ljubavi prema cijelom svijetu i prema svim ljudima u svojoj okolini, cvijet postaje veći. Ali ako se krenete ljutiti, cvijet slabi. Ako ispoljavate jaki bijes, cvijet uvene i razboli se. Tada za oporavak trebati uložiti puno truda. To je vrsta kontrole.

I tako, kad ovaj cvijet procvjeta i krene rasti, on počinje emitirati vibracije umjesto mirisa, takozvane leptone ili gravitone, zovite ih kako želite, odnosno energiju Ljubavi. Osjetite kako se latice ovoga cvijeta pomiču, čineći da vaše tijelo i okolni prostor vibriraju, te ispoljavaju Ljubav i Harmoniju u svijet."

„A osjeća li se to nekako na fizičkoj razini?", upita Ženja.

„Da. Lotos se osjeća kao vrelina u području solarnog pleksusa i kao širenje topline. Odnosno, ti osjećaji nastaju u području solarnog pleksusa gdje se, kako legende kažu, nalazi naša duša. Ovo područje postaje sve toplije i toplije. Čitav smisao svega ovoga je da gdje god bili, s kim god bili, što god radili ili mislili, uvijek biste trebali osjetiti vrućinu i toplinu koja, slikovito rečeno, zagrijava ne samo vaše tijelo, već i vašu dušu. Ova unutarnja koncentracija Ljubavi nalazi se u samom cvijetu. Napokon, što se više starate o njemu i slavite ovu Ljubav, to više osjećate da taj cvijet dok raste, širi se i čvrsto omotava vaše tijelo laticama, a vi ste unutar ogromnog lotosa.

A sad nešto vrlo važno. Kad stignete u fazu da vas latice lotosa okružuju sa svih strana, osjetite dva cvijeta. Jedan je unutra, ispod vašeg srca i neprestano vas grije osjećajem unutarnje Ljubavi. A onaj drugi, veći, on je poput astralne ljuske ovog cvijeta koja vas okružuje. S jedne strane zrači vibracijom Ljubavi prema svijetu, a s druge strane štiti vas od negativnog utjecaja drugih ljudi. Ovdje je na snazi zakon uzroka i posljedice. Da se izrazim jezikom fizike, odvija se valni efekt. Jednostavno rečeno, zračite valovima dobrih osjećaja, pojačavajući ih mnogo puta kroz dušu i tako stvarate valno polje puno milosti. Ovo polje koje se neprestano osjeća i podržava vlaknima vaše Ljubavi, istodobno ima određeni blagotvoran učinak, ne samo na vas same nego i na okolni svijet.

Što se događa zahvaljujući svakodnevnom izvođenju ove prakse? Prvo, čovjek uvijek kontrolira svoje misli i uči se koncentrirati na pozitivno. Stoga automatski neće biti u stanju željeti zlo bilo kome ili biti loš. Jer ova praksa se radi svaki dan i svake sekunde. I to do kraja života. To je svojevrsna metoda odvlačenja pažnje, jer se nitko ne može silom boriti protiv negativnih misli. Ljubav se ne može primorati. Stoga morate odvratiti pažnju. Kad dođe negativna ili nepoželjna misao, koncentrirate se na svoj cvijet i počnete mu davati svoju Ljubav, odnosno umjetno zaboravljate sve negativne stvari. Ili preusmjerite pozornost na nešto drugo, tj. na nešto pozitivno. Ali cvijet osjećate cijelo vrijeme: s odlaskom u krevet, buđenjem, noću, tijekom dana, što god činili - učili, radili, bavili se sportom i tako dalje. Osjećate kako Ljubav gori iznutra, osjećate kako se u prsima kreću struje Ljubavi i ispunjavaju tijelo. Osjećate da vas ovaj cvijet počinje zagrijavati iznutra posebnom toplinom i božanskom toplinom Ljubavi. I što više dajete, to je više nastaje u vama. Stalno zračeći ovom Ljubavlju, ljude doživljavate iz perspektive Ljubavi. To je drugo što je vrlo važno - **prilagoditi se frekvenciji dobra.**

A dobro znači uspjeh, sreću i zdravlje. Znači sve! Počnete se osjećati sretnije, a to pozitivno utječe na stanje vašeg uma. Središnji živčani sustav glavni je regulator svih vitalnih aktivnosti. Stoga, prije svega, ova praksa poboljšava vaše zdravlje. Osim toga, život vam postaje ugodniji kad započnete nalaziti mir sa svima. Nitko se ne želi svađati s vama i svugdje ste dobrodošli. Nema nikakvih većih problema. Zašto? Jer čak i ako imate nekih problema u životu, jer život je život, počinjete ih doživljavati na sasvim drugačiji način od većine običnih ljudi. Već imate nov pogled na život, koji vam pomaže pronaći najoptimalniju odluku za situaciju. U vama se budi životna mudrost.

I treće, najvažnije, **vaša se duša probudi u vama i počnete osjećati kako postajete Čovjekom, shvatite tko je Bog, taj Bog je sveprisutna tvar**, a ne samo maštarija nekolicine idiota. **Počinjete osjećati božansku prisutnost u sebi i jačate ovu silu svojim pozitivnim mislima i osjećajima. Više se ne osjećate sami na ovom svijetu zato što je Bog u vama i s vama, te osjećate Njegovu stvarnu prisutnost. Postoji izraz: 'Onaj tko je u Ljubavi je u Bogu i Bog je u njemu, jer Bog je sama Ljubav'.**

Također je vrlo važno da počnete osjećati auru cvijeta koji je unutar vas i oko vas.“

„Kako se osjeća aura oko tijela?“, pitao je Stas.

„S vremenom ovu vibraciju oko sebe vidite kao blagi sjaj. Čini se da zrak postaje lakši i prozirniji, a boje okolnog svijeta vam se čine živahnijima. Najfascinantnija stvar je da ljudi počnu primjećivati ove transformacije u vama. Postoji uobičajeni izraz: 'čovjek blista', 'on sja'. Dakle, to je zapravo sjaj valnog polja stvaran Ljubavlju samog pojedinca. Ljudi oko tog čovjeka također počinju osjećati ovo polje. Osjećaju se dobro kad je taj čovjek negdje u blizini, jer također počinju osjećati radost i unutarnje uzbuđenje. Puno ljudi se oporavlja od bolesti. Osjećaju se bolje čak i samo od njegove prisutnosti, bez obzira na to koliko bili bolesni. Svi su privučeni ovim čovjekom i otvaraju mu svoje duše. Odnosno, **ljudi osjećaju Ljubav**. To su otvorena vrata Srca na putu prema Bogu. O ovome su svi velikani pričali i to je ono na što je Isus mislio kad je rekao: 'Pusti Boga u svoje srce'.

Ova duhovna praksa 'Lotos' koristi se od početka vremena. Od davnina se govorilo da je 'Lotos' stvorio Bogove i da se Bog budi u Lotosu. U razumijevanju da se božanska supstanca - duša - budi u 'Lotosovom Cvijetu', u Harmoniji i Ljubavi unutar tebe. Jer neprestano brinete o svom cvijetu, kontrolirate svoje misli i osjećaje u svakom trenutku tako da 'Lotosov Cvijet' ne uvene.“

„Onda, raste li tamo pravi cvijet?“, upita iznenađeno Slava.

„Ne. Naravno, nema materijalnog cvijeta. On je zamišljen. Ovaj proces se može nazvati na različite načine: buđenje božanske Ljubavi, postizanje prosvjetljenja, potpuno jedinstvo s Bogom – 'mokša', 'Dao', 'Šinto'. Nazovite to kako želite. Ali sve su to samo riječi i religija. **Ovime se jednostavno stvara određeno polje sile vašom pozitivnom mišlju i osjećajem Ljubavi, što zauzvrat utječe na stvarni svijet oko vas s jedne strane, a s druge strane mijenja unutarnju frekvenciju percepcije vašeg uma.**“

„A duša?“, upitala sam.

„A duša je istinsko ti, ona je vrsta vječnog generatora božanske sile, ako hoćete, ali koju trebaju aktivirati vaše stalne

ljubavne misli... Nešto kasnije ću vam detaljno pričati o duši i njenoj svrsi.“

Ali onda se Kostja pridružio raspravi.

„Rekli ste da je ova praksa vrlo drevna. Koliko je stara?“

„Već sam vam rekao da postoji otkad postoje ljudi kao svjesni subjekti.“

„Dakle, koliko onda, sedam, deset tisuća godina?“

„To je prekratko vremensko razdoblje. Čovječanstvo je u svomu civiliziranom obliku postojalo više puta i zapravo s puno boljim tehnologijama nego danas. Drugo je pitanje zašto su te civilizacije nestale. Jednog dana ću vam pričati i o tome.“

„Ako je ova praksa tako drevna, o njoj bi trebale također ostati neke legende i u našoj civilizaciji.“

„Naravno. Činjenica da je duhovna praksa 'Lotosov Cvijet' postojala ranije može se potvrditi brojnim drevnim izvorima. 'Lotos' je darovan, na primjer, nekim odabranim faraonima starog Egipta. I ako pogledate literaturu o ovom pitanju, naći ćete dokaze da egipatski mitovi i legende kažu da je čak i njihov bog sunca Ra rođen iz cvijeta lotosa. Ovaj je cvijet služio kao prijestolje za Izidu, Horusa i Ozirisa.

U drevnim 'Vedama' - najstarijim hinduističkim knjigama napisanim na sanskrtu - lotos je također jedna od ključnih tema. Konkretno, u vezi s tri glavne muške inkarnacije Boga - Brahma-Stvoritelj, Višnu-Zaštitnik i Šiva-Razarač - stoji sljedeće: 'Božje tijelo Višnu je nosio divovski zlatni lotos s Brahmom-Stvoriteljem 'rođenom u lotosu' na njemu. Zlatni lotos s tisuću latica rastao je, a Svemir je rastao zajedno s njim'.

Do danas u Kini, kao i u Indiji, ovaj cvijet prikazuje čistotu i čednost. Najbolje ljudske osobine i namjere povezane su s lotosom. U Kini misle da postoji posebno 'Zapadno nebo' s jezerom lotosa i da je svaki cvijet koji tamo raste vezan za dušu mrtvog čovjeka. Ako je pojedinac bio čestit, njegov ili njezin cvijet cvjeta; ako nije - uvene.

U Grčkoj se smatra da je lotos biljka posvećena božici Heri. Herkul je jedno od svojih putovanja obavio zlatnim sunčanim čamcem u obliku lotosa.

Međutim, sve te legende i mitovi nisu toliko imaginarni. Te su se priče temeljile na stvarnim činjenicama o samorazvoju ljudi zahvaljujući ovoj drevnoj duhovnoj praksi. Samo što je u ranijim vremenima, kada je u većini ljudi prevladavala životinjska priroda, 'Cvijet Lotosa' bio davan samo odabranima, više ili manje duhovno zrelim pojedincima. I prirodno je da su drugi ljudi kasnije te pojedince smatrali bogovima. Jer pojedinac koji je u sebi uzgojio 'Lotos' i probudio dušu zapravo postaje Bogu sličan, jer može Ljubav stvoriti pukom mišlju.

Kad je došlo vrijeme za duhovno obrazovanje većine ljudi, Bodisatve iz Šambale dali su ovu duhovnu praksu Budi. Zahvaljujući prakticiranju ove tehnike 'Lotosa', Siddhartha Gautama dosegao je prosvjetljenje sjedeći pod drvetom Bodhi. Po odobrenju Rigdena, Buda ju je dao svojim učenicima za daljnje širenje među ljudima. Nažalost, s vremenom su ljudi iskrivili Budino učenje i stvorili čitavu religiju koja se temelji na ovoj praksi. Kao rezultat toga, čak i budisti danas prakticirajući svoju religiju, zamišljaju raj kao neobično mjesto gdje se ljudi rađaju kao Bogovi na cvijetu lotosa. Oni traže ovo mjesto iako je ono stalno u njima. Iako su od Bude stvorili Boga, on je bio samo Čovjek koji je naučio istinu pomoću ove duhovne prakse. To je razlog zašto je, usput, lotos postao simbol budizma, kao i zašto postoji izraz 'Buda sjedi u lotosu' ili 'Buda stoji u lotosu'. On je primjerom pokazao ljudima što pojedinac može postići pobjedom protiv svoje životinjske prirode. Stvarno je učinio mnogo dobra za duhovni razvoj čovječanstva širenjem ove duhovne prakse među ljudima u njezinom izvornom obliku.

Istu molitvu dao je Isus Krist za buđenje božanske Ljubavi.“

„Hoćete reći da su molitva i meditacija isto?“, pitala je Tatjana.

„Zapravo da. Isto je s molitvom 'Oče naš', koju je dao Isus. Samo što je u njoj sve toliko uobičajeno. Ljudi traže kruh i slično, ali suština je ista: pojedinac se razvija sam, njeguje svoju dušu

kontrolirajući svoje misli i svoje želje, te nepokolebljivu Vjeru i Ljubav.

Općenito, Buda, Isus, Muhamed i svi velikani znali su ovu duhovnu praksu kao da su pijuckali iz istog izvora. Pomoglo im je ne samo da postanu ono što uistinu jesu, već i da pomognu drugim ljudima da nauče svoju vlastitu božansku prirodu. Zašto je svima bilo tako ugodno biti u blizini Bude, Isusa i Muhameda? Zašto se kaže da 'sveti ljudi' blistaju? Zašto ponekad ne želimo napustiti društvo neznanaca kada ih sretnemo? Jer zrače ovom Ljubavlju. Jer im neprestano raste ova snaga, snaga dobra, snaga Ljubavi, snaga ove božanske manifestacije u ljudima. Za njih kažu da je Bog u tom čovjeku. I to je zapravo istina."

„Dakle, samo bih s ljubavlju trebao razmišljati o ovom cvijetu?", pitao je Andrej.

„Ne. Ne samo da se trebaš koncentrirati i razmišljati, već i ono najvažnije - trebao bi izazvati te osjećaje topline u području solarnog pleksusa, te ih snažiti u svako doba svojim dobrim mislima. Mnogi možda to neće moći odmah postići. Jer moraš doći do korijena stvari, jasnije vizualizirati i ponavljam, opet evocirati sve te osjećaje. Zašto ti skrećem pažnju na to? Jer kad pojedinac izaziva te osjećaje, počinje ih održavati ne samo svojim umom, već i na razini svoga podruma, točnije na razini svoje podsvijesti. To dovodi do buđenja duše. Jednostavno nema druge nego se probuditi. I što je više budeš hranio svojom Ljubavlju, to će se više probuditi i brže ćeš postati svoje pravo ja, ono koje je oduvijek bilo unutra, a ne u vanjskoj ljusci smrtnog tijela."

Nakon kratke šutnje Sensei je dodao.

„Život je prekratak i bilo bi bolje da uspijete veličati duhovnu prirodu u svom srcu."

Čitava naša grupa neujednačenih godina stajala je šutke, duboko zamišljena nad Sensejevim riječima. Čak sam osjetila nekakve trnce u tijelu od iznenadnog oduševljenja i nadahnuća. Bila sam toliko zapanjena svime što sam čula, toliko šokirana ovom neočekivanom informacijom da mi je bilo teško povjerovati da je ove riječi izgovorio običan čovjek. Njegovo duboko znanje, s moje točke gledišta očito nije bilo s ovog svijeta. Htjela sam pitati o tome, ali

nešto me sputavalo. Sumnjala sam da je to „nešto“ već znalo za sve, jer je posezalo za ovim Bićem svakim vlaknom moje duše. Čim sam pomislila na to, moj um je ponovno počeo raspravljati sa mnom, uvjeravajući me da je to običan, jednostavan čovjek koji samo kompetentno i temeljito razumije filozofiju, religiju, psihologiju, povijest, fiziologiju, medicinu, fiziku... „Stani! Kuda s tim idem?“, pomislila sam. „Je li moguće da čovjek može akumulirati toliko temeljnog znanja odjednom? Ali s druge strane, zašto ne? Ima talentiranih ljudi, poput Lomonosova... ili Leonarda da Vincija, koji su znanjem bili daleko ispred svog vremena... Međutim, čini mi se da se ne sjećam da su jasno govorili o duši... Osim toga, zašto mozgam pitajući se tko je on zapravo? Glavno je to što sam dobila odgovore na pitanja koja su me uznemiravala i pronašla ono što sam toliko dugo tražila. Istina je, kako kažu, onaj koji traži uvijek će naći.“

Bila sam iskreno sretna, poput djeteta. „To je točno to! To je put za stići do onog ruba vječnosti na kojem meditiraju velikani! Ovo je moja jedina šansa, jedina slamka. To nije samo slamka, to je cijela spasonosna arka na kojoj se ne trebam bojati ni fizičke smrti na kojoj nije zastrašujuće otploviti u vječnost.“

„Dakle, ima li još pitanja?“, upita Sensei.

Šutjeli smo gledajući ga zadivljeno. Samo je Nikolaj Andrejevič, koji je bio manje-više „trezvenomisleća“ osoba u našoj grupi, odgovorio: „Pa, recimo da ne vjerujem u Boga, naravno. Sa stajališta psihologije, to je prilično zanimljiva mogućnost. O svemu treba razmisliti... Puno je informacija, a ja moram sve to riješiti. Pitanja će se pojaviti kasnije.“

„Dobro onda“, odgovorio je Učitelj ljubazno. „Onda pretpostavljam da smo za danas gotovi, raziđimo se.“

Bila sam izvrsno raspoložena. Cijelim putem kući analizirala sam što sam čula i sve razmatrala u svojim mislima s različitih gledišta. A onda sam počela ispitivati svoje dobro raspoloženje. Nešto je bilo neobično, jer sam se osjećala kao potpuno zdrava. Analizirajući malo svoje dojmove, iznenada sam shvatila u čemu je stvar. Prije sam mislila da je moja duša, odnosno moje „ja“, koje će trajati vječno, smještena u materijalnom mozgu. I činilo mi se da je koristim za razmišljanje i da su sve moje misli rođene iz nje. Ali u posljednje sam vrijeme imala ozbiljnih problema s mozgom, kako su govorili liječnici. To me nije toliko fizički deprimiralo koliko duhovno. Pretpostavljala sam da ako mi je mozak oštećen, duša bi mi također mogla biti u kvaru.

Jedva sam čekala da se vratim kući i posijem svoje malo sjeme. Sensei je, naravno, rekao da se ova duhovna praksa može raditi na bilo kojem mjestu. Ali odlučila sam započeti ovo uzvišeno djelo kod kuće u miru i tišini.

Doma sam brzo završila sve svoje sitne zadatke. Kad su se moji roditelji smjestili gledati televiziju, udobno sam sjela u pozu lotosa. Vrijeme je napokon došlo. Koncentrirajući se, moja je osoba pomislila: „Počnimo sa sadnjom...“, ali malo sam se uspaničila. Prvo, nisam znala kako lotosovo sjeme izgleda. Vidjela sam cvijet u knjizi, ali ne i njegovo sjeme. Plus, nisam znala kako će ta sadnja izgledati. Vidjela sam kako je sjeme niknulo u tlu. Ali iz nekog razloga nije me zadovoljilo, jer tlo u duši, čak i zamišljeno, nekako se nije poklapalo s mojim poimanjem vječnosti. Razmišljajući malo o tome, našla sam prihvatljiv izlaz. Jednom sam vidjela majku kako pospješuje klijanje graha stavljanjem u mokru vatu. Ta metoda mi se svidjela. „Onda neka to bude grah“, pomislila je moja osoba. „Na kraju krajeva, to je moja mašta. Najvažnije je ono što radim, suština, kao što je rekao Sensei.“

Nakon što sam se još jednom usredotočila, počela sam zamišljati kako postavljam mali bijeli grah u sebe u području

solarnog pleksusa, uranjajući ga u nešto mekano i toplo. Tada sam počela ponavljati srdačne riječi u sebi, njegujući svoje malo sjeme. Ali nije bilo popraćeno nikakvim osjećajima. Pa sam se krenula prisjećati svih dobrih riječi koje sam znala. I tu se moja persona zaprepastila otkrivši da znam puno manje dobrih i lijepih riječi nego ružnih psovki. To je bilo zato što sam ove posljednje čula posvuda po ulici i u školi i češće su mi punile rječnik nego one dobre. Moje misli, opet neprimjetno, prešle su na razmatranje o nekim zaključcima, logički prianjajući jedna uz drugu. Shvativši to, pokušala sam se ponovo koncentrirati na cvijet, ali ništa se nije događalo. Nakon dvadesetak minuta besplodnih napora moja je osoba shvatila da nešto radim pogrešno. Napokon sam otišla spavati, odlučivši kasnije detaljno pitati Senseja o svojim greškama.

Nisam mogla zaspati. Tama je prekrila sve oko mene. Predmeti i namještaj u sobi izgubili su svoju prirodnu boju. U um mi je došla misao: „Naš je svijet na kraju doista tako iluzoran. Samo nam se čini da stvarno živimo dok smo zapravo poput djece, izmislimo igru i igramo se. No, za razliku od djece, odrasli ne odrastaju, jer se toliko naviknu na stvorenu sliku da počinju misliti kako je sve ostalo ista takva stvarnost. I na taj način čitav naš život prolazi u laži i žurbi. Ali, kao što je Sensei rekao, 'Zapravo, vi ste duša, ta vječna stvarnost koja postoji u zbilji. Trebate se samo probuditi, probuditi iz iluzije, a onda će se cijeli svijet promijeniti...'“

Kako sam dublje zalazila u razmišljanje o vječnom, počela sam se osjećati nekako lijepo i lagano. Tada sam u prsima osjetila nekakvo zagrijavanje i ugodno škakljanje. Maleni mravci počeše mi prolaziti cijelim tijelom od moje trtice do zatiljka. Ugodno mirno stanje obgrlilo me tako da sam željela dušom obuhvatiti cijeli svijet. Tako sam slatko zaspala. Spavala sam kao u bajci, jer kad sam se ujutro probudila, osjetila sam takvo nadahnuće, takvu lakoću kakvu nikad u životu nisam doživjela.

U školi sam ponovno pokušala mentalno dočarati stanje od prethodnog dana, ali nisam se mogla koncentrirati zbog stalnog protoka školskih informacija i kontradiktornih emocija. Uspjela sam samo na satu književnosti, kada je učiteljica monotono objašnjavala novu temu. Pola razreda „pažljivo“ je slušalo s pospanim očima, a druga polovica pokušavala se boriti sa snom. U

međuvremenu sam se ponovno koncentrirala na područje solarnog pleksusa, usredotočujući svu svoju pažnju na izazivanje topline i stanja sreće. Moje dobre misli odlutale su negdje u pozadini mog uma. Važno mi je bilo što se događalo unutra. Osjećala sam se vrlo ugodno, a moje tijelo se osjećalo nekako opušteno i u prsima sam počela osjećati lagani pritisak koji se pretvara u toplinu. Jednostavno sam sjedila uživajući u ovom stanju i nastavila slušati novu temu. Usput, nekoliko dana kasnije otkrila sam da sam se od tog trenutka jasno i lako sjećala svega što nam je učiteljica govorila. Ovo je bilo vrlo ugodno otkriće za moju svijest.

Nakon nastave otrčala sam u knjižnicu kako bih popunila prazninu u svom znanju o cvijetu lotosa. Ono što sam o tome pročitala u različitim izvorima zaista me zapanjilo. Otkrila sam sljedeće: „Lotos je vodootporna višegodišnja zeljasta biljka s dugom peteljkom i velikim cvjetovima koji dosežu promjer od 30 centimetara, a počivaju na velikim listovima. Listovi lotosa imaju zanimljivu osobitost: prekriveni su posebnim voštanim slojem i zato se ne zamoče u vodi“. To sam protumačila kao činjenicu da dušu ne mogu pokvariti loše misli ili drugim riječima, utjecaj životinjske prirode. Ona će samo nastaviti 'spavati'.

„Cvijet lotosa ima dvadeset dvije do trideset latica, blago ružičastih pri dnu i svijetlih na vrhu, smještenih **spiralno** oko čašice sa sjemenom“. Bacila sam pogled na fotografiju cvijeta. Ova čašica sa sjemenom smještena u središtu cvijeta izgledala je poput zlatnog čepa s više vlakana uokolo iste boje. „Zanimljivo je da su **cvjetovi lotosa uvijek okrenuti prema suncu**: malo niže od točke dodatka stapke, lotos ima takozvanu reakcijsku zonu koja 'hvata svjetlost'.“

Pročitala sam još zapanjujućih informacija o njegovu sjemenu: **„Sjeme lotosa posjeduje izvanrednu sposobnost zadržavanja snage klijanja na nekoliko stotina (a ponekad čak i nekoliko tisuća) godina**. Ova posebnost lotosa vjerojatno je razlog zašto se koristi od najstarijih vremena kao simbol besmrtnosti i uskrsnuća.“

Također, uspjela sam ustanoviti jedan zanimljiv detalj. „Lotos posjeduje **homeotermnu sposobnost**. To znači da je cvijet u stanju **održavati svoju unutarnju temperaturu** baš kao ptice,

sisavci i **ljudi**. 'Cvijet lotosa ima značajno mjesto u vjerovanjima različitih naroda.“

I to je bilo sve što sam uspjela otkriti. Ali ovo je bilo dovoljno da djelimice shvatim zašto Sensei stalno spominje Umjetnost Lotosa u čast ovog cvijeta. Međutim, osjetila sam potpuno razumijevanje njegova značenja negdje u sebi samoj i u samoj dubini svoga istinskog „ja'“.

Nekoliko dana kasnije dok sam išla na trening, dečki su počeli dijeliti svoje dojmove i rezultate. Ispostavilo se da su svi razumjeli Senseja na svoj način. I svačija je unutarnja Ljubav rasla drugačije. Kostja je zamišljao da je zasijao sjeme lotosa, kako je rekao, „u neku vrstu životne materije svemira“. Štoviše, učinio je to tek jučer, dok je cijelo vrijeme prije toga marljivo pretraživao literaturu tražeći dokaze za Sensejeve riječi. Nije imao nikakvih osjećaja; jednostavno je zamišljao postupak i sada čeka rezultat.

Tatjana je tu Ljubav u svom srcu zamišljala kao Isusovo rođenje, budući da ju je baka odgojila kao vjernu kršćanku. Imala je osjećaje sreće, unutarnjeg oduševljenja i laganog pritiska u području srca. Ali srce ju je počelo malo boljeti.

Andrej se svaki dan pokušavao ciljano koncentrirati na područje solarnog pleksusa kako bi postigao barem nekakav osjećaj razmišljajući o lotosu. Tek trećeg dana osjetio je jedva primjetnu neznatnu toplinu, možda čak ni toplinu, nego kao da je „nešto golicalo to mjesto poput dodira perom“. A Slava nije bio u stanju ni zamisliti kako se sve to događa „unutar njegovih organa“.

Prije početka treninga naša je skupina pričekala trenutak kad Sensei nije bio zauzet pa smo mu prišli s pitanjima. Počeli smo pričati o svojim iskustvima. Tatjana je prekinula razgovor preko reda i požalila se Senseju na srce. Učitelj joj je uzeo ruku i osjetio joj puls poput profesionalnog liječnika.

„Točno, tahikardija. Što se dogodilo?“

„Ne znam. Počelo je boljeti nakon što sam se koncentrirala na rođenje Gospodinovo u srcu…“

A onda je detaljnije govorila o buđenju svoje božanske Ljubavi.

„Razumijem. Koncentrirala si se na organ, na srce. Ali ne smiješ se koncentrirati na organ. Srce je srce, to je samo mišić, to

je pumpa tijela. Koncentracijom na njega, izbacuješ ga iz ritma i miješaš mu se u rad. Kad naučiš kontrolirati sebe, tek tada ćeš biti u stanju koncentrirati se na rad tijela i njegovih organa. Radeći to sada, samo ćeš si naštetiti. Trebaš se posebno koncentrirati na solarni pleksus. Iz njega se sve rađa. To je glavna čakra u 'Lotosu', zvana Kundalini."

„Pročitao sam da kad se Kundalini probudi, neka vrsta zmije gmiže uz kralježnicu", Kostja se malo pohvalio svojim obrazovanjem.

„Ta je definicija iz joge", odgovorio je Učitelj. „Tipično je za ljude da s vremenom sve izmiješaju. Izvorno je u 'Lotosu' Kundalini bio čakra smještena u području solarnog pleksusa... Ono što sam vam pričao o lotosovom cvijetu, ponavljam, samo su slike i ništa više, da bi vam bilo lakše razumjeti, percipirati i duboko osjetiti."

„A općenito, kako to izgleda u stvarnosti? Molim vas, recite nam još jednom samo za glupane", pitao je Andrej s humorom.

„Jednostavno osjećate vlakna i rast unutarnje snage Ljubavi. Ovaj je osjećaj, recimo kao da predviđate nešto jako, jako dobro. Na primjer, čekate neki ogroman, dugo očekivani poklon o kojem ste sanjali. A sada ga primate, sretni ste, preplavljeni ste zahvalnošću. Osjećate trnce po cijelom tijelu, drugim riječima, opažate taj osjećaj u području solarnog pleksusa kao da nešto lijepo i dobro zrači iz vas ili to očekujete. To je osjećaj koji biste trebali imati, kojeg umjetno dočaravate i neprestano održavate u području solarnog pleksusa. Na kraju vam to postaje prirodno. I ljudi to počinju osjećati. Drugim riječima, zračite tom srećom... I to je sve. Ne mora nužno biti cvijet ili nešto slično. To su samo slike radi lakše percepcije."

„A cvijet koji bi trebao okruživati tijelo, kako on funkcionira?"

„Jesu li ti poznati pojmovi kao što su astralna, mentalna i druga energetska tijela, jednostavno rečeno, višeslojna aura oko čovjeka?"

„Da."

„Pa onda, kad se to polje sile dobrote u tebi proširi, tada počinješ osjećati neku vrstu višeslojnih latica. Osjećaš da si začahuren i zaštićen, te da cvjetaš u lotosu. Istovremeno osjećaš da si kao sunce iznad svijeta, te sve zagrijavate sjajem svoje ogromne Ljubavi.

„Ovo je kontinuirana meditacija; gdje god se nalazio i što god radio, evociraš ta vlakna, te osjećaje i te tokove energija. Glavni smisao je da što više vježbaš, pa ona postaju snažnija. Konačno, ovaj proces dobiva materijalne karakteristike i zaista ćeš moći pozitivno utjecati na ljude. Drugim riječima, to ćeš moći činiti **kad se i sam potpuno promijeniš: iznutra u mislima i izvana u djelovanju**."

Andrej je želio postaviti još jedno pitanje, ali mršavi starac pojavio se na vratima dvorane.

„U redu, društvo", rekao je Sensei prije nego što je Andrej uspio bilo što izustiti, „Razgovarat ćemo o tome kasnije."

Pomaknuli smo se u stranu. Starac je pozdravivši Senseja, počeo govoriti s uzbuđenjem, odvodeći ga ustranu: „Znaš, akademik iz Lenjingrada zvao je danas", rekao je bez daha, „Žores Ivanovič. Zamolio me da ti kažem da će sigurno biti ovdje za tri dana..."

Nisam baš uhvatila riječi koje su uslijedile, jer je „Štrkljo" smirio uzbuđenje i prebacio se na šapat. Moja je osoba bila izuzetno iznenađena ovom porukom. Što akademik ima tražiti ovdje? I to jedan od lenjingradskih? Što će mu Sensei? Bila sam ispunjena znatiželjom. No, upravo tada započeo je trening kojeg je Sensei povjerio starijim sempajima. Nije bilo vremena da udovoljim svojoj znatiželji.

Tijekom treninga, razmišljajući o Sensejevoj analogiji o „iščekivanju velikog poklona" i provodeći je u praksi, osjetila sam da su ti osjećaji u meni puno bolje radili, jer sam ih dobro pamtila iz djetinjstva. Taman kad sam u svom sjećanju oživjela ove davno zaboravljene emocije, osjetila sam ugodno škakljanje u središtu solarnog pleksusa koje se širilo različitim smjerovima u laganim valovitim strujama. To je bio stvarno lijep i vrlo ugodan osjećaj. Ali nisam mogla ni minutu održati takvo stanje, koje je nestalo samo

od sebe. Moji pokušaji da oživim i evociram osjećaje oduzimalo mi je puno više vremena nego što sam željela. Dakle, udubljena u svoje unutarnje stanje nisam primijetila da je trening prošao. Usput, tijelo me više nije boljelo nakon tog nezaboravnog treninga, a bol je nestala baš kako je Sensei rekao - točno za tri dana.

U danima koji su slijedili pokušavala sam izazvati te osjećaje radeći različite stvari. Dobro je djelovalo samo kad sam se posebno koncentrirala na „Cvijet Lotosa“ dok sam obavljala nekakav fizički rad. Nadalje, počela sam barem pomalo pratiti svoje misli. Jednog dana, sjedeći kod kuće i radeći domaću zadaću, pokušala sam se prisjetiti svega o čemu sam razmišljala taj dan. Ali ne samo da se nisam mogla sjetiti svojih misli, već čak ni svih svojih postupaka. Uspjela sam se prisjetiti nekih općenitih stvari dok su detalji isplivavali s mukom. Ono što je najvažnije, dobra djela ušla su u kategoriju „tako treba biti“, a ja sam ih se jedva sjećala. Međutim, negativni trenuci i negativni, emocionalni naleti urezali su mi se u pamćenje detaljno. Tada sam, kako kažu, svjesno osjetila snagu životinjske prirode. Sensejeve riječi same su mi pale na pamet: „**Misao je materijalna, jer se rađa u materijalnom mozgu. Zato loša misao tišti. Ona je prva Straža koja uvijek pokušava poraziti čovjeka.** Jednog dana ću vam detaljnije pričati o tome kako se vaše misli rađaju i zašto je njihova moć nad vama toliko snažna“. Mislila sam: „Zašto Sensei ne kaže sve odjednom? Zašto stalno odgađa do neodređenog 'kasnije'? Ovo 'kasnije' se možda nikad neće dogoditi za neke od nas...“ Ali s druge strane, način na koji sam njegove riječi doživljavala na prvom treningu i sada - su potpuno drugačiji. Prije sam jednostavno slušala, a tek sada sam počela razumijevati stvari, jer sam počela vježbati i raditi na sebi. Već imam neke rezultate i neko iskustvo, pa prema tome sad imam konkretna pitanja. Sensei uvijek daje detaljne odgovore na konkretna pitanja“. Odjednom sam dobila uvid: „Jednostavno čeka da shvatimo njegove riječi, takoreći da ih pustimo da rade kroz nas i da naši umovi sve poimaju sami i priklone se duši. Inače, sve ovo znanje, kako kaže Sensei, ostat će za nas kao prazna zvonjava u praznoj glavi. Sensei je rekao da moramo neprestano raditi na sebi, da je svaka minuta života dragocjena i mi je trebamo koristiti kao Božji dar za usavršavanje svoje duše“. Ove riječi ojačale su moje samopouzdanje i optimizam. Kasnije bih ih se često prisjetila kad bi mi tijelo preplavila apatija.

Unatoč lošem vremenu i prometnim problemima uzrokovanim prvim snijegom u godini koji se nagomilao kao nikada ranije, svi su na vrijeme stigli na trening meditacije. Ne gubeći vrijeme, Sensei je počeo raspravljati o našim pokušajima uzgoja „Cvijeta Lotosa“. Nikolaj Andrejevič bio je oduševljen svojim rezultatima, posebno s psihoterapijskog gledišta, kao jednim od najboljih načina za kontrolu misli. Na kraju svoje priče zamišljeno je rekao:

„Pokušavao sam detaljnije analizirati sve što ste rekli i pojavilo mi se ovo pitanje. Rekli ste da te vibracije Ljubavi štite čovjeka od negativnog utjecaja drugih ljudi. Od koje vrste točno i kako se to očituje?“

„Negativni utjecaji mogu varirati. To može biti urokljivo oko i kako bi ljudi rekli, baksuzluk...“

„Urokljivo oko? Baksuzluk?“, Nikolaj Andrejevič bio je iskreno iznenađen. „Mislio sam da je to samo folklor, odnosno način za neke poduzetne ljude da zarade novac.“

„Taj 'folklor' postoji samo iz razloga što ovaj misaoni fenomen stvarno postoji, ali još nema dostatno, čvrsto i znanstveno priznanje. U stvari, manifestacija negativnih misli postoji. Već sam puno puta rekao da je misao materijalna. Danas to pokušavaju dokazati. A kako vrijeme bude prolazilo, nalazit će sve više i više znanstvenih dokaza. Misao je informacijski val. Informacije o njoj kodirane su na određenoj frekvenciji koju opaža naš materijalni mozak ili bolje rečeno, njegova dublja struktura. Kad vam netko misli nešto loše, prirodno je da vaš mozak to prima na podsvjesnoj razini. Tijekom dešifriranja koda, mozak počinje oblikovati ovu negativnu situaciju, što kasnije bude prevedeno u stvarnost kao nesvjesna naredba podsvijesti. To je zapravo baksuzluk koji se očituje u obliku bolesti ili nečega drugog. To je s jedne strane, a s druge, kada pojedinac stvori valno polje oko sebe s određenim frekvencijskim karakteristikama - aura Ljubavi, jednostavno rečeno - onda prema svim zakonima fizike, negativne informacije

neće moći prodrijeti u ovo polje, a još manje doći do vašeg mozga i tamo se manifestirati u obliku naredbe. Zašto? Jer je snaga ovog polja puno jača... Čovjek kao društveni medij prilično je složena struktura. On razmjenjuje informacije s drugima ne samo putem mimike, gesti i glasa. Znate li što je sam glas? To su iste vibracije koje smo čuli u zvučnom rasponu istih valova samo pri različitim frekvencijama nego misli."

„Dakle, to znači da je naša sposobnost percepcije zvukova ograničena samo neobičnom iluzijom uma?", naglas je rekao Nikolaj Andrejevič razmišljajući o nečem drugom.

„Naravno. Primjerice, znanost je službeno dokazala da je čovjek ograničen u frekvencijskom opsegu i čuje samo u rasponu od 20 herca do 18 kiloherca. Iz nekog razloga, kad su ljudi otkrili svijet ultrazvuka, naučili su 'komunicirati' s dupinima. To još jednom dokazuje da čovjek svjesno opaža samo mali dio raznolikog svijeta koji ga okružuje. Ali njegova podsvijest... bilježi mnogo više od okolnog svijeta."

„A osjeća li to čovjek nekako?", upita Stas.

„Da. Samo što običan čovjek to osjeća na intuitivnoj razini. Drugim riječima, šestim čulom, dok duhovno razvijeniji pojedinac opaža svjesnije. Formiranjem u sebi polja sile stvorenog od vibracija Ljubavi, postaje neranjiv od negativnih informacijskih tokova. Drugim riječima, jednostavnije rečeno, on je nepropustan za loše misli. Posljedično, nije ometan borbom unutar sebe i ne troše svoje dragocjeno vrijeme i snagu na to."

„Kako se to očituje u životu? Ne radi uvijek tako glatko, jer nekad imaš dobru, a nekad zlu sreću", upitao je Viktor.

„Dobra i zla sreća postoje samo u vašem umu; sami ste ih stvorili u svojoj mašti. Kad je u vašem životu sve prekrasno, podsvjesno očekujete da će se dogoditi nešto loše i negativno. A pošto sebe predodredite za to, u konačnici to i dobijete. To smo mi izmislili igru za sebe na vlastitu nesreću. Toga u prirodi nema. Ako se osjećaš dobro, znači dobro. Ako se osjećaš usrano - zahvali samom sebi što si budala. Nema izuzetaka."

Ekipa se nasmiješila čuvši ovaj neosporni odgovor na sve prigovore.

„Može li nam ova duhovna praksa pomoći da se očistimo od... pa...“, Ženja je malo posustao tražeći prave riječi, „od grijeha ili tako nešto? Mislim, od svih loših stvari koje smo već uspjeli počiniti u životu?“

„Naravno. Čovjek se, kako kažeš, 'čisti od grijeha', jer ne samo da se kaje za ono što je počinio u životu, već i još važnije, to više ne čini i ne želi to činiti, zato što su mu te radnje postale strane. Jednostavno baca odbacuje sve negativno, zaboravljajući to na svjesnoj i podsvjesnoj razini. Ako je potišten nekim prošlim radnjama koje ga neprestano progone, automatski se čisti uz pomoć rastuće snage Ljubavi, radeći na buđenje svoje duše.“

„Zašto kažu 'grijeh će te uništiti'?“, pitao je Andrej.

„Da, uništit će te. Ako čovjek počini grijeh, to mu djelo ne dopušta odmor na svjesnoj ni podsvjesnoj razini, te mu poput crva gricka mozak. Napokon, pukne u obliku čira ili možda srčanog ili moždanog udara i slično. Drugim riječima, što god netko rekao, ako se ništa ne učini kako bi se to zaustavilo, ova loša stvar ubija čovjeka iznutra.“

„A ako čovjek ne razumije je li učinio dobru ili lošu stvar?“

„Svatko prilično dobro razumije koje je loše stvari učinio i koje dobre. Bez obzira koliko glumio da je uzvišen i moćan, bez obzira koliko se hvalisao pred drugima, koliko je žilav i koliko dobar te kakav je nadčovjek, u stvarnosti, kad ostane sam, boji se za sebe. Boji se kad legne noću, a pogotovo ako je sam ili dok hoda mračnom stazom. Jasno osjeća da ga netko gleda. Osjeća taj pogled na sebi i to ga tišti. Boji se smrti jer će... Pa, najblaže rečeno, neće se dobro provesti.“

„Što se događa nakon smrti?“, upita Stas.

„Za onoga tko je dobar, recimo, tko je očišćen i unutar koga je Bog, taj se nema čega bojati i tamo će mu biti dobro. Iako nije postigao visoku razinu duhovnog razvoja, iako nije uspio postići svoju konačnu slobodu duše i sjediniti se s vječnom Ljubavi i

Bogom, tj. Nirvanom, nazovite to kako želite, te doseći nebo ili kraljevstvo Božje u tumačenju religija, ali razvijao je svoju dušu, težio je tome... Nebo nije mjesto gdje se fizički družite sa svojim prijateljima te onima koji su poput vas molili u crkvi jer je to bilo moderno i smatraju se prosvijetljenima. Sve je to smeće čak i ako se tako molite cijeli život. Najvažnije nije ono što pokazujete vanjskom svijetu, već ono što mislite i radite. Najvažnije je tko zapravo jeste i kako se ponašate i kako se posvećujete svomu duhovnom rastu. Ako dosegnete određenu razinu Slobode kada dođete Bogu kao zrelo dijete, to je već zaista bolje. To je primarni cilj koji vas privlači. Otišli ste, slobodni ste, zvijezde su pred vama i očekuje vas beskrajno savršenstvo. Ali teško vam je čak i razumjeti ovo stanje.

Ako ste loš i negativan čovjek, recimo, ako u vama prevladava materijalna priroda, te ako pokušavate pribaviti materijalna dobra preko ugnjetavanja drugih, odnosno nanošenja štete drugima, a istovremeno se ne pokušavate promijeniti, tada ćete biti u nevolji."

„Ah, samo podmitiš svećenike uime Božje i oprostit će vam se svi grijesi odjednom", Ženja se pokušao našaliti.

„Svećenici će možda oprostiti, ali Bog - teško. Općenito, ako pokušate dati bijednu otkupninu čak i izgradnjom crkve, ali se ne pokajete za ono što ste počinili i ne pomirite se sa svojom savješću, tada će sve vaše naknade biti besmislene i glupe, jer Bog je više zainteresiran za podizanje vaše duše, odnosno svojih vlastitih čestica, nego za naknade u obliku materijalnih dobara koje je stvorio svojom vlastitom voljom za razvoj i iskušavanje ljudskih duša."

„Što znači 'tamo biti u nevolji'?", pitao je Andrej.

„Pa, teško je objasniti da biste mogli razumjeti. Otprilike nešto kao ovo. Zamislite najgrozniju stvar koja vam se može dogoditi, najstrašniju... Zamislili?"

„Zamislili."

„Dakle, to je najbolje što će biti tamo, i to za prilično dugo vremena... Ne plašim vas; kažem vam kako stoje stvari. Svaki

čovjek snosi odgovornost za svoja djela. Možda na to neće ni pomisliti, premda je na podsvjesnoj razini savršeno svjestan što radi. U tajnosti od svih je pohlepan i u njemu prevladava materijalna suština, jer krade, laže i zadovoljava svoju megalomaniju, žao mu je centa ili misli: 'Imam puno novca, ja sam kralj!' Kakav si ti kralj? Sutra ćeš skončati, a tamo će se vidjeti tko i što si... A najzanimljivije je to što svi ovo osjećaju i razumiju. Zato mnogi trkaju okolo cijeli život kao njihala iz jedne krajnosti u drugu, te iz jedne religije u drugu. U stvarnosti, nitko osim vas nikada neće izmoliti vaše grijehe. Ono što je potrebno je vaše stvarno djelovanje prema svom unutarnjem svijetu. Ono što je potrebno je stvarna zrelost duše, a ne nekakva izbjegavajuća samozavaravanja i glupava nada da nitko neće saznati što ste učinili i da ćete se izvući. Straža koja bilježi sve vaše misli, a da ne spominjem vaše postupke, je u vama. I sudbina vaše duše bit će točno određena prema njezinu 'zapisu sjećanja'."

„Onda to znači da je loše biti bogat", Slava je donio vlastiti zaključak.

„Ne, biti bogat čovjek - dobro je i prekrasno. Međutim, činjenica da još uvijek imamo siromašne ljude - to je loše i to je tužno. Kad su ljudi bogati, to je predivno; imaju vremena za sebe i za svoj razvoj ako ga, naravno, koriste na pravi način."

„Recite, molim vas", Nikolaj Andrejevič se ponovno pridružio razgovoru, „U vezi s Cvijetom Lotosa, želio bih pitati opažaju li svi ljudi vlakna Ljubavi kao pozitivna?"

„Većina njih, da. Postoje određeni pojedinci koji opažaju te vibracije krajnje negativno. To ih čini sumnjičavima i uzrokuje antagonizam. To znači da je njihova svijest hendikepirana. Drugim riječima, boje se da bi im se duša mogla probuditi kontaktom sa zračenjem pozitivne osobe, pa se stoga njihov um počinje aktivirati i donositi negativnost u prvi plan. Znači da je taj pojedinac vrlo loš i pokvaren, iako možda misli da je divan i dobar. Možda ga neko mnoštvo uzvisuje dok je u stvarnosti gad. Zašto? Jer na sve ovo reagira krajnje negativno. U njegovu umu životinjska priroda prevladava nad dušom."

Neko smo vrijeme šutjeli.

„Znate, nedavno sam slučajno naišao na neku literaturu u kojoj se kaže da je Helena Blavatsky u svojim rukopisima spomenula neku vrstu posebne duhovne prakse koju je nazvala 'Ruža svijeta', koja me pomalo podsjeća na 'Cvijet Lotosa'", pohvalio se Kostja svojim otkrićem.

„Da. To je odjek duhovne prakse 'Cvijeta Lotosa'. Međutim, Blavatsky je u to unijela dosta zabune. To nije čudno, jer o tome je pisala nakon što je čula od različitih lama, a ne iz originalnog izvora."

„Također sam pročitao da je buđenje 'lotosa' najviše postignuće u budizmu. Ali prije toga treba proći kroz brojne inicijacije, razine i testove..."

„Ah, sve su to gluposti. Ljudi su izmislili sve te stvari da bi stvorili besplatnu hranilicu - religiju. U početku je Buda dao ovu jednostavnu praksu u čistom obliku za većinu ljudi, da bi svi imali pristup duhovnoj praksi 'Lotosovog Cvijeta' za buđenje duše. Sve je bilo vrlo jednostavno."

„I za njegove učenike?"

„U početku je također davao ovu duhovnu praksu svojim učenicima. Zatim, prema njihovoj razini buđenja, davao im je istančano znanje."

„Prošli put rekli ste da je Budino znanje djelomično izgubljeno", Kostja nije odustajao, „i djelomično iskrivljeno. A pročitao sam da je Dalaj Lama, koji je u lamaizmu - jednoj od glavnih grana budizma - najviše biće među 'reinkarniranima', zemaljsko utjelovljenje vrlo cijenjenog Bodisatve... Avalokaševara... Ne, ne tako, Avalokitešvara", izusti Kostja s mukom. „Drugim riječima, on je živi Bog, kako kažu. Također je zapisano da je smrt ovog živog Boga začetak njegove nove zemaljske inkarnacije. Posebna komisija najviših lama za njim 'traga' među dojenčadi koja su bila rođena u godini nakon smrti Dalaj Lame. Dakle, razmišljam, ako se ovaj Bodisatva neprestano reinkarnira, može li se znanje zaista izgubiti?"

„Tko?! Dalaj Lama - Bodisatva?! To čak nije ni parodija na Bodisatvu. Tko je Dalaj Lama u svojoj biti? Dakle, da biste zaista

razumjeli, ispričat ću vam povijest. Budino učenje je u početku bilo usmeno. Međutim, ono je imalo veliku rezonanciju među ljudima, jer njegove su duhovne prakse bile jednostavne i lako razumljive, a posebno 'Cvijet Lotosa'. Njegovo filozofsko učenje bilo je prvi put zapisano iz riječi njegovih sljedbenika - samo zamislite - gotovo 600 godina nakon njegove smrti na lišću palme (Tripiṭaka) 29. godine pr.Kr. Ovo je najstarija ranobudistička zbirka rukopisa, koja je već bila zapisana u iskrivljenoj verziji u odnosu na stvarno Budino učenje. Zato što su ljudi to napisali slijedeći svoje osobne ciljeve bogaćenja od tog znanja, a posebno stvaranjem religije na njegovoj osnovi. Štoviše, nakon Budine smrti dogodio se raskol između njegovih učenika. Dio njih držao se tradicionalnih stavova, takozvane doktrine Hīnayīne, što na sanskrtu znači 'manje vozilo' ili 'uzak put' spasenja. U svom je početnom obliku ovaj smjer bio više-manje bliži istini, jer je isticao značaj osobnih napora praktičara da se oslobodi spona Samsare (prijelaz duše iz jednog tijela u drugo) na putu do konačnog spasenja (Nirvane). Pa ipak, ljudi su ga s vremenom iskrivili, pretvarajući ga u jako iskrivljen, kompliciran i napuhnuti kult.

Druga doktrina - Mahāyāna, što na sanskrtu znači 'veliko vozilo' i 'široki put spasenja', zapravo je početak naše priče o Dalaj Lami. Doktrina Mahāyāne reformirala je sve strane budističkog učenja, pretvarajući Budu od mudraca i Učitelja u tipično božanstvo, a 'Bodisatve' u njegove emanacije. Prema njihovu razumijevanju, svatko je mogao postati Bodisatva dospijećem u vladajuću kliku te religije, iako sama riječ 'Bodisatva' ima sasvim drugo značenje. Ova riječ potječe iz Šambale.

Točan prijevod riječi 'Bodisatva' sa sanskrta znači: 'Onaj čija je bit znanje'. Buda je ljudima ovaj koncept predstavio uzimajući u obzir razinu duhovnog razvoja u to vrijeme. Čak i u njegovu dekodiranju te riječi, njezino je značenje zvučalo otprilike: 'Bodisatva je biće iz *Šambale* koje je doseglo najvišu razinu savršenstva i koje je *izašlo iz* Nirvane, te koje ima *volju* opet uroniti u nju, ali odbija zbog svoje Ljubavi i suosjećanja prema živim bićima i želje da im pomogne *postići savršenstvo'*. Dakle, što su to lažni 'bodisatve' radili? Iz Budine definicije su izvadili samo nekoliko riječi: 'iz Šambale', 'izašao iz Nirvane', 'ima volju' i također 'pomogne postići savršenstvo' i promijenili to u svoje vlastito tumačenje.

Izmijenili su cjelokupno značenje riječi na način koji im je bio koristan. Nadali su se da svijet ionako nikad neće saznati. Ali ova činjenica ukazuje na njihovu neizmjernu glupost u odnosu na istinsko znanje. Istinsko duhovno znanje, bez obzira koliko je iskrivljavano, bez obzira koliko je skrivano, koliko god uništavano, i dalje će biti od Šambale davano ljudima u pravo vrijeme u svom čistom obliku, jer ovo je jedini kristalni izvor duhovnog znanja na Zemlji, iz kojeg crpe sva učenja svijeta.

Nemoguće je da čovjek postane Bodisatva. Iako je u povijesti čovječanstva bilo nekoliko jedinstvenih pojedinaca koji su mogli narasti svojom dušom do razine Bodisatve. Ove jedinstvene osobe mogu se nabrojati na prste jedne ruke u cijeloj povijesti postojanja čovječanstva, ne samo u malom rasponu vremena koje vam je poznato i koje smatrate poviješću. Dakle, najviša razina koju ljudi mogu postići u duhovnoj praksi radeći na sebi, opet ističem, radeći na sebi, je razviti svoju dušu pomoću Ljubavi do te mjere da smrt neće moći vladati nad njima. Drugim riječima, mogu se osloboditi lanca reinkarnacija i sjediniti se s božanskom Ljubavlju, odnosno s Nirvanom, nazovite to kako vam drago. Za vas je sad teško razumjeti čak i značenje riječi 'Nirvana'. Ali niti jedan zemaljski užitak ne može se usporediti s tisućitim dijelom ovog najvišeg stanja.“

„Dakle, Bodisatve su stvarno bića iz Šambale?“, upita Andrej.

„Da. Stvorili su svoj mali svijet, ljudima poznat kao Prebivalište. Odatle se svijetu daje znanje, znanstveno i duhovno, tako da ljudi mogu duhovno rasti i razvijati svoje duše.“

„Jesu li i mesije Bodisatve?“, upita Stas.

„Ponekad su Bodisatve, dok su davali svoje osnovno učenje, morali postati Mesije. Ali vrlo rijetko. Češće su, u pravilu, Mesije njihovi učenici odgojeni od običnih ljudi.“

„U kojem smislu?“

„Pa, jednog dana pričat ću vam o tome. Previše smo odstupili od teme... Dakle, Bodisatva nikome neće dokazivati tko je On, štoviše, On neće stvarati religiju. Bodisatva može davati Učenje o

duhovnoj biti čovjeka i kako je razvijati. Ali nikako religiju... U stvari, svaka je religija samo šoubiznis rođen od megalomanije vladajuće klase i stvoren da izvlači novac iz gomile glupih magaraca.“

„Ali zašto glupih?“, pitao je Ruslan ogorčeno.

„Jer ti ljudi postaju vrlo ograničeni u svom znanju. Neprestano im se tupi da bi trebali slušati samo govore svojih vjerskih vođa, trebali bi čitati samo svoju literaturu i držati se samo svog stada, jer su sve ostale religije u krivu. Na primjer, nemojmo ići daleko, vratimo se na temu našeg razgovora; što su ti 'šoumeni' učinili s Budinim učenjem? Prvo, zbog praktičnosti i kako bi imali manje pitanja iz gomile, stvorili su od Bude boga. Drugo, uveli su složene vjerske obrede, bogoslužja, molitve, ukazali masama na 'širok i jednostavan put do spasenja', zahvaljujući šou-kultu 'majstora bodisatvi'. Običan laik ne samo da mora izvoditi rituale, čarolije, zavjete i sve višeslojne gluposti koje su oni izmislili, već ih mora i darivati za njihove budalaštine, najjednostavnije rečeno, i pritom im se bezuvjetno pokoravati. Ovi lažni 'bodisatve', koji su zapravo samo lukavi i pametni ljudi, jednostavno su stvorili još jednu hranilicu - religiju.

A sada ćemo se vratiti na pitanje o Dalaj Lami. Dakle, onaj koji je započeo svu tu zbrku oko reforme budizma bio je Nāgārjuna koji je živio u drugom stoljeću n.e. Bio je prilično pametan, ali podmukao čovjek s koristoljubivim interesima. Bio je hinduistički filozof, teolog, pjesnik, a osnovao je školu Śūnyavāda (Mādhyamaka). A sada najvažniji dio. Za kompliciranje jednostavnih stvari, za uvelike iskrivljavanje i djelomično prisvajanje znanja koje je Buda dao za mase, te za izvrtanje suštine samog Učenja, Nāgārjunu je strogo kaznio Rigden Djappo, te je osuđen na vječnu i svjesnu reinkarnaciju.“

„Tko je Rigden Djappo?“, upita Kostja.

„Rigden Djappo na čelu je komune Bodisatvi u Šambali... Dakle, kasnije u povijesti Nagarjunina ličnost bila je poznata pod različitim imenima. 1391. godine njegova se suština ponovno rodila u čovjeku po imenu Gendün Druppa koji je postao prvi Dalaj Lama. Prvo je želio biti obožavan da mu se dive zbog toga što je navodno

izvrstan učitelj... Privlačili su ga bogatstvo, luksuz i obožavanje. Danas Dalaj Lama ima veliko bogatstvo, veliki luksuz i štuje ga četvrtina svijeta. Ali s druge strane, on nije sretan i nikada neće biti. Osuđen je na vječnu svjesnu reinkarnaciju i vječnu unutarnju patnju. Ne može otići u Nirvanu i ne može se osloboditi kontinuiteta zatvorenog kruga (za njega) svjesnih ponovnih rađanja. Nitko ga neće osloboditi ovog zemaljskog života. Svakog života kad navrši 13 godina, to jest tijekom puberteta, kada se životna sila počne buditi i postoji povezanost čovjeka s Univerzumom, pojednostavljeno rečeno, kad se počne buditi kao Osobnost i shvaća tko je on, za njega je to velika muka za ostatak života."

„Bol? Nema šanse!", Kostji je izletjelo. „On je Dalaj Lama i on ima sve! Radost je imati sve i ponovno se roditi. Kako takav život može postati dosadan?!"

Učitelj je umorno pogledao Kostju i rekao: „Pa, kako da ti to objasnim... Jesi li gledao, na primjer, film 'Bijelo sunce pustinje'?"

„Da."

„Sjećaš li se kako je carinik Veresčagin sjeo večerati, a kad mu je supruga poslužila cijeli tanjur crnog kavijara, pogledao ga je i rekao: 'Opet kavijar! Jednostavno ga više ne mogu jesti, dovraga s njim. Daj mi ga zamijeni kruhom ili nečim sličnim.' Drugim riječima, sve s vremenom postane dosadno i to vrlo brzo. A život postaje trostruko dosadan. Da se sjećaš barem dijela onoga što si iskusio u drugim tijelima, jednostavno bi povraćao od monotonije tjelesnih oblika. Svjesno se ponovno roditi i znati da ti je to vječna sudbina - to je zastrašujuće da ne možeš ni zamisliti koliko je zastrašujuće. Isus je s dobrim razlogom kaznio Lutajućeg Židova besmrtnošću. Sjećaš li se ove priče?"

Kostja je zbunjeno odmahnuo glavom: „Ne."

„Kad je Isus bio progonjen na putu prema Golgoti, osjećao se vrlo loše; bio je jako žedan. A kad se zaustavio na pragu kuće jednog od Židova koji se zvao Ahasver i zatražio vodu, potonji ga je grubo otjerao bojeći se za svoj život, da će zbog toga biti kažnjen. A Isus mu reče: 'Bojiš se za svoj život; onda ćeš živjeti vječno!' Otada Ahasver ne može umrijeti i luta po svijetu bez obzira koliko mu je muka od njega."

„Zar mu nikada neće biti oprošteno?“, Tatjana je suosjećajno upitala.

„Ne do općeg oprosta, dok se cijeli svijet ne pokaje. Ali to je već druga priča.“

Sensei baci pogled na sat.

„U redu, društvo, vrijeme je za meditaciju, inače bi naš razgovor mogao trajati dugo vremena. Danas ćemo ponoviti za neke, a za druge radit ćemo čakre stopala i čakru 'Hara'.“

„Gdje se one nalaze?“, upita Stas.

„Čakre nogu nalaze se u središtu stopala, a čakra 'Hara' je tri prsta ispod pupka, u točki 'Dan Tian'... U prijevodu s japanskog 'Hara' znači trbuh. Ovo je središte čovjeka i praktički se podudara s težištem, u fizičkom i geometrijskom smislu. Ova meditacija, baš kao i prethodna, je za fokusiranje i koncentraciju pažnje... A sada ustanite, opustite se, razdvojite stopala na širinu ramena...“

Stajali smo ugodno, opušteno i koncentrirani na izvedbu meditacije.

„Sad ćemo udahnuti kao i obično, drugim riječima, po vlastitoj volji, te izdisati u zdjelastu 'Haru', kao da je punite energijom 'Qi', dok ne osjetite laganu težinu. Kad se 'Hara' napuni, trebate pustiti ovu 'Qi' energiju da prođe iz 'Hare' u noge i kroz središte stopala u zemlju...“

Neko sam vrijeme ovu energiju „vozila“ samo svojom mišlju. Ali onda se moja mašta prebacila na nedvojbeno stvaran osjećaj da mi trbuh puca, kao da se u mene zapravo ulila voda. U međuvremenu nas je Sensei podsjetio: „Kad se 'Hara' napuni, trebali biste izliti ovu energiju kroz noge, kroz sredinu stopala u zemlju.“

Ponovno sam pokušala to učiniti u svojoj mašti, mentalno radeći na svom tijelu. Postupno sam počela osjećati nekakvu toplinu, koja teče u malenom potočiću. Međutim, on je bio rascjepkan, a ne kontinuiran. To se moglo dobro osjetiti u području moje potkoljenice i posebno stopala. Iako je vani bilo prilično hladno, noge u čizmama počele su mi se postupno zagrijavati. Kada

sam to primijetila, prebacila sam se na razmišljanje kako to radim. Osjećaji nestajahu nekako neprimjetno i proporcionalno produbljivanju moga uma u logiku. Baš kad sam se ponovno pokušala koncentrirati, Sensei je objavio da je meditacija gotova.

„Dvaput duboko udahnite i izdahnite. Naglo stisnite šake i otvorite oči."

Pogledala sam na sat; prošlo je samo desetak minuta. Činilo mi se kao puno duže. Netko je primijetio da se snijeg pod nama otopio. Začuđeno smo se osvrnuli oko sebe. Pod nekima od starijih momaka odmrznute mrlje bile su promjera oko 40 centimetara, a ispod nas normalne.

Ženja je pogledao Stasa i izjavio: „Vidiš, a žalio si se: 'Tako je hladno i bilo bi dobro da smo sada u Africi'. Nema potrebe da ideš u Afriku. Već ti pod nogama rastu palme."

Obraćajući se Senseju, dodao je: „Odavno sumnjam da s njegovim podrijetlom nešto nije u redu; uvijek ga privlače Papuanci."

Nakon nove serije šala, kad su se svi malo smirili, Sensei je rekao da bismo na ovoj meditaciji mogli sami raditi kod kuće.

„A i na 'Cvijetu Lotosa'?", upita Kostja.

„Naravno. Njemu udijelite naročitu pažnju i radite ga u svakoj prilici."

„Kada ćemo vidjeti rezultate?"

„Ne brinite, ako niste lijeni, rezultate nećete dugo čekati."

„Oprostite. Htio sam se malo vratiti na naš razgovor prije meditacije. Rekli ste da je svo znanstveno znanje svijetu dano od Šambale. Nisam baš razumio, kako se ono daje?", Nikolaj Andrejevič izgovorio je s blagom notom arogancije u glasu. „Uvijek sam razmišljao da je čovjek prilično inteligentno biće da shvati sve sam, uključujući znanstvena otkrića."

„Pa, kako bih se izrazio - općenito, čovjek će nesumnjivo jednog dana postati savršeno stvorenje... Ali sve dok životinjska

priroda prevladava u njegovu umu, neće moći izumiti ni običnu stolicu ako mu se ne kaže kako to učiniti.“

„Kako je to moguće?“

„Pa, kao i obično. Ljudi su tek sada toliko pametni jer koriste znanje predaka. Ali kako su to saznali njihovi preci, jeste li ikad razmišljali? Čak i u najdrevnijim legendama sumerske civilizacije, napisanim na glinenim pločicama, spominje se da su im ljudi s neba rekli kako organizirati domaćinstvo, kako graditi kuće, kako loviti ribu, kako si uzgajati biljnu hranu i tako dalje. Prije toga ljudi su živjeli poput stada životinja... Uzmimo primjer suvremenog svijeta. Kako znanstvenici dolaze do otkrića?“

„Intenzivnim radom na određenoj temi istraživanja.“

„Svakako, izvana se čini baš tako. A sam trenutak otkrića, trenutak uvida?“

Nikolaj Andrejevič slegne ramenima.

„Sjetite se povijesti velikih otkrića“, nastavio je Sensei. „Uzmite, primjerice, poznati periodni sustav Dmitrija Ivanoviča Mendeljejeva koji mu je došao u snu u svom konačnom obliku. Zapravo mu je dan samo u djelomičnom obliku, kojeg je čovječanstvo moglo percipirati u toj fazi. Ista je priča sa strukturom atoma koju je otkrio Niels Bohr, s formulom Friedricha Augusta Kekulea, te s otkrićima Nikole Tesle i mnogih, mnogih drugih. Praktički sve znanstvene ideje i teorije čovječanstva pojavile su se kao rezultat uvida, intuicije i češće kao 'otkrivenja odozgo'. Drugim riječima, ta su otkrića znanstvenici izvukli iz dubine svoje podsvijesti.

Dubina podsvijesti je čakra zvana 'vrata' ili 'kapija', zovite je kako želite, koja se mogu otvoriti i s jedne i s druge strane. To je samo prijelaz u potpuno drugu sferu, drugu dimenziju ili drugo informacijsko polje, nazovite ga kako hoćete. Dakle, kad je potrebno, od tamo se gotov odgovor može ubaciti u mozak znanstvenika.“

„Tko ga ubacuje?“, raspitivao se Kostja.

„Onaj koji se nalazi na toj strani. Svaki ga čovjek opaža drugačije: neki Ga uzimaju za Apsolutnog, neki vjeruju da je to Kolektivni Um, ili Šambala, ili Bog...“

„Pitam se jesu li Šambala i Bog jedno te isto?“, Ruslan je pitao razmišljajući o nečemu.

„Ne. Bog je Bog, dok je Šambala samo jedna od Njegovih tvorevina.“

„A što je Šambala za čovječanstvo?“, upita Nikolaj Andrejevič.

„Jednostavno izvor znanja. Govoreći suvremenim jezikom, svojevrsna banka podataka za koju ulaz postoji u dubini podsvijesti svakog čovjeka.“

„Dakle, to znači da se u Šambalu može ući bez napuštanja sobe?“, Stas je iznenađeno pretpostavio.

„Upravo tako…“

Još neko vrijeme razgovarali smo o pitanjima koja su nas brinula dok Sensei još jednom nije bacio pogled na sat.

„U redu, društvo, kasno je; vrijeme je da krenemo.“

Iskreno govoreći, ni ja, kao ni ostali, nisam željela otići. Kako je Ženja kasnije precizno izrazio naše zajedničko mišljenje: „Duša zahtijeva nastavak gozbe“. Ali nažalost, morali smo kući da nam se bližnji ne bi brinuli zbog dugog odsustva naših tijela.

Sljedeći su dani prošli bez problema. Na idućem treningu sve je bilo kao i obično: zagrijavanje, osnove i nove tehnike. Ovaj put smo dobili nove tehnike iz Majmunovog stila. Da bismo izveli hinjeni udarac ili izvršili jednostavan napad, pokušali smo kopirati pokrete ove životinje koji su izgledali prilično smiješno. Ženja, kao i uvijek, istaknuo je da za većinu naše grupe nije bilo potrebe kopirati majmuna, jer su naše životne navike očito nadmašile izvornik. Ukratko, trening je prošao prilično emotivno i veselo.

Na dodatnom treningu, kad je otišla gotovo sva rulja, mi smo nastavili s poliranjem složenih vježbi koje nam je Sensei pokazao za individualni rad. Već na samom kraju treninga, čvrst, impozantan čovjek, star oko šezdeset godina, ušao je u dvoranu. Ugledavši ga, Sensei se nasmiješio i rekao: „Opa, vidi tko se udostojio pojaviti u našem komšilku! Je li bilo kakvih problema pri stizanju ovamo, Žorese Ivanoviču?“

„Ne pitaj“, rekao je čovjek pomalo ogorčeno. „Pola grada sam obišao da bih vas našao.“

Sensei se nacerio: „Oprostite, gospodine akademiče. Bio sam zauzet i nisam vas mogao dočekati kod prolaza.“

Prijateljski se pozdravivši, ušli su dublje u dvoranu, sjeli na klupe i počeli o nečemu razgovarati.

Slušati riječ akademika bilo je previše za moju znatiželju. Ostali nisu nikako reagirali na pojavu gosta. Stariji momci su nastavili polirati udarce kao da se ništa nije dogodilo i koncentrirali se na rad. Naša ekipa ih je pratila. Tatjana i ja smo se također pokušale prikazati u dobrom svjetlu. Ali dolaskom ovog čovjeka sva se moja pažnja prebacila na njega i Senseja. Vidjela sam da je Sensei, okrenuvši se gostu, počeo gestikulirati, govoriti nešto u prilično živahnom maniru i nisam mogla izdržati. Izmičući Tatjaninim udarcima, moja im se osoba počela postupno primicati

s ovim improviziranim sparingom. Čula sam sljedeće riječi Senseja, upućene njegovu gostu.

„Prije dvadesetak godina sanjao si samo o svjetskoj slavi i priznanju kao izvanredan znanstvenik, a ponudio si nam svoje usluge u razmjenu za konkretno znanje koje bi te učinilo vodećim u znanosti...“

„U, čovječe!“

Zanijemila sam i pomislila: 'Sensei je s njim na 'ti'! Ali tko je 'mi'? Kakve usluge?'

U međuvremenu je Sensei nastavio, „...S naše strane smo ispunili uvjete sporazuma. Od nas si dobio detaljne informacije, od poluvodičkog heterolasera do pretvarača solarne energije. Zar ti to nije dovoljno?! Cijeli život nisi ništa radio i samo si koristio naše znanje, a sljedeće godine dobit ćeš Nobelovu nagradu. Nije tako loše, zar ne?! Ne razumijem, u čemu je problem?“

Sve to vrijeme čovjek je sjedio pognute glave. Kad je Sensei završio, podigao je pogled prema njemu. Lice mu je bilo crveno, vjerojatno zbog jake uznemirenosti.

„Pitaš u čemu je problem? Smatraš me budalom!“, mekšim tonom dodao je: „Sjećam se svega savršeno i nikad nisam pogazio svoju riječ... Ali objasni mi, molim te, gdje mogu pronaći izvor energije s potrebnom snagom? Da bi se tvornica pustila u pogon prema nacrtima koje si mi predao, morao bih isključiti napajanje barem cijele lenjingradske regije. Želiš da ova tvornica radi od početka kolovoza do prosinca. To znači da će ove mjesece Lenjingrad i drugi biti bez svjetla!?“

„Dragi Žores Ivanovič, ne brini o izvoru energije, mi ćemo te opskrbiti“, odgovorio je Sensei.

„Donijet ćeš nuklearni generator u moj institut ili što?! Što misliš, kako će to izgledati? Zašto mora biti točno baš na području našeg instituta? Ne možeš to učiniti na nekom drugom mjestu, na primjer u Moskvi?“, akademik bijaše ogorčen.

„Mogu, naravno. Ali utvrdili smo da se vaš institut nalazi na prikladnijem mjestu... I mi ćemo vas opskrbiti izvorom energije. Ne

brini, vrlo je male veličine, nije veći od aktovke, tako da neće zauzeti puno prostora. Njegova je energija dovoljna za rad tvornice za potrebno vrijeme."

„Ispričavam se, ali spomenuo si milijune kilovata. Hoće li sve to biti samo u jednoj aktovci?", akademik se iznenadio.

Sensei se nasmiješio. „Ne opterećuj se sitnicama. Mogu ti djelomično zadovoljiti znatiželju i reći da je to vakuumski izvor energije. Štoviše, dat ću ti, kao što je i obećano, pretvarač frekvencije za ovu opremu. Ali upozoravam te unaprijed, ne bih vam savjetovao da uđete tamo i rastavite te uređaje; inače će biti milijun puta gore nego u Hirošimi, iako izgledaju potpuno bezopasno. Ali ne zaboravi, tvornica bi trebala početi kontinuirano raditi najkasnije do 15. kolovoza."

„U redu. A kad ćeš mi ih dostaviti?"

„Mislim da će vam biti isporučeno odmah nakon Božića."

„Pa... Samo što...", akademik se malo zaustavio.

„Što?"

„Znatiželjan sam znati jednu stvar. Govoriš o nemiješanju u naš život dok je ova tvornica dokaz suprotnog."

„Ne miješamo se. Da se miješamo, zaustavili bismo događaje koji dolaze. Ali mi nemamo pravo; to je vaša volja, radite što želite. Jednostavno nam nije u interesu da izbije treći svjetski rat uz upotrebu nuklearnog oružja. Zato želimo samo izgladiti posljedice ovih događaja."

„A postoji li jamstvo da ti valovi nikome neće naštetiti?"

„Uvjeravam te da su potpuno bezopasni. Ljudi će postati mirniji i razumniji. Zato će njihova reakcija biti mekša i neće se razviti u neki globalni sukob. Ali ponavljam, mi nemamo pravo spriječiti te događaje. Ako želite, sami ih spriječite. To je na vama."

Akademik je teško ustao s klupe i počeo se opraštati. Sensei ga je otpratio do vrata, još jednom ga podsjetivši na datum. Raziđoše se uz rukovanje. Čula sam kad se Sensei vratio, mrmljao

je nešto sebi u bradu sa smiješkom: „Hmm, svaka se budala smatra pametnom, ali samo pametan može sebe nazvati budalom.“

Jako me se dojmio ovaj osebujni razgovor. „Tko je Sensei? Je li on fizičar?“, pomislila sam. „Vjerojatno radi u nekom znanstveno-istraživačkom institutu“. Sensei nam je također jednom pričao o nekoj naprednoj fizici. U tom slučaju bio bi objašnjen njegov širok spektar znanja. To je jedino obrazloženje koje mi je palo na pamet i bilo je više-manje prihvatljivo, jer me tisuću drugih pitanja potpuno zbunilo, a nisam im mogla naći jasno objašnjenje. Ipak, Sensei mi je narastao u očima kao znanstveni autoritet, jer je čak i akademik cijenio njegovo mišljenje. Iako sam Sensei nije želio na bilo koji način stršati u gomili. Kao i obično, šalio se sa svima na putu kući, prateći naše sretno raspoloženje nakon „majmunskog“ treninga. Međutim, kod kuće nisam zaboravila zabilježiti ovaj neobičan razgovor u svoj dnevnik s velikom napomenom na kraju: „Ispada da je on fizičar!“

26

Nekoliko dana kasnije, dok sam, kao i obično, kupovala s majkom, pravila sam planove za večer, smišljajući pitanja koja sam namjeravala postaviti Senseju na treningu.

Nakon jučerašnje kiše i noćnog mraza, došlo je do jakog padanja pahuljastog snijega po ulicama. Zima je ovdje bila prilično topla u odnosu na regije Sovjetskog Saveza u kojima smo prije živjeli. Snijeg „rudara“ izgledao je poput snijega samo prvi dan, jer bi drugog dana postao siv od ugljene prašine, a trećeg bi se dana potpuno otopio i pretvorio se u mokro i bljuzgavo blato. Svaku bismo Novu godinu slavili s istom vremenskom prognozom: „Kiša prelazi u mokri snijeg“. Tako mi je bilo drago vidjeti ovaj pahuljasti snijeg i osjetiti dugo očekivanu smrzavicu. To mi je davalo nadu da ćemo sljedeću Novu godinu, koja je bila udaljena samo tri tjedna, možda proslaviti kako treba, s pravom zimom i s puno zabave.

Dok sam sanjarila o lijepoj budućnosti, šetali smo prema susjednoj trgovini. Odjednom, moja se majka neočekivano poskliznula i tako snažno pala unazad da su joj čak i noge poletjele gore. Dogodilo se to u djeliću sekunde. Nisam imala vremena ni da zapazim, a kamoli da je uhvatim. Muškarci koji su prolazili pojurili su je podići. I ja sam pokušavala nekako pomoći, iskreno uplašena. Zahvaljujući ljudima, majka je ustala naslonjena na mene.

„Mama, jesi li dobro, možeš li hodati?“

„Čekaj, leđa me jako bole, kao da mi je nešto puklo.“

„Možda bismo trebali otići u bolnicu?“

„Sačekaj; proći će.“

Malo smo stajale, a zatim polako odšetale kući. Mama je lagano šepala. Kod kuće se osjećala još gore. Nismo htjele smetati ocu na poslu, nadavši se da će proći. Bolovi su postajali sve jači, a tablete nisu pomogle. Isprobale smo sve što smo mogle: trljanje različitim mastima, obloge i jednostavno zagrijavanje. Ali nakon

zadnjeg postupka osjećala se još gore. Naravno, nisam išla na trening meditacije. A kada se moj otac vratio kući kasno navečer, već smo bile isprobale sve moguće za ublažavanje bola. Odluka je bila jasna - morali smo u bolnicu. Otac je obavio nekoliko poziva i naručio moju majku kod liječnika na regionalnom odjelu za neurokirurgiju.

Ujutro joj se stanje naglo pogoršalo. Oštra bol prešla joj je u nogu. I najmanji pokret izazvao bi joj najjači napad boli. Čak su je u bolnicu odvezli u poluležećem položaju. Na odjelu za neurologiju, nakon niza RTG i CT-a, liječnik joj je dijagnosticirao dugotrajni osteohondritis kičmenog stuba, a pad je uzrokovao pucanje vlaknastog prstena i 7-milimetarsku herniju međukralježničkog diska. Kao rezultat, bedreni živac je bio priklješten, što je rezultiralo snažnom boli koja se širila njezinom nogom. Nakon pomnog pregleda, liječnik ju je poslao na konzultacije s neurokirurgom. Moj otac je ponovno pronašao dobrog neurokirurga koji je, proučivši rezultate pregleda, zaključio da je operacija neizbježna.

Bila je to katastrofa za našu obitelj. Vidjeli smo više nego dovoljno pacijenata prikovanih za krevet na putu do neurokirurške ordinacije. Moja majka također je čula puno horor priča od svoje buduće susjede na odjelu neurologije, koja je trebala ići na drugu operaciju. Majka se toliko bojala predstojeće operacije da smo je nakon savjetovanja oteli s odjela za neurokirurgiju, ako bi se naše naporno šepanje moglo nazvati bijegom. Tako je neočekivano za sve nas budućnost izgledala sumorno. Odlučili smo isprobati lijekove, injekcije i, kako kažu, boriti se do kraja.

Od dana kad je moja majka primljena na neurološki odjel bolnice, život mi se drastično promijenio. Ujutro bih krenula u školu, a kasnije autobusom otišla na regionalni neurološki odjel. Cijelo vrijeme bila sam u maminoj blizini i pokušavala je duhovno bodriti. Činilo mi se da je to za nju bilo vrlo važno. Liječnici su bili ogorčeni posjetiteljima izvana, ali moj je otac to pitanje brzo riješio. Bolnica je postala glavno mjesto na kojem sam provodila slobodno vrijeme.

Moja je majka bila više nego tužna zbog nesreća koje su jedna za drugom zadesile našu obitelj. Štoviše, iz Moskve je stigla poruka da je datum određen i trebala sam na operaciju nakon

novogodišnjih praznika. Mama se jako brinula zato što sam se odrekla svojih omiljenih hobija i treninga, pa je čak pokušala inzistirati da se vratim svom uobičajenom životu. Ali moja je osoba nije slušala. Činilo mi se da se nitko ne bi o njoj brinuo kao ja i da će uz mene jednostavno nestati njezine loše misli i deprimirajuća atmosfera odjela, gdje su svi njeni susjedi razgovarali o svojim bolestima.

Isprva sam i ja, kao i moja obitelj, bila malo šokirana. „Kako se tako nešto može dogoditi?“, mislila sam. Tako neočekivano, i to mojoj majci. Naš je život tako nepredvidiv! Samo nam se čini da smo gotovo sve predvidjeli, isplanirali, prorekli i da će se sve tako dogoditi. Ali u stvarnosti je svaki dan iskušenje, kao da nas netko želi testirati da vidi koliko smo pouzdani i koliko smo iznutra stabilni u raznim situacijama, bilo u radosti ili u tuzi. Možda su ovi stresovi kojih nismo voljni svjedoci i sudionici, podsjetnici odozgo da je život previše krhak i da možda nećemo imati vremena učiniti najvažnije stvari. Toliko smo navikli odlagati stvari koje su važne za našu dušu, za „neodređeno kasnije“ da ne shvaćamo koliko brzo život prolazi i da nemamo vremena nešto zaista pravilno učiniti.

Zašto nešto stvarno počnemo cijeniti tek kad je nepovratno izgubljeno: mladost - u starosti, zdravlje - u bolničkom krevetu, život - na smrtnoj postelji? Zašto?! Možda nas ove iznenadne situacije natjeraju da razmišljamo o svom prolaznom postojanju, učini da se probudimo iz svojih nestvarnih maštanja nošenih našom lijenošću i vrate nas u stvarnost. Stvarnost pokazuje da nitko zapravo ne zna što mu se može dogoditi bilo kojeg trenutka. Dakle, možda ne vrijedi iskušavati sudbinu i trebali bismo sada svaki trenutak početi cijeniti kako treba, cijeniti ga kao da smo ljudi osuđeni na propast. Možda ćemo tada moći dublje razumjeti smisao samog života i učiniti još tisuću korisnih stvari za svoju dušu i za ljude u okolini. „Glupo je razmišljati da nas sutra čeka, jer ono jednostavno možda nikad ne dođe“. Tek sada razumijem pravo značenje Sensejeve rečenice za koju sam nekoć vjerovala da je šala: **„Ako želite nasmijati Boga, pričajte mu o svojim planovima“**.

U životnim pričama susjeda s njezina odjela koje smo moja mama i ja čule u prvih nekoliko dana, pronašla sam dokaz da nitko nije osiguran od gospođice Sreće. Žena čiji je krevet bio pored

prozora zvala se Valentina Fedorovna. Samo jedan trenutak preokrenuo joj je cijeli život, a također se dogodio neočekivano. Ona i njen suprug su jedva preživljavali s jako malo novca. Odlučili su se pridružiti valu zadružnih pokreta, pa je njezin suprug napustio tvornicu i registrirao vlastitu zadrugu za namještaj. Bio je poduzetan i marljiv, a u poslu uspješan. U samo godinu dana zaradili su toliko novca da su kupili novi zadružni stan, automobil, pa čak i imanje na selu. Sve je bilo da bolje ne može i ništa nije naviještalo nevolje.

Prije dva mjeseca, dok se Valentina Fedorovna vraćala sa svojim mužem s rođakova rođendana, zadesila ih je ozbiljna prometna nesreća. Dogodila se u djeliću sekunde. Tri automobila su se međusobno sudarila u punoj brzini zbog pijanog vozača u nadolazećoj traci. Muž joj je na mjestu poginuo. Zahvaljujući vezivanju sigurnosnim pojasom, ona je čudom ostala živa. Međutim, toliko se trznula da su joj liječnici kasnije dijagnosticirali subluksaciju vratnog područja kičmene moždine s hematomom. Nakon toga, ruke su joj se jedva pomicale, a noge nije osjećala uopće. Subluksacija je izliječena na odjelu neurokirurgije. Međutim, hematom je ostao kao posljedica ozljede leđne moždine. Valentina Fedorovna premještena je s neurokirurškog na neurološki odjel prije otprilike mjesec dana.

Činilo mi se da je njezino moralno stanje patilo prije nego psihičko. Tog trenutka joj je život uništen. Kao da nije bilo dovoljno loše što je morala staviti pod hipoteku dio svoje imovine, jer sav novac brzo je potrošen na liječenje i na otplatu muževih dugova koji su se pojavili niotkuda. Najviše od svega bila je šokirana neobičnim držanjem svojih prijatelja.

Rekla nam je da je njezina obitelj imala mnogo prijatelja, rođaka i bliskih poznanika, ali čim su saznali da je njezin suprug umro i da je ostala sama s invaliditetom, svi su iz nekog razloga odmah zaboravili da postoji. Bila je u bolnici već dva mjeseca, a posjetile su je samo njezina stara baka i sestra, koja joj je unatoč činjenici da je živjela u siromaštvu, uvijek nastojala donijeti nešto ukusno. Valentina Fedorovna sada je shvatila tko je tko, ali već je bilo prekasno. Te sam večeri u svoj dnevnik zapisala zanimljivu uzrečicu stare bake u vezi s nemarnim prijateljima: **„Kad lonac**

zakipi, kuća je puna prijatelja. Ali jednom kad lonac nestane, nitko ne dolazi“.

Valentina Fedorovna bila je očajna i nije nalazila drugi izlaz iz svoje tuge do opanjkavanja bivših prijatelja i rođaka. Osjećala sam se neugodno slušajući takve priče. Te ružne riječi nisu joj samo kvarile vlastito raspoloženje i uzbuđivale je, nego je u sebi raspirivala mržnju, a ljudi oko nje su patili. Nismo htjele ni spomenuti riječ „prijatelj“, jer bi ova žena doslovno eksplodirala i iznova zavrtila staru ploču.

Druga je žena, Ana Ivanovna, bila ljubazna. Nije proklinjala svoju sudbinu iako njezino zdravlje nije bilo ništa bolje. Imala je gotovo istu bolest kao moja mama. Jednoga dana jednostavno su je počela boljeti leđa. Liječnici pronađoše diskus herniju. Izveli su operaciju i uklonili kičmenu herniju. Nakon toga osjećala se puno bolje. Ali nešto kasnije ponovno se razboljela i osjećala još gore. Liječnici su preporučili drugu operaciju, ali bojala se da nakon nje neće moći hodati. Ana Ivanovna je prilično rezervirano iznosila svoju priču, a detalji, pogotovo o posljedicama njezine operacije, uplašili su ne samo moju majku, već i mene, jer bi moju osobu najvjerojatnije također operirali neurokirurzi.

Ana Ivanovna gotovo se nije micala. Njezin suprug, veseo i bucmast čovjek, često ju je posjećivao. Njihova su djeca davno odrasla i živjela sa svojim obiteljima u različitim gradovima. Ali Ana Ivanovna imala je svoju nevolju, jer se najviše bojala biti prikovana za krevet; uostalom bilo joj je tek pedeset. Bojala se da će sa svojom bolešću pasti na teret supruga, a pogotovo djeci. Zato se ova žena jako trudila oporaviti, progutati sve propisane tablete i izvoditi sve naznačene procedure. Ali ponekad, kad bi bol postala neizdrživa, napustio bi je optimizam i zaplakala bi gorkim suzama, ponavljajući isto pitanje: „Zašto?!“

Treća susjeda, mlada žena, otprilike pet godina starija od mene, ozlijedila se poslije poroda. Lena je već tijekom trudnoće osjećala bolove u leđima. Desna joj se noga potpuno prestala micati; nije mogla ni pomicati nožne prste. Kako se ispostavilo, imala je izbočenje dva diska. Kod kuće je bebu ostavila na čuvanje svojoj umirovljenoj svekrvi. Također ju je posjećivao suprug. Bio je dobar

momak: smiren i vjerojatno plahe prirode. S druge strane, njezina bi svekrva uletjela poput uragana uvijek gunđajući i nezadovoljna.

Ova komplikacija nakon poroda koju nitko nije mogao predvidjeti, dovela je mladu obitelj na rub propasti. Osim što je Lena imala ozbiljnih zdravstvenih problema i nije se mogla fizički brinuti o djetetu, njezina bi svekrva redovito izazivala sukobe, govoreći sinu da mu ne treba osakaćena žena koja će mu predstavljati teret do kraja života, te da bi trebao zatražiti razvod. Lena se nije mogla osloniti ni na koga da joj bude s djetetom osim na majku, ali majka je živjela daleko u drugom gradu i rijetko ju je posjećivala, jer je cijelo vrijeme radila u tvornici, jedva sastavljajući kraj s krajem. Sve u svemu, Lenin život je postao stalna tragedija.

Nakon što sam čula obilje takvih priča, shvatila sam da nijedna od pacijentica nije očekivala ovakav ishod; sve su živjele u snovima o nečemu, ali događaji su došli poput groma iz vedrog neba. Sve su se žalile što se to dogodilo upravo njima. Navečer, pogođena svime što sam čula, nasumice sam otvorila svoj dnevnik i naišla na Sensejeve riječi: **„Nema slučajnosti. Slučajnost je samo prirodna posljedica naših nekontroliranih misli“**. „To je to!“, pomislih. „Čudno da prije nisam jednostavno obratila pažnju na ove riječi“. A radi „bolje vidljivosti“ sam ih u dnevniku označila podebljanim kurzivom.

Zaista sam željela posjetiti Sensejeve treninge i predavanja, ali jednostavno se nisam mogla izvući iz ovog vrtloga događaja bez osjećaja krivnje. Redovito sam nazivala svoje prijatelje koji su se pretjerano hvalili svojim uspjesima. Kod kuće sam se nastavila baviti meditacijama, a „Cvijet Lotosa“ nastojah vježbati u svakoj prilici. Izazivanje osjećaja dobro bi mi išlo kada bih razmišljala o željenoj sadašnjosti. Na tu bi se misao u mome solarnom pleksusu pojavio val sitnih mrava i raširio se cijelim tijelom u različitim smjerovima. Ovaj je osjećaj bio skroz ugodan. Iako nisam bila blizu Senseja, njegove riječi iz moga dnevnika neprestano su kružile mojim mislima.

U bolnici je moja osoba odlučila pod svaku cijenu promijeniti nezdravu atmosferu na odjelu, jer bi i zdrav čovjek brzo obolio od slušanja priča o bolestima i deprimirajućem životu. Posjećujući majku pokušala sam ispričati sve najsmješnije priče

koje sam znala, od školskog života do raznih zabavnih zgoda iz literature. Ali ova metoda bila je nedjelotvorna, budući da bi žene ostajale duboko u razmišljanju o vlastitim problemima. Jednom sam razgovarajući s Lenom rekla ono što sam čula od Senseja o dobrim i lošim mislima, o suštini naše duše i naših života. Nevjerojatno, žene su počele slušati s takvom pažnjom kao da nisu posrijedi Sensejeve riječi koje sam izgovarala, nego ispovijest koja se ticala svake od njih. Majka mi je rekla da su nakon mog odlaska nastavile raspravljati o tim riječima i razmišljale o njihovu značenju u odnosu na njihova osobna životna iskustva. Zapanjujuće da nakon samo tjedan dana moga pripovijedanja došlo je do nekih neočekivanih rezultata.

Valentina Fedorovna, koja je više stenjala i tugovala od drugih, pretvorila se u potpuno drugu osobu, inteligentnu organizatoricu svoje sudbine. Mama kaže da je nakon tih razgovora intenzivno razmišljala o nečemu. Rezultat njezine odluke nadmašio je sva očekivanja. Ponudila je Leninom suprugu službeni položaj direktora zadruge namještaja uz primjereno dobru plaću. Ovo je bio potpuni šok, ne samo za mladu obitelj, već posebno za svekrvu. Jednostavno nisu znali kako zahvaliti Valentini Fedorovnoj za ovaj dar Sudbine.

Iako je Lenin suprug bio mekana osoba, kad mu je povjeren tako važan posao, otkrio je u sebi talent dobrog menadžera. Kako nam je rekla svekrva, radio je s velikim entuzijazmom i učinkovitošću dvadeset i četiri sata dnevno i zahvaljujući njegovim naporima proizvodnja namještaja je ponovno pokrenuta za manje od dva tjedna, a čak su dobili i prvi veliki prihod. Svekrva je procvjetala od sreće, a njezin se odnos prema Leni odmah promijenio nabolje.

Štoviše, Valentina Fedorovna zaposlila je sestru u ovoj zadruzi, pretvorivši je iz jednostavnog knjigovođe s malom plaćom u državnom uredu u glavnog knjigovođu privatnog poduzeća s dobrom plaćom. Budući da je žena bila iskrena, precizna i točna, red je bio zajamčen. Sve u svemu, takve pametne i jednostavne odluke Valentine Fedorovne obradovale su sve, a posebno nju samu. Njezino zdravlje i njezin život općenito počeli su se poboljšavati. Čak su je i stari prijatelji počeli posjećivati, nudeći

razne usluge. Ali Valentina Fedorovna bez imalo srdžbe dala im je do znanja da joj više ne trebaju njihove usluge ni pomoć.

Nakon toga atmosfera na odjelu se znatno popravila. Sada su se žene češće smješkale, šalile se i podržavale jedna drugu. Atmosfera na ovom odjelu svima je postala ugodna. Čak se i bolničko osoblje zadržavalo duže nego obično, samo da bi razgovaralo s našim veselim ženama. Što je najupečatljivije, ne samo da se raspoloženje žena popravilo, već i njihovo zdravlje; brzo su se počele oporavljati. Shvatila sam da je ta užasna bol rođena prvenstveno njihovom maštom, lošim mislima i strahom od nepoznatog. Poput crva koji ih izjeda iznutra, stalno im pojačavajući fizičku bol. Čim su žene prestale o tome razmišljati, postale su ugodne, i ne samo za okolne ljude, već i za sebe same. Uspijevale su ne samo razumno rasuđivati, nego su se nastojale prilagoditi novim uvjetima života te odnosima s ljudima.

Bila sam naprosto šokirana ovim otkrićem jer nisam očekivala da bi Sensejeve riječi mogle izazvati takvu revoluciju u mislima i osjećajima ovih žena osuđenih na patnju. Pozitivne misli jedne od njih rodile su čitav lanac događaja u sudbinama nekoliko osoba, donoseći sreću i bogatstvo u njihove živote. To mi je poslužilo kao još jedan dokaz da je Sensei bio potpuno u pravu u pogledu snage naših misli i koliko one utječu na nas i našu Sudbinu.

Također, primijetila sam da je postalo znatno lakše vježbati „Lotosov Cvijet“ na odjelu. Pokušala sam učiniti sve što mi je bilo u moći kako bih podržala taj duh optimizma koji je rastao svakog dana. Iz knjižnice sam donijela knjige velikih klasika s dobrim završecima, naravno, i sa šaljivim pričama. Žene su ih čitale sa zadovoljstvom, međusobno prepričavajući uzbudljive trenutke. Ispostavilo se da su mnoge Sensejeve riječi također pronašle potvrdu u djelima klasika različitih epoha. Napokon sam shvatila da je Sensei zapravo govorio o vječnim istinama koje su čovječanstvu oduvijek bile poznate. Samo ih je on objasnio jednostavno i jasno.

Primijetila sam još jednu čudesnu stvar. Ana Ivanovna, koja je dvadeset godina radila na sveučilištu kao profesorica književnosti, znala je mnoge od ovih knjiga gotovo napamet. Ali sada je rekla da ih je ponovno pročitala s užitkom, jer ih je sada

doživljavala potpuno drugačije. Kasnije je priznala da je upravo za sebe i za svoju dušu otkrila zanimljive stvari, primjećujući u knjigama stvari na koje ranije nije obraćala pažnju.

Ponekad bi se naša čitanja pretvorila u prave književne zabave. Nevjerojatno, kada sam ženama pričala o Sensejevoj teoriji kontrole nad mislima, te su riječi slušale s neobičnom pažnjom. U početku mi je bilo neugodno, jer jednostavno nisam znala odgovoriti na mnoga njihova pitanja o životu. Ali kod kuće sam, ponovno pregledavajući svoj dnevnik, pronašla Sensejeve riječi koje su se, po mom mišljenju, više-manje poklapale s odgovorima. Čudno, žene su te riječi percipirale na svoj način, ovisno o svojim životnim iskustvima i ti su ih odgovori prilično zadovoljili. Dakle, iako Sensei nije bio s nama, njegova se prisutnost jasno osjećala u tim njegovim dubokim mislima kojima smo se neprestano vraćali.

Bližila se Nova godina. Žene su odlučile organizirati blagdansku zabavu upravo na odjelu. Moj je otac sve formalnosti riješio s glavnim liječnikom. Čak smo postavili i malo, pravo božićno drvce, ukrašavajući ga raznim igračkama, te iz štosa, špricama i kapaljkama. Naša je obitelj slavila Novu godinu na majčinom odjelu s ostalim ženama, te njihovim bliskim prijateljima i rođacima. Bilo je toliko veselo i svi su bili tako ljubazni jedni prema drugima da sam imala dojam da smo svi jedna velika sretna obitelj. Sjetila sam se zanimljive zdravice koju je izrekla Lenina punica.

„Kažu da kako proslaviš Novu godinu, takva će ti biti cijela godina. Unatoč tome što slavimo u bolnici, najvažnije je da slavimo u društvu takvih divnih ljudi. Zahvalna sam Bogu što su sve nedaće moga sina napokon okončane. Hvala ti puno, draga Valentina Fedorovna, na tvomu dobrom i pažljivom srcu. Da nije bilo tebe, nikada ne bismo izašli iz snomorice. Pa pijmo za sve vas i za nepredvidivu Sudbinu koja nas je sve okupila na tako neobičnom mjestu. Uzdravlje!“

Te je noći izrečeno još puno lijepih i srdačnih riječi. Blizu dva ujutro čak su nam se pridružili glavni liječnik i njegova supruga koji su se vraćali nakon posjeta svojim prijateljima. Ali kako sam kasnije shvatila, više ga je zanimao razgovor s mojim tatom nego s nama. Popivši nekoliko čaša vina, žene su počele međusobno

otvarati dušu. Bila sam zaista šokirana kad nam je Valentina Fedorovna ispričala kako je donijela svoju životno važnu odluku.

„Znate, cure, dugo sam razmišljala o onome što mi se dogodilo i kako se izvući iz ovog škripca. A onda, nakon jednog turobnog razmišljanja, snila sam čudan san. Prekrasan mladić plave kose do ramena prišao je mom krevetu i počeo govoriti milozvučnim glasom: 'Zašto patiš? Pogledaj ljude koji te okružuju. Kada uvidiš njihove najbolje osobine, tvoji će problemi nestati'. Nakon toga, probudila sam se u potpuno drugačijem raspoloženju. Počela sam razmišljati. I stvarno, kako se ispostavilo kasnije, nisam mogla pronaći bolje kandidate za svoj posao. Iako, iskreno govoreći, u početku sam sumnjala i dalje je postojao veliki rizik. No prisjetivši se ovog sna, nešto me nagnalo na konačnu odluku. Kunem se Bogom, cure“, prekrstila se, „to je živa istina!“

„Nećeš vjerovati, ja sam isto sanjala plavokosog muškarca?“, priznala je Ana Ivanovna. „Bilo me stid reći. Nešto mi je govorio tako ugodnim glasom. Ali ujutro se nisam mogla uopće sjetiti njegovih riječi. Sjećam se samo da sam poslije imala tako lijep osjećaj spokoja, koji je u meni još uvijek. Što bi to moglo značiti?“

„To su bili anđeli s neba koji su vam došli pomoći“, uzviknula je pobožna svekrva. „Pokazuju vam pravi put, drage moje...“

Tada je započela čitavu propovijed crkvenog učenja. Ali ovaj me slučaj očito zaintrigirao. I po povratku kući požurila sam sve zapisati u svoj dnevnik.

Ubrzo nakon novogodišnjih praznika moja se majka osjećala puno bolje i otpuštena je iz bolnice. Rastanak sa ženama koje su se također spremale za odlazak bio je vrlo topao. Tih dana imala sam više slobodnog vremena i odlučila sam otići na trening. Ali moji prijatelji su rekli da je Sensei otišao na službeno putovanje na nekoliko tjedana. Dakle, naš sastanak je bio odgođen na neodređeno vrijeme, jer za tri dana moja majka i ja letimo za Moskvu.

Dnevnik sam ponijela sa sobom u avion. I dok je moja majka spavala u avionu, ponovno sam prolistala njegove stranice. Naravno, jako sam se brinula o predstojećoj operaciji, ali Sensejeve su riječi zagrijavale moje srce i djelovale kao umirujući napitak za moju dušu.

Ujak Viktor nas je dočekao na aerodromu i obavijestio nas da je moj djed došao iz Sibira pružiti nam svoju podršku. Moj djed je bio najpoštovaniji, najcjenjeniji i najmudriji čovjek među svim našim rođacima. Svi su slušali njegovo mišljenje. Smatralo se velikom čašću kad bi posjetio nekog rođaka. Bilo mi je drago vidjeti takav dirljivi znak djedove brige; u njegovoj dobi nije lako putovati više od pet tisuća kilometara, makar i avionom.

Nakon što smo radosno pozdravili djeda, započeli smo tradicionalnu gozbu, pri kojoj mu je majka govorila o svim nedaćama koje su snašle obitelj. Oni su nastavili dugo razgovarati o problemima, ali ja sam se, prilično umorna od putovanja, otišla odmoriti, jer preda mnom bijaše prilično naporan dan.

Navečer, dok sam čitala svoj dnevnik, netko je pokucao na vrata. Bio je to djed. Sjeo je pokraj mene i počeo me ispitivati o nekima trivijalnostima. Postupno je naš razgovor prešao na ozbiljnije teme. Djed me pokušavao utješiti uoči predstojeće operacije. Rekao je da se, bez obzira na rezultate drugog pregleda, ne bih trebala uzrujavati. Mnogi ljudi su i iz težih situacija izlazili kao pobjednici, upravo zato što nisu izgubili samokontrolu i volju,

te su se borili do kraja. Djed je počeo rječito navoditi primjere iz svoga života na fronti tijekom rata. Da bi bio uvjerljiviji, svoj je govor potvrdio omiljenom poslovicom: **„Sve dok u tebi postoji tračak života, nada i dalje svijetli“**. Sve sam to vrijeme pažljivo i mirno slušala djeda. Kad je završio svoj govor, iskreno sam mu kazala što zapravo mislim i osjećam u svojoj duši. Izrazila sam sve svoje stavove o životu koji su se, zahvaljujući Sensejevom učenju, stvorili u meni i postali važan dio mene same. Djed je bio tako zatečen, toliko zadivljen ovom jednostavnom istinom da me opet pitao zar se stvarno ne bojim smrti.

„Naravno“, mirno sam odgovorila. „Za mene je smrt samo promjena okoliša, prijelaz iz jednog stanja u drugo. Znam da ću uvijek biti s tobom, s rodbinom, jer moja Ljubav prema vama živi u meni, u mojoj duši. I gdje god se nalazila, u kojem god obliku bila, ta će Ljubav uvijek biti sa mnom, jer smo ja i moja Ljubav vječni... I baš to je bio osjećaj koji sam počela cijeniti više od svega. **Jer u životu je kvaliteta proživljenih trenutaka mnogo važnija od besmislenih godina postojanja.**

Te su riječi očito utjecale na djedove osjećaje, jer su mu dotaknule dubinu duše. Shvatila sam da se svi boje smrti, čak i oni koji su hrabri poput mog djeda. Očito se također bojao nepoznatog, onoga što će se dogoditi nakon smrti, ali nikada nikome to nije rekao. Djed je neko vrijeme razmišljao, a zatim kazao: „Da, vjerojatno, na kraju je **mudrost vrlina duše, a ne godina**.“

Sutradan sam primijetila da se djed promijenio. Postao je sretniji, vedriji i izgledao je kao da je pronašao odgovore na pitanja koja su ga godinama mučila. Zajedno smo se uputili u kliniku... Pregledavali su me gotovo čitav tjedan, a imali su razne analize i rendgenske snimke. I konačno, dogovorenog dana majka i ja došle smo kod profesora, staroga, ugodnog čovjeka. Iako, mislila sam da nas je dočekao nekako čudno, pomalo zbunjen. Gledajući ga, pomislila sam da moje tijelo ima vrlo malo preostalog vremena za život. Uslijedila je napeta stanka.

„Znate“, započeo je gledajući moje snimke. „Ne razumijem. U ovim rujanskim snimkama koje ste donijeli postoji jasna patologija, a tumor je već počeo polako napredovati. Ali ako pogledate ove koje smo upravo snimili, sve je čisto. Čak sam

naručio i drugi set nalaza... Ili je došlo do pogreške u prvim nalazima, što je malo vjerojatno zbog činjenice da je djevojka pregledana nekoliko puta ili... ne znam što da mislim."

Obraćajući mi se, profesor je pitao: Kad si zadnji put imala glavobolje?"

„Ja? Pa...", moja se osoba potrudila prisjetiti, „Vjerojatno negdje u listopadu, sjećam se zasigurno. A nakon toga...", slegnuh ramenima.

I stvarno, potpuno sam zaboravila kad sam zadnji put imala glavobolju. Prethodni mjeseci bogati događajima, posebno slučaj moje majke, natjeraše me da potpuno zaboravim na sebe i svoju bolest. Jedine bitne stvari za mene su bile moje duhovne prakse i briga za majku.

„Čudno... Vrlo čudno", rekao je liječnik. „Prema našim snimkama, djevojka je potpuno zdrava, iako stare snimke pokazuju da bi je u najmanju ruku upravo sada trebali dovoziti prikovanu za krevet. Jesi li dobila neki tretman osim liječničkih preporuka?", upita profesor s evidentnim zanimanjem.

„Pa, nije", zbunjeno je odgovorila moja majka. „Slijedili smo propisane upute."

„Ono što su moji kolege propisali samo bi usporilo rast stanica raka, ali ne bi ih i potpuno uništilo. Paradoksalno! Ovo je prvi takav jedinstveni slučaj u cijeloj mojoj dugogodišnjoj praksi. Očito se nije dogodio bez providnosti", nastavio je ponavljati liječnik još jednom pregledavši snimke i rezultate analiza.

„Onda, znači li to", sramežljivo je upitala moja majka, očito ne vjerujući ušima, „da ne možete potvrditi dijagnozu?"

Profesor je skinuo pogled sa snimaka i bacio pogled prema mojoj majci s čuđenjem.

„Naravno. Vaša je kći potpuno zdrava!"

Moja je majka još minutu sjedila držeći se za stolicu. Kada joj je napokon sjeo profesorov odgovor, pojurila je zahvaliti mu i rukovati se kao da je anđeo s krilima. I ja sam bila sretna. Ali za

razliku od mame, u duši sam točno znala tko je moj anđeo i spasitelj. Čak ni moj um nije se odupirao toj spoznaji. Jedino pitanje koje me u tom trenutku mučilo bijaše: „kako je Sensei ovo učinio?“

Nakon takvih vijesti nismo samo izašle iz klinike, već smo „izletjele“ iz nje. Naši su rođaci čekali dolje, uključujući djeda. Nije bilo granica njihovoj radosti. Moja je majka pokazala znak križa i šutke zahvalila Bogu što me neizrecivo iznenadilo, jer sam teško mogla vjerovati da bi moja majka, časnica u odori bojnika, odgojena u ideologiji komunizma i ateizma, učinila tako nešto. Ali shvatila sam da svatko, tko god ili kakav god bio, prije svega ostaje običan čovjek sa svojim strahovima, tugom i vjerom u višu silu.

Cijeli sljedeći tjedan slavili smo moje „drugo rođenje“. Sve te dane moj je dnevnik bio pun stranica radosti, uzbuđenja i jednog te istog pitanja: „Kako je Sensei to učinio? Zašto se moj život tako naglo promijenio? Zahvaljujući Njegovoj prisutnosti u njemu? Tko je on zapravo? I odakle ga znam?“ Jedno bi pitanje rađalo niz drugih. Ali iz Moskve sam otišla s čvrstom namjerom da saznam sve, čak i ako će za to biti potrebne godine.

28

Stigavši kući, prvo što sam učinila je da sam upitala svoje prijatelje o sljedećem treningu. Ispalo je da je iste večeri. Dogovorili smo se da se nađemo u isto vrijeme na tramvajskoj stanici. Jedva sam imala strpljenja čekati dogovoreni sat, a ponijela sam sa sobom sve svoje medicinske otpusne liste i snimke.

Banda me dočekala s ushitom i bujicom vijesti. Kad je došao dugo čekani tramvaj, jedva su me zadržali.

„Sad idemo drugim tramvajem“, rekla je Tatjana smiješeći se.

„Kako to?“

„Iznenađenje!“, povikali su gotovo uglas.

„Preseljeni smo u drugu dvoranu“, objasnio je ponosno Andrej.

„Puno je bolja, puno udobnija i sa zrcalima. Osim toga, gotovo je dvostruko bliže.“

„Kakve sjajne vijesti!“, bila sam iznenađena.

Tijekom cijele vožnje prijatelji su mi govorili o mnogim zanimljivostima koje sam propustila kad sam, kako su mislili, liječila želudac u domu zdravlja. Andrej je, natječući se s Kostjom, izvještavao o treninzima, te o jedinstvenim slučajevima Sensejevih najnovijih demonstracija i o njegovoj neobičnoj filozofiji koju im je prenosio tijekom duhovnih treninga. Tatjana i Slava svojim su dojmovima dodavali i dopunjavali posebno uzbudljive trenutke. Slušala sam ih s pažnjom i velikim žaljenjem što nisam bila svjedokom tako zanimljivih događaja. Ali s druge strane, cijeli život bio je preda mnom.

Stigavši do konačne stanice vidjela sam ogromnu modernu zgradu, rekreacijski centar, iako su ga mještani jednostavno zvali

klub. Imao je kino i druge sadržaje, te dobru sportsku dvoranu sa zrcalima duž cijelog zida.

„Sjajno! Sada se pred njima možemo 'majmunisati' koliko hoćemo“, našalila sam se ispitujući svoje višestruke odraze.

Sensei je ušao u dvoranu zajedno sa starijim momcima. Toplo nas je pozdravio, uključujući moju osobu. Rukujući se s njim, gledala sam u njegove oči s divljenjem i jednim nečujnim pitanjem: „Kako?“ Nisam samo vjerovala, jednostavno sam znala da se moje izlječenje dogodilo zbog Senseja i zbog uplitanja više sile, kako je rekao profesor: „božanske providnosti“. Ali kako je uspio učiniti to tako brzo? Zašto je bolest tako brzo nestala?

Moje je biće bilo preplavljeno osjećajima zahvalnosti. Ali mogla sam ih izraziti samo očima jer je bilo previše znatiželjnika. Kad su dečki otišli u svlačionice, skupila sam svu svoju hrabrost i zamolila Senseja da porazgovara nasamo sa mnom. Drage volje je pristao.

Ušli smo u predvorje i počela sam mu pokazivati svoje liječničke nalaze, pričajući mu o događajima u Moskvi. Pokušala sam izrazite osjećaje koji su me preplavili, ali snažne emocije su izazvale da govorim samo nepovezane dijelove fraza zahvalnosti.

Igor Mihajlovič je na brzinu pregledao sve snimke profesionalnim liječničkim pokretima, a nakon čitanja dokumenata srdačno upitao: „Jesi li zadovoljna?“

„Jako! Čak i više nego zadovoljna.“

„To je dobro. To je najvažnije.“

„Ipak ne razumijem, jer čini se kao da ta bolest nikada nije ni postojala. Ali sve ove snimke, potvrda liječnika i medicinska dokumentacija…“, izgovorila sam zbunjeno.

Sensei se nasmiješio i rekao: „Znaš, postoji latinska poslovica: 'Što ne postoji na papiru, ne postoji u svijetu'.“

„Ne, ozbiljna sam. Pouzdano znam da ste to vi učinili, ali kako? Zašto tako brzo?“

„O, čovječe“, nacerio se Sensei. „Mislila si da treba otvoriti lubanju, izrezati komad mozga ili se nakljukati tabletama da bi zaista povjerovala da si izliječena nekom vrstom djelovanja?! **Bilo koja radnja je rođena, prije svega, formiranom mišlju**... Jesi li ikad čula za stigme?“

„Zvuči poznato...“

„Stigma je kada se u kratkomu vremenskom razdoblju pojave krvave rane na rukama i nogama ljudi duboke vjere. Te se rane pojavljuju upravo na istim mjestima na kojima su se pojavile Isusu Kristu kad je razapet na križu. I doslovno u tri dana te rane nestanu bez traga. U nekih se vjernika stigme pojavljuju ne samo kao rane, nego i kao čavli. Ti su čavli odneseni na analizu i dokazano je da nisu samo izraslina iz kostiju i mesa, već pravi čavli, načinjeni od materijala tipičnog za ta vremena, drugim riječima, izrađeni prije oko dvije tisuće godina... Vjera zaista stvara čuda. Za vjernike nema ništa nemoguće, bez obzira u koga ili u što vjeruju... A ti kažeš, zašto tako brzo?“

„Ali ne bih rekla da sam vjernik, posebno duboki vjernik, jer sam stvarno povjerovala u...“, ovdje sam umalo rekla „u vas“, ali nastavila sam: „u višu silu tek kad sam čula riječi profesora u Moskvi koje su potvrdile da sam potpuno zdrava. Drugim riječima, kad se sve već dogodilo.“

„Sve je puno jednostavnije. Kad čovjek ne može duboko vjerovati u svoj oporavak, onda bi trebao postojati netko drugi tko bi u njega vjerovao, netko tko je duhovno razvijeniji od njega. A onda će rezultat nadmašiti sva očekivanja.“

„Je li moguće pobijediti svaku bolest?“

„Apsolutno.“

„Što treba učiniti?“

„Samo iskreno vjerovati i razmišljati na pravi način. Ali duboko vjerovati, s Ljubavlju i s pozitivnom mišlju. Ne nešto kao: 'Želim ozdraviti', nego s pozicije već zdravog čovjeka. Tada čovjek, iznoseći ovu pozitivnu misao, bez greške stvara neobičnu, hajdemo to nazvati 'matricom stopostotnog zdravlja'. Ova je matrica

spremljena u našu podsvijest zahvaljujući snazi naše vjere... I upravo zbog te 'matrice', prema njenoj zdravoj shemi, tijelo regenerira svoje funkcije na fizičkoj razini, jer jednostavno ispunjava naredbu podsvijesti. Sve je jednostavno.“

„Kako se vjerom može izliječiti druga osoba?“

„Na isti način. Samo što se ta 'matrica' ili, zapravo bi bilo prikladnije nazvati je hologramom, prenosi mišlju kao zdrava slika, od jedne osobe do druge...“

„A to može učiniti bilo koji čovjek koji snažno vjeruje?“

„Naravno... mogu ti reći za slučaj koji se dogodio našem Volođi, ali ispričat ću samo tebi, zato što si i sama već prošla kroz to. Ali nemoj nikome reći. Ako želiš, možeš tiho pitati Volođu, pa tako nitko neće čuti... Njegov otac bio je vatrogasac u katastrofi černobilske nuklearne elektrane. Prije toga zabolio ga je trbuh i mislili su da je gastritis. Kad se vratio, osjećao se jako loše. Liječnička dijagnoza je bila jednoglasna - rak želuca. Naravno, trebao je hitnu operaciju. Volođa je te večeri došao k meni i pitao je li ikako moguće pomoći mu. Rekao sam mu za ovu tehniku. Opustio se, uklonio sve nepotrebne misli, zahvalio Bogu što se dogodila pogreška i što mu je otac potpuno zdrav i s njim je sve u redu. Volođa je zamolio Boga da mu oprosti grijehe, očeve grijehe i sve loše što je učinio. Pokajao se i istodobno zahvalio Bogu.“

„Oprostite, ali je li čovjek zaista grešan pred Bogom?“

„Pa, recimo, zapravo je čovjek grešan samo pred sobom, pred svojom dušom... Problem je u tome što je faktor grijeha od djetinjstva umetnut u našu podsvijest. Govori nam se, bez obzira kojoj religiji pripadamo, da smo svi krivi pred Bogom. Ali nitko od nas nije kriv pred Bogom! Krivi smo jedino prema samim sobom. Bog čini samo dobro. Sami se guramo u prljavštinu. Zato kad priznamo da smo životinje zaglavljene u prljavštini i kad od Boga molimo za oproštaj, priznajemo činjenicu Njegova postojanja, priznajemo Njegovu moć, i što je još važnije, usklađujemo se s Ljubavlju i s pozitivom... Dakle, Volođa je prakticirao ovu tehniku nekoliko dana prije spavanja, nakon buđenja i kad god bi imao slobodan trenutak. Ovu bi molitvu izgovarao s najdubljom vjerom i velikom Ljubavlju za oca. Kao što je priznao, nikada prije nije

iskusio takvo unutarnje stanje, iako je Volođa prakticirao meditacije u svom duhovnom razvoju dugo vremena. Ono što je najnevjerojatnije, sedam dana nakon našeg razgovora, naglašavam, sedmog dana, kada je njegov otac 'otvoren' tijekom operacije, nije bilo tumora i zašili su ga te poslali kući. Dijagnoza nije bila potvrđena i smatralo se da je riječ o liječničkoj pogrešci. Njegov je otac živ i danas i osjeća se odlično; radi jednako vrijedno kao i dok je bio mlad... Taj starac cijeli život nije vjerovao ni u koga i oslanjao se samo na sebe, na svoje snage... Ovo je primjer iz stvarnog života da duboka vjera može učiniti čuda."

Nakon kraće šutnje Sensei je dodao: „Vjera - to nije samo riječ, to je ogromna unutarnja snaga koju generira sam čovjek. Kad se spoji s božanskom snagom Ljubavi, o čemu smo govorili u 'Cvijetu Lotosa', rađa se moć koja zaista izvodi 'nemoguće'. Iako su sve ove riječi - 'čudo' i 'nemoguće' - samo ljudske riječi. Jer znanost Šambale objašnjava sve prirodnim zakonima koji u današnje vrijeme čovječanstvu nisu poznati. Snaga Vjere i Ljubavi rođenih mišlju - moći su iskonski svojstvene ljudskom biću. To je ono što ga razlikuje od obične dvonožne životinje.

Zato su kroz povijest svi veliki učitelji pozivali čovječanstvo prema Vjeri i Ljubavi, dajući im ovo znanje sa svoje percepcijske razine. U najmanju ruku, prisjeti se Isusovih riječi: 'ako imadnete vjere koliko je zrno gorušičino, te reknete ovoj gori: 'Premjesti se odavde onamo!', premjestit će se i ništa vam neće biti nemoguće'. To nisu prazne riječi; ovo je istinsko znanje za one koji mogu čuti: 'Tko ima uši, neka čuje'."

„Zanimljivo. Ali ako se ta ogromna sila može objasniti prirodnim zakonima, onda to znači, koliko sam razumjela, da bi trebala postojati nekakva formula". Sensei se nasmiješio i odgovorio: „Nesumnjivo da formule postoje, ali ljudi još uvijek nisu spremni za to znanje koje će im se dati u formulama, jer misli životinjske prirode dominiraju kod većine ljudi... U stvarnosti, dokazati da ta sila zaista postoji znači otkriti zakone svemira, otkriti stvarnost postojanja Boga... Čak i jednostavna, 'slijepa' ljudska vjera s ograničenim potencijalom sposobna je učiniti mnogo, dok istinska vjera otvara neograničene mogućnosti. Ona ne samo da

može pomicati planete, već također može stvarati, uništavati i upravljati mnogim svjetovima samo jednom mišlju.“

„Hmm... S takvom silom čovjek vjerojatno može povratiti zdravlje samo mislivši o tome!“, rekoh zadivljeno, otkrivajući za sebe potpuno novi svijet misli.

„Točno tako.“

Prisjetila sam se čudesnih iscjeljenja koja je radio Isus te mi je iznenada sinulo: „Dakle, to znači da je Isus ljude liječio samo svojim pozitivnim mislima! A nekada sam mislila da su sve to samo bajke.“

Sensei se nasmijao: „Da, da, da. Zato je rekao: 'neka vam bude po vašoj vjeri'. Isus je svojom snagom stvorio samo hologram zdravlja, a čovjek bi ga održavao snagom svoje 'slijepe' vjere. I što je vjera čovjeka bila jača, to je hologram čvršće držan u podsvijesti čovjeka.“

Malo sam se zamislila, a zatim pitala: „A zašto ne bih nikome smjela pričati o tome?“

„Vidiš, kad govori drugim ljudima, čovjek u svoju podsvijest posije zrno sumnje nakon što čuje njihove odgovore i mišljenja, a da to ni ne primijeti. Ta negativna snaga koja se postupno udomaćuje, rađa u svijesti logiku 'parazitskih misli' koje se javljaju kad čovjek na temelju svoga sitnog znanja o okolnom svijetu, pokušava pronaći barem nekakav zdrav razum, tražeći objašnjenje u svom oskudnom svežnju znanja. U tom pogledu, tzv. 'zdrav razum' je neprijatelj broj jedan za čovjeka, njegovu vjeru i njegov duhovni razvoj, jer je plodno tlo za uzgoj sumnji, negativnih misli i negativnih emocija. U tom su značenju Bog i 'zdrav razum' dva potpuno različita koncepta... Dakle, u konačnici ove sumnje, sa svojom negativnom snagom logike, pobjeđuju na bojnom polju uma i uništavaju slijepu vjeru zajedno s njenom matricom zdravlja. A onda se bolest vraća. Zato, ako nisi snažna u svom duhovnom znanju, trebaš jednostavno vjerovati, zahvaljivati Bogu s Ljubavlju na ovom daru zdravlja i ni s kim ne razgovarati o ovom lijeku. Tada ćeš imati priliku čuvati taj hologram zdravlja stvorenog snagom Ljubavi do duboke starosti.“

U tom je trenutku Viktor izašao iz dvorane i vidjevši Senseja pitao možemo li započeti trening.

„Da, naravno“, odgovorio je Sensei.

Požurili smo se pridružiti grupi. Tijekom čitavog treninga sam samo razmišljala o našem razgovoru. Zadivile su me ove jednostavne istine. Činilo mi se kao da sam čitala o tome i ranije, ali samo sam pročitala i nisam dublje razumjela. Sensei mi je otvorio novu perspektivu tih ideja koje su postojale tisućama godina.

Kod kuće sam, zanesena tom temom, prekopala cijelu našu obiteljsku biblioteku i napokon pronašla časopis s ulomcima iz Biblije o Isusovim iscjeljenjima. Sada sam ih pročitala potpuno drugim očima, s potpuno različitim mislima sa stajališta izvanrednih događaja koji su mi se zbili u tako kratkom vremenskom razdoblju. Postupno mi se otvarao novi svijet, svijet začet moćnom snagom Misli.

Na putu do duhovnog treninga primijetila sam da se rječnik mojih prijatelja počeo mijenjati. Sad se sastojao od više dobrih riječi, pozitivnih detalja i mudrih misli. Čak su se odlučili riješiti parazitskih riječi koje su često koristili u svojim rečenicama. Odlučili su da ako netko nešto „izbrblja“, kupuje burek ili pirošku za sve. Ja sam, nakon što sam se nekoliko puta „okliznula“, počela pomnije promatrati svoj govor i prvenstveno svoje misli.

Napravljena je mala, ali prilično sabijena snježna staza do našeg tajnog proplanka. Volođa, Stas, Ženja, Sensei i Nikolaj Andrejevič već stajaše na proplanku. Nakon što smo im se pridružili, čuli smo nastavak razgovora prekinutog našim dolaskom.

„...Ali koristeći hipnozu u našoj praksi otkrili smo da ona isključuje svijest i radi izravno s podsvijesti“, s oduševljenjem je prepričavao psihoterapeut. „I donijeli smo zaključak da u podsvijesti uopće nema konkretnog znanja. Ona sve doživljava kao činjenicu: ako nekome sugeriramo da je pjevač, a nikada u životu nije pjevao, pjevat će. Ako mu damo luk i kažemo mu da je to slatka jabuka, on ga jede s užitkom čak i ne praveći grimasu i tako dalje. Ponovili smo i niz pokusa koje su izveli naši kolege iz glavnog grada u vezi s potiskivanjem reakcija u stanicama cerebralnoga moždanog korteksa s obzirom na podražaj u stanju hipnoze.

Stavili smo bočicu s vrućom vodom (+ 65°C) na ruku muškarca pod hipnozom; glasno zazvonili zvonom. Nije bilo reakcije u žilama šake. Razina pletizmografa se nije promijenila. A čovjek, hipnotiziran da ne reagira na ove podražaje, odgovorio je da ne osjeća ništa i izraz lica je to potvrđivao. Ili bismo mu usadili somatske efekte koje je nemoguće namjerno izazvati. Na primjer, rekli smo mu da je komad običnog papira oblog od gorušice. Odgovarajuće crvenilo pojavilo se na površini njegove kože na koju smo stavili papir. Drugim riječima, čovjek u stanju hipnoze

doslovno bi izvršio sve naše naredbe, od psihološke slike do tjelesnih reakcija.“

„Potpuno točno“, odgovorio je Sensei, „jer je hipnoza jasna manifestacija životinjske prirode u čovjeku, ona je 'oslobađanje' od uma i odvojenost od duše. Hipnoza je samo funkcija podsvijesti. U hipnozi čovjek postaje ono što zapravo jest; ako je potpuno obuzet životinjskom prirodom, postaje zombi, poslušni komad mesa ili, kako je Omar Hajjam točno primijetio: 'vreća s kostima, tetivama i krvavom sluzi'.“

„Tko su 'zombiji'?“, pitala je Tatjana.

„'Zombijima' su afrička plemena nazivala ljude čiji je um bio tlačen određenim opojnim tvarima i koji su programirani posebnim psihičkim utjecajima. Ti bi ljudi bespogovorno izvršili bilo koju zapovijed poglavice i mogli su ubiti ne samo sebe, već i svoje majke, svoju djecu... Drugim riječima, 'zombi' je tijelo čovjeka čija duša je 'izvađena' ili 'odvojena' i koja je lišena uma“, odgovorio je Sensei. Obraćajući se Nikolaju Andrejeviču, nastavio je: „Hipnoza je 'slamanje' pojedinca, to je agresija, to je ropstvo. I tamo nećete naći nikakvo znanje osim znanja o nijemoj poslušnoj životinji.“

„Ne slažem se u potpunosti s vama glede poslušnosti glupe životinje“, prigovorio je Nikolaj Andrejevič. „Jer koliko znam, 'ja' hipnotizirane osobe cijelo vrijeme drži kontrolu nad stvarnošću i može se obnoviti u bilo kojem trenutku. Hipnotizer može utjecati samo na ono s čime se pacijent podsvjesno slaže. Kao što je zapisano u medicinskim istraživanjima, mehanizam otpora i zaštite nije potpuno isključen.“

„Kad bi u stvarnosti sve ovo bilo kako kažete, onda hipnoza ne bi bila tako aktivno korištena u tajnim službama svih razvijenih zemalja svijeta. Znate li da se sva najnovija otkrića, tehnologije i najbolji načini izvlačenja podataka te metode kontrole ljudskog uma koriste prije svega za vojne interese država, a samo mali, beznačajan dio za miroljubive ciljeve?“

„Dobro, u redu. Ali hipnoza se u medicini može koristiti za liječenje nekih bolesti. Hoćete li poreći ovu činjenicu?“

„Hoću. Što je bolest? To je prije svega signal tijela o mogućim ozbiljnim poremećajima u njegovim funkcijama i tkivima. Posthipnotička sugestija koju je ostavio hipnotizer, a kasnije ljudski um izvršio kao vlastitu ideju, jednostavno uklanja ovaj signal boli, ali ne uklanja uzrok bolesti. I čovjek zaista neko vrijeme neće osjećati bol, zavaravajući se nedostižnim nadama. Dok će u stvarnosti biti još gore, jer će bolest nastaviti napredovati i na kraju se ponovno pojaviti u još gorem, zanemarenom obliku. Biti 'izliječen' hipnozom ne znači biti zdrav. Jer uz takvo 'liječenje' čak i lagani oblik jedne bolesti može roditi drugu bolest, ozbiljniju.“

„Što je s onim navikama koje pacijenti stječu kada se pokaže medicinski učinak? Mnogo je puta dokazano da loše navike nestaju i dobre se stvaraju i provode, a sam um počinje raditi drugačije. Zašto? Kako to objašnjavate?“

„Sve je vrlo jednostavno. Um je pod hipnozom u pravilu u stanju 'vjerujućeg slušatelja'. Drugim riječima, na sve to gleda kao autsajder, apsolutno bez ikakve analize. I ako je u ovom stanju zapovjeđeno da ne sluša, da zaboravi ili da promijeni navike, sve će to izvršiti. A poslije će tu zapovijed doživljavati kao vlastitu ideju... Naš um je nesavršen, vrlo nesavršen. Duša je savršena i njezine mogućnosti su neograničene. Ali duša se isključi kad je čovjek hipnotiziran, jer se u njemu događa evidentno buđenje životinjske prirode. Duša, naravno, gubi i tada ne može utjecati na um. Zbog toga je hipnoza općenito užasna za ljude.“

„Što ako se čovjeku sugerira da čini dobro?“

„Nebitno“, jednostavno je rekao Sensei.

„Ali podložnost hipnozi svojstvena je svim ljudima, samo na različitom stupnju i u različitim oblicima.“

„Naravno, baš kao što je i prisutnost duhovne i životinjske prirode svojstveno svim ljudima na različitom stupnju“, odgovorio je Sensei.

„Ali hipnoza ima zajedničke značajke s drugim izmijenjenim stanjima svijesti, poput spavanja ili meditacije. Hipnoza se postiže i smanjenjem priljeva signala u mozak; subjekt se također koncentrira na jedan senzorski podražaj...“.

„Da, ali naveli ste značajke svojstvene početku bilo koje metode izmjene stanja svijesti. Glavna razlika u hipnozi je u toku samog ovog stanja, što se također odražava na fizičkoj razini. Hipnozu bih nazvao stanjem 'udvostručavanja zapovijedi'. Primijetite kako se to očituje na fiziološkoj razini. Ako se uspoređuje sa snom ili meditacijom, udio kisika i ugljikovog dioksida se ne mijenja kao što se to događa u onim drugim stanjima. Za razliku od ostalih izmijenjenih stanja svijesti, hipnoza nije popraćena fizičkim odstupanjem od stanja budnosti. Valovi elektroencefalograma ('moždani valovi') najčešće ostaju isti kao kod budne osobe i tako dalje. Odnosno, to su jedine činjenice koje naša znanost zapravo može otkriti u ovoj fazi.

S druge strane, meditacija je potpuno drugačije izmijenjeno stanje svijesti. Čak i izraz 'meditation', koji dolazi iz latinskog, znači 'usredotočenje'. Meditacija je stanje u kojem se postiže najviši stupanj koncentracije pažnje na određeni predmet, ili obrnuto, potpuna dekoncentracija pažnje. U ovom stanju procesi percepcije i razmišljanja su zaustavljeni. To je osebujan oblik osjetilne izolacije čovjeka od vanjskog svijeta i potpuna koncentracija na unutarnji, duhovni svijet i duhovnu suštinu. Prirodno je da psihička imobilizacija na fizičkoj razini, povezana s privremenim prekidom veze s glavnim sastavnim mehanizmima mozga, olakšava oporavak živčanih i psihičkih funkcija čovjeka, donoseći osjećaj svježine, unutarnjeg pomlađivanja i životnu radost... Hipnoza s druge strane ostavlja iza sebe depresiju na podsvjesnoj razini, stvarajući na ovaj način ropsku psihologiju u svijesti čovjeka.

Još jedan čudesan aspekt meditacije: normalno funkcioniranje osjetilnih organa tijekom budnosti stvara visoku razinu 'unutarnje buke' u središnjemu živčanom sustavu, koja ometa tok procesa integracije i udruživanja. Tijekom meditacije ova razina 'unutarnje buke' u mozgu postaje izuzetno niska. Slijedom toga, čovjek dobiva priliku koristiti asocijativne i integrativne procese za dovršavanje određenih zadatke koje si je sam postavio... Dakle, hipnoza i meditacija su dva potpuno različita stanja svijesti. Meditacija je jedan od načina buđenja duhovne prirode, dok je hipnoza, naglašavam, samo funkcija životinjske prirode.“

„Ali smijemo li usaditi samopouzdanje i samostalnost u čovjeka, barem za psihoterapijske ciljeve?“, Nikolaj Andrejevič jednostavno nije mogao stati.

„Hipnoza nije za to baš prikladna, jer ona povećava sugestibilnost, podvrgavanje tuđoj volji. To je nešto neprirodno za suštinu čovjeka, njegovu istinsku predodređenost u životu. Jer iznutra, na podsvjesnoj razini, on teži istinskoj Slobodi, Slobodi svoje duše. Zato ljudi uvijek teže neovisnosti, samodokazivanju i bilo kojemu drugom obliku vanjske slobode.

Ako stvarno želite nekome pomoći da se promijeni, da vjeruje u svoje vlastite snage i potencijal, tada ga uvjerite svojim riječima, svojim mislima i svojim argumentima. Jer **snaga riječi oživljava snagu misli, a snaga misli dovodi do djelovanja**... Ali hipnoza nije odgovor, ne sa svojom otvorenom naredbom čovjekovoj svijesti. Ne znaš što radite jer niste svjesni istinske prirode hipnoze i negativnih sila koje ona budi u čovjeku...“

Nikolaj Andrejevič ostao je duboko zamišljen. U međuvremenu, posljednji momci su stigli na proplanak. Pozdravljajući ih, Sensei je rekao: „U redu, svi ste ovdje. Znači da možemo početi... Danas ćemo raditi istu meditaciju kao i zadnji put, za pročišćavanje misli. Za one koji su bili odsutni, ponovit ću. Dakle, stanite ugodno s nogama u širini ramena. Ruke se trebaju međusobno dodirivati vrhovima prstiju u razini trbuha, vrh s vrhom. Drugim riječima, palac na palac, kažiprst na kažiprst i tako dalje. Ovako.“

Sensei je pokazao kako ih spojiti.

„Potrebno se opustiti uklanjanjem svih misli i samo se usredotočiti na normalno disanje. Zatim, kada ste postigli stanje potpune opuštenosti svih udova i osjećaj unutarnjeg mira, počnite zamišljati da ste vrč. Drugim riječima, gornji dio glave kao da je odsječen, poput vrča... Izvor vode je duša. Ova voda ispunjava cijelo vaše tijelo i na kraju ga prepuni, prelijeva se preko ruba vrča, slijevajući se niz tijelo i u zemlju. Tijekom ovog procesa, dok ispunjava tijelo i curi van u zemlju, ona sa sobom nosi sve loše misli, sve probleme; drugim riječima, svu onu prljavštinu i nemir prisutne u vašem umu. Kao da se čistite iznutra. A kad se na ovaj

način pročistite, počinjete osjećati jasnu odvojenost duše i misli: duša koja se nalazi unutar vas i duša smještena iznad vrča, koja promatra proces. I konačno, vježbajući ovu meditaciju svaki dan, očistite se od svih negativnih misli i bolje ih naučite kontrolirati, a cijelo vrijeme zadržavajući svoj um u 'čistom' stanju... Ima li pitanja?“

„Zašto se ruke trebaju dodirivati baš na ovaj način?“, pitala sam.

„Jer tijekom ove meditacije određene energije cirkuliraju unutar tijela. O njima ću vam više reći kasnije. Vrhovi prstiju trebaju za zatvaranje kruga. Nadalje, postoji stimulacija kožnih živčanih receptora smještenih na vrhovima prstiju, što pozitivno i umirujuće utječe na mozak... Ima li još kakvih pitanja?“

Svi su šutjeli.

„Onda krenimo.“

Pod Sensejevim vodstvom započeli smo izvoditi meditaciju. Pokušala sam se zamisliti kao vrč, ali moja je mašta nekako stvorila ovu sliku samo dopola, jer se moj um jednostavno nije mogao složiti s tim određenjem. Prestala sam pokušavati bilo što sebi dokazati i jednostavno pomislila: „Ja sam vrč“ te se koncentrirala na „unutarnji izvor vode“. Pojavio se zanimljiv osjećaj, kao da je moja svijest ušla u mene, ušla u moju dušu i koncentrirala se u obliku točke u području solarnog pleksusa. Ta se točka počela postupno širiti dok se u njoj vrtjela kristalno čista voda. Napokon, bilo je toliko vode da se prelila, ispunivši mi cijelo tijelo svojom ugodnom vlagom. Punjenjem „posude“ na taj način, ovaj ugodan osjećaj „prelio se preko ruba“. Val nježnih žmaraca počeo je prelaziti mojim tijelom od vrha do dna kao da ide u zemlju. Zamišljala sam da se moje tijelo čistilo od svih loših misli. U jednom trenutku osjećala sam se tako lijepo iznutra, tako ugodno i tako radosno da nisam mogla odoljeti i pomalo odstupih od meditacije, zahvaljujući Bogu na svemu što mi je dao u životu, te za svu Njegovu Ljubav prema svojoj djeci. U sljedećem sam trenutku iznenada otkrila da je moja svijest, drugim riječima, moje istinsko „ja“, doslovno bilo iznad moga tijela. Ali moje tijelo uopće nije izgledalo kao tijelo. Iz svoje „vrčolike“ glave zračilo je tisućama tankih raznobojnih niti koje su

ulazile u tlo u stalnom pokretu. U dubini vrča nešto blistavo je sjalo, pretvarajući ove niti u živopisnije boje. Ljepota jednostavno bijaše očaravajuća. Ali onda sam čula Sensejev melodični glas koji je do mene stigao odnekud daleko.

„A sada dva puta brzo duboko udahnite i izdahnite. Brzo stisnite i otpustite šake. Otvorite oči."

Brzo sam došla k sebi, iako je stanje ove unutarnje euforije ostalo negdje u dubini moga „ja". Kao što se kasnije ispostavilo, svaki iz ekipe je ovo stanje doživio drugačije. Stariji momci su to učinili bolje nego ja, dok je za moje prijatelje sve bilo samo na razini puke mašte. Sensei im je rekao da se mnogim ljudima to dogodi prvi put. Međutim, ako bi svakodnevno ustrajno vježbali kod kuće i imali želju za poboljšanjem svojih moralnih kvaliteta, s vremenom bi iskusili nove osjećaje i naučili neprestano kontrolirati svoje misli. Najvažnije je vjerovati u sebe i u svoju snagu, a ne biti lijen.

Dok smo napuštali proplanak, ugrabila sam trenutak i tiho pitala Učitelja: „Dečki su mi rekli da ste im dali nove meditacije dok sam bila odsutna. Vjerojatno sam puno toga propustila. Što bih sada trebala učiniti?"

Sensei me pogledao vrlo ljubazno i odgovorio: „Vjeruj mi, **onaj koji čini dobra djela s dobrom namjerom nema potrebe biti tužan zato što je nešto propustio, jer on dobiva mnogo više snage za spoznavanje svoje duše nego kad je besposlen**."

U to vrijeme, naravno, nisam razumjela što je Sensei pod time mislio, jer radila sam samo ono što sam jednostavno smatrala svakodnevnim uobičajenim brigama. Ipak, ove su mi riječi utonule u dušu, a te iste večeri se u mom dnevniku pojavila prateća zabilješka.

Dani su proletjeli u tren oka. Toliko mi se svidjela ova nova meditacija da sam je izvodila sa zadovoljstvom prije odlaska u krevet, baš kao sve prethodne redom. Jednog sam dana pitala Senseja je li štetno izvoditi ih jednu za drugom iste večeri. Odgovorio je da baš naprotiv, bilo bi vrlo korisno, jer čovjek tada više radi na sebi duhovno, dok „Cvijet Lotosa" još i budi dušu. „Bolje ih je izvoditi navečer prije spavanja i ujutro kada se probudiš. To su najjednostavnije meditacije za rad na koncentraciji pozornosti,

buđenju unutarnjeg vida i kontroli nad mislima. Apsolutno su bezopasne; zato ih svi mogu naučiti, čak i oni koji nikada nisu naišli na bilo kakve duhovne prakse. A istodobno ove meditacije, budući da su jednostavne i jasne, donose najviše rezultata.“

Na treningu sam pokušavala sustići ekipu dajući sve od sebe, učeći nove i stare tehnike. Ovih dana sve se zanimljivo i poučno događalo na duhovnim treninzima. Na jednom od njih Nikolaj Andrejevič počeo se prepirati sa Sensejem oko reinkarnacije. Činilo mi se da se zapravo nije prepirao, već provocirao Učitelja kako bi započeo razgovor o tome. Primijetila sam da unatoč činjenici da je Nikolaj Andrejevič bio psihoterapeut, revni ateist i „Zdrav razum" naše grupe (kako smo mu u šali nadjenuli nadimak), nije propuštao nijedan trening, a prema Senseju se ophodio s ugodnim poštovanjem.

„Reinkarnacija je pričica koju su izmislili ljudi jer većina njih, rekao bi ima patološku tanatofobiju. Zbog toga izmišljaju razne priče o reinkarnaciji te o životu nakon smrti."

„Nipošto", prigovorio je Sensei. „Što se tiče straha od smrti, njega rađa isključivo životinjska priroda u čovjeku, instinkt samoodržanja i snaga mašte uzgajana egoističkim negativizmom. Strah je samo emocija koja se pokreće jedino tamo gdje informacija nema ili ih je manjak. Fenomen reinkarnacije stvarno postoji u prirodi. A ne možeš ni zamisliti koliko dugo postoji."

Nedavno je Sensei počeo razgovarati s Nikolajem Andrejevičem drugarski, na „ti".

„Ne, da je stvarno tako, sjetili bismo se nečega, nekih fragmenata ili tako nešto."

„A sjećaš li se što se dogodilo na današnji dan prošle godine?", Sensei ga upita.

Nikolaj Andrejevič je razmislio i nesigurno rekao: „Vjerojatno sam bio na poslu, ako nije bila nedjelja."

„Dakle, znači da se ne možeš sjetiti točno tog dana?"

„Ne."

„U redu. Zašto onda govoriš o nekom drugom vremenu? Jesi li imao prijašnji život? Već smo utvrdili u vezi s tvojom hipnozom da postoji um, postoji životinjska priroda i postoji duša. Ti si smješten u duši, istinski ti, pravi ti. Um je dio tebe koji opaža. A tu je i čestica tvog 'ja'. Znači da si podijeljen: u duši se osjećaš kao jedna osoba, a misliš potpuno drugačije. Odvoji trenutak i razmisli o sebi, tko si zaista, kako razmišljaš, kako govoriš i kako vidiš. Ne u značenju moždane aktivnosti, verbalno, neverbalno, te pobuđivanjem akustičnih polja: to je sve smeće. Već istinski ti! Pogledaj unutar svoje svijesti. Ona je beskrajna. Zamisli kako je kozmos bezgraničan. I pokušaj objasniti činjenicu da se Svemir odražava u svakom atomu tvog tijela...“

„Je li Svemir doista odražen u atomu?“, Nikolaj Andrejevič je bio iznenađen.

„Naravno. Ako sumnjaš u to, pronađi odgovarajuću literaturu o atomskoj strukturi i usporedi je s ustrojstvom Svemira. Čak i danas postoji dovoljno dokaza koji podupiru spoznaju ove činjenice. Ili uzmi primjer vakuuma. On je prazan i izgleda kao da u njemu nema ništa. Ali u njemu se rađa život. Iz čega? Iz praznine? Razmisli o ovim globalnim pitanjima, ozbiljno razmisli... Ali najvažnije je otkriti: tko si zapravo ti. Tada ćeš shvatiti da je tijelo samo kočija koja te nosi od rođenja do smrti, prvo u jednoj reinkarnaciji, a zatim u drugoj. Kamo ćeš stići ovisit će o načinu na koji koristiš ovu kočiju. Ili će ići sama ili ćeš je voziti.

Čovjek - odnosno njegova duša - samo je kočijaš ove kočije. Ako tvoja duša spava, kočija će tutnjati u istom smjeru kao i druge. Kočijaš će je voziti ukrug. Ali ako se duša probudi, vozit će u pravom smjeru, smjeru duhovnog razvoja i u smjeru kojeg sama odabere. Ali ono što je najvažnije za čovjeka da razumije je da on vozi kočiju. Kad to shvati, moći će jednostavno prestati voziti ukrug i otići do Nirvane. Drugim riječima, postat će sličan bogovima.“

Svi su dečki pažljivo slušali Senseja dok sam ja, skupivši dovoljno hrabrosti, postavila Učitelju svoje problematično pitanje:

„Recite mi, koja je svrha postojanja duše, drugim riječima, mene same?“

„Svrha je jednostavna: na kraju doći k Bogu kao zrelo biće... Čovjek je sinteza duhovne i životinjske prirode. Ta je sinteza neophodna kako bi duša mogla dobiti određeni oblik; mora proći kroz materiju, drugim riječima, sazrjeti. Čovjek poput leptira, prolazi kroz faze razvoja svoje duše. Metaforički govoreći, isprva izlegnuvši se iz 'jajeta', čovjek prolazi kroz materijalni stadij 'ličinke' ili 'životinjskog čovjeka', kada 'puže' po Zemlji s uglavnom materijalnim interesima poput gusjenice. Ne vidi u sebi dušu i smatra da je jedno te isto s materijom, drugim riječima, svojim tijelom.

Tada prolazi određeno vrijeme spoznavanja, bilo tijekom nekoliko reinkarnacija iz jedne u drugu ili tijekom jednog života - drugačije za svakoga - kad mu duša sazrije u kreposnim mislima o duhovnoj Ljubavi. Postupno se čovjek pretvara u 'čahuru' u fazi 'ljudskog čovjeka', kada jasno shvati svoje pravo 'ja' (dušu) i 'čahuru' (tijelo). Sada se tijelo smatra upravo materijom za sazrijevanje duše. Izvana se možda neće vidjeti ni na koji način, ali iznutra se turbulentne, globalne promjene odvijaju u njemu.

I napokon, kad duša konačno sazrije, 'čahura' se otvori i iz nje izlijeće blistavo, lijepo i božansko stvorenje - 'leptir' ili duša, koja je slobodna u svom letu. Pridružujući se drugim prekrasnim bićima, sudjeluje u rađanju novih duša, stvaranju novih 'ličinki' koje će slijediti isti put. Ovo je zapravo faza 'čovjeka - Boga'.

Zato čitav smisao leži u evoluciji od životinjskog do božanskog, kako bi se postalo punopravnom Božjom česticom. To je iskonski ugrađeno u nas duboko unutra. Zato tražimo Boga, zato znamo za Boga...“

Nasmiješivši se, Nikolaj Andrejevič je rekao: „A ako sam ateist i negiram Boga?“

„Nitko zapravo ne negira Boga, tko god on bio. Jer Ga svi osjećaju u svojoj duši. Svatko se boji u tami, bez obzira koliko hrabar bio. Svatko razmišlja o vječnosti, o smrti, o smislu svog života i svoga postojanja. Mnogi ljudi jednostavno nemaju dovoljno informacija, pa uključe zaštitne funkcije svoga uma i pokušavaju prigušiti ove misli.“

„Pa, takav sam i trebam stvarne dokaze. Kad bih barem mogao doći do slučaja ili barem sjećanja na prošlu reinkarnaciju, povjerovao bih u to osobno provjerivši.“

Sensei je na trenutak razmislio i odgovorio: „U redu, pružit ću ti takvu mogućnost. Nakon treninga pričat ću ti o jednoj zanimljivoj tehnici mijenjanja stanja svijesti koja će ti omogućiti da probudiš ljudsku dušu i potakneš razgovor s njom. Ali upozoravam te, nitko inače ne bi trebao znati za ovu tehniku, jer je društvo još uvijek u fazi 'životinjskog čovjeka'. Ljudi će to znanje dobiti pravovremeno, kada većina njih prijeđe u fazu 'ljudskog čovjeka'... S bilo kojim od svojih pacijenata možeš učiniti sve točno onako kako ti kažem. Ali sad te unaprijed upozoravam da kod reinkarnacija pojam vremena kao takvog ne postoji. Drugim riječima, jedan je čovjek, na primjer, živio prije dvjesto godina, a ponovno se rodio tek sada. Drugi je čovjek umro prije godinu dana i rodio se idućeg trenutka, a treći je možda živio u dalekoj, dalekoj budućnosti i rođen je u naše vrijeme i tako dalje... Drugim riječima, tu postoje određeni zakoni i zato se nemoj previše čuditi. Dogovoreno?“

„Naravno!“, Nikolaj Andrejevič izgovorio je s divljenjem.

Stas, koji je prije toga šutio, zamišljeno je upitao: „Što se tiče reinkarnacije, potpadaju li pod nju i ljudi iz Šambale ili oni postoje vječno?“

„Ako misliš na život Bodisatvi unutar Šambale, oni postoje po potpuno drugačijim zakonima. I nemaju takvu tjelesnu i grubu materiju kao ljudi. U Šambali je potpuno druga strana stvarnosti. Da biste bolje razumjeli, njihova tijela su suptilna materija koja postoji prema vlastitim zakonima u vremenu i prostoru. Ako u ljudskom svijetu um služi tijelu, kod kuće... mislim, u Šambali“, Učitelj se brzo ispravio, „tijelo služi umu. Zašto se Šambala ne može pronaći? Zato što postoji na potpuno različitoj frekvencijskoj razini percepcije.“

„Dakle, čovjek ne može doći onamo u svom tijelu?“, upita iznenađeni Andrej.

„Zašto? Može ako zna i može transformirati svoje tijelo na tu frekvenciju percepcije stvarnosti.“

„Zvuči kao maštarija“, reče Kostja potiho.

„Za današnju ljudsku percepciju, možda. Ali to je činjenica... Ako ljudi vjeruju da je ovo znanstvena fantastika, neka... Ali čovjek ne može ništa izmisliti samostalno, jer je svo to znanje bilo, jest i postojat će bez obzira na njegove želje. Njegove mogućnosti spoznaje ograničene su samo njegovim egocentrizmom. Općenito govoreći, **znanstvena je fantastika u svojoj biti samo nerealizirana stvarnost.**“

„Kako onda ta viša bića dolaze na ovaj svijet? Rekli ste da oni, ako je potrebno, mogu sami stupiti u kontakt s ljudima.“

„Kao i obično, kroz reinkarnaciju. **Njihova duša ulazi u tijelo dojenčeta osmog dana, drugim riječima, baš kao što se i svi ljudi rađaju.“**

„Pitam se“, primijetio je Nikolaj Andrejevič, „zbog čega misliš da duša ulazi u čovjeka osmog dana života? U kršćanskoj religiji, na primjer, vjeruje se da duša ulazi u njega dok je još uvijek u majčinoj maternici.“

„To je pogrešno uvjerenje. Očito je netko nešto krivo razumio, a drugi ga je pogrešno preveo. Treći je dodao misli iz vlastite logike; na taj način je pravo znanje izgubljeno. Sve je kao i obično... **U stvarnosti, duša ulazi u ljudsko tijelo osmog dana. To se čak može dokumentirati u stvarnom životu. Duša, iako je energetska supstanca, ali ipak, kad uđe u tijelo, stječe kvalitetu suptilne materije. Zato težina novorođenih beba naglo poraste osmog dana za tri do dvadeset grama, a ponekad, u iznimnim slučajevima, i do pedeset grama. To može biti dokumentirano vaganjem novorođenčeta od sedmog dana, uzimajući u obzir ono što unosi i izbacuje. Drugim riječima, osmog dana naglo se poveća težina novorođenog djeteta. Štoviše, točno osmog dana pogled djeteta postaje 'živ' i blistav. Nemoguće je to ne primijetiti.“**

„Po čemu se Bodisatve razlikuju od običnih ljudi?“, pitao je Kostja sa zanimanjem.

„Ni po čemu. Svjesno se rode u 'materiji' ljudskog kako bi iskusili sve surovosti, poteškoće i iskušenja svijeta. Tijekom svoga

ljudskog života daju potreban doprinos. Ponekad 'dođu' na Zemlju s određenim ciljem, da provedu odluku donesenu u Šambali, ali najčešće kao promatrači. Bodisatve žive kao obični ljudi, tiho i skromno izvršavajući svoju zadaću, iako je iznutra taj Čovjek sasvim svjestan da je Bodisatva. Ali on nikada neće urlati o tome niti se udarati po prsima. U pravilu nitko iz okoline ne zna za to. To bi mogao biti bilo tko: vaš bliski prijatelj, vaš poznanik, rođak itd.“

„Zašto dolaze kao promatrači?“, upita Viktor.

„Da zašto?“, pomislih, „Naš će se svijet vjerojatno činiti prljavim i egoističnim mjestom za ova viša bića.“

„Imaju takvo pravilo ili, točnije, odgovornost. Svaki od Bodisatvi iz Šambale barem jednom u tisuću godina mora doći na ovaj svijet pomoću inkarnacije. Zašto? Da bi živio ljudskim životom, vidio kako i o čemu čovječanstvo razmišlja i na kojoj razini ljudi trebaju dobiti znanje. Drugim riječima, znati ljudsku prirodu, jer u Šambali nema životinjske prirode u pojedincima. U Šambali je potpuno druga stvarnost. Dakle, što se tiče Bodisatve koji tamo živi, da bi razumio što se ovdje događa, ubačen je u ovaj svijet da ne zaboravi i, da tako kažem, previše se ne opusti. Ni Rigden Djappo ne može izbjeći ovo pravilo i ovu sudbinu. Međutim, on u pravilu dolazi na ovaj svijet prije početka globalne promjene u toku ljudske civilizacije, otprilike jednom svakih deset ili dvanaest tisuća godina, ne kao Mesija već kao Sudac. On provjerava rad svog osoblja koje mu je prethodilo, procjenjujući razinu ljudske percepcije, stupanj njihove duhovnosti ili zaokupljenosti materijalnim. Ovisno o tome, Šambala donosi presudu, biti ili ne biti za ovo čovječanstvo.“

„Kako to?“

„Pa, ako čovječanstvo u cjelini bude ocijenjeno kao duhovno napredujuće društvo, onda će biti sačuvano. Dok, ako je više zvjersko ili, drugim riječima, ako u njemu prevladava materijalna priroda, ponovit će se ista priča o 'globalnim kataklizmama' koje su pogodile neke od prethodnih civilizacija. Manje od jedne desetine ukupne populacije ostavlja se za 'uzgoj' materije za duše sljedeće civilizacije... **Čovječanstvo bira put za sebe, dok su postupci Šambale samo posljedice tog izbora.“**

„Koliko sam razumio“, Viktor se pridružio razgovoru, „njihova glavna misija je duhovni razvoj čovječanstva.“

„Skoro si u pravu“, odgovorio je Sensei. „Njihova glavna misija odozgo, drugim riječima od Kozmičke hijerarhije ili Boga, nazovite to kako želite, je usavršavanje ljudske duše tijekom svih ciklusa njezine reinkarnacije. Oni je aktivno pomažu razvijati tek kad se duhovna priroda probudi u čovjeku.“

„Kladim se da se ovaj egoistični svijet s njihove duhovne točke gledišta čini užasnim“, glasno sam izgovorila svoje misli.

Sensei se nacerio i nastavio: „Pa, za to nije potrebna nadarenost. Ova reinkarnacija je slična onoj kad bi se leptir stisnuo u gusjenicu - neugodno za leptira i nezgodno za gusjenicu. Ali takva su pravila. Svaki Bodisatva trebao bi ovdje odslužiti svoje vrijeme i proživjeti čitav život. Bilo koji Bodisatva može slobodno otići u Nirvanu svakog trenutka; to je za njih veliko iskušenje.“

„Jednom ste rekli da je Bodisatva čovjek koji je napustio Nirvanu radi čovječanstva.“

„Sigurno. Zato je ovo za njega dvostruko iskušenje, jer je osjetio stanje vrhunca nezemaljske sreće... Jednostavno ne možete zamisliti kakav je to... podvig - napustiti Nirvanu i doći ovamo. Metaforički govoreći, Bodisatve se mogu usporediti s onima koji su najbolji od najboljih dobrovoljaca koji su poslani obaviti najvažniji posao. **Bodisatve ostaju ovdje radi ljudi te radi poboljšavanja ljudskih duša, kako bi se te duše mogle razviti i postati Slobodne, uistinu Slobodne. Jer naša unutarnja suština, naša duša teži tome svakog trenutka života.“**

Sensei je bacio pogled na sat i rekao: „U redu, društvo, vrijeme je za početak meditacije. Inače bismo mogli nastaviti raspravu do jutra.“

I ja sam pogledala na sat. Vrijeme ovog razgovora proletjelo je u sekundi. Javio se neobičan osjećaj kao da je vrijeme potpuno odsutno i kao da je ovo trenutak vječnosti koji lagano otvara zavjesu svojih misterija.

Izveli smo istu meditaciju kao i prošli put, s ciljem da „očistimo svoje namjere“. Već sam počela jasnije osjećati „vodu“ koja se prelijevala s ruba vrča u nekakvim valovitim pokretima. Nakon treninga Učitelj nas je podsjetio da neprestano učimo kontrolirati svoje misli i „izlučivati“ negativne „parazite“ svijesti. Također je naglasio da se ne bismo smjeli predati svojoj agresiji ako se pojavi. I najvažnije, trebali bismo neprestano gajiti božansku Ljubav u sebi izvodeći „Lotosov Cvijet“. Nikolaj Andrejevič ostao je na proplanku, a mi smo se oprostili i otišli kućama.

Bila sam toliko zaprepaštena saznanjem da nam je Sensei prenosio tako jednostavno i jasno da sam cijeli razgovor zapisala u svoj dnevnik ističući najvažnije pojedinosti: **„Čini se da je svrha ljudskog postojanja savršenstvo duše!!!“** Osjetila sam to, ali nisam bila sigurna. Sad sam još jednom imala osjećaj da se mijenjalo sve što sam do tada znala i smatrala vrijednim i važnim u životu. Osvrnula sam se oko sebe i pomislila: 'Zaista živimo život u potpunosti za tijelo. Čak i u mojoj sobi, te u našem stanu i što god pogledala, sve postoji za služenje i zadovoljavanje potreba tijela. Knjige su vjerojatno jedina iznimka. Naravno, Sensei je jednom rekao da su svi ti civilizacijski dodaci potrebni da bismo imali više vremena za usavršavanje svoje duše. Ali koliko je ovih nepotrebnih stvari potpuno suvišno! I još uvijek nam nije dovoljno. Želimo još više. Radi čega? Zašto? Napokon, sutra bismo mogli umrijeti, a tamo će se cijeniti ono što smo njegovali unutar sebe, a ne koliko prašine smo skupili neumornim radom svoje školjke, napola istrule u zemlji.

Tih dana sve sam preispitivala čak i u školi. Djevojke su, kao i obično, pokazivale sve modne krpice koje su im kupljene, te s očitom zavišću govorile o onome što su vidjele na drugima. Slušajući ih, bila sam iznenađena sobom, jer prije sam bila potpuno ista. Lovila sam neku vrstu kratkotrajne mode koja mi nije u potpunosti pristajala. Ali moja megalomanija bi eksplodirala kad bih u to vrijeme dobila priliku za „stršati iz mase“. U stvarnosti, međutim, samo stvari koje odgovaraju nekoj osobi uvijek su u modi... Nekad „moderna“ odjeća nakon „jednokratne predstave“ sada visi poput mrtvog tereta u mom ormaru. Zašto jednom čovjeku treba toliko stvari? Što će mi? Možda ljudi negdje nemaju što odjenuti. A zašto negdje? U mom razredu, na primjer, postoje tri djevojke iz siromašnih obitelji. Dvije od njih nemaju očeve jer su umrli u rudnicima. A trećoj je bio pijanac, što je još gore. Zašto ne bih podijelila sve ove stvari s njima? Njima trebaju više nego meni.

Pitala sam majku za savjet iako sam joj malo lagala rekavši joj da je naša škola organizirala dobrotvornu akciju. I moja majka nije bila protiv toga. Pronašli smo čak i cipele za djevojke. Sve sam to skupila, a onda morala riješiti još jedan problem: kako da im to predam? Da sam ja na njihovu mjestu, najbolja opcija bila bi pitati nastavnicu da im preda odjeću kao da je iz neke dobrotvorne organizacije. Pretpostavljam da joj se svidjela ova ideja, jer tjedan dana kasnije cijela je škola pod inicijativom naše nastavnice najavila dobrotvornu akciju u korist djece iz gradskog sirotišta. Čuvši ovu vijest, ponovno sam se prisjetila Sensejevih riječi da jedna **dobra misao i jedno dobro djelo rađa lančanu reakciju dobrih misli i dobrih djela**. Mislila sam da ako bi svatko mogao razumjeti i učiniti što god je u mogućnosti, tada bi možda siromaštvo i glad nestali u svijetu. Inače, nekako je sramotno biti nazvan civiliziranim ako je netko u blizini izgladnio ili u krajnjoj potrebi.

Na takve misli o univerzalnoj Ljubavi, bratstvu i uzajamnoj pomoći moje tijelo su proželi nekakvi uzbudljivi trnci. Osjećaj svjetlosti i ugodan pritisak počeše se širiti područjem moga solarnog pleksusa. Dosezanjem određene veličine, počeo je teći u valovima koji su svijest doveli do još većeg uzbuđenja, povećavajući osjećaj bezgranične Ljubavi prema cijelom svijetu.

Na sljedećemu dodatnom treningu novu katu smo učili marljivo i sa zanimanjem. „Brzi momci“ nisu nas prestajali impresionirati svojim majstorstvom. Zanosnom ljepotom i munjevitom brzinom sparingirali su jedan drugom. Andrej se promatrajući njihovo kretanje požalio Učitelju: „Kako se tako brzo kreću? Čini se da radimo istu katu, ali koliko god se trudio, ipak zaostajem. Praktički se kreću dvostruko brže od mene. Zašto?“

„To je povezano s ravnotežom. U tome je trik“, odgovorio je Sensei.

„Ali držim ravnotežu onako kako su me ranije učili tijekom prvih koraka u karateu. Mislim da slijedim sva pravila; težište raspoređujem onako kako treba. Ali ne mogu biti dobar kao oni.“

„Zato što ti pomičeš težište, a oni ga slijede.“

„Kako to?“, Andrej je bio iznenađen.

„Dobro. U 'Hari' ili, kako se također naziva, točki 'Dan Tien', koja se nalazi tri prsta ispod pupka, nalazi se težište. Sjetite se, jednom sam vam o tome pričao. Svi uče držati se uspravno, koračati, kretati se i tako dalje. Rekli su vam da, na primjer, stojeći čovjek ne pada dolje dok mu se linija libele težišta nalazi unutar platforme ograničene rubovima njegovih nogu; da je hodanje niz padova prema naprijed, spriječenih pravovremenim pomicanjem potporne noge; da je trčanje niz skokova s jedne noge na drugu s odgovarajućim pomicanjem težine tijela i težišta. Je li tako? Tako je... Drugim riječima, svi podučavaju opća pravila pomicanja težišta. **Ali zato gube na brzini. Jer da bi se povećala brzina i tijelo naučilo kretati, treba prvenstveno naučiti pomicati težište.“**

„Mogu li naučiti ili sam beznadan?“, upita Andrej sa smiješkom.

„Samo su budale i lijeni ljudi beznadni“, odgovorio je Sensei ironično. „Inače, to svi mogu naučiti. Postoji osnovna tehnika za pomicanje težišta. Drugim riječima, gotovo je ista kao dinamička meditacija. U početku naučiš tehniku disanja. Pri bilo kojem proizvoljnom pokretu kad odmičeš ruke, udahneš. Kada ti se ruke vraćaju, izdahneš; korak naprijed, udahneš; korak unatrag, izdahneš. Izdišeš u dno trbuha, u 'Haru', što je slično onome kako smo u meditaciji izdisali kroz ruke. Drugim riječima, tijekom izdaha koncentriraj pažnju i potpuno se usredotoči na ovu točku trbuha kao da je malo rastežeš točno u području 'Hare'. Na kraju na ovaj način počinješ kontrolirati svoje disanje. Najvažnije je osjetiti ovo mjesto, a posebno osjetiti težište u sebi.“

„Kakve pokrete treba izvoditi? Kojim redom?“

„Bilo kako, što god želiš, nije važno. Ako želiš, zagrij se ili vježbaj katu ili jednostavno hodaj u krugovima ili radi pregibe, nebitno. Važan posao obavlja tvoja misao i koncentracija. Ovo je prva faza: pronaći svoje točno težište i osjetiti ga tijekom pokreta.

Druga je faza usmjerena na povećanje težišta koncentriranog u 'Hari'. Drugim riječima, psihički mu šalješ Qi. Ova točka zbog koncentracije energije zraka raste te postaje okrugla i zbijena. A sada se pretvara u malu kuglicu u obliku bilo čega što zamisliš. Važno je da je gotovo fizički osjećaš kao da je nešto tu, na primjer, velika okrugla kuglica iz ležaja ili nešto slično.

A treća faza je najvažnija. Snagom volje pomakneš ovo težište i sve ga slijedi. Gdje god bio i što god radio, neprestano izvodiš ovu dinamičnu meditaciju.“

„Baš kao i Lotosov Cvijet?“, upitao je Andrej.

„Baš tako. Usput, jedno drugom ne smeta. Bez obzira kako se kretao i kamo god krenuo, trebaš svojim umom prvenstveno pomicati ne tijelo, već težište. Kasnije bi se tijelo trebalo naučiti držati korak s njim. To je sve. Sve je jednostavno.“

Andrej se zamislio i pokušavao se kretati dok je radio na svom disanju.

„Gledaj ovamo“, skrenuo mu je pozornost, „kako se obično krećeš. Prvo isturiš naprijed rame, nogu, glavu i tako dalje. Drugim riječima, pomakneš naprijed dio tijela, a zatim težište. A sad pogledaj momke. Vidiš, oni sve pokrete počinju upravo iz točke 'Hara', a dno trbuha prvo ide naprijed dok ga kasnije tijelo slijedi bez obzira kako se kretali, brzo ili polako.“

„Aha, sad je jasno“, shvatio je Kostja, također pažljivo slušajući Učitelja. „Nismo razumjeli zašto vi i momci izgledate različito cijelo vrijeme dok hodate. Ispada da je vaše hodanje neobično.“

Sensei je slegnuo ramenima i rekao sa smiješkom: „Navika.“

Naši prvi pokušaji završili su glasnim smijehom, jer je svatko pokušao naučiti sve odjednom. Ali sve što smo uspjeli je hodati poput pingvina. Zbog toga je Sensei primijetio: „Ekipo, rekao sam vam da prvo trebate naučiti disati, osjetiti svoje težište, a tek onda ga pomicati.“

„A kako oni ubrzavaju svoje pokrete?“, pitao je Andrej kimajući glavom prema brzim momcima. „Moramo li učiniti nešto posebno?“

„Zapravo ne. Možete ubrzati samo s izdahom, drugim riječima, snagom svoje misli gurnuvši naprijed težište. Ruku pomičeš samo razmišljajući o tome. Isto je: moraš slobodno pomicati svoje težište slanjem mentalne naredbe. A kad naučiš pomicati svoje težište brzinom misli, bit ćeš u mogućnosti kretati se onoliko brzo koliko ti dopušta tvoje fizičko stanje. Samo će ti trebati vremena da ti tijelo sustigne težište.“

„Sjajno!“, izgovorio je Andrej. „Bilo koje natjecanje u sprintu može se dobiti na ovaj način.“

„To je sigurno. Kada bi sportaši poznavali ovu tehniku, osvajali bi sva zlata na svjetskim prvenstvima“, odgovorio je Sensei napola u šali.

„Zar nitko od njih ne zna za ovo?“

„Nažalost, ne.“

„Nikad nisam čuo, a nikada nisam ni čitao o ovome“, Kostja je iskreno priznao na naše iznenađenje. „Ali zašto?“

„Pa, ova vrlo stara tehnika za razvoj ljudskih sposobnosti je tajno znanje nadređenih u drevnim samostanima. Čak ni svojim učenicima o tome ne pričaju, nego čuvaju za vlastito korištenje kao osobnu i tajnu tehniku. Iako u stvarnosti u tome nema ništa posebno. To čak nije ni Umjetnost. To je obična tehnika koju svatko lako nauči, iako je možda učinkovitija od ostalih.“

Cijelim putem do kuće naša je skupina hodala isturenih prsa od ponosa. Nije ni čudo, to što ćemo naučiti tajne poznate samo majstorima drevnih samostana bilo je izvan naših najluđih snova. Još jednom me zadivilo Sensejevo poznavanje drevnih tehnika. Pri nagađanju tko je „On“, zapisala sam u svoj dnevnik da je Sensei vjerojatno nadareni orijentalistički učenjak ili je te krajeve vrlo dobro poznavao ili je tamo odrastao. Kako bi inače došao do tog znanja? Jedna misterija je rađala drugu. Sensei je nesumnjivo znao puno, od filozofije do egzaktnih znanosti. A sve se temeljilo na nekoj vrsti nepoznate znanosti o temeljnim znanjima o ljudskim bićima, od mikrosvemira u beskrajno podijeljenom atomu do nevidljive, ali za mene vrlo primjetljive duše ili, bolje rečeno, do tajnovitosti njezina stvaranja. 'Tko je on?!', zapitala sam se još jednom.

Sutradan sam primila prilično neugodne vijesti. Moju je majku opet uhvatila oštra, užasna bol u leđima. U zadnje vrijeme je bila stvarno nervozna, jer je kao dobar stručnjak bila jednostavno preopterećena poslom. Štoviše, morala je završiti posao koji se nagomilao tijekom odsutnosti, a imali su redovite inspekcije na njezinu radnom mjestu. Općenito, zbog dugotrajnog sjedenja leđa i živci nisu joj mogli podnijeti takvo preopterećenje. Tog dana je teškom mukom ustala iz kreveta, s užasnim, nepodnošljivim bolovima u leđima.

Ovo je, naravno, bio šok za mog oca i za mene. Bili smo užasno zabrinuti. Oboje smo joj pokušali pomoći na svoj način. Moj otac je počeo pozivati sve naše poznanike i ispitivati ih o drugim metodama liječenja, jer moja majka odlučno nije željela na operaciju. Vjerojatno se nije najviše bojala same operacije, već posljedica koje je vidjela i za koje je čula od mnogih ljudi dok je bila na neurološkom odjelu. Mojoj se majci uopće nije sviđala mogućnost da ostane invalid za cijeli život. Ali u jednom trenutku bol je postala toliko jaka da je pristala poduzeti bilo što.

U međuvremenu je moj otac već zvao svoga neposrednog nadređenog generala da mu odobri slobodan dan. Moj otac je rekao da je taj general dobar čovjek. S očinskom brigom vodio je računa i skrbio za sve svoje podređene i uvijek pomagao njima i njihovim obiteljima kako god je mogao. Ni ovaj put nije izdao svoje principe i nije iznevjerio svoga podređenog. General je, nakon što je saslušao mog oca, savjetovao mu da posjeti dobroga kiropraktičara, davši mu njegovu adresu. Također je zamolio oca da smiri moju majku, jer je i on doživio sličnu priču kada je istegnuo mišić na nozi. Nakon tretmana ovog kiropraktičara prije dvije godine, trči uokolo i do sada je sve bilo u redu.

Nakon poziva, mama i tata jednoglasno su odlučili odvesti se tamo sljedećeg dana. Iskreno govoreći, bila sam sumnjičava. U mislima jednostavno nisam mogla shvatiti kako bi moja majka

mogla biti izliječena samo golim rukama, ako joj injekcije i tablete nisu pomogle. Odlučila sam majku „liječiti“ na svoj način, kako je Sensei opisao. Rekao je da svaki čovjek može stvoriti „matricu zdravlja“ snagom svoje duboke, unutarnje Ljubavi, ako u nju snažno vjeruje.

Prije spavanja, nakon svih svojih meditacija, koncentrirala sam se na sliku zdravlja svoje majke. Zamišljala sam je potpuno zdravu, sretnu i veselu s njenim lijepim, slatkim osmijehom i dragim očima. Šutke sam tražila oprost od Boga za sve svoje grijehe, ako takvi postoje, po Njegovu mišljenju. Iskreno sam Ga zamolila da joj pomogne, jer jako volim svoju majku. Molila sam tako snažno da sam se rasplakala. Toliko sam željela da se majka brzo oporavi da sam nakon ove neobične meditacije otrčala u sobu svojih roditelja vidjeti je li se možda nešto već promijenilo.

Moj je otac radio na nekim papirima za svojim pisaćim stolom dok je majka već spavala. Lice joj bijaše lagano namršteno. Leđa su je vjerojatno boljela čak i u snovima. Vratila sam se u svoju sobu i pomislila: „Možda samo moja snaga nije dovoljna. Naravno, nastavit ću raditi ovu tehniku kako bih stvorila 'matricu zdravlja', ali bilo bi sjajno kad bi se Sensei pridružio. Tada bi uspjeh bio zajamčen. On ima takvu duhovnu snagu, tako čvrstu unutarnju vjeru i takvo znanje da vjerojatno može učiniti sve, ako me uspio spasiti od smrti snagom svojih misli. Morat ću razgovarati s njim na sljedećem treningu. On je ljubazan; on će pomoći“. S tim dobrim mislima utonuh u san.

Sutradan sam s majkom otišla kiropraktičaru. General nam je brižno ustupio svoju crnu Volgu i osobnog vozača koji je dobro poznavao krajolik i ceste. Putem sam zamišljala kako će ovaj oronuli (u mojoj mašti) starac, kiropraktičar, pregledavši moju majku, reći joj da je s njom sve u redu i da je to greška, a ona je zdrava. U međuvremenu sam primijetila da je vozač skrenuo prema okrugu kamo odlazimo na duhovne meditacije. „Poznata mjesta“, nacerila sam se u sebi. „Čudno da je tako zabačena četvrt toliko poznata po svojim ljudima“. I opet, koncentrirala sam se na željeni rezultat.

Stigli smo na privatni posjed. Izdaleka sam primijetila kuću u kojoj je kiropraktičar očito živio. Ili točnije, nisam primijetila

samu kuću, već veliku gomilu ljudi koja je stajala u blizini malene, ali uredne nastambe. Bilo je mnoštvo ljudi. Vozač je jedva uspio parkirati među brojnim automobilima; njegovu profesionalnu pažnju privukla je činjenica da su postojale registarske tablice ne samo iz različitih regija, već čak i iz različitih republika. Bila sam pomalo iznenađena što je ovo zabačeno mjesto toliko poznato.

Ljudi su stajali u redu kao da čine čvrsti zid. Nije pomoglo ni to što smo stigli u crnoj Volgi. Bez obzira kako bismo pokušali probiti se kroz gužvu, nismo uspijevali. Morali smo stati u red kao i svi drugi. Moja majka je u međuvremenu ležala u autu. Naš je broj bio četiristo sedamdeset i tri. Ali kad su ljudi saznali da moja majka ima oštre bolove, rečeno nam je da kiropraktičar odmah uzima one koji su u bolovima i da stanemo u drugi red koji je bio naprijed. Požurili smo pridružiti se ostalima u novom redu od pedesetak ljudi. Mojoj majci je čak i ustupljeno mjesto na klupi od onih koji su barem mogli stajati na nogama. I čekali smo.

Bila sam vrlo iznenađena brojem ljudi i čak malo uznemirena. Ljudi u redu bijahu različite dobi, od starijih do mladih ljudi s djecom. Ispred je stajala žena sa sićušnom bebom. Rekoše da je stara samo pet dana, a već ima pleksitis. Nije mogla podići ruku zbog nekakve porođajne patologije. Općenito, ovdje okupljena svjetina imala je razne bolesti leđne moždine za koje nikad prije nisam čula.

Starija žena koja je sjedila pored moje majke rekla je da kiropraktičar prima dvadeset žena i dvadeset muškaraca, a zatim deset ljudi izvan reda. Rekla je da red zapravo nije bio tako dug. Prema njezinoj procjeni, primio bi nas za samo dva sata. Mislila sam da to znači da imam vremena za koncentrirati se na iscjeljujuću meditaciju za svoju majku. Otprilike deset minuta sam pokušavala. Nije bilo lako koncentrirati se, jer je rulja tiho zujala neprestanim razgovorom stvarajući nenametljivu, ometajuću buku. Nesvjesno sam počela slušati razgovore.

„Imali smo takvu nesreću i toliko tuge“, jadikovala je starica stojeći pored djevojke koja je imala oko petnaest godina. „Užasno mi se i prisjećati. Na svijetu nema ništa gore nego imati bolesno dijete. Moje unuče imalo je užasnu kifoskoliozu, pravu grbu. Liječnici su prognozirali da će biti invalid za cijeli život. Djevojčica

se svaki dan vraćala iz škole u suzama. Iako je imala lijepo lice, vršnjaci iz razreda zadirkivali su je nazivajući je nakazom. Vodili smo je svuda i kod svih liječnika, vodili smo je čak i vidovnjacima, ali sve bijaše uzalud. Bili smo očajni. Jednom smo jedva uspjeli, jer Bog nam je pomogao, izvući djevojku iz omče, moglo bi se reći. Bila je u suzama, što će joj takav život ako se nitko nikad ne bi zaljubio u nju. Plakala je ona i plakali smo mi, a takvu tugu nemoguće je opisati riječima...“

Ženin je glas zadrhtao i krišom je obrisala suzu.

„Ne plači, bako“, preklinjala je unuka. „Sve je to sada iza nas.“

„Da... Dakle, otišla sam taj dan u crkvu i molila se Bogu. Sljedećeg jutra dobili smo svježe novine u kojima je bio članak o kiropraktičaru. Naravno, isprva smo dvojili trebamo li ići i povjeriti dijete još jednom liječniku, jer su je već bili pregledali mnogi stručnjaci. Ali... s obzirom na ove posljednje događaje... Na kraju smo odlučili da ako nam Bog daje još jednu priliku, ne bismo trebali odbiti, jer gore ne može biti...

„Bile smo zabrinute stigavši na recepciju. Ljudi u redu su govorili dobre stvari o njemu. A kad smo ušle i vidjele njegove oči, sve sumnje su se iz nekog razloga istopile. Ima tako blistave plave oči, tako srdačan i miran pogled da je svjetlost zasjala u mom srcu...“

„Da“, rekla je druga žena. „Njegove su oči zaista neobične, tako nedokučive. Kao da sve znaju i kao da osjeća tvoju bol.“

„Nikad u životu nisam vidjela tako mirne, pametne oči“, rekla je mlada žena koja je stajala pokraj nje.

Žene kimnu glavom slažući se.

„A kakav ugodan, melodičan glas ima, govori umirujućim tonom. Tako pristojno razgovara sa svima...“

„Nakon razgovora s njim raspoloženje mi se uvijek popravi. Učini da želim živjeti čak i nakon sve pretrpljene boli.“

„I ja imam takav osjećaj.“

„To znači biti dobar čovjek.“

Čuvši ove riječi, srce mi je zastalo. Prekinula sam bezuspješne pokušaje koncentracije i počela razgovor slušati pažljivije.

„To i govorim“, reče starica. „Nešto u njemu je baš neobično, ohrabrujuće. Pregledao je djevojku i rekao da će joj ispraviti leđa, ali morat ćemo redovito dolaziti i kod kuće ispoštovati sve njegove preporuke. Ne možete zamisliti kako su njegove inspirativne riječi utjecale na djevojčicu. Dugo smo dolazile na tretmane, skoro godinu dana, iako živimo u drugoj regiji. Ponekad bi bilo loše vrijeme i bilo je teško doći, ali Ana bi uvijek inzistirala na putovanju. Postala je toliko odlučna da smo se jednostavno radovale i molile. Svakog je dana kod kuće marljivo izvodila čitavu rutinu terapijske gimnastike preporučene od kiropraktičara. I u godinu dana nije ostalo ni traga od njezine grbe! Ne možete zamisliti koliko smo bile sretne. Ana je procvjetala; toliko mnogo potencijalnih zaručnika odmah se pojavilo; jure za njom u krdu... Danas smo došle na pregled. Oh! Molimo se Bogu da joj da dobro zdravlje. Njegove zlatne ruke jednostavno su učinile čudo!“

„Da, njegove su ruke definitivno zlatne“, potvrdila je druga žena stara oko četrdeset godina. „On je profesionalac u punom smislu riječi. Rijetko možete pronaći stručnjaka s Božjim talentom i tako dobrim poznavanjem medicine... Ja sam, na primjer, deset godina patila od glavobolje. Prošla sam kroz puno bolnica, bez rezultata: neprospavane noći, pa čak i gubitak svijesti zbog glavobolje. A prije dvije godine, bojim se čak i prisjetiti tih dana, prestala sam hodati. To iskustvo ne biste poželjeli neprijatelju, to stanje bezglavosti i nemoći, tako snažnu bol u križima i nogama. Opet neprospavane noći, pa injekcije s nikakvim rezultatima. Bilo je čak i užasnih trenutaka očaja zbog boli i patnje, iako sam po prirodi hrabra žena i uvijek sam bila vođa. Neočekivano, cijeli moj život je stao, sve se sledilo, Osjećala sam samo bol i patnju.

Liječnici su, naravno, inzistirali na operaciji i pokušavali me uvjeriti da ništa osim kirurške intervencije ne bi pomoglo. Ali nisu mi mogli jamčiti potpuni oporavak. Jednom riječju: doživotni invaliditet. Tada je došla moja majka i pričala mi o našem kiropraktičaru, nagovarajući me da ga odem posjetiti. Posavjetovala

sam se sa svojim liječnicima, ali oni su mi se samo nasmijali u lice i rekli da nitko na svijetu čak ni među istaknutim liječnicima nikada nije izliječio herniju diska, a posebno na vratu, nekirurškim putem. Rekoše, idite ako želite, ali vratit ćete nam se. Međutim, moja majka je inzistirala.

Kad su me doveli ovamo nisam gajila nade nakon onakvih liječničkih zaključaka. Međutim, iznenađujuće, nakon prvih sedam posjeta jedan mi se nožni prst počeo micati, a bol je malo ublažena. Tada sam stvarno počela vjerovati u oporavak, iako je prvog dana čak i kiropraktičar rekao: 'Bit će naporno i dugo, ali popravit ćemo'. Svakim danom bih primjećivala male, ali stalne promjene nabolje. Polako sam se počela kretati i oblačiti bez pomoći. Kroz pola godine vratila sam se u normalan život, a sada završavam liječenje. Ne mogu vjerovati da je moj užas završio i da je sve ispalo tako dobro. Izliječiti takvu ozbiljnu i strašnu bolest bez operacije zaista je čudo!

S povratkom života u normalu vratila sam se u svoj grad i otišla pokazati rezultate svojim liječnicima koji nisu vjerovali da je moguće. Samo su slegli ramenima. Možete li zamisliti, nitko od njih nije ni pitao kako sam postigla takve rezultate, iako su svi vikali kao pripjev da je nemoguće. Znanje postoji i samo ga primijenite. Moglo bi pomoći mnogim ljudima! Ali ne, njihov ponos to neće dopustiti... Bit ću zahvalna Igoru Mihajloviču do kraja života za sve što je učinio svojim zlatnim rukama! I svi ljudi koje je vratio na noge. Puno toga sam ovdje vidjela. Ljudi stvarno dolaze sa zadnjom nadom za oporavak. Čak ti liječnici i profesori ovamo dovode svoju djecu i unuke."

Trznula sam se na spomen imena kiropraktičara. „Je li stvarno... Nema šanse, ne može biti!", pomislila sam zbunjeno. Sve se u meni napelo i pretvorilo u uho koje osluškuje. Tada je red zazujao u novom valu.

„Da, on je čovjek s velikom dušom!", rekla je druga žena. „Ljudi kažu da je njegov pradjed također bio poznati kiropraktičar u Orlovščini. Priča se da je bio čovjek s Božjim darom i da je bolesti dijagnosticirao nepogrešivo."

„Naš je liječnik također vrlo izoštren, kao da ima rendgenski vid. Imala sam iščašenje diska i odmah je rekao: 'šest milimetara'. Kasnije sam se išla snimiti i bilo je upravo tako."

„To je zato što su njegove ruke posebno osjetljive. Čitala sam u novinama da može pronaći dječju vlas kose sličnu ljudskom živcu, skrivenu ispod četrdeset stranica papira. Novinari su proveli ovaj eksperiment. 'To je kao da', rekao je, 'pronađe točno mjesto uklještenog živca i otpusti ga ručnim manipulacijama'."

„Hvala Bogu da postoji takav čovjek. Zahvalna sam Mu što nas je doveo k njemu", starica koja je govorila o svojoj unuci Ani prekrižila se.

„Znate, prošle godine imala sam degenerativnu bolest diska koju je on liječio", rekla je starica bijelo-sijede kose. „Ove sam godine podizala teški teret i opet ozlijedila leđa. Bilo je tako bolno da nisam mogla spavati dvije noći... Osjećala sam nagrizajuću bol; ili sam se onesvijestila zbog nje ili mi je u potpunosti ponestalo snage, ali klonula sam te večeri. Naš kiropraktičar došao mi je u snu, potapšao me po glavi i rekao: 'Ne boj se; sada ćeš se osjećati bolje i sutra dođi k meni. Sve će biti u redu'. Dakle, možete li zamisliti, ujutro sam ustala potpuno drugačija, čak je i bol malo popustila. Ovo mi je treći tretman i osjećam se skroz oživljeno. Prije nisam uspijevala biti mirna... Ali ono što je čudno je da je u snu imao kosu do ramena, poput anđela, a oči su mu bile tako drage..."

„Da, ima neobičnu kosu, a takva plava boja vrlo je rijetka."

„Što bismo bez njega? Stvarno, Bog nam je poslao anđela."

Nakon ovih riječi, vrlo oronula starica, koja je do tog trenutka drijemala na rubu klupe, neočekivano je zacičala: „Ne anđela već arkanđela."

Ponovno je zadrijemala. Ovo je iznenadilo cijelu gomilu.

Napokon je rudar, sudeći po crnom obodu oko očiju, rekao: „Ne znam kakav je on anđeo ili arkanđeo, ali je sjajan čovjek! Osovio me ponovno na noge iako ne vjerujem u Boga."

„Ja također nisam vjerovao", primijetio je žilavi starac. „Trideset godina sam imao člansku iskaznicu Komunističke partije,

a sada pogledajte...“, izvukao je križ na uzici i pokazao ga okupljenima. „Imam ovaj križ. Sve se dogodilo nakon jednog incidenta. Nikad to neću zaboraviti... Toga nezaboravnog dana morao sam na posao. A večer prije vidio sam u snu našeg Igora Mihajloviča koji je rekao: 'Sutra me posjeti i ne idi na posao. Ako odeš, nećeš se vratiti'. Dakle, prije toga sam se liječio kod njega, ali upravo tada imao sam pauzu u liječenju. Probudio sam se ujutro s bolovima u leđima. Pomislio sam da me vjerojatno boljelo preko noći; zato sam ga i sanjao. Spremio sam se za posao, a onda pomislio: 'zašto bih išao? Morat ću dizati teške stvari. Kako mogu raditi? Leđa će mi kolabirati'. Tako sam odlučio otići kiropraktičaru i uzeti bolovanje. Možete li zamisliti, tog dana u komori je došlo do eksplozije i gotovo cijela moja brigada je stradala. Da sam bio tamo, budući da stojim tik do visoke peći, sada ne bih bio ovdje. Dakle, kako bi sve ovo mogao razumjeti obični smrtnik? Htio sam razgovarati o ovome s Igorom Mihajlovičem, ali on je stavio prst na usne sugerirajući mi da šutim. I to je sve... Kako nakon toga da čovjek ne povjeruje u Boga?“

„Oh, znate, sličan se incident dogodio i našem susjedu“, rekla je žena stara oko trideset godina koja se uključila u razgovor. „Usput, on mi je dao adresu kiropraktičara. Jednom se kod njega liječio. Prošle godine je naš susjed bio u nevolji. Sjećate se eksplozije u rudniku? Ostao je zatrpan ispod podupirača. Kako mi je rekao: 'Ležao sam sam u tami, zatrpan kamenjem. Užasno sam se bojao da ću biti živ sahranjen. Već sam se oprostio od života i svih svojih bližnjih. Odjednom sam vidio pred očima, kao u magli, lik našeg kiropraktičara koji je tako mirno kazao svojom melodičnom glasom: 'Ne boj se, ne boj se. Prerano je za tebe da umreš. Ostat ću s tobom dok se ne izbaviš'...' A kad je došao k sebi, već su ga izvlačili spasioci. Jedini je preživio od cijele smjene. Nakon tog incidenta čovjek se potpuno promijenio. Prestao je piti i počeo vjerovati u Boga. Njegova supruga i djeca ne mogu se prestati radovati. Postao je zaista sjajan lik!“

U međuvremenu se red počeo pomicati naprijed. A iz njega je pred razdvojenu gomilu izašao u bijeloj kuti... Bila sam toliko iznenađena da mi je torba gotovo ispala iz ruku.

„Sensei“, šapnula sam tiho, ali u sljedećem sam trenu zaurlala na sav glas: „Sens... Igore Mihajloviču!!!“

Sensei se okrenuo i vidjevši me dao znak da priđem. Jedva sam se progurala kroz gužvu. Srce mi je ubrzano kucalo u prsima. Pozdravivši me, pitao je:

„Što ćeš ti ovdje? Je li se nešto dogodilo?“

„Pa, moja majka ima problema s leđima...“

Preselili smo se u kut gdje je Igor Mihajlovič zapalio cigaretu.

„General moga oca dao nam je ovu adresu“, u jednom dahu odala sam sve državne 'tajne'. „Dao nam je čak i svoju Volgu.“

Sensei je bacio pogled u smjeru automobila. „Ah, Aleksandar Vasiljevič. Je li on dobro?“

„Kako je rekao mom ocu, već dvije godine nema problema s kretanjem.“

„Dobro. A što se dogodilo s tvojom majkom?“

Počela sam mu sve pričati u detalje, aktivno gestikulirajući rukama od uzbuđenja. Saslušavši me, Sensei je izgovorio: „U redu, dovedi svoju mamu i slijedite me.“

Presretna sam otrčala do mame i rekla da će nas Igor Mihajlovič primiti preko reda. Moja je majka bila sretna, naravno, ali jako iznenađena. Teško je ustala, a mi smo slijedile kiropraktičara.

„Ovo je moj Sensei, Igor Mihajlovič“, predstavila sam ga svojoj majci s neopisivim ponosom.

Ušli smo u dubinu kuće pune ljudi koji su čekali. U čekaonici je stajao sklopivi krevet, a u kutu malena ikona s upaljenom lampom. Pomogla sam majci da se skine do pojasa i legne na krevet. Izlazeći iz sobe vidjela sam kako se Igor Mihajlovič nagnuo nad majčinim leđima, pipajući joj kralješke rukama. Iza zavjese u susjednoj sobi začula sam Sensejev glas: „Da, znate, ovdje imate ozbiljan problem, dorzolateralni prolaps do sedam milimetara u segmentu L4-L5 koji uzrokuje stenozu intervertebralnog

foramena. Posljedica toga je kompresija cerebro-spinalnog korijena.“

„Možete li objasniti jednostavnije?“

„Jednostavnije rečeno, to je hernija diska. Kao rezultat uništenja diska, sekvestruma ili, drugim riječima, mali dijelovi ovog diska upali su u kralježnični kanal prema kralježničnom otvoru i potiskuju cerebro-spinalni korijen. To je ono što uzrokuje bolove... To je, naravno, ozbiljan problem, ali izlječiv.“

Iza debele zavjese začula sam lagano pucketanje kralježaka i nekoliko neobičnih zvukova pljeska. Za nekoliko minuta Sensei me pozvao da pognem majci da se odjene. Dogovorivši se za sljedeći posjet, oprostile smo se i polako krenule prema autu.

„Kako si?“, pitala sam majku.

„Podnošljivo“, odgovorila je.

Dok smo se vozili kući, cijelim se putem nisam mogla smiriti razmišljajući o Senseju. Pretpostavljala sam da je sve: fizičar, kemičar, filozof, povjesničar, orijentalist i fiziolog. Ali obični kiropraktičar - to je bilo previše! Dobro, čak i ako nije običan, vrlo je poznat... Sa svojim nezamislivim potencijalom znanja, sa svojim fenomenalnim sposobnostima i na kraju s tako neobično čistom ljudskom moralnošću mogao bi postati istaknuti znanstvenik, političar ili bilo što drugo, te se izdići na društvenoj ljestvici sa svojom razinom znanja. A na što je on trošio svoj potencijal?! Da nije pomagao mojoj majci, um bi mi se duže bunio.

Vozeći se sporednim cestama iz ove zabiti prošli smo pored otrcane, propale crkve, očito sagrađene prije revolucije. Moje su misli prešle na razmišljanje o vječnom, o Bogu, o vjeri i o Velikanima. I odjednom mi je jedna misao zabljesnula: „Sensei stvarno pomaže ljudima! Rukama liječi tisuće tijela izmučenih bolom, tisuće duša zahvaćenih tugom, vraća ljudima zdravlje, vjeru i životnu radost... Bože, tako su postupali svi najveći ljudi! Svatko bi od njih ljudima prilazio otvorene duše i činio dobra djela. Sensei je jednom spomenuo o... Može li biti da je on...? Wow!“

Grozničavo sam se počela prisjećati svih trenutaka, podupirući svoja nagađanja. Nakon povratka kući, ponovno sam pročitala sve iz svog dnevnika u vezi sa Sensejevom osobnosti. Da, činjenica da je kiropraktičar dopunila je glavnu nedostajuću kariku moga logičkog lanca u dokazivanju vlastitom umu. „Najvažnije je da liječi tijela i duše različitih ljudi. Slijedom toga, razgovarajući s tako velikim brojem ljudi, svakog od njih s vlastitom konkretnom sudbinom, problemom i bolom, on poznaje namjere običnih ljudi mnogo bolje od bilo kojeg političara, njihov odnos prema životu, kao i njihovu razinu duhovnog razvoja. Nije moguće zamisliti bolje zanimanje za zemaljski život Bodisatve“. Ta su mi otkrića izazvala val žmaraca dok me solarni pleksus počeo golicati svojim spiralnim valovima.

Čim su mi se uzburkane misli počele smirivati, moj „zdrav razum“ požurio je zauzeti prazan prostor. S druge strane, razmišljala sam: „Zašto sam ga toliko uzvisila? Možda je sve ovo samo moja mašta. Umorna sam i previše zabrinuta, pa sam čula različite razgovore u redu i donijela brzoplete i fantastične zaključke. Dobro, pomaže ljudima, ima talent i sposobnosti za to, pa šta? Jednostavno je dobar profesionalac, kako reče ona žena iz reda. To je sve. Po izgledu je običan čovjek, običnog lica koje izgleda poput svih ostalih ljudskih lica. Njegov se izgled ne razlikuje od ostalih. On je poput svih ostalih...“

Ovdje sam primijetila da što dublje razvijam svoju „zdravorazumsku“ teoriju, više se u meni javlja nešto loše, neka vrsta bijesa ili slično, neka vrsta mračne zavisti što je Sensei posjedovao takav talent i sposobnosti, a ja nisam. I eto, misli su mi postale toliko mračne da sam čak uplašila samu sebe: „Stani, stani, stani! Tko je taj koji stvara oluju u šalici za čaj? Drugovi, to nisam ja! Može li duša doista tako loše razmišljati? Ne, ona je čista dobrota. Odakle sva ta prljavština? To nisu moja razmišljanja. Nekakve fiks-ideje, misli koje se drsko vraćaju iznova i iznova, a u meni bude bijes i mržnju... To su instinkti životinjske prirode!“ I tu sam se skroz naljutila na sebe i pomislila: „Dojadile su mi! Koliko dugo mogu biti glupa tvrdoglava zvijer?! Dosta mi je, jednostavno dosta. Ako tako nastavim, cijeli će mi život proći u zlim namjerama i taštini...“

Tada me posjetila druga misao: „Možda zbog našeg napumpanog egocentrizma ne primjećujemo kakve nam krasne šanse pruža Sudbina. A za dušu koja stoljećima luta u tami možda se takva šansa dogodi samo jednom u tisuću godina. Tko zna što sve ne vidimo zbog svoje zavisti i bijesa. Bože, zašto smo tako slijepi? Zašto nešto stvarno počnemo cijeniti tek kad to izgubimo? Zašto Velikane slavimo tek nakon njihove smrti?“

Krist je razapet zbog nečije napuhane megalomanije i našega čoporskog egocentrizma. A kakav je to Veliki Čovjek bio i koliko je još dobrih djela mogao učiniti za ljudske duše. Da je živ i da mu ljudi barem malo otvore svoja srca, možda bi ljudska civilizacija bila napravila takav skok u svojoj evoluciji da bismo već mi, njihovi potomci, živjeli u stvarnom, ujedinjenom i slobodnom društvu bez granica i vlasti, bez nasilja i terora, u svijetu harmonije. Ali ne, čak ni tijekom Isusovog života malo ga je ljudi zaista cijenilo. A većina mu je vjerojatno zavidjela, naslađivala se i korila ga svojom životinjskom taštinom, pokvarenošću, mržnjom i ravnodušnošću. Nakon Njegove smrti svi su odmah počeli vjerovati u Njega!

Uzmimo samo naše suvremenike i istaknute pojedince. Kada ih priznaju? U pravilu, nakon smrti. Tek nakon smrti ljudi lijepo pričaju o njima, čak i oni koji su tijekom njihova života činili mnoga zla djela. Međutim, tim je ljudima u mislima vjerojatno drago što im je suparnik umro. To je odvratna, životinjska priroda.

Kada ćemo se napokon probuditi, kada ćemo razmišljati svojom dušom, a ne tijelom? Jer tada će se cijeli svijet promijeniti i postati potpuno drugačiji! Samo želim ovo viknuti cijelom svijetu. Ali zašto?! Ne bih trebala vikati, već bih trebala nešto poduzeti, promijeniti se i ne dopustiti tim parazitima svijesti da mi se približe umu. Da, kad bi barem ovo mogla razumjeti većina ljudi, tada bismo možda mogli svi zajedno naučiti cijeniti i poštovati genije koje priroda tako rijetko šalje na svijet! Kako je rekao jedan veliki klasični učenjak: „Majko Prirodo, da nisi poslala takve ljude na svijet, polje života bi umrlo.“

Sljedećeg dana tijekom naše vožnje na duhovni trening, cijelim putem sam ekipi pričala o sjajnim vijestima... da je naš Sensei poznati kiropraktičar. Ispričala sam im ono što sam čula i vidjela dok sam mu bila u posjeti. Za njih je to također bilo veliko iznenađenje. Na našemu tajnom proplanku već su se gotovo svi bili okupili. Sensei me, pozdravivši nas, pristojno pitao kako je moja majka.

„Hvala, malo bolje. I dalje ima jake bolove, naravno. Ali barem je sinoć mirno spavala."

„To je dobro. U redu je, postupno ćemo joj vratiti zdravlje."

Nisam nimalo sumnjala u to. Uglavnom sam bila vrlo sretna što je sve ispalo upravo ovako. Ne bih mogla poželjeti boljeg liječnika za svoju voljenu majku. Sad mi je duši bilo lakše.

„Znate", nastavila sam, „bila sam tako iznenađena što sam vas vidjela. Mislila sam da se namještanjem kostiju bave samo oronuli starci."

„Mnogi ljudi razmišljaju na taj način."

„Zašto je tako?"

„Zato što u namještanju kostiju stvarno znanje i iskustvo dolaze s godinama i zato nas je većina starija."

Primijetila sam da niti jedan stariji, momak uključujući Nikolaja Andrejeviča nije bio uopće iznenađen terminom „namještač kostiju". Vjerojatno su već dugo znali za to.

„Recite mi", nastavila sam gledajući ga s divljenjem u oči: „Mogu li se bolesti kralježnice izliječiti uz pomoć vjere?"

„Vjera je sposobna pomicati planine, a ne samo liječiti probleme s kralježnicom. Ali malo ljudi ima istinsku vjeru."

„Zašto?“

„Sumnje nagrizaju, a naša životinjska priroda suzbija. Zbog toga je vrlo teško za čovjeka steći istinsku vjeru. Iako, kada duša dominira u umu, vrlo je jednostavno.“

„Ako čovjek jednostavno slijepo vjeruje u svoj oporavak ili u oporavak onih koji su mu bliski, hoće li liječenje biti brže?“

„Naravno. I ne samo brže, već puno lakše i učinkovitije.“

„Ispričavam se“, pridružio se razgovoru Nikolaj Andrejevič. „Dugo te želim pitati, zašto si odabrao baš ovu profesiju?“

„Pa, što da kažem?“, odgovori Sensei. „Baš kao i svaki čovjek, kada sam trebao odabrati zanimanje, počeo sam razmišljati. Siguran sam da ćete se složiti, što može biti bolje na svijetu od vraćanja zdravlja ljudima i što u tijelu može biti složenije od leđne moždine, možda samo mozak... Što je leđna moždina? Pogledajte sliku njezinih živčanih pleksusa - to je pravo 'stablo života', koje se proteže od vrha do mozga, a povezano je korijenom sa svakim organom ljudskog tijela. Figurativno govoreći, ovo 'drvo života' 'hrani' cijelo tijelo zdravljem. I ako, nedajbože, dođe do nekog poremećaja, to odmah utječe na rad organa i cijelog tijela. Jer praktički više od devedeset posto svih bolesti pojavljuje se kao rezultat neispravnosti leđne moždine, od najbeznačajnijih do onih kobnih. Skoro svatko tijekom života ima problema s kralježnicom... Leđna moždina danas ostaje tajna nad tajnama u znanosti. I baš poput mozga, nedovoljno je istražena.“

„Općenito, da“, rekao je Nikolaj Andrejevič. „Iskreno, nikad nisam razmišljao o tome... Budući da je to tako važan i složen organ u tijelu, za liječenje treba imati veliko znanje.“

„Doista je tako. Kralježnica je vrlo zanimljiva i savršena biomehanička struktura. Njeno liječenje velika je odgovornost, jer liječnik mora precizno dijagnosticirati pacijenta, pročitati podatke, dob, težinu i cijeli raspon različitih čimbenika, a zatim donijeti ispravnu odluku i izračunati odgovarajuću silu i dozu djelovanja, jer je ovo vrsta mikrokirurgije, samo bez seciranja. Posebno moramo uzeti u obzir da se u procesu događa revitalizacija. Namještanje kostiju vrlo je ozbiljno zanimanje. Treba temeljito znati

sve: biomehaniku, anatomiju, patologiju, genezu, morfogenezu, fiziku i kemiju stanica. Ukratko, trebalo bi savršeno znati vertebrologiju.“

„Što?“, pitao se Ruslan. „Što je ta... brologija?“

„Ne brologija već vertebrologija, odgovorio je Sensei sa smiješkom. „To je znanost o kralježničnom stupu koja uključuje sve ove znanosti plus specifična znanja o leđnoj moždini.“

„Kakva specifična znanja?“, pitao je Nikolaj Andrejevič.

„Također treba znati detalje i tehnike različitih ručnih načina liječenja vertebralnih patologija, osteopatije, kiropraktiku i tako dalje. Drugim riječima, potrebno je znati iskustvo prethodnih generacija na području namještanja kostiju, jer to je prilično drevna i zanimljiva profesija“, Sensei je dodao: „I naravno, to znači komunikaciju s velikim brojem različitih ljudi.“

Ne znam za ostale, ali savršeno sam razumjela da su Sensejeve posljednje riječi bile glavni razlog za odabir zanimanja. Bila sam potpuno sigurna u to.

U međuvremenu je Sensei prebacio temu razgovora na meditacije. Počeli smo raspravljati o svojim rezultatima kod kuće, a zatim nastojali intenzivno raditi na sebi, približavajući se sitnim koracima našemu dragom cilju: postati Čovjek.

Primijetila sam da su dani počeli letjeti kao trenuci. Čak sam i dobila osjećaj da očito nemam dovoljno vremena za sve. Čak sam prekinula s nekim hobijima kako bih barem nekako uspijevala činiti sve. Naše vježbe i treninzi i dalje su mi donosili radost svojim novostima i jedinstvenostima. Na jednom od treninga Sensei je počeo objašnjavati novu temu.

„Danas ćemo se upoznati i, kao i obično, djelomično naučiti stil tai chi chuan, koji se smatra mekanim stilom 'wushua'. Ovaj stil je nastao u jednom od najpoznatijih kineskih samostana, smještenom na planini Wudang. Značajno je da su se lokalne planine nekad nazivale Planinama Velike Tišine. Ali onda se čovjek zvani Zhen Wu uspeo do neba usred bijela dana, dosegnuvši Dao (koji se u daoizmu smatra unutarnjom božanskom snagom i iskonskom tvari koja je stvorila sve u Svemiru). Planine su preimenovane njemu u čast.

Prema jednoj od legendi u tom je samostanu u dvanaestom stoljeću živio redovnik po imenu Zhang Sanfeng. Jednog dana, začuvši neobičan zvuk u dvorištu, pogledao je kroz prozor. Redovnik je vidio da se vrana na drvetu i zmija na zemlji međusobno gledaju. Svaki put kad bi vrana poletjela sa stabla kako bi napala zmiju, ova bi brzo okrenula glavu i zavijugala se tako da je vrana ne može kljucnuti. Dok ih je promatrao, Zhan je dobio uvid: protivnik se može pobijediti izbjegavanjem napada.

Prema drugoj legendi, sam Zhan Wu dao mu je taj mudri nagovještaj u snu. Kao što poslovica kaže: 'Svetac je rekao, mudrac razumio'. Shvativši glavno načelo borilačkih vještina, Zhang Sanfeng je dugogodišnjim treningom razvio mekani stil koji je i dobio 'velika preraspodjela' (tai chi chuan). Da ga prevedem doslovno, 'tai' znači vrhovni, 'chi' znači krajnji, a 'chuan' znači šaka.

Prema drugoj verziji, razvoj ovog stila pripisuje se drugom Zhang Sanfengu iz Wudanga, koji je živio u četrnaestom stoljeću, učeniku slavnog majstora Huo Longa (Vatreni Zmaj). Naravno da

postoje i druge mitske verzije podrijetla ovog stila. Ali glavno načelo tai chi chuana nije se promijenilo i navedeno je u sljedećim principima: statičnost rađa dinamiku; gibak svladava krutog; polagani pobjeđuje brzog; kratak pobjeđuje dugog. Drugim riječima, primjerice, na oštro napadačko kretanje protivnika treba odgovoriti mekanom prilagodbom, a udarac apsorbirati na način da ga se pusti otići u prazno. Kao rezultat, protivnik gubi ravnotežu. A tada je nekoliko grama dovoljno za nadvladati snagu tone. Drevni spisi majstora tai chi chuana o ovom stilu kazuju: 'Mali pokreti dovode do velikih promjena. Gibak svladava krutog; posuđujući snagu od protivnika, iskoristi je; napadaj iznenada, pogađajući točke.'

Tai chi chuan sličan je glatkom plesu. Na najvišoj razini majstorstva ovog stila ne postoje fiksni pokreti ili skupovi, jer su samo glavna načela sačuvana. Tijelo se kreće kao samo od sebe, izvodeći u dinamičnoj meditaciji improvizirani osebujni ples.

Ali da bi se postiglo nešto veliko, treba započeti s nečim malim. Zato ćemo započeti s najjednostavnijom vježbom, 'guranjem ruku'. Radi se u parovima. Ovdje je potrebno lagano dodirivati rukama, nježno, naizmjence se pogurivati, za početnike pod poznatom putanjom pokreta, a za iskusnije proizvoljno. Ova vježba razvija reakciju na akciju protivnika predviđanjem njegovih namjera. Drugim riječima, 'osluškujući' kuda se želi pomicati, trebate ga pokušati nadmudriti umaknuvši njegovim 'zaglavljenim' rukama. Na loše kretanje protivnika, primjerice ako se grubo kreće ili gubi ravnotežu, laganim guranjem možete ga baciti na zemlju. Pokreti trebaju biti opušteni, ali svijest ostati budna. Također ću vam pokazati odgovarajući režim disanja.

Ove i sljedeće vježbe mogu se koristiti kao tjelovježba za poboljšanje zdravlja. Tai chi chuan je posebno koristan za ljude koji su u stanju stalnoga živčanog stresa, jer ti glatki pokreti stalnom brzinom izravnavaju potencijale u kori velikog mozga, štiteći ga od preopterećenja. Štoviše, koncentracija misli na pokrete odvlači pažnju čovjeka od svakodnevnih problema, obnavljajući njegov živčani sustav. Naravno, ova posebna tjelovježba trenira sve zglobove i ligamente. Korisna je za svakoga. Kad se vratite kući,

možete naučiti svoje mame i tate, bake i djedove da nikada ne budu bolesni.

Želim vam skrenuti posebnu pozornost na činjenicu da su drevni majstori tjelovježbe tai chi chuan ustrajno zahtijevali od svojih učenika 'pročišćavanje, smirenost, odsutnost pogrešnih postupaka, očuvanje čistoće srca, te suzdržanost u njihovim željama'. Na taj način čovjek neće pobijediti samo svoje bolesti nego će također uništiti svoj ego, oslobađajući tako put do savršenstva duha. Bili su apsolutno uvjereni da Nebesa vide 'de' (duhovnost, ljubav) čovjeka, te ga na temelju njegova 'de' nagrađuju. Mudrost majstora koja je do nas došla iz dubina stoljeća od važnosti je i danas. Svatko od nas može ovo znanje iskoristiti maksimalno, i to ne samo za samoobranu već i za otkrivanje vlastitog unutarnjeg svijeta za percepciju misterija prirode i svemira. Uvijek se morate sjetiti da čovjek može postići bilo što ako je cilj jasno definiran... Prijeđimo sada na praktični dio."

Postrojili smo se, a Učitelj nam je pokazao vježbe disanja za „zaglavljene ruke". Nakon pojedinačnih demonstracija tehnika od strane Senseja, gotovo svi bi u nekoliko sekundi sletjeli na leđa uz smijeh svojih prijatelja koji bi se nekoliko trenutaka kasnije našli u istom položaju. Ozbiljniji borci, koristeći se pogrešnim tehnikama, letjeli su čak tri do četiri metra daleko. Najzanimljivije je to da smo se tijekom prvih deset minuta smijali, nakon dvadeset minuta šutke smo ustajali stenjući, a nakon još pola sata započeli smo sa zaista ozbiljnim radom i u potpunosti se koncentrirali na kretanje i točnost svojih izvedbi. Nitko nije želio ispasti klaun koji neprestano pada.

„Brzi momci", uključujući Stasa i Ženju, posebno su lijepo radili. Očito su se ovom vještinom bavili dugo vremena. Njihovi totalno neponavljani improvizirani pokreti bili su slični grandioznom plesu punom nepredvidivih, a ujedno i racionalnih pokreta. Ako bi netko od njih pogriješio, odmah bi poletio daleko, srušivši puno ljudi na putu. Da ne bi ozlijedili druge ljude, ti su momci prebačeni gotovo na izlaz dvorane. Ali čak i ovdje su Ženja i Stas nadmašili sami sebe. Radeći u sparingu, Ženja je na trenutak ometen od vrata koja su se otvorila i odmah je primio snažan udarac od Stasa, koji ne samo da ga je odbacio do tih nesretnih

vrata, nego ga i smjestio pred vrata na koljena. U to je vrijeme impozantni čovjek neodređenih godina s veličanstvenim licem sličnim Ramzesovom, ušao u dvoranu. Iz njega se širila neka vrsta fine, istočnjačke arome. Bio je odjeven u stilski kaput ispod kojeg se moglo vidjeti skupo odijelo. „Ramzes“ je iznenađeno pogledao Ženju. Ali Ženja je zadržao dosjetljivost i dotaknuvši čelom pod, ritualno izgovorio: „Pozdravljamo te, o veliki Zhan Wu, najpoželjniji gostu našega plemena!“

Zatim je brzo skočio na noge i naklonivši se gospodinu još jednom, poput borca, okrenuo se i otišao prema Stasu koji je jedva obuzdavao smijeh.

Sensei je sa smiješkom prišao i pozdravio čovjeka.

„Koliko dugo je vježbao ovaj oblik pozdravljanja?“, pitao je „Ramzes“ s jakim naglaskom na lošem ruskom.

„Ne ljuti se na njega. Mlad je i uvijek brka stvari.“

„Ramzes“ se još više iznenadio i pitao s laganim ogorčenjem u glasu: „Izgledam li stvarno kao Kinez?“

„Ne, naravno da ne, ali...“, a onda je Sensei nastavio na nekom neobičnom jeziku.

„Ramzes“ se nasmijao i dodao nešto u odgovoru. Govoreći ovim melodičnim i vrlo ugodnim jezikom, otišli su u privatni ured za trenere. Primijetila sam da je gost hodao na isti način kao Sensei.

Čim su se vrata za njima zatvorila, Stas nije mogao izdržati i nasmijao se naglas, odmah primivši nazad udarac od Ženje. Padajući veselo na klupe nije mogao ustati čitavih pet minuta, valjajući se u napadu smijeha. Možda bi se tako nastavili smijati do kraja treninga, ali stariji sempai, koji je bio odgovoran za disciplinu u odsutnosti Senseja, pokazao im je šaku i momci su brzo ušutjeli te se vratili radu.

Pucala sam od znatiželje da saznam tko je taj misteriozni gost. Ali moji pokušaji da pitam starije momke nisu bili uspješni. Rekli su mi da se ne miješaju u Sensejeve stvari.

Nakon trideset minuta, pred kraj treninga, „Ramzes“ i Sensei izađoše iz sobe slažući se usput oko nečega uz smijeh. Oprostili su se kao dobri stari prijatelji toplo se rukujući. Nakon odlaska tajanstvenog gosta, Sensei se s istom lakoćom prebacio natrag na ruski, te kao da se ništa nije dogodilo počeo objašnjavati pogreške momaka koje je vidio. Očito je bio super raspoložen.

Kod kuće sam, kao i uvijek, najzanimljivije stvari zapisala u svoj dnevnik. Posjet ovog neobičnog stranca pokrenuo je mnoga neodgovorena pitanja. Odlučila sam ovu misteriju prepustiti neodređenom kasnije. Kako bi Sensei rekao: „Ne postoji ništa tajanstveno na Zemlji što se jednog dana neće otkriti“. S tako optimističnom prognozom budućnosti nastavila sam sa svojim promatračkim aktivnostima.

Na duhovnim smo lekcijama brusili stare meditacije. Sve je bilo kao uobičajeno, osim što je Nikolaj Andrejevič bio odsutan gotovo tjedan dana, što je bilo neobično za njega. Napokon se naš psiholog pojavio, potpuno zdrav i dobro raspoložen. Stigao je prije početka treninga dok je naše veselo društvo stajalo na proplanku sa Sensejem, Ženjom i Stasom. Nikolaju Andrejeviču oči su sjale od krajnje radosti i oduševljenja.

Brzo je pozdravio sve, a zatim se obratio Senseju i počeo uzbuđeno pričati:

„Napokon smo završili eksperiment i sve se pokazalo istinitim. Rezultati su jednostavno zapanjujući... Ona tehnika izmijenjenog stanja svijesti koju si nas naučio zapravo radikalno mijenja sliku našeg svijeta, kao i cijelu koncepciju našeg postojanja... Ispričat ću ti sve korak po korak...“

Naša je ekipa raskolačenih očiju gledala neobično i uzbuđeno ponašanje Nikolaja Andrejeviča. Sensei ga je pažljivo slušao pušeći cigaretu.

„...Po mom mišljenju, odabrao sam više ili manje prikladnog kandidata. Jednog lika, okorjelog alkoholičara koji se liječio u našoj klinici. Dvije godine dječjeg doma bilo je cijelo njegovo obrazovanje. Odrastao je u sirotištu, i to jednom od onih poslijeratnih. Vojska, zatim rudnik ugljena i beznadni alkoholizam - to je bio njegov život. Ali kad sam ga doveo u izmijenjeno stanje svijesti, govorio mi je takve stvari i to na nekom starom ruskom jeziku da su svi moji prisutni kolege bili jednostavno šokirani njegovim odgovorima. Sve smo snimili i odnijeli profesoru koji je povjesničar i veliki stručnjak na ovom polju. Rezultat je nadmašio sva naša očekivanja. Čak je i profesor bio iznenađen. Izgleda da je ovaj alkoholičar govorio jezikom drevljanskog naroda koji je, kako nam je profesor rekao, bio drevno istočnoslavensko pleme. Tip nas je oduševio nevjerojatnim detaljima i kućanskim sitnicama iz sedmog stoljeća, od kojih se mnogi nisu samo podudarali s podacima arheoloških

istraživanja, već neki nisu bili ni poznati znanosti. Također je spomenuo neka geografska područja i rijeku Sluch, gdje kaže da je nekada živio. I na kraju nam je pričao o jednom velikom sukobu s nekima iz plemena Draguvita. Sve se to nevjerojatno točno poklapa s dostupnim podacima... Ne možeš ni zamisliti koliko je to znanstveno dostignuće! Međutim, potrebno je potvrditi podatke još nekoliko puta za valjanost eksperimenta. Moramo dokazati znanstveno. Slušaj, izabrao sam još jednog kandidata...“

„Čekaj, čekaj, dogovorili smo se da ako ti pružim priliku, probat ćeš. I to je sve“, odlučno je rekao Sensei.

„Samo me pokušaj razumjeti. Ovo je toliko vrijedno za svijet znanosti...“

„Sve razumijem“, rekao je Sensei mirno. „Međutim, nismo razgovarali o svijetu znanosti, već o tebi. Htio si biti siguran i sad si siguran. Još nije pravo vrijeme za svijet znanosti.“

Nikolaj Andrejevič je zašutio i pomalo se raznježio, te izgovorio: „Oprosti... Ali eksperiment je bio zaista čudesan. Bio sam tako revan ateist, ali sada... Stvarno dokazuje... Mislim, to sve mijenja u potpunosti.“

„To je dobro. Glavno je da si razumio.“

„Razumio?! Preblago rečeno... To je potpuna revolucija moje svijesti i kolosalna revolucija uma. Doista, nisam samo uvjeren u istinitost tvojih riječi, nego sam počeo toliko vjerovati u tebe da sam spreman dati ti dušu!“

Sensei se nasmiješio i zamišljeno rekao: „To sam već čuo... Ah, da, točno. Petar je isto rekao Isusu prije nego što Ga se triput odrekao.“

Nikolaj Andrejevič ustrajno je pokušavao dokazati suprotno i uvjeravao Senseja uz pomoć „čvrstih“ argumenata. Sensei se samo tiho nasmiješio, a onda promijenio temu razgovora u meditaciju.

Duhovne lekcije postupno su mi postajale sve važnije. Toliko jednostavne i pristupačne u isto vrijeme, postupno su promijenile moje viđenje svijeta. U meni su rasli neki novi osjećaji. Počela sam sve opažati na drugačiji način, kao da sam otkrila drugu stranu stvarnosti.

Čak i priroda, kao i zrak, koji nikada prije nisam primjećivala, pretvorio se u posebnu materijalnu tvar koju sam osjećala kao lagani pritisak sa svih strana što god radila. Taj je osjećaj bio pomalo sličan osjećaju elastičnosti vode kada zaroniš u nju. Ali u slučaju zraka sve je bilo puno lakše. Priroda oko mene postala je svjetlija, a boje su postale bogatije, kao da mi je nevidljivi veo prašine uklonjen s očiju.

Vani je u punom jeku bilo proljeće, koje je osvježavalo sivi prostor gradova sa svojim zelenilom svježe salate. Svijet prirode živio je prema vlastitom ciklusu, kao da želi pokazati veličinu i neovisnost od sićušnih stvorenja koja ga zauzimaju. Ovo živo stvorenje imalo je svoje tajne života i smrti, koje je pažljivo čuvalo tijekom svog dugotrajnog postojanja.

Vrijeme provedeno sa Sensejem proletjelo je tako brzo da je bez mog opažanja došlo vrijeme početka priprema za završne ispite. Istinu govoreći, nisam htjela trošiti dragocjeno vrijeme na njih, iako sam shvaćala da nastavak obrazovanja nije bio sitnica, već nešto neophodno. Kako je Sensei običavao govoriti, čovjek bi trebao neprestano razvijati svoj intelekt i širiti svoj um, što znači da bi se znanje trebalo širiti svugdje i u svemu i gdje god je to moguće težiti poznavanju znanosti. Jer kroz znanje, upravo znanje o sebi i okolnom svijetu, čovjek zrelo dolazi Bogu.

Na duhovnim vježbama i na općem treningu Sensei je nastavio iznenađivati nas svojim osobnim primjerima, širinom i dubinom svog znanja. Tijekom općeg treninga uglavnom je podučavao vještine koje je naš mozak opažao lako i bez ikakva šoka, kako bi se reklo. Bilo je udaraca, tehnika iz različitih stilova i

tjelovježbi za poboljšavanje zdravlja o kojima je kazivao s različitih gledišta: medicinskog, strateškog i filozofskog. Na dodatnom treningu imali smo sreću u većoj mjeri promatrati njegove tajanstvene demonstracije kad bi većina ljudi otišla. Ali jednom se dogodio incident.

Tijekom jednog od treninga, kada je većina ljudi vježbala udarce u parovima, Sensei je stajao tik do nas i pokazivao Andreju težak udarac s „čišćenjem“. Mora se napomenuti da je toga dana Učitelj bio pomalo zamišljen i zadubljen u svoje misli. Neočekivano je zaustavio svoje radnje i naglo se okrenuo, zabrinuto pogledavajući na suprotnu stranu dvorane. Volođa i Viktor tamo su sparirali, ali njihov je sparing postao malo čudan. Volođa je izveo agresivan i krut napad, napao svoga sparing partnera spretno i brzo rukama i nogama, dok se Viktor nekako zbunio i jedva imao vremena odbijati napade. Sensei je odmah oštro pljesnuo rukama vičući „Yame!“, što znači „Stani!“ No, Volođu je očito ponijelo uzbuđenje sparinga i nije ga čuo, premda se ostatak gomile okrenuo prema Senseju na ovaj uzvik. A onda se nešto dogodilo.

Oštro zamahnuvši rukom, Sensei je učinio pokret po zraku, simulirajući udarac. Istog je trenutka Volođa takvom silinom odletio u stranu u takvoj putanji kao da je Sensei stajao blizu njega, a ne blizu nas. Svi bijasmo zapanjeni onim što smo vidjeli. U dvorani je zavladala tišina. Učitelj je intervenirao baš na vrijeme. Da ga je Volođa udario još jednom, Viktor bi bio u nevolji. Izvijajući se od bolova, jadni je Viktor pokušao vratiti dah posebnom tehnikom koja se koristi nakon opasnih udaraca, čemu nas je Sensei jednom podučavao na dodatnim satima. U međuvremenu se Volođa, odletjevši oko pet metara naglavačke, također pokušavao oporaviti od svog neočekivanog leta. Uporno je trljao mjesto koje bi Sensejev udarac pogodio da je stajao pokraj Volođe.

Sve se dogodilo u djeliću sekunde u prisutnosti cijele skupine. Premda sam vidjela svojim očima, nisam mogla vjerovati, iako je moj um navikao na takva iznenađenja od Senseja. Za trenutak je rulja eksplodirala emocijama. Andrej je povukao Ženju za rukav ne skidajući pogled s Volođe:

„Ej, šta to bi?“

Činilo se da je i Ženja u šoku:

„Čekaj, dijete, jer i moj duh drhti u meni od ove čudnovate vizije."

U međuvremenu se Učiteljevo lice promijenilo, kao da se iznervirao zbog ove greške. Došavši do Volođe, napravio je nekoliko pokreta ruku iznad njegova tijela istodobno ga očito grdeći, ogorčen napadom. Volođa je nešto odgovorio slijegavši ramenima i postiđeno skrivajući oči. Dok je gomila likovala na temelju onoga što je vidjela, Sensei je bombardiran pitanjima na koja je, čini se, nerado odgovarao.

„Kakav je to udarac bio?", dečki su željno pitali.

„Pa, kako da kažem", rekao je Učitelj s uzdahom. „To je povezano s mentalnom energijom čovjeka. Nije ništa vrijedno vaše pažnje. To je samo jedan od koraka duhovnog razvoja u borilačkim vještinama."

„Onda možemo naučiti, zar ne?"

„Svakako da možete... ako ste dovoljno strpljivi."

Sensei je brzo nastavio prekinutu lekciju da bi ovaj incident stišao što je brže moguće, kako mi se činilo. Na kraju treninga, većina prisutnih ljudi imala je povišenu razinu adrenalina u krvi i odgovarajuće optimistične prognoze o svojoj budućnosti.

Za razliku od ostalih, naša je skupina šutke promatrala metež, jer bili smo sigurni da Sensei neće moći izbjeći naša izravna pitanja na dodatnom treningu.

Uoči dodatnog treninga Učiteljevo raspoloženje se malo popravilo, a njegovo dobro raspoloženje bilo je dobar znak. Stariji momci požurili su to iskoristiti. Tijekom dodatnog treninga maltretirali su Senseja pitanjima u želji da „svojim očima vide" nešto slično. U početku se Sensei na to smijao, no onda je pristao, pod njihovim pritiskom, pokazati nam takozvani „zaštitni ekran". Prvo nam je rekao da si pronađemo neke predmete.

Otrčali smo do skladišta za sportsku opremu i naoružali se onim što smo mogli pronaći. Dečki su zgrabili motke i košarkaške

lopte. Andrej je čak uzeo svoje nunčake. Dugo sam razmišljala što izabrati. Napokon sam odlučila uzeti tenisku lopticu, jer sam mislila da ako Sensei ne uspije i predmet ga udari, neće mu naštetiti. Ali Sensei nikada ranije nije napravio bilo kakvu pogrešku u svojim postupcima, što je izazivalo posebno poštovanje za njegove sposobnosti.

Kad smo se „naoružali“, Sensei je stajao sedam ili osam metara od nas. Koncentrirajući se, podigao je ruke ispred sebe i malo ih raširio. Naizmjence smo ga gađali raznim predmetima najjače što smo mogli. Bilo je fantastično, ali koliko god se trudili, svi bi predmeti jednostavno promašili Senseja mijenjajući putanju leta doslovno na udaljenosti od pola metra ispred njegovih dlanova. Viktor, Stas i Volođa odlučili su izazvati Senseja bacajući mu predmete s leđa. Ali Sensei nije ni promijenio položaj, samo je još više raširio ruke. Ukratko, eksperimentirali smo puno, ali svi predmeti promašili su Senseja.

Nisam razumjela jesmo li svi postali razroki ili se oko njega stvarno nalazio neki nevidljivi moćni zid. Moj se um odupirao posljednjem objašnjenju i ogorčeno pokušavao dokazati da to ne može biti. I upravo me ovaj zaključak natjerao da iznova pokušavam bacati tenisku lopticu, a sada bez imalo sažaljenja u ovaj nevidljivi zid, kako bih se utješila za trenutak da je doista postojala neka vrsta prepreke. Mislim da je i ostatak društva imao slične osjećaje, jer se njihovo uzbuđenje postupno pretvaralo u zbunjenost.

U mojim očima Sensei se ponovno počeo pretvarati iz običnog čovjeka u nadnaravno biće. Moj um je stvarno počeo ludjeti od svih ovih nevjerojatnih mogućnosti. U međuvremenu je Sensei „uklonio ekran“ i počeo objašnjavati princip njegova djelovanja, dovodeći na taj način logički rad naše svijesti u normalan, prirodni ritam. Tada sam primijetila da dok sam slušala Senseja, opet su mi se neki znakovi zavisti (životinjska priroda) ušuljali u glavu. Ispočetka je bilo kao slučajno, a onda su postajali sve jači i jači. Tada su mi se u mislima pojavile neke sumnje, iako je Sensei sve objasnio na jednostavan i razumljiv način, a na temelju onoga što smo upravo vidjeli vlastitim očima.

Napokon, uhvatila sam se u pomisli - dok sam slušala kako Sensei razgovara o duhovnim mogućnostima – imala sam prljave

misli s napuhanom manijom vlastitog egocentrizma. „Wow!“ pomislih. „Uz takvu egoističnu osnovu, svo dragocjeno znanje će proći pored mene. Moj um će iz Sensejevih riječi izabrati samo one koje su potrebne životinjskoj prirodi umjesto onih za duhovnu. To znači da nikada neću uspjeti... Stoga se moram koncentrirati na dobro... Ovo znanje je neophodno za mene samo u dobre svrhe i za učenje moje suštine. Ne želim nanositi bilo kakvu štetu. Neka svi ljudi žive u miru i ljubavi. Ne želim nikome zlo i ne zavidim im. Svi su oni dobri i dostojni svog života. Glavno mi je savršenstvo moje duše“. Reguliravši se na ovaj način, počela sam pažljivije slušati Senseja. Razgovor je već prešao na udarce na daljinu.

„...ovaj je udarac vrlo moćan“, rekao je Sensei. „U njega su uključene mentalne snage čovjeka.“

„Kako se sam udarac događa na takvoj udaljenosti?“, pitao je Stas.

„U osnovi je udaljenost iluzija. Stoga, to u vašem razumijevanju djeluje kao projekcija udarca. Ali zapravo postoji nešto drugačija vrsta fizike, u kojoj su prostor i vrijeme sabijeni. Prema tome, čovjek koji zadaje takav udarac, kao i čovjek koji ga stvarno prima, osjeća izravni fizički kontakt.“

„Dolazi li ovo znanje iz 'Bei Liao Jiao'?“, upita Viktor.

„Da. Ovo je posebna tehnika 'Lotosa' iz Umjetnosti 'Kažnjavajućeg Mača Šambale'. Ljudi iz Šambale poznavali su i još uvijek poznaju ovu umjetnost... Nekada, vrlo davno, Majstori 'Lotosa' izlazili bi u svijet prilično često. Savršeno su poznavali ne samo stil 'Starog Lame', već također i Umjetnost 'Kažnjavajućeg Mača'. Takav Majstor mogao je ostvariti pobjedu nad čitavom vojskom. Do danas na Istoku postoje legende o ratnicima koji bi se pojavili niotkuda i vratili se u nigdje. Ali u mjestima na kojima bi se zaustavili uživali bi veliko priznanje i poštovanje među lokalnim stanovništvom, jer bolju zaštitu mirni stanovnici nisu mogli pronaći. Ovi su Majstori posjedovali energetsku moć mnogo ozbiljniju od bilo kojega suvremenog oružja. Za ljude koji ne znaju za ovu Umjetnost, primiti takav razoran udarac niotkuda više je nego užasno.

S vremenom je nestala potreba da takvi Majstori izlaze na vidjelo. To nikako ne znači da je Umjetnost 'Kažnjavajućeg Mača' nestala. Na pragu Šambale nalazi se posebno obučena osoba koja izvršava odluke donesene od vijeća Bodisatvi. Ako se sjećate, jednom sam vam rekao da Šambala nikada neće dopustiti da netko zarobi čitav svijet ili da duhovno znanje koristi na štetu čovječanstva. Dakle, ovaj Majstor provodi takve odluke ne napuštajući svoju ćeliju. U tu svrhu je dovoljno da bude u posebnom stanju svijesti i da zamahne 'Laticom Lotosa' posebnim ritualnim mačem donekle sličnim kratkoj turskoj sablji. Usput, zbog mača je Umjetnost nazvana 'Kažnjavajućim Mačem Šambale'.

Dokazi o ovoj majstorskoj aktivnosti mogu se povremeno naći u suvremenom svijetu. Misteriozne smrti i dalje ostaju tajna, ne samo za patologe. Na primjer, u procesu obdukcije otkriveno je da je srce prerezano točno napola, kao da je korišten oštar predmet, ali koža i obližnji organi nisu ozlijeđeni. Ili je bilo 'neobjašnjivih' slučajeva kada je u nazočnosti brojnih stražara tijelo izrezano na komade kao mačem, a odjeća ostala neoštećena. Nije važno koliko je krivac dobro zaštićen najnovijom tehnologijom ili čitavom vojskom, jer on nije u stanju izbjeći ovu kaznu. To je glavni uzrok straha od Šambale kod svih tirana. Iz tog razloga ljudi su tražili i nastavljaju tražiti kontakt s njom, jer znaju da bez obzira koliko bili moćni i autoritativni, pred Šambalom su nemoćni.“

Sensei se zaustavio i činilo mi se da njegove riječi još uvijek odjekuju mojim ušima. Svi su bili zamišljeni, a možda zato što su, poput mene, ostali šokirani svime što su čuli. Nitko se nije usudio kvariti tišinu, nadajući se da će Učitelj ovome dodati još koju izvanrednu informaciju. Napokon je Volođa izgubio strpljenje i progovorio u bas tonu:

„Ovaj Majstor 'Kažnjavajućeg Mača' vjerojatno barata silom nalik atomskoj energiji, ako udaljenost nije bitna za njegove udarce.“

„Atomska energija je u usporedbi s ovom silom dječja igračka. Čovječanstvo je daleko od toga da zna svoje stvarne sposobnosti i stvarnu snagu zbog prevladavajuće životinjske prirode...“

Nakon takvog treninga naše su emocije divljale nekoliko dana. Misli o našim sposobnostima nisu nam davale ni trenutka spokoja. Htjeli smo postići sve odjednom. Dakle, sljedećih nekoliko dana se ovo optimistično raspoloženje očitovalo u marljivom treningu tijela i uma. A kad je došlo vrijeme za sljedeću duhovnu lekciju, jednostavno smo zasuli Senseja različitim pitanjima. Promatrajući svo naše uzbuđenje, Učitelj je rekao:

„Društvo, taj udarac na daljinu, svi učinci energije Tsi i sva 'čuda' koja vam pokazujem, sve su to sitnice koje nisu vrijedne istinske pažnje. Prava sila leži u duši. To je ono što treba razvijati i proučavati i tome se treba diviti. Božanska Ljubav duše u kombinaciji s umom čovjeka pravo je čudo. A sve ostalo što ste vidjeli je samo nuspojava različitih razina duhovnog razvoja. To nije ništa, pa ne biste trebali na to obraćati pažnju."

„Ali zašto bi to bile gluposti?", rekao je Nikolaj Andrejevič. „Zapravo, čuda rađaju vjeru."

„Da, čuda rađaju vjeru. Pogledajmo kakvu vjeru. Što se događa s čovjekom kad vidi čuda, odnosno pojave koje su za njegov mozak neobjašnjive? Prije svega, to mu silno uzdrma psihu. Psiha jednostavno počinje izlaziti izvan granica, jer nema odgovarajuće informacije za objašnjenje danog fenomena. A budući da naš mozak ima nevjerojatne mehanizme samoodržanja, samoobrane i kompenzacijske funkcije, zaštitni faktor našeg mozga odmah se aktivira. Koristeći se fiziološkim jezikom, zone mozga i skupine živčanih stanica nisu u mogućnosti u potpunosti se uključiti u mentalnu aktivnost. Sad ide ono važno. Ako u čovjeku prevlada životinjska priroda, on počinje u sebi ignorirati postojanje takvog fenomena, za sve kriveći nestvarnost događaja, nekakvu varku ili se u njemu rađa želja da nauči sve te nepoznate stvari radi svojih vlastitih koristoljubivih interesa zadovoljavanja megalomanije.

Čovjek koji je uravnotežio ove dvije prirode počinje ići iz jedne krajnosti u drugu. Znači da danas slijepo vjeruje u sve ovo,

ali sutra počinje sumnjati, a prekosutra počinje ponovno sumnjati u svoje sumnje i tako dalje. Ukratko, odvija se aktivna borba između dviju priroda na polju uma.

Što se tiče čovjeka u kojem prevladava duhovna priroda, raste volja za istraživanjem danog fenomena temeljena na vjeri, kao i na poznavanju vlastitih sposobnosti te prirodnih tajni radi ovog procesa saznavanja i radi savršenstva duše. Njegov početni strah od tajanstvenosti danog fenomena je prigušen, a u procesu učenja potpuno nestaje i preobražava slijepu vjeru u znanje, to jest u istinsku vjeru.

Zapravo ekipo, zašto mislite da vam sve ovo pokazujem? To radim da bih promatrao vaše misli i razinu vaše životinjske prirode u odnosu na duhovnu. I što je najvažnije, zašto trošim toliko vremena objašnjavajući svaki fenomen? Da bih vam barem malo uzburkao misli zakačene za materijalni život, te da bih vas naveo na razmišljanje o vječnim tajnama prirode, o vašoj neistraženoj duši i o Bogu. Zapravo, što više naučite to ste bliži Bogu, onom vječnom i nepokolebljivom što zapravo uvijek postoji.

Što je vaš fizički život u usporedbi sa Svemirom? Nije ništa. U usporedbi sa svemirima i planetima, čovjek praktički ne postoji. Njegov život je nestvarna stvarnost, samo trenutak u jednoj od Božjih misli...“

„Kako to?“, Ženja nije razumio.

„Jednog ću vam dana to detaljno objasniti... **Vaša tijela postoje u zatvorenom vremenskom ciklusu u kojem vi, a to znači vaša duša, imate sve uvjete za puno sazrijevanje. Ali to morate shvatiti uz pomoć svog uma i spojiti ga sa svojom dušom u zajedničkim težnjama. I tada će vaš život steći pravu svrhu**. Jer vaša zrela duša, a ne onaj pepeo materijalnih tijela koji se mijenja tijekom razvoja, je dragocjena za Boga i za Svemir u cjelini...

Dakle, **istinska, izvorna vjera proizlazi iz znanja. A znanje dolazi kroz riječ, kroz uvjeravanje vašeg uma u valjanost pojavnog fenomena**. A čuda su zapravo samo neka vrsta testa unutarnje razine individualnog razvoja. Ovu metodu ispitivanja su u svojoj zemaljskoj praksi koristili oni koji su posjedovali činjenično

poznavanje znanosti „Bei Liao Jiao“... Iako imamo sasvim unikatnog pojedinca u Sathya Sai Babi, koji je odlučio ljude okrenuti prema Bogu uz pomoć neprestanog pokazivanja stvarnih čuda.“

Nikolaj Andrejevič malo je razmislio: „Poznato ime... Je li to bio on na TV-u kad je trljao Gorbačovljevu glavu nogom, blagoslivljajući ga?“

„Točno!“, Sensei se nacerio.

„Nazvali su ga utjelovljenjem Boga na Zemlji... Avatar.“

Sensei ga je ispravio: „Avatara“. Ali 'avatara' se općenito prevodi sa Sanskrta kao 'spuštanje' ili 'silazak'.“

„Da, Avatara. Rekli su da Avatar prisvaja ljudsko tijelo za podizanje razvoja čovječanstva stepenicu više da ga uvede u novu eru.“

„Apsolutno si u pravu. 'Ako želiš spasiti utopljenika, moraš skočiti u vodu, to jest biti reinkarniran', kako on voli reći.“

„Kakav je to čovjek?“, upitala je naša znatiželjna grupa.

„Dakle, Sai Baba je velika duša. Kako je ljudska civilizacija sada na točki globalnih promjena u ponovnoj procjeni svoje duhovne razine i događaja koji prate ove promjene, Sathya Sai Baba je odlučio dati svoj doprinos. Namjeravao je iznenaditi svijet čudima. Sathya Sai Baba se dugo pripremao za ovu misiju i razvijao je teoriju utjecaja čuda na duhovni razvoj ljudi. Prvo je u Upanišadama predvidio svoju trostruku inkarnaciju u tehnološkoj epohi. A onda, kad je došlo vrijeme, krenuo je provjeravati ovu teoriju u praksi. Tako se reinkarnirao u Sai Babu u indijskom selu Shirdi 1872. godine. Cijeli je život činio čuda, čitao misli, mogao prevaljivati udaljenosti, poprimati bilo koji materijalni oblik i slično. Umro je 1918. godine, obavijestivši sve prije svoje smrti da će se ponovno vratiti na Zemlju za osam godina na jugu Indije.

Tako se i dogodilo. Sathya Sai Baba rođen je 1926. godine u Puttaparthiju, malom zabačenom selu na jugu Indije. 1940. proglašen je Avatarom. I on do danas čini čuda. Kad mu dođe vrijeme za odlazak, ponovno će se reinkarnirati kao Prema Sai. Već

je predvidio, ne samo točan datum i mjesto sljedeće inkarnacije - između gradova Bangalorea i Mysorea - nego i imena svojih budućih roditelja.“

„Je li istina ono što su rekli na TV-u, da može levitirati, istovremeno se pojavljivati na različitim mjestima i što je najzanimljivije, materijalizirati enormnu količinu bilo čega, od dijamanta do kolačića? Kažu da ih samo izvlači iz zraka. Ili je ovo samo još jedna glasina?“, pitao je Nikolaj Andrejevič.

„Ne. To je definitivno istina.“

„Ali to je nestvarno!“

„To je apsolutno stvarno. Ali njegova glavna pogreška leži u pokazivanju čuda, stvari koje su za čovječanstvo još uvijek tajnovite. Oni koji su vidjeli njegova čuda su iznenađeni i počinju ih preispitivati, a oni koji nisu vidjeli samo mu se smiju i sve smatraju trikom. Potonji su, nažalost u većini. Ali on svoju misiju sigurno izvršava pošteno, a ja bih želio da pomogne što većem broju ljudi da se barem probude. Štoviše, istinsko prosvjetljenje duše dolazi kroz riječ.“

„Dakle šta, je li on stvarno Bog?“, pitao je Ruslan.

„Znate, ljudi ga često pitaju ovo pitanje. Odgovor je dovoljno jednostavan i istinit. Kao što Sathya Sai Baba kaže: 'I ti si Bog. Jedina razlika između tebe i mene je ta što znam da sam Bog dok ti ne znaš'.“

Na sljedećem treningu dvorana je bila toliko pretrpana da nije bilo centimetra prostora. Sudeći po mjestima s kojih su došli početnici, vijest o energetskom udarcu vjerojatno se proširila i izvan našega grada. Nikad nismo trenirali u tako uskom prostoru. Andrej i Kostja počeli su iznenada izražavati ogorčenje zbog ove gomile ljudi koji su zauzeli „njihovu" dvoranu. Ali stariji sempai brzo je momke smirio, podsjećajući ih da su nedavno bili potpuno isti početnici i nitko se nije protivio njihovu vježbanju ovdje. Također ih je prekorio riječima Učitelja, da **je potrebno poštivati tuđu težnju za znanjem, umjesto da ga se odmah napada bajunetama vlastitog egocentrizma**. Nakon toga, momci su postiđeno zašutjeli i nisu izgovorili nijednu lošu riječ tijekom cijelog treninga. Što se tiče Andreja, odlučio se nekako rehabilitirati u očima starijeg sempaja, pa je čak krenuo marljivo pomagati početnicima u svladavanju pokreta koji su za njih bili novi.

Dok su ljudi vježbali tehnike tijekom neobveznog programa, Senseja su pozvali van. U to smo vrijeme Tatjana i ja bile kraj otvorenih vrata, jer je u dvorani bilo vrlo zagušljivo čak i s otvorenim prozorima. Tri tiha muškarca, jedan od njih oko pedeset godina, a druga dvojica oko trideset, pristojno pokucaše na otvorena vrata, skrećući nam pažnju. Pošto smo se nalazile bliže od ostalih, uljudno su nas pitali za ime našeg Učitelja i mogućnost razgovora s njim. Naravno, udovoljili smo njihovu zahtjevu. A kad je došao Sensei, počeli su s njim razgovarati o nečemu.

U početku nisam obraćala pažnju na razgovor, pazeći na svoju vježbu. Ali riječi koje sam uspijevala čuti sve su više budile moju znatiželju. Ispalo je da su ovi muškarci predstavnici jedne od religijskih sekti koje su u zadnje vrijeme u našem gradu nicale poput gljiva nakon kiše. Očito, vidjevši broj mladih ljudi koji treniraju u dvorani, odlučili su pozvati Senseja i njegove učenike da posjete njihov sastanak toga dana u kino dvorani, gdje se trebalo održati besplatno prikazivanje filma o Isusu Kristu. Sensei im se uljudno zahvalio na pozivu ne obećavši ništa konkretno. Ali njihov

vođa, onaj stariji, ispalo je da je to njihov svećenik, počeo je Senseju upućivati pitanja o poznavanju Isusa i stavu o Njegovim učenjima.

Isprva je Sensei odgovarao uljudno i kratko, jasno dajući do znanja da trening nije završen. No svećeniku se nije žurilo rastati sa Sensejem. Svaki je Sensejev kratki odgovor nailazio na krajnje opširno objašnjenje prednosti njihove crkve i njihova „istinskog" pogleda na Kristova učenja. U roku od deset minuta Sensei se vjerojatno zasitio razgovorom, jer je počeo rasturati svo njihovo vrbujuće izlaganje u komade preciznim argumentima, navodeći datume, brojke i događaje koji su očito bili nepoznati čak i svećeniku. Do ovog trenutka naše radoznalo društvo je izašlo iz dvorane poslušati što se događa. Ženja i Stas su nas slijedili. Zatim su došli Ruslan i Jura koji su vježbali nedaleko od vrata.

„...Zar ne biste voljeli vječno živjeti u raju na Zemlji, u kraljevstvu Božjem?", izgovorio je svećenik smirujućim glasom.

„Vječno na Zemlji, u raju?!", nacerio se Sensei.

„Ne srljajte odbaciti vječni život kao neostvarivi san", prekinuo ga je svećenik. „Obratite pažnju na to kako je vaše tijelo stvoreno. Zapravo o tome praktički ne znate ništa. Sve u njemu je osmišljeno do krajnjih detalja. Imamo sluh, vid, okus, njuh i dodir. Na svijetu postoji toliko stvari koje donose zadovoljstvo našim osjetilnim organima: ukusna hrana, ugodni prijateljski odnosi, slikoviti krajolici i tako dalje. U svemu tome možemo uživati zahvaljujući našemu nevjerojatnom mozgu. Znate li da je naš mozak savršen i nadmašuje svako računalo, bilo koje superračunalo?! Mislite li stvarno da naš Stvoritelj želi da umrete i izgubite sve ovo? Logično je zaključiti da On želi vječni život za svoje pravednike, zar ne?"

„Sretan i vječni život na Zemlji u tijelu?! Razmišljate li uopće što govorite ljudima?", rekao je Učitelj. „Kakav vječni raj može biti u tijelu? Bilo koje tijelo, kao i bilo koja biološka struktura, zahtijeva stalnu pažnju. Želi jesti, obolijeva, umara se i traži zadovoljstvo. Ovu materiju nazivate rajem i sanjate o vječnom životu s njezinim biološkim potrebama?! Ovo je vječni pakao, a ne raj!"

„Onda, ako tako mislite, zašto je Bog stvorio ljudsko tijelo?"

„Bog je stvorio ljudsko tijelo kao najprikladniji oblik i okrilje za sazrijevanje još uvijek slabe duše. Čak i Biblija koju držite u rukama kaže: 'I Gospod Bog napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša'."

„Točno, ali pravo značenje ovih riječi je drugačije", svećenik je govorio poučno. „Autori Biblije, kada su koristili riječ 'duh' u ovom kontekstu nisu mislili na nematerijalnu dušu koja nastavlja živjeti i nakon smrti."

„Stvarno?!", Sensei je bio iznenađen. „A kako znate pravo značenje tih riječi? Znate li to iz literature i uputa kojima vas vođe vaše sekte šopaju i koje vam zabijaju u glave u gotovom obliku? Jeste li sami o tome razmišljali? Poznajete li svoje stvarne lidere, osobno njihov unutarnji svijet? Jeste li razmišljali zašto im sve to treba, zapravo ta neograničena moć nad vama? Njima i njihovim specijalnim agentima..."

Dok je Sensei govorio, svećenikove su se nosnice sve više širile.

„O tome sada ne govorimo", oštro je prekinuo Senseja. Zatim je, očito se pribravši, nježno dodao: „Govorimo da je prema tumačenju Biblije, duh životna sila. Kad čovjek umre, ova životna sila prestaje održavati život u stanicama njegova tijela, baš kao što se svjetlost priguši kad isključimo struju. Kad životna sila prestane održavati ljudsko tijelo, čovjek - duša - umire. Ovo je napisano u Propovjedniku 12: 1,7; u psalmu..."

„U Propovjedniku 12:1 stoji: 'I sjećaj se svoga Stvoritelja u danima svoje mladosti prije nego dođu zli dani i prispiju godine kad ćeš reći: 'Ne mile mi se'.' Ove riječi nemaju nikakve veze s temom našeg razgovora. A Propovjednik 12:7 samo dokazuje ono što sam već rekao: 'I vrati se prah u zemlju kao što je iz nje i došao, a duh se vrati Bogu koji ga je dao'.", Sensei je napamet citirao. „Ako pročitate drevne spise različitih religija, vidjet ćete da se ista vječna istina o razvoju duše u tijelu, o njezinim brojnim reinkarnacijama u postizanju savršenstva, može pronaći svugdje. Pročitajte nešto osim Biblije; na primjer, najdrevniju svetu knjigu hinduizma, 'Vede', od kraja drugog do početka prvog tisućljeća pr.Kr.; ili jedan od njenih objašnjenja, 'Upanišade', koje su osnova svih ortodoksnih

religijskih i filozofskih sustava Indije; ili budistički kanon 'Tripitaka'; svetu knjigu islama 'Kur'an', napisan oko 650. godine; svetu knjigu šintoizma 'Nihon Shoki', iz 720. god.; ili knjigu mudrosti Zhuang Zhoua, Lao Ceov traktat 'Dao De Jing', djela Konfucija od 6. do 5. stoljeća pr.Kr. Vidjet ćete da je u svim tim djelima samo jedno zrno mudrosti dano u različita vremena od strane različitih ljudi za različite razine ljudskih formacija.“

„Sve religije svijeta potječu od Sotone, dakle nisu vrijedne naše pažnje“, rekao je svećenik s prizvukom bijesa u glasu. „Sotona utječe na političke snage i promiče religije u kojima se ljudi, a da to ne znaju, klanjaju njemu umjesto Bogu. Samo je naša vjera istinita vjera. To je jedini put ka spasenju čovječanstva.“

„Pa svaka religija i sekta smatraju da je njihova vjera istinita, inače ne bi stvorili zasebnu organizaciju. Ali ne mislite li da je to malo egocentrično od strane religijskih vođa? Zapravo, oni svoja znanja dobivaju iz istih knjiga i jednostavno oblikuju ove informacije prema vlastitoj razini moralne percepcije i vlastite vizije svijeta.

To da su sve religije na svijetu od Sotone apsolutno je pogrešno. Da, religije su stvorene na temelju Učenja velikana od drugih s njihove točke gledišta i, ako želite, iz vlastite koristi. Da, od početka vremena religija je bila snažna politička poluga u svijetu, a posljedično je imala velik utjecaj na svijest gomile. Da, svaka religija ima svoja pretjerivanja, komplikacije, pa čak i pogrešna gledišta. Ali dugi niz stoljeća odnosi između Boga i čovječanstva u velikoj su se mjeri provodili uglavnom kroz religiju. Iako su svjetske religije uvelike zakomplicirale znanje dano ljudima za spas njihove duše, unatoč tome sve su se na tome temeljile. U prošlosti su samo kroz religiju ljudi mogli oživjeti vjeru u sebi, 'slijepu', ali iskrenu vjeru, i time malo poboljšati svoje duše. Tijekom mračnih vremena, kada je svijest našeg društva bila na apsolutno niskoj razini, religija je doista bila jedini motor u napretku čovječanstva.“

„Nije li i danas isto?“, upitao je sa zanimanjem jedan od svećenikovih mladih novaka.

„Sad je prošlo vrijeme 'slijepe' vjere. Došlo je vrijeme globalnih promjena. A osnova za budući napredak u spoznaji Boga je znanost.“

„Ali kako to može biti znanost, ako službeno odbacuje Boga?“, upita iznenađeni novak.

„Takav pogrešan dojam postoji jer čovječanstvo zasad zna premalo. Ako znanost još uvijek ne može objasniti početni uzrok impulsne sile elektromagnetnog polja, što da pričamo? Trenutna razina znanosti može se usporediti sa stupnjem razvoja jednogodišnjeg djeteta koje puzi u prostoru kojeg su ograničili njegovi roditelji kako se ne bi ozlijedilo, a svijet uči kroz igračke koje su mu dane. Ali to uopće ne znači da nema nikakve izglede za rast i istinsko poimanje sadašnjih vrijednosti svijeta.“

„Zanimljiva definicija. A tko su mu roditelji, po vašem mišljenju?“, pitao je mladi sugovornik.

„Roditelj je jedan za svakoga - Bog. Ali pored roditelja postoje također odgajatelji koji čuvaju djecu i daju im te igračke.“

„Ovo je još zanimljivije... Tko su ti odgajatelji?“

„Ta su bića poznata pod različitim imenima. U kršćanstvu ih zovu anđelima, arkanđelima, koji su uz Boga i brinu se o ljudima. Na Istoku ih se doživljava realističnije i zovu ih Bodisatvama iz Šambale...“

„Moj brate, padaš u herezu!!!“, ljutito je povikao svećenik na svog „novaka“. Obraćajući se Senseju, prijeteći je dodao: „Vi ste duboko izgubljen čovjek. Potpuno ste u krivu. Ljudi ne mogu preobličiti svijet i štoviše, ne mogu težiti k tome da nauče o Bogu kroz znanost. Znanost je vražja zavjera, ona svojim otkrićima uvjerava ljude da Bog ne postoji. Sotona je svijet pokrio mrežom tehnologija da hvata ljude, otupljuje umove televizijom i vražjom literaturom, te navede čovjeka da štuje samo njega, jer je danas on Knez ovoga svijeta. Jedino Božja riječ zapisana u jedinoj svetoj knjizi Bibliji je istinita i točna. I samo kroz nju moguće je naučiti o Bogu...“

„Aha, u vašoj instruiranoj interpretaciji“, nasmijao se Sensei. „Kako može znanost doći od vraga?! Zašto ljudske glave punite tim glupostima? Vrag ljudima uopće ne može ništa dati. Tko je Bog i tko je vrag? Vrag nije ništa drugo doli životinjska priroda koja je dio svakog čovjeka i stvara mu negativne misli. Čak i prijevod riječi 'sotona' potječe iz drevnoga hebrejskog, gdje je izvorno ova riječ značila 'u suprotnosti'. Manifestacija vraga je upravo ono što primjećujemo u sebi, te u svojim lošim mislima. Samo nam se čini da smo dobri. Ali zapravo, pogledajte koliko puta dnevno probudimo životinjsku prirodu u sebi kroz svoje postupke i misli, odnosno prizivamo vraga, a ne Boga. Koliko puta dnevno u mislima ugađamo svom egu i tijelu...“

„Vrag nije misao, to je grozno stvorenje, zvijer...“

„Stvorenje? Ljudi su ga izobličili i predstavili kao zvijer napravivši od njega žrtvenog jarca. Ljudi se boje njegova napada izvana. Ali on je unutar nas, on je sastavni dio nas. I udara od tamo odakle ne očekujemo, to jest iz naših misli. Pobijediti vraga ne znači odreći se svega na svijetu. Pobijediti vraga znači pobijediti svoje negativne misli, dovesti svoje misli u red. Kako su drevni ljudi govorili: najveće postignuće svakog čovjeka u radu na sebi je ubiti zmaja unutra. Jeste li čuli ovaj izraz: 'Upoznaj sebe i znat ćeš cijeli svijet'? Svi izvanredni ljudi shvatili su Boga kroz spoznaju sebe... Bog je sveprisutna tvar, svojstvena svemu. Bog je univerzalna, inteligentna, svemoguća sila. Sve što je dano od Boga dano je za dobro čovječanstva. Zašto su, na primjer, dane znanost i tehnologija? Dane su ljudima za prikupljanje informacija, za međusobnu komunikaciju, za razmjenu iskustava bez poteškoća; za stalni razvoj čovjeka i uštedu vremena radi svakoga mogućeg raznovrsnog spoznavanja tajni prirode koje će neizbježno dovesti do razumijevanja samoga Boga i stvarne činjenice Njegova postojanja.

A što vi radite? Ograničavate svijest ljudi: ne čitaj ovo, ne radi ono, ne idi tamo, ne čini to. Ljudi, nemojte stvarati nevolje! Nemojte odlutati zbog svojih koristoljubivih ambicija. Ometate razvoj ljudskih duša, bacate ih nazad u pakao reinkarnacije...“

„Reinkarnacija ne postoji u prirodi!!!“, bijesno uzviknu svećenik.

„Brate, brate, smirite se“, novak se brzo umiješao u razgovor. „Sam ste rekli da je bijes zlo.“

Svećenik je zasiktao na njega, ali se ipak pribrao i nastavio razgovor: „Morate više čitati Bibliju i očistiti svoj um od grešnih misli, jer ste užasna osoba. Dođite k nama i pokajte se, jer vam je sotona obuzeo um. Mi ćemo vas naučiti istinskom razumijevanju Boga, naučit ćemo vas kako spasiti svoju dušu.“

S tim posljednjim riječima Sensejevo se lice promijenilo i rekao je mirno, jasno izgovarajući svaku riječ:

„Objasnite mi kako čovjek koji se utapa u močvari može spasiti čovjeka koji stoji na obali rijeke?“

No, svećenik je uhvatio samo prvu riječ, „objasnite“, te sljedećih nekoliko minuta pokušavao svojim opomenama natjerati Senseja da „se urazumi“, citirajući različita poglavlja iz Biblije.

„...i ako budete redovito nazočili našim sastancima, to će biti najmoćnija zaštita od napada demona. Primijenit ćete savjete dobivene na sastancima koji će vam pomoći da se spasite od vatre Gehene. I budite sigurni da će Bog s kamatama nadoknaditi sve što žrtvujete radi štovanja Njega. Ovo je napisano u Malahiji 3,10. Jer blizu je vrijeme Armagedona koje će uništiti grešno čovječanstvo... Samo će pravednici ostati živi na svijetu. Trebali bismo s poslušnošću i poniznošću pričekati dan kada će Gospodin Isus Krist poduzeti mjere protiv sotone i njegovih pristaša. To je napisano u Otkrivenju 20: 1-3. A kad posljednja bitka Boga s vragom započne...“

„Ne samo da niste slušali što sam vam rekao, čak ni ne mislite o onome što govorite. Samo malo razmislite, kako se vrag može boriti s Bogom? Kako to možete reći? Bog je svemoguć, vrag nije ništa u usporedbi s njim. Svi služe Bogu, uključujući Lucifera. Ljudi su samo izdigli moć Lucifera da imaju koga kriviti za svoju glupost. Dok sam Lucifer, kao i svaki drugi anđeo, samo služi Bogu, izvršavajući jedino Njegovu volju...“

Ove su riječi svećenika toliko razljutile da nije Senseju dao šansu završiti govor, te je vrisnuo od bijesa:

„Kad dođe sotona, ti ćeš mu biti lijeva ruka!!!“

Žustro okrenuvši leđa, otišao je. Drugi novak je brzo krenuo za učiteljem, ali prvi novak, koji je postavljao pitanja, malo je ostao, očito želeći čuti kraj Sensejeve priče. Drugi ga je novak pozvao, a ovaj ih slijedio.

U međuvremenu je Ženjka, koji je teško uspijevao obuzdati smijeh, rekao s očitim zadovoljstvom, obraćavši se našoj gomili:

„Da, da, jeste čuli šta je pametan čovjek rekao? A šta sam vam ja rek'o!“

Sad se također nismo mogli suzdržati od smijeha, zajedno sa starijim momcima, prisjećajući se vesele Ženjine šale tijekom našega prvog posjeta proplanku. Smijući se, naša je skupina ušla u dvoranu.

Sensei je malo razmislio i iznenada rekao, napola u šali, napola ozbiljno:

„Zašto baš lijeva ruka? Je li vrag doista ljevak? Nisam primijetio.“

Naša je mlada skupina iznenađeno pogledala Senseja. A stariji momci opet prasnuše u smijeh, nadopunjujući ovaj sočni detalj različitim šalama. Brzo smo se vratili prekinutim vježbama. Nakon toga smo vježbali bez incidenata.

Nakon dodatnog treninga, kad smo svi skupa otišli kao i obično, vidjeli smo da je novak koji je sudjelovao u razgovoru između Senseja i svećenika stajao u blizini kluba. Primijetivši Senseja među nama, zamjetno je oživio, prišao mu i pristojno ga upitao:

„Oprostite, imate li trenutak?“

„Da, slušam“, rekao je Sensei mirno.

„Stvar je u tome što je naš razgovor prekinut... I nisam imao vremena postaviti vam neka pitanja koja su mi od velike važnosti. Imate prilično neobičan svjetonazor, barem ja nisam čuo ništa slično. Smatram da vaše riječi nisu neutemeljene, jer se podudaraju donekle s mojim konceptom suštine stvari. Ako nije problem, možete li mi odgovoriti na neka pitanja?“

„Da, naravno“, Sensei je odgovorio jednako uljudno.

Te su riječi osokolile novaka. Okuražio se i rekao: „Što je istinska vjera, put do Boga, po vašem razumijevanju?“

„Prava vjera je znanje. Svakako, postoji puno putova do Boga, ali možete ići kružnim putem uz mnogostruku cik-cak putanju ili možete ići ravno. Izravni put do Boga put je kroz znanje i Ljubav.“

„A kako se to znanje izražava?“

„Izražava se kroz višestruku spoznaju svijeta u njegovim raznim aspektima: od mikroživota do makroegzistencije svemirskih sustava; kroz spoznaju sebe kao biološke i duhovne strukture i sukladno tome, suštine stvari oko sebe. Naravno, **naučiti sve je nemoguće, ali tome treba težiti. Čovjek treba neprestano rasti u svom znanju, treba razvijati svoj intelekt. Jer najvrjedniji način je razumijevanje Boga kroz um, kada istinsko znanje svladava životinjsku prirodu i otvara vrata podsvijesti uz**

pomoć ključa Ljubavi. Ovo je vječna, nepokolebljiva istina koja je oduvijek postojala u vrijeme svih visokorazvijenih ljudskih civilizacija koje su ikad postojale na Zemlji.“

„Oprostite, nisam baš razumio. Možete li malo detaljnije objasniti?“

„Općenito govoreći, to znači potpuno sazrijevanje ljudske duše, potpunu pobjedu nad materijalnom suštinom, odnosno nad vragom. U kršćanstvu i u islamu to se naziva prosvjetljenjem, svetošću koja vodi u raj nakon smrti. U budizmu se naziva buđenjem i izlaskom iz petlje reinkarnacija u nirvanu i tako dalje. Ali u stvarnosti je sve puno jednostavnije.

Pokušat ću vam objasniti općenito. Slikovito rečeno, izgleda ovako. Mislimo da smo upravo taj um koji vidi, čuje, razmišlja i analizira. Ali zapravo je to samo mali dio naše svijesti. Nazovimo to Nešto. Ovo malo Nešto pluta na površini oceana. Ocean je naša podsvijest u kojoj je sve naše genetsko pamćenje, uvjetovani i neuvjetovani refleksi, odnosno sva naša 'nagomilana' iskustva pohranjena su na raznim dubinama. Ali sve se to tiče naše materijalne suštine. To je naša životinjska priroda. Ispod podsvijesti, na dnu oceana nalaze se 'vrata'. I konačno, iza ovih 'vrata' postoji duša, Božja čestica. To je naša duhovna priroda. To je ono što zapravo jesmo i ono što vrlo rijetko osjetimo u sebi. To je duša koja se iznova rađa tijekom reinkarnacije, postupno sazrijevajući kroz znanje i Ljubav našega smrtnog Nešto, budući da je Nešto povezano s dušom. Ali cijeli je problem u tome što je i to Nešto povezano s oceanom. Štoviše, izvana je više podložno utjecaju oceana. Stalno ga valovi bacaju amo-tamo, a to su razne misli, emocije, želje i tako dalje. Ponekad se toliko prelije da Nešto izgubi kontakt s dušom, a zatim je, nakon oluje, ponovno pokušava pronaći. Ali kad Nešto ojača u svojoj težnji za dušom, prestaje obraćati pažnju na oceanske oluje i probije se kroz gustu vodu do dna, odbacuje strah i tada napokon stiže do tih 'vrata'. A njih otvara preko ključa Ljubavi, stapajući se s dušom. Tek tada čovjek razumije tko on zaista jest. Potpuno je svjestan slobode, vječnosti i Boga. Tada se duša oslobađa i odlazi u nirvanu, raj, to jest u svijet u kojem vlada samo Ljubav.

„Dakle, to znači da ovo Nešto, odnosno naša svijest, određuje sudbinu naše duše?“

„Upravo tako. Sve ovisi o našem izboru i našim težnjama.“

Novak je malo razmislio, a zatim tiho rekao sebi: „Znači da stvarni raj nije u tijelu.“

„Tijelo nikada neće pružiti raj, jer je tijelo vječna briga, vječni problem. Do raja se može doći samo putem sjedinjenja duše s Bogom.“

„Rekli ste da se vrlo rijetko osjećamo stvarnima, tko zapravo jesmo, naša duša. Kako se osjeća ta božanska prisutnost? I je li moguće pomoću tih senzacija osjetiti što je raj?“

„Samo čovjek koji svijet u potpunosti gleda kroz prizmu Ljubavi može razumjeti božansku prisutnost. A shvatiti što je raj... Pa, da biste o tome imali barem malu predodžbu... Ako odaberete najsretniji trenutak u svom životu, kada se javi vaša istinska Ljubav i kada život uzavre pod zrakama sreće i sveobuhvatne radosti, svi će ovi osjećaji biti ekvivalentni malenoj božanskoj kapljici Ljubavi koja vas je poprskala. Ali kada čovjek ulazi u nirvanu, raj, onaj trenutak kad se duša pridruži Bogu, slikovito rečeno, je kao da čovjek pliva poput dupina u oceanu ove beskrajne božanske Ljubavi. Nemoguće je riječima opisati puninu ovih osjećaja, baš kao što je nemoguće zamisliti njihov puni opseg. Nažalost, ljudski je um ograničen, ali u ovom ograničenju leži njegova ljepota. Upravo se ovdje, u ograničenom umu, ta bezgranična Ljubav treba razviti.“

„Da, sve je tako jednostavno i jasno... Rekli ste da 'vrata' mogu biti dosegnuta kroz Ljubav i znanje. Ali zapravo, ljudi su postajali sveci u različita vremena. Razumijem kad je to kroz Ljubav. Ali kako kroz znanje? Jer u ta vremena ljudi nisu imali cjelovite informacije kakve imamo danas.“

„Ljudi čak i danas imaju premalo informacija. Poanta je u tome da kada čovjek dosegne ta 'vrata', svo znanje postaje mu dostupno uz pomoć njih. Tamo nema ograničenja.“

„Mislio sam da ako ograničim svoju svijest onako kako su nam rekli u sekti, tada ću doći k Bogu.“

„Dakle, prije svega, kada ograničavate svoju svijest 'slijepom' vjerom, morate uložiti nevjerojatan napor da se oduprete napadima svoje životinjske prirode. Zašto? Jer 'slijepa' vjera daje životinjskoj prirodi slobodu djelovanja. U bilo kojem trenutku može vam preplaviti um neočekivanim sumnjama i vaša će vjera pasti poput kuće od karata. Ali ako je vaša vjera zasnovana na snažnom temelju znanja koji vam omogućuje dokazivanje vašem umu na dobro obrazložen i temeljit način stvarnu činjenicu Božjeg postojanja i time stjerate svoju životinjsku prirodu u kut i tamo je stavite na povodac, tada ćete steći stvarnu slobodu i moći ćete doći k Bogu.

Drugo, Isus nikada nije ograničavao svoje učenike kao što to čini vaša sekta. Vaši vođe pokušavaju izgraditi malo carstvo autoriteta temeljeno na Učenjima. Prisiljavaju vas da im ljubite ruke i da se klanjate pred njima. Tko su oni? Čak je i Isus, usprkos tome što je bio Velika Duša, uvijek bio prijatelj svojim apostolima, a ako se sjećate te priče, čak im je prao noge. Nije ljudima donosio ropstvo gomile, nego prvenstveno slobodu osobnog izbora. Davao je ljudima zapovijed Ljubavi, upravo onaj ključ za 'vrata'. Prisjetite se njegovih riječi: 'Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim'. Na ovaj način pokazao je da su visoki moral, duša i um tri komponente za sazrijevanje duše i njezino sjedinjenje s Bogom. Usput, svi proroci svih Učenja govorili su o tome, jer postoji jedan izvor znanja. Uzmimo primjer Muhameda...“

„Muhameda?! Mislite li da njegova religija približava Bogu?“

„Religiju stvaraju ljudi, a Muhamed je propovijedao Učenje. A njegovo istinsko Učenje temelji se na istom znanju koje je dao Krist.“

„To ne može biti istina!“

„Zašto ne? Znate li išta o Muhamedu?“

„Ne znam o njemu, ali sretao sam osobno njegove nasilne sljedbenike pune fanatizma dok sam radio kao novinar u Afganistanu... I vjerujte mi, ostavilo mi je loše uspomene u duši. Vidio sam šta je islam.“

„Niste vidjeli islam, vidjeli ste ono u što je Muhamedovo učenje pretvoreno od plaćenih političara... Što se tiče fanatičnih vjernika, možete ih naći u svakoj religiji. Trebamo li doista suditi o Učenju gledajući samo te ljude? Slijepi i bijesni fanatizam je najgore mjerilo svake religije, najgore iskrivljenje bilo kojeg Učenja, utoliko što u potpunosti budi čovjekovu životinjsku prirodu pod okriljem štita dobrih namjera. To je manifestacija politike, želje za svjetskom dominacijom koja je svojstvena vladajućoj kliki svake religije... Sami proučavajte Učenja proroka, jesu li oni to tražili? Svi su oni pozivali na duhovni razvoj čovjeka. Pozivali su čitavo čovječanstvo da se ujedini u Ljubavi prema Bogu, potiskujući životinjsku prirodu u nama, vraga, zovite to kako želite. Jer čovjek, bivajući u Bogu, ne može činiti zlo.

Muhamed je bio vrlo jedinstvena osobnost. Savjetujem vam da o njegovu životu čitate jednostavno iz ljudske pozicije, bez pristranosti i predrasuda. Od djetinjstva je težio samospoznaji, a isprva je bio vođen prirodnim ljudskim željama. Bio je siromašan dječak, siroče, običan pastir. Kad je Muhamed bio mlad mislio je da ako postane bogat, u potpunosti će spoznati sebe. S dvanaest godina počeo je raditi kao pratnja karavane. Duž jedne od svojih ruta upoznao je mudrog čovjeka koji mu je dao zrno znanja i naučio ga meditirati; kao rezultat, radikalno je promijenio njegovu sudbinu. Muhamed je počeo učiti duhovne prakse kako bi razumio suštinu Boga.

Nešto kasnije, njegov rani san se ostvario. Uspješan brak s uglednom ženom ga je obogatio. Međutim, Muhamed je shvatio da bogatstvo nije bilo ono čemu je njegova duša težila. Počeo je za tim nečim tragati u vlasti, ali ni tamo ne mogaše pronaći. Ova činjenica natjerala ga je da traži u sebi i u svojoj ljudskoj suštini. Muhamed je često provodio duge noćne sate u meditacijama i one su ga na kraju dovele do prosvjetljenja. Razumio je značenje unutarnje suštine, svrhu postojanja čitavog čovječanstva u cjelini, pronašao je Boga - 'Al-ilah' - što znači 'dostojan štovanja', i zbog toga se njegova duša probudila, otkrivši izvor istinskog znanja. Tada je, kako kaže legenda, primio objave odozgo od arkanđela Gabrijela ili, kako ga još uvijek zovu na Istoku, arkanđeo Džibril. Muhamed nije samo od njega primio objave, već je i postao njegov omiljeni učenik. Upravo mu je Gabriel rekao sakrament Učenja i tajno znanje. Da bi

pokazao istinu i dubinu znanja ovog Učenja, selio je Muhameda u prostoru i vremenu, kao i u grad Jeruzalem, gdje je dogovorio sastanak s Bodisatvom Issom i njegovim prosvijetljenim učenicima Abrahamom i Mojsijem. Kroz ta putovanja kroz vrijeme Gabriel mu je pokazao neuhvatljivost i krhkost materijalnog svijeta u usporedbi s istinskim znanjem, te mu pokazao da samo Bog ima stvarnu silu i da je vrijedan štovanja... Sve ovo znanje posijano u njegovoj snažnoj duši urodilo je bogatim plodovima. Vrijedni učenik časno je opravdao Gabrielova očekivanja. U toj je fazi Muhamed učinio za čovječanstvo više nego itko.“

„Ali što je s Isusom??“

„Da se razumijemo, Isus je bio Bodisatva, što znači da je već bio rođen kao Bog. A Muhamed je bio čovjek koji je uspio probuditi božansku suštinu u sebi. Pa kad je arkanđeo Gabriel osjetio da je Muhamed dovoljno spreman, rekao mu je: 'Sad bi trebao ići u svijet i donijeti ovo znanje drugim ljudima'. Muhamed je odgovorio: 'Kako mogu riječima objasniti ono što sam od tebe naučio duhom?' 'Idi i reci im da postoji jedan Bog i da On sve osvjetljava poput Sunca svojom božanskom Ljubavlju. Ja sam poput Mjeseca u noći ljudskog života, koji odražava svjetlost Božju i osvjetljuje put u tami svijesti. A ti si zvijezda vodilja koja pokazuje put do božanske svjetlosti'.

Nadahnut ovim razgovorom s Gabrielom, Muhamed je napustio špilju u kojoj je meditirao i prvo što je vidio bio je pogled na prirodu koji oduzima dah. Na ogromnom večernjem nebu sjao je blistavi mladi polumjesec, a uz njega je blistala sjajna zvijezda. U istom je trenutku dobio uvid i shvatio kako Učenje prenijeti ljudima. Razumio je da je Bog Ljubav, da je Bog neprestani proces. Bog ne razgovara riječima. Zato komunicira s ljudima putem posrednika - arkanđela, koji Njegovu volju dovode u svijest ljudi. Ali čovjek sam je slobodan spoznati Boga kroz svoju dušu.“

„Što je učinio Muhamed? Je li ljudima dao vjeru?“

„Muhamed ljudima nije dao samo vjeru, već i znanje. Nažalost, tijekom razdoblja od 600 godina ljudi su krivotvorili Kristovo Učenje i pretvorili ga u religiju. Ali Muhamed je pokušao izgubljeno znanje ljudima donijeti u svom obnovljenom Učenju.

Rekao je ljudima sve što je i sam znao, bez da je išta skrivao. Štoviše, čitajte povijesne knjige, te kakva je država bila Arabija prije 610. godine, kada je Muhamed počeo propovijedati. Zemlja je bila u stanju totalnog kaosa od raznih idolopoklonstava, zbog čega se često javljalo neprijateljstvo između arapskih plemena. Muhamed je učinio veliko djelo. Ujedinio je militantne ljude, Arape, u opće bratstvo i u vjeri u Onoga dostojnog štovanja. Govorio je o Božjoj istini i o stvarima koje je Isus podučavao: da je Bog vječan, sveznajući i svemogući; da su svi ljudi pred Njim isti. Govorio je o besmrtnosti duše, o reinkarnaciji (uskrsnuću mrtvih), o Presudi, o zagrobnoj kazni za one koji čine zlo na ovom svijetu, o potrebi uspostavljanja moralnih dužnosti u odnosima među ljudima, pravdi i milosrđu. Zahvaljujući svojoj mudrosti, Muhamed je uspio izvesti Arape iz njihovih najdubljih neznanja i političkog kaosa, te im pokazati put do civiliziranoga kulturnog rasta i napretka."

„Možda je stvarno bilo tako. Ali što je sa 'svetim ratom protiv nevjernika'? U stvari, muslimanski narod tvrdi da je i sam Muhamed to propovijedao."

„Tijekom tih mračnih vremena Muhamed je imao posla s divljim plemenima koja su razumjela samo silu. Riječ 'musliman' dolazi od riječi 'muslim', što znači 'pokoran', odnosno pokoran Muhamedu, a ne znači 'pravovjeran', kako se počelo smatrati mnogo kasnije. Dakle, u to vrijeme odani ljudi bili su oni koji su bili poslušni Poslaniku i koji su ga slijedili šireći Učenje na druga područja Arabije da bi tamošnji kaos pretvorili u red. Nevjerni ljudi bili su oni koji nisu slijedili njegovo Učenje. Muhamed nije bio samo Veliki prorok, već je bio i genijalan zapovjednik te mudar političar. Nije lako smiriti žestinu divljih militantnih plemena. Osim toga, Muhamed je morao objaviti 'sveti rat' protiv onih religijskih svećenika koji su uzurpirali vlast i za koje je ujedinjenje Arapa, a posebno štovanje drugih Bogova, bilo nepoželjno. Borio se protiv onih koji su sa svojim gramzivim namjerama varali ljude, iskorištavali njihovu vjeru i zavodili duše ljudi. Po tim je djelima sličan Kristu. Dakle, Poslanik se borio za istu čistoću vjere kao što je to činio Isus, za štovanje Jedinog Boga i za izravnu duhovnu vezu svakog čovjeka s Bogom."

„Dobro, priznajmo, vremena bijahu mračna, a plemena divlja“, novak je navaljivao. „Ali sada je prošlo toliko godina, a i dalje se vodi neshvatljivi 'sveti rat'. Ako je Bog jedan, zašto se rat i dalje nastavlja? Kako se može razumjeti čovjeka koji vezuje eksploziv oko tijela i dobrovoljno ulazi među gomilu mirnih stanovnika radi umiranja u ime Boga, odnoseći sa sobom živote drugih ljudi?“

Sensei je objasnio: „Jer umjesto Učenja koje je dao Poslanik, musliman je primio religiju, čiji su vođe više zainteresirani za koristoljubive svrhe, osobnu dobrobit i politički utjecaj u svijetu nego za duše pojedinih muslimana. Oni ga uvjere da će nakon tog 'pobožnog' čina njegova duša doći Muhamedu u raj. U stvari neće doći tamo, jer je put do Boga zatvoren za sve koji rade zlo. A ovaj musliman morat će se opetovano reinkarnirati, prolazeći kroz sve zemaljske krugove pakla iznova i iznova da svoju dušu učini barem onako čistom kakva je bila prije nego što je taj čovjek počinio zlo. Ti prevareni ljudi su žrtve religije. Ali pravi krivci su oni koji su izopačili istinsko Učenje. To je pobjeda vraga nad svakom religijom.“

„Čuo sam da u Kur'anu postoje neke 'sure' koje pobijaju vaše riječi.“

„U Kur'anu?“, upita Sensei s nevjericom. „Znate li da je Kur'an napisan nakon smrti Velikog Poslanika? Muhamedov posvojeni sin, Zayd Ibn Thabit, prikupio je sve zapise njegovih propovijedi i, obratite pažnju, ponešto je uredio Kur’an 651. Sam Muhamed propovijedao je isključivo usmeno. Skicirani zapisi o njegovim propovijedima i podukama načinili su njegovi prvi sljedbenici koji bi se djelomično prisjetili i djelomično zapisali Muhamedove riječi... Ali čak i unatoč daljnjim dodacima Kur'anu za vrijeme stvaranja religije, znanje koje je uistinu Muhamedu dao arkanđeo Gabrijel je još uvijek tamo. Danas su znanstvenici jednostavno zapanjeni činjenicom da tijekom dešifriranja nekih 'izvornih dijelova' Kur'ana u njemu pronalaze istinsku znanost...“

U tom me trenutku Tatjana trknula po boku i prošaptala da bi trebala nazvati roditelje kako se ne bi brinuli. Pogledala sam na sat i shvatila da smo već trebale biti kod kuće. Ispričale smo se i utrčale u klub, gdje se nalazio najbliži telefon. Nakon našeg dugog i upornog kucanja, napokon je vrata otvorio stari čuvar pospanih očiju. Vjerojatno je već počeo obavljati svoje profesionalne dužnosti.

Bio je pomalo mrzovoljan i rekao da se ljudi motaju po cijelu noć, te da od njih nema odmora danju ni noću, ali unatoč tome dopustio nam je uputiti poziv. Dok je Tatjana razgovarala s roditeljima, imala sam vremena pribilježiti u svoj dnevnik neke Sensejeve riječi. Nakon što smo obavijestile roditelje da ćemo zakasniti, pohitale smo do izlaza pridružiti se grupi. Kad smo izašle, Sensei se još uvijek obraćao novaku.

„Na Bibliju kao primarni izvor pozivate se s previše pristranosti. Razumijem da ste tako naučeni u svojoj sekti. Ali vi ste novinar i trebali biste biti puno znatiželjniji od običnih ljudi. Bibliju su, poput Kur'ana ili Tripitake, napisali sljedbenici. Štoviše, ove su knjige prošle kroz brojne izmjene, što znači da su već odražavale religijska gledišta umjesto početnog Učenja danog od Velikana. Da bih vam usredotočio pažnju, ponavljam, doslovno tijekom 600 godina Kristovo je Učenje bilo jako iskrivljavano, te bijaše potrebno dati novo Učenje Muhamedu, ali u suštini je bilo isto kakvo je učio Krist. Kasnije su i ovo Učenje ljudi pretvorili u religiju, ostavivši samo oblik, a promijenivši sadržaj.“

„Ali Biblija je, posebno Novi zavjet, napisana prema Isusovim riječima od njegovih sljedbenika.“

„Da ste imali priliku čuti Učenje od samog Isusa i da ga usporedite s ovim koje danas čitate u Bibliji, našli biste ogromne praznine zbog manjka mnogih znanja“, rekao je Sensei s gorčinom u glasu. „Tvrdite da su to napisali Njegovi sljedbenici, ali ni ne pitate se kako. Nisu bili prvi sljedbenici, već sljedbenici sljedbenika. Isusovo se učenje dugo vremena propovijedalo usmeno. Tada su se počeli pojavljivati popisi Isusovih izreka. Jedan od najstarijih fragmenata iz Evanđelja po sv. Ivanu datira iz 125. god., a najraniji i najcjelovitiji rukopis datiran je u 200. g. Možete zamisliti koliko se usmene propovijedi mogu unakaziti kroz dvije stotine godina. Jedan je čovjek razumio na jedan način, drugi nije razumio, sljedeći je nešto skrio i tako dalje. Štoviše, 325. prvi Nicejski sabor je, pod vodstvom cara Konstantina, odabrao i kanonizirao četiri evanđelja uključena u Novi zavjet, od brojnih verzija, u svrhu jačanja Crkve i osobne moći. Upravo u to vrijeme je Kristovo učenje bilo potpuno izmijenjeno i činilo je snažnu polugu kontrole za upravljanje gomilom ljudi preko nje. Upravo je na tom Koncilu ortodoksno

gledište na tjelesno uskrsnuće odobreno pod pritiskom cara Konstantina. Svi kršćani i pristaše duhovnog preporoda koji se nisu slagali bili su proglašeni hereticima, a nakon toga su svi proganjani i klani diljem Carstva. Iako su rani kršćani zastupali ideologiju reinkarnacije. Nešto se o njoj spominje u Bibliji, ali jako malo. Kao rezultat toga, postavlja se prirodno pitanje: zašto su se vlasti toliko bojale? Zašto je Konstantin u potpunosti izmijenio Učenje i pretvorio ga u religiju? Koji je bio razlog tome? Zato što je Učenje ljudima davalo znanje koje ih je oslobađalo straha od postojanja u ovome krhkom svijetu. Znanje je ljudima donosilo istinsku slobodu i buđenje njihovih duša. Nisu se bojali smrti, znali su za reinkarnaciju i o onome što se skriva iza te granice. A najvažnije je da su shvatili da je iznad njih samo Bog, a ne neki car ili biskup. Ali to je bilo jako zastrašujuće za političare i crkvenjake, da ne izgube svoj autoritet, jer su bili više zaokupljeni svojim materijalnim interesima. Isusovo učenje, koje je trebalo ljude osloboditi, pretvoreno je u religiju i utuvljeno u glavu ljudima pod prijetnjom smrtne kazne. Širenje kršćanstva provodilo se kroz nasilje, organizirane križarske ratove i tako dalje.

Osim toga, Bibliju su mnogo puta ručno prepisivali različiti ljudi sve do 1455., kada je tiskana Gutenbergova Biblija. Podjelu teksta na poglavlja prvi put je izvršio kardinal Stephen Langton u 13. stoljeću. Podjelu poglavlja na stihove i njihovo numeriranje izvršio je pariški izdavač Robert Stephanus, koji je prvi objavio cjelovit tekst Biblije 1553. Da ne spominjemo činjenicu da se u današnjem svijetu, na primjer, Katolička crkva smatra ovlaštenom ne samo za tumačenje Biblije prema svom mišljenju, već također za dodatke istoj.

Unatoč svim tim ispravcima i iskrivljenjima, Isusov genij leži u činjenici da je nešto od Njegova znanja, uslijed početne dvojnosti značenja, pronašlo put do potomaka. Zbog toga i danas Biblija kod ljudi budi zanimanje za Kristovo Učenje. Zbog tumačenja ovog znanja 'na svoj način', kršćanstvo nikada nije bilo ujedinjeno i u svakom je trenutku postojalo mnogo crkava, pravaca i sekti u međusobnoj borbi.“

Lik je malo razmislio, a zatim upitao: „Koji Isusovi izrazi mislite da su zadržani u svomu dvostrukom značenju?“

„Uzmimo čak i Njegov najrasprostranjeniji izraz koji se često koristi u vašoj sekti: 'Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima'. Nije mnoštvo ljudi, kako tvrdi vaš svećenik. To je ona cjelovitost jednog pojedinca, tamo gdje su duša, um i svijest okupljeni u jedinstvenu svrhu spoznavanja Boga. Evo još nekih Kristovih riječi koje vjerski vođe koriste za privlačenje ljudi u svoju sektu: 'Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prianjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu'. Isus je mislio na osobni izbor svrhe života: Ili čovjek teži Bogu i slobodi ili teži mamonu, tj. bogatstvu, tj. materijalnom svijetu. Sve je vrlo jednostavno.“

„Čini se da se u našoj sekti tumači na isti način.“

„Da, ali pod težnjom Bogu vaši vjerski vođe tupe da se to može samo sudjelovanjem u njihovoj sekti, a proučavanjem njihova programa čovjek sigurno dolazi k Bogu. A zapravo čovjek može doći Bogu ako se promijeni iznutra, ako na primjeren način razvije unutarnju Ljubav i ojača svoju vjeru znanjem.

Ili je, na primjer, Isus rekao: 'Tako će posljednji biti prvi, a prvi posljednji; Doista, mnogo je zvanih, ali malo izabranih'. Život nam je dan da duhovno rastemo. Tijekom njega možete napraviti iskorak odnosno napredovati ili možete napraviti korak unazad i nazadovati. Isus je rekao da ako vas je danas Bog stvorio slobodnijim čovjekom i ako vam je omogućio da Mu više pažnje posvećujete, to znači da ste u prethodnim životima to zaslužili. Ako ste potrošili ovaj život na nazadovanje svoje duše, tada će vas u sljedećem životu staviti u teže uvjete, da to shvatite. A iznutra, ako je koncentriran na svoje duboke osjećaje, svaki čovjek može osjetiti iskustvo prethodnih života.“

„Rekli ste da se u Bibliji još uvijek spominje reinkarnacija. Gdje konkretno?“

„Na primjer, ako se sjećate, u Evanđelju po sv. Ivanu postoji epizoda o Nikodemu, jednom od sveučilišnih nastavnika koji je potajno u noći došao pitati Isusa: 'Kaže mu Nikodem: 'Kako se čovjek može roditi kad je star? Zar može po drugi put ući u utrobu majke svoje i roditi se?' Odgovori Isus: 'Zaista, zaista, kažem ti: ako

se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je'.' Osim toga, postoje i riječi poput: 'U domu Oca mojega ima mnogo stanova', što znači množinu postojećih svjetova.

Krist je svojim učenicima rekao za zakon ponovnih rođenja, što omogućava da shvatimo da se duša obnavlja radi potpunog sazrijevanja. Pričao je o tome kako spasiti dušu i kako doći do Kraljevstva Božjeg, te kako upoznati vječni život. Također je rekao da što je čovjek duhovno napredniji, postaju teža iskušenja u odupiranju životinjskoj prirodi ili vragu."

„Da, sudeći po Evanđelju, čak je i Isus bio izložen napadima vraga. Uvijek sam se pitao zašto. Kako je to moguće, ako je Sin Božji?", upita novak.

„Naravno, Isus je bio Božji Sin, snažna duša", odgovorio je Sensei. „Ali On se također nazivao Sinom Čovječjim, jer se Njegova Velika Duša utjelovila u običnom ljudskom tijelu. Životinjska je priroda svojstvena ljudskom tijelu i ona je njegov sastavni dio. Stoga je čak i Isus, koji je bio Bodisatva, bio podložan 'iskušenjima' životinjske prirode svoga tijela i svojih negativnih misli. Ćutio je istu bol, imao iste osjećaje kao običan čovjek. Dakle, Issa je bio u istim uvjetima. A za Njega je to bilo tisuću puta teže nego za bilo koga od vas. Jer je poznavao slobodu, poznavao Boga...", Činilo mi se da je Sensei izgovorio ove riječi s bolom u srcu. Izraz njegova lica promijenio se dok je nastavljao: „I sada, izvršavajući misiju, našao se u ljudskom tijelu sa svim njegovim problemima, sa svim tim mislima i osjećajima. Sa svom životinjskom prirodom koju je trebalo stjerati u kut, u dubinu svoje svijesti, koju uvijek treba držati poput psa na uzici, pa čak i ako još laje. A vaš starješina i dalje tvrdi da je ovo raj?!", Sensei se bocnuo u prsa, „Ako ovo nije pakao, ne znam što može biti gore!"

Nakon ovih riječi uslijedila je duga stanka. Sensei je zapalio cigaretu.

„Ali zašto Evanđelje spominje samo jednu epizodu Kristove osobne borbe s vragom dok je bio u pustinji? Zapravo, ako je Krist stavljen u isto stanje u kojem su bili ljudi, a vrag su negativne misli, to znači da su te misli morale biti u Njemu čitavog života."

„Upravo tako. Samo što je Krist bio Velika Duša ispunjena silom Ljubavi; stoga je sve te negativne misli u sebi držao pod strogom kontrolom. A trenutak spomenut u Evanđelju bio je borba Njegovih misli na polju Njegova uma, kako bi potvrdile prevlast Njegove duše nad tijelom. To je bio Njegov osobni Armagedon, koji su svi dužni proći kad se rode u tijelu. A Bodisatva, nažalost, nije iznimka... Zašto je postio četrdeset dana i noći? Zato što treba otprilike toliko vremena da se tijelo iscrpi i postane slabo, a životinjska priroda napokon se preda. Isus se duhovno otvarao kako bi svojoj duši omogućio da u potpunosti zaposjedne svijest. Ali životinjske misli tijela neprestano su Ga držale u iskušenju, pokušavajući zadobiti kontrolu nad umom. Govorile su u gladnom tijelu: 'Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruhom'. Ali njegove misli iz duše odgovorile su: 'Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta'. Na ovaj način naglasio je snagu svog Duha, suštinu istinskog čovjeka, tj. njegove duše. Negativne misli ponovno su ga progonile: '...Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta pisano je: Anđelima će svojim zapovjediti za tebe i na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen'. A Isus je rekao samom sebi: '...Pisano je također: Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!', pokazujući tako čvrstinu svoga Duha i kontrolu nad zalutalim tjelesnim mislima. A kad su ga misli o životinjskoj prirodi iskušavale da posjeduje sva kraljevstva svijeta, pokušavajući odigrati svoj glavni adut, glad za svjetskom vlašću rođenu od nezasitne megalomanije, Isus ih je također odbacio rekavši: 'Klanjaj se Gospodinu, Bogu svomu i Njemu jedinom služi!' Issa je časno pobijedio u ovom Armagedonu. Pobijedio je svoje negativne tjelesne misli snagom svoga Duha i snagom neizmjerne Ljubavi za Boga. Duša Bodisatve potpuno se probudila u Njemu te je pronašao sebe. Nakon toga, Isus je počeo izvršavati svoju misiju, koristeći se u potpunosti svim svojim znanjem i silom neizmjerne božanske Ljubavi. Zato je stvarao čuda svojom vjerom, liječio bolesne ljude i oživljavao mrtve. Jer za ovu božansku silu ne postoje prepreke ni na Zemlji ni u svemiru.

Dakle, poslije je tijekom cijelog svog života Isus imao jasnu, konkretnu podjelu na misli duše i 'zauzdane' misli tijela. Pogledajmo barem riječi Njegova tijela u vrijeme dok je molio u Getsemanskom vrtu prije Judinog izdajstva. Isus se molio, Njegova je duša napustila tijelo, a tijelo je uzviknulo: 'Oče moj! Ako je

moguće, neka me mimoiđe ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti'. Tijelo se obraćalo upravo Duši, jer je Isusova Duša bila dio samog Boga i imala je Njegovu snagu.

Ili evo još jedne epizode kad je Isus već visio na križu. Jako ga je boljelo. Svu je ovu bol tijela osjetio svojom Dušom. I tako, da ne bi došao u iskušenje, Issa je napustio svoje tijelo. Kad je Njegova Duša napustila tijelo, Njegov um je zavapio: 'Eloi, Eloi, lama sabachthani?', što znači: 'Bože moj, Bože moj! Zašto si me napustio?' To jasno pokazuje koliko snažno Issa, kao Velika Duša, nije samo kontrolirao svoje tijelo, nego i vladao nad svojim umom."

Novak je kratko šutio, a zatim upitao: „Recite mi, molim vas, jer dugo me mučilo ovo pitanje, je li istina ili nije da smo izvorno grešni?"

„**Čovjek je izvorno slobodan i za njim nema grijeha**. Jer što je zapravo grijeh? Grijeh je nešto što nas tlači iznutra na podsvjesnoj razini, to je nešto što nas odvaja od Boga, te čini da osjećamo strah i krivnju. Dakle, to je prirodna posljedica reakcije vaše psihe nakon kršenja univerzalnih moralnih zakona i vrijednosti. To je grijeh. Ovi zakoni su kodeks vaše časti, vaše savjesti. A budući da ste ga sami prekršili, sami biste trebali postati bolji i čistiji u mislima i djelima.

Vaši vjerski vođe neprestano vam pilaju da ste robovi Božji i da ste rođeni grešni. Zašto? Jer oni profitiraju ako ih čovjek financijski podržava, plaćajući za 'grijehe' koje nije počinio. To je psihološki trik. Ako čovjeka natjeraš da vjeruje da je kriv, izvorno kriv, strah u njemu počinje rasti. Vaši vjerski vođe koriste ovaj umjetno stvoreni strah da vas odmah odriješe od grijeha, naravno, do sljedećeg puta.

Ali čovjek u svojoj biti nije Božji rob; on je Božji sin. Otac ne može mrziti svog sina, može ga samo voljeti. Jer Bog je Ljubav, a Ljubav ne može imati nikakav strah. Bog je ljudima dao slobodan izbor i to je Njegov najdragocjeniji dar ljudima kao Njegovoj djeci."

„Što je s legendom o Zmiji koja iskušava i o šteti koju je ona donijela ljudima?"

„Ove su informacije jako iskrivljene. Izvorna legenda je sljedeća. Kad je Bog stvorio Čovjeka, to jest dušu, divio se svojoj kreaciji, jer stvorena je na Njegovu sliku i priliku. Čovjek u to vrijeme nije bio na Zemlji u tijelu, kako to danas tvrde neke religije...“

„Zašto nije bio u tijelu ako je stvoren na Njegovu sliku i priliku?“

„Kako možete misliti da je Bog nepromjenjiva materijalna osoba, to jest netko utjelovljen poput vas i mene, a istodobno sveprisutan?“

„Pa to kažu i druge religije.“

„Koje religije?! Pobliže proučite ovo pitanje. Sve svjetske religije govore da je Bog Jedan, On je sveprisutan... Bog je sličan, kako bih objasnio... energetskom ili magnetskom ili bilo kojem drugom polju. To je jedno polje u kojem sve postoji. Bog je moćna energija misli koja stvara sve i svugdje se manifestira. Ali On nije čovjek s bradom koja sjedi na prijestolju, ništa slično, iako ako On to poželi, može biti privremeno utjelovljen u Čovjeku. Bog nas je stvorio na svoju sliku i priliku, nas koji smo unutar ovih tijela. Njegova čestica, duša, živi u svakome od nas... Ljudski 'raj' bio je na nebesima, kao što je, usput, Isus također govorio.

Dakle, biće stvoreno od Boga sastojalo se od božanske prirode, to jest duše. Ono nije znalo za loše, znalo je samo za dobro, zato što je u njemu bila Božja Ljubav. Jasno je da je ovo Biće bilo ogromnih sposobnosti i bez granica... Osim Boga, ta je Bića volio i Lucifer, anđeo svjetlosti koji je desnica Božja. I rekao je Bogu: 'Ova Bića ne razumiju koliko ih voliš, jer ona samo znaju za dobro'. I Lucifer je počeo zagovarati individualnost Čovjeka i njegov položaj kao Bića slobodnog za spoznaju. Želio je da ljudi istinski vole Boga umjesto da jednostavno postoje pred Bogom kao biljke ugodne Njegovim očima. Bog je naredio Luciferu: 'Ako ih voliš koliko i ja, nauči ih ovome'. Bog je nastanio ljude na Zemlji posebno stvorenoj za čovječanstvo s morima, kopnom, biljkama i raznim životinjama. Lucifer je stvorio ljudsko tijelo u koje je Bog smjestio dušu, rađajući tako dvije prirode: duhovnu i životinjsku. Snagu misli Bog je dao ljudima kao Djeci Božjoj. Dok je um postao bojnim poljem na kojem

su se borile misli obje prirode. Ovo dokazuje stvaranje ljudi od Boga i Lucifera zajedno. To pokazuje da je Lucifer bio i ostao Božja desnica, jer je aktivno sudjelovao u stvaranju čovjeka i aktivno sudjeluje u odgoju njegove duše... Dakle, Lucifer je omogućio ljudima da razumiju i da savršeno nauče što je dobro, a što loše. Bog je ljudima dao slobodu izbora između ove dvije prirode. Od tada, Lucifer se brine o ljudima."

„Zašto Lucifer sebe naziva Legijom?"

„Iz istog razloga: jer djeluje kroz misli naše životinjske prirode. U pravilu postoje legije tih misli. Evo, promatrajte sami. Možda vam se čini da vam je na pameti samo jedna misao, koja je baš vaša vlastita. Ali pokušajte tu misao zadržati cijelih deset minuta i iznenadit ćete se koliko različitih nepotrebnih misli se pojavljuju u vašoj glavi. To je legija. Stoga, figurativno govoreći, Lucifer je uvijek prisutan u nama, testira našu sigurnost i snagu naše Ljubavi prema Bogu.

Snaga misli koju nam je dao Bog je ogromna. A ova snaga se zove Vjera. Čovjek koji je stvarno u vjeri može činiti čuda. Dokaz za to nije samo u Isusu, već i u mnogim Njegovim sljedbenicima, te sljedbenicima ostalih Velikana koji su činili i nastavljaju činiti čuda do danas. Ali problem je u tome što bez obzira u što čovjek vjeruje, ova sila se može koristiti i za dobro i za zlo. Rezultat ovisi o strani kojoj vam svijest naginje. Ako ste skloni u sebi imati zle misli, to jest vaša materijalna, životinjska suština vas nagriza, u vašem se životu javlja veliki broj problema. Javljaju se cijelo vrijeme i svugdje - na poslu, u privatnom životu, u obitelji itd. Ti vas problemi grizu jer zle misli stječu snagu vaše vjere i pokušavaju vas na svaki mogući način udaljiti od misli o Bogu. Ako okrenete svoju svijest na dobre misli, onda loše misli gube tu snagu, oslabe i nakon toga ih se može jasno kontrolirati. Uz stalnu podršku pozitivnih misli u našoj svijesti, tijek naših života postat će ujednačeniji. Najvažnije je da se čovjek duhovno razvije i spozna silu Ljubavi."

„Nestaju li tada zle misli u potpunosti?", upita novak.

„Ne, one uvijek postoje u nama", objasnio je Sensei, „ali nemaju moć utjecaja na nas. Slikovito rečeno, zle misli čekaju priliku da oslabi kontrola kako bi mogle ponovo preuzeti snagu

naše vjere. Ova budna Straža životinjske prirode je u našem tijelu čitavog našeg života kao sastavni dio. Sve dok je duša unutar tijela, ovi testovi 'žilavosti' nikada neće prestati. Ali kad duša potpuno sazrije i napusti ciklus reinkarnacija, Lucifer je također iskreno sretan, baš kao što strogom i mudrom učitelju može biti drago zbog njegova učenika, jer duša je časno prošla sve testove i pridružila se Bogu u svojoj istinskoj Ljubavi... Bog je roditelj. Uvijek mu je drago vidjeti kad njegovo dijete uspije...

Dakle, **naš život je škola za dušu. Svaki čovjek koji se nalazi u tijelu doživljava svoj osobni Armagedon, stajući na stranu svojih prevladavajućih, bilo dobrih ili zlih misli. Stoga znanje koje se daje ljudima može voditi bilo slobodi, bilo ropstvu. Ali nitko se ne miješa u naš slobodni izbor, ni Bog ni vrag. Ako odaberemo Boga, idemo k Bogu; ako odaberemo vraga, idemo k vragu. To znači da ili popločavamo vlastiti put u raj, u nirvanu, ili sami sebe bacamo u pakao reinkarnacija.“**

„Dobro onda, ako čovjek u svojoj biti nije grešan, zašto onda Kristova smrt predstavlja iskupljenje za ljudske grijehe?“

„Samo duboko razmislite o ovoj rečenici. Kakvo to može biti iskupljenje? Da je to stvarno istina, da je Krist preuzeo naše grijehe, onda koje god grijehe počinili sada, sve je već oprošteno. Je li to točno?! Sve su to gluposti. Svaki čovjek sam je odgovoran za svoje grijehe pred Bogom.

Kristova smrt postala je najveća tajna i religijski autoriteti se i dalje svađaju oko toga. Zašto im je dopustio da Ga razapnu? Isus je bio Božji Sin, mogao je uništiti čitav planet, a ne samo skupinu jadnih ljudi, jer Mu je dana Božja sila. Ljudi su htjeli da Ga se razapne. Rekli su, ako si Sin Božji, siđi s križa. Ali Krist nije pao u iskušenje, dopustio je da razapnu Njegovo tijelo. Zašto? Jer **cijela svrha Kristova dolaska nije bila samo u Učenju koje je davao ljudima, već i u, što je najbitnije, izboru ljudi. Isus je pristao na sva mučenja kako bi se na očigledan način pokazala Božja volja, suština koje je Sloboda ljudskog izbora: ili će se odlučiti obratiti Bogu ili odlučiti ostati u tami misli svoje životinjske prirode. Drugim riječima, Krist je ljudima donio slobodu izbora. Ovo je najveće djelo koje je skriveno od većine ljudi i to je najveći grijeh kršćanstva u cjelini**. Jer i prije i poslije

Njega ljudi su činili čudesa i propovijedali o Jednom Bogu. Ali ljudi se sjećaju samo Isusova raspeća, dok se druga polovica Njegova života na Istoku, kad je propovijedao, činio čuda i liječio bolesne, dijelom izgubila u vremenu. Ostalo je samo nekoliko spomena o njemu kao proroku Issi u raznim izvorima davnih vremena, na primjer u Bhavishya Mahapurani, napisanoj na sanskrtu."

„Je li Isus nastavio živjeti na Zemlji?", novak je bio iskreno iznenađen.

„Sigurno. Zahvaljujući naporima Poncija Pilata, Kristovo tijelo ostalo je živo i Isus se morao vratiti u tijelo. Jer kao Bodisatva rođen u tijelu, mora ostati u njemu do posljednjeg daha."

„Zahvaljujući naporima Poncija Pilata?!", novak se još više iznenadio.

„Da. Zapravo je Poncije Pilat razumio tko je Krist. Zato je kasnije od Isusa dobio Slobodu, odnosno oslobođenje od reinkarnacija. Njegovo je ime urezano u povijest čovječanstva."

„Zanimljivo, vrlo zanimljivo. Kad je shvatio da je Isus Bog?"

„Kad se susreo s Njim. Štoviše, kad je shvatio tko stoji ispred njega, Pilat je na sve moguće načine pokušavao spasiti Issu, nagovarao Ga da pobjegne, te upozoravao da će Ga svjetina ubiti. Ali Isus je odbio, rekavši da ako je Njegova sudbina da Mu tijelo umre, neka tako bude, jer su ljudi tako izabrali. Pilat je čak pokušao uvjeriti mnoštvo da je Isus nevin i da Ga puste, jer je postojala takva tradicija u čast velikog praznika. Ali ljudi su tražili da vide Krista razapetoga i ubijenog. To je bio njihov izbor.

Međutim, Poncije Pilat je ionako učinio po svome. Iako bi za Krista kao Bodisatvu bilo mnogo lakše završiti svoju misiju u čovjekovu tijelu na ovaj način. Ali zbog Ljubavi, Pilat je pokušao služiti Bogu prema vlastitom razumijevanju i tijelo Kristovo spasio je misleći da je to Krist sam. Iako Isusa tamo više nije bilo. Dok je bio na križu, napustio je svoje tijelo da ne bi bio iskušavan bolnim mukama. Ali tijelo je i dalje ostalo živo."

„Kako je tijelo moglo ostati živo ako je u Bibliji zapisano da 'mu jedan od vojnika kopljem probode bok i odmah poteče krv i voda'?“

„Razlog je taj što je to posebno za javnost izvedeno od ljudi Poncija Pilata. Probadanje je profesionalno obavio jedan od najboljih Pilatovih vojnika. Pogodio je između 5. i 6. rebra s desne strane tijela, nalijevo gore, stvarajući iluziju da je probio Njegovo srce. A vitalni organi zapravo nisu ozlijeđeni. Tijelo je bilo u nesvijesti, ali još uvijek živo. Ovo je jedna od važnih činjenica koje potvrđuju Pilatovo sudjelovanje u spašavanju Isusa. Učinjeno je da se mnoštvo uvjeri kako je Krist umro. Iako su drugoj dvojici, još uvijek živim razapetim prijestupnicima, slomljene potkoljenice. To je učinjeno na ovaj način kako ne bi bili sposobni stajati na nogama, te bi umirali bolnom smrću od gušenja.

Štoviše, u ono doba razapetog nije bilo dopušteno pokopati u zasebnoj grobnici ili ga predati rodbini na ukop. Takve bi bacali u zajedničku grobnicu. Tijelo Isusovo, opet po zapovijedi Poncija Pilata, skinuto je s križa i odneseno u špilju. Gotovo dva dana Isusovo je tijelo čuvano, liječeno i neprestano mazano biljnim pripravcima da bi došlo svijesti. Da se izrazim suvremenim jezikom, nastojali su ga reanimirati.

Zapravo je Isusovo proročanstvo kazivalo da će uskrsnuti od mrtvih i zablistati trećeg dana. Tako je Isus trebao doći trećeg dana, ali ne u tijelu, već u Duhu Božjem, kako bi otklonio sve sumnje da je poslan od Boga. Ali Poncije Pilat i njegovi pristaše nisu dopustili da Kristovo tijelo umre. Dakle, Krist je bio prisiljen vratiti se u tijelo.

Prema vlastitom razumijevanju, Pilat je sigurno spasio Krista. Zato je Isus uvažio njegovo djelo i oslobodio ga od niza reinkarnacija. Pilat je bio prvi koji je razgovarao s Kristom nakon Njegova 'uskrsnuća'.“

„To zasigurno nije poznato.“

„Jest poznato. Čak do danas preživjeli su neki spomeni o tome. Netko ih pažljivo skriva kako ne bi poljuljao svoj autoritet, ali sve je uzalud i on će to platiti. Dakle, kad se Isus osvijestio, Poncije Pilat razgovarao je s Njim i molio Ga da napusti zemlju kako Ga svećenici na vlasti ne bi opet progonili. Pilat Ga je zamolio: 'Smiluj

mi se, ne idi pred ljude'. Isus je odgovorio da će udovoljiti Pilatovu zahtjevu, ali da će otići tek nakon što vidi svoje učenike. I održao je riječ. Budući da je glavna misija bila završena, Issa se zaputio na Istok sa svojom majkom i jednim od učenika. Isus je živio više od sto godina i pokopan je u gradu Srinagaru, glavnom gradu Kašmira, gdje je proveo zadnje godine. Ovo slikovito mjesto nalazi se između dva jezera u podnožju Himalaja. Njegova grobnica nalazi se u grobnici 'Rozabal', što znači 'Grob Prorokov'."

„Možda se sve stvarno tako dogodilo. Ali nemoguće je dokazati da su ostaci Isusova tijela u toj grobnici."

„Zašto bi bilo nemoguće? Može se dokazati. Ostali su neki tragovi raspeća. Konkretno, ogrebotine na kostima ruku, na stopalima, pa čak i tragovi koplja na rebrima. Štoviše, ima prepoznatljiv loše zarasli prijelom u distalnoj polovici područja goljenične dijafize desne noge."

„Prijelom? Je li Mu tijekom smaknuća slomljena noga?"

„Ma jok, nema veze s pogubljenjem. Dogodilo se to mnogo kasnije, kad je Krist bio već sasvim ostario. Zbog toga vam skrećem pažnju na činjenicu da je prijelom karakterističan, jer je loše saniran. Dokazuje da je Issa živio do duboke starosti."

„Što je sa zapisom da je Isus uskrsnuo na nebo u tijelu?"

„Očito je takvo umetanje bilo neophodno za nekoga kako bi ojačao vjerovanje svog stada u materijalnu prirodu... Zapravo, trebali biste pažljivije čitati Bibliju: od četiri Evanđelja, samo dva spominju Uzašašće. U Evanđeljima po svetom Mateju i svetom Ivanu pisano je o Isusovom susretu s Njegovim učenicima na planini. A u Evanđelju po svetom Ivanu čak je napisano da je nakon ovog susreta Isus otišao sa svojim najdražim učenikom. Brojni su spomeni kako je Issa boravio na Istoku nakon raspeća. Ti se podaci ne čuvaju samo na Istoku, već i u Vatikanskoj knjižnici..."

„Pretpostavimo da ste u pravu. Ali to se dogodilo u teškim vremenima; zašto sada ne reći ljudima istinu, ako kažete da postoje brojni spomenici Isusova boravka na Istoku i da ovi dokumenti to potvrđuju. Sada su potpuno druga vremena."

„Vremena su se promijenila, ali ljudi teže moći isto kao i oni prije više tisuća godina. Možete li zamisliti što bi značilo za religijsku vrhušku da ljudima kažu istinu i svijetu pokažu povijesne dokumente koje tako pažljivo skrivaju? Bila bi to velika katastrofa za njih! To bi potkopalo sve temelje koje su jednom sami definirali, poljuljalo bi vjerovanje novaka i njihova ogromnog stada, a posljedično bi potkopalo cijelu njihovu strukturu moći. Nitko to nikad ne bi učinio... Ali čovjek koji je u stalnoj potrazi za znanjem bez sumnje će prije ili kasnije naići na ove zapise."

„Općenito, možda ste u pravu", zamišljeno je rekao novak. „Da vam iskreno kažem, imao sam sumnje u vezi s Uzašašćem, ali u vezi s Poncijem Pilatom... tko bi to mogao pomisliti!"

„Da, iako je Poncije Pilat zaslužio Božju naklonost zbog svoje Ljubavi, sigurno da je dobrano smjestio Issi", rekao je Sensei duboko zamišljen. „Osudio Ga je na više od osamdeset godina lutanja u tijelu. Ali očito je to bilo Kristovo plaćanje za Pilatovo spasenje."

Uslijedila je kratka tišina, pri čemu su oba sudionika ovog razgovora uronila u svoje misli. Stajali smo šutke, ne usuđujući se prekinuti tako fascinantan razgovor.

„Pitam se", novak je ponovo započeo razgovor, „zašto je Isus došao Židovima, a ne nekom drugom narodu? Je li to zato što su oni bili neka vrsta dominantnog i od Boga izabranog naroda? I svugdje u Bibliji je napisano, počevši od Abrahama, da ih Bog naziva svojim omiljenim narodom."

„Vidite, Bog ne razlikuje narodnosti, boju kože i tako dalje, jer svi su ljudi djeca Božja. Bog ih sve jednako voli. Ali kada se jedno od vaše djece razboli, tomu bolesnom djetetu dajete svu pažnju i ljubav kako bi se brže oporavilo. Isto je i s Bogom. Sjetite se Isusovih riječi: 'Ne treba zdravima liječnika, nego bolesnima'."

„Je li broj Njegovih učenika nekako povezan s mistikom ili numerologijom? Budući da ih je bilo dvanaest, a Isus trinaesti?"

„Ne, u tome nema mistike. Jednostavno je među ljudima tražio učenike s više ili manje zrelom dušom. Imao je sreću da je

pronašao dvanaest pojedinaca među tim ljudima, pa čak i tada jedan od njih... Ga je prodao."

Novak se nacerio: „Da, ako slijedite Isusove riječi u Bibliji, onda ste u pravu; bolestan treba liječnika, a ne zdrav... Iako, danas mi se čini da cijelom planetu treba liječnik, a ne samo ovom narodu..."

„Apsolutno ste u pravu. Pogledajte samo što se događa u našoj zemlji, gdje je materijalizam bio gajen više od sedamdeset godina. Čim se pojavila i najmanja sloboda izbora, ljudi su zaronili u razne religije kao da su gladni, jer se i njihova duhovna priroda mora razvijati. Samo pogledajte koliko je odjednom novih sekti, ogranaka i religija niklo, te počelo napredovati.

U našoj je zemlji to razumljivo. Ali pogledajte što se događa diljem svijeta. Svugdje je val raznih religija. Ljudi se prebacuju s jedne na drugu. Izgleda da se njihovim umovima dopadaju. Svugdje su s njima fini, svi im se smješkaju, razgovaraju s njima uljudno... Ali duša odbija njihova učenja jer joj je potrebno stvarno znanje, jer želi Slobodu, dok su sekte i religije previše ograničene. Više hrane pružaju umu nego duši. Duše osjećaju da su ispod te drečeće raskoši, te izvana 'autentične' ljuske, plodovi truli. Zato duša treperi dok čovjek vrluda u potrazi za zdravim i zrelim plodom."

„Oprostite, ali spomenuli ste da se vrijeme počinje skraćivati. Što ste mislili pod time?"

„To su predvidjeli stari", objasnio je Sensei, „pa čak je i Isus rekao: 'I kad se ne bi skratili dani oni, nitko se ne bi spasio. No poradi izabranih skratit će se dani oni'. To jest, kad se čovječanstvo u cjelini suoči s ključnim izborom ili, kako se kaže u eshatologiji, kad stanu na prag božanske pravde, jedna od glavnih odlika ovog vremena bit će njegovo sažimanje... U osnovi, ništa se neće radikalno promijeniti u vanjskom izgledu. Kao što sat pokazuje 24 sata dnevno, i dalje će ih pokazivati. Kalendar će ostati kakav je bio, i dalje će biti 365 dana u godini. Ali unutar duše nešto će zatreperiti i čovjek će osjetiti manjak vremena. Primijetit će da vrijeme brže teče; dan proleti kao trenutak, mjesec proleti kao tjedan, a godine prolete kao mjeseci. I kako će vrijeme odmicati, sve

će se više sabijati i postajati sve gušće. To je određeni signal, znak za dušu.“

„Da“, rekao je sugovornik zamišljeno, „možda se predviđanja proroka počinju ostvarivati. Ali ovo je predviđanje Drugog dolaska. Dolazi li to vrijeme zaista?!... Pitam se, kako bih znao da je Krist taj koji je došao? Sjećate li se kad je Isus došao po prvi put, dugo nitko nije vjerovao da je to uistinu Božji Sin. A pogledajte sada, mnogi se ljudi nazivaju Kristom ili kažu da ih je Krist poslao kao Tješitelja. S jedne strane, sve što oni kažu je točno i u skladu je s Biblijom, ali s druge strane nema povjerenja u njih. Dakle, kako prepoznati pravog Krista od lažnog Spasitelja?“

„Izuzetno je lako. Dakle, u Bibliji stoji da je Isus uskrsavao mrtve i da je bolesnom čovjeku za ozdravljenje bilo dovoljno samo dodirnuti Njegovu odjeću. Sudeći prema ovome, mislim da bi bilo najprikladnije koristiti 'Zen' praksu. Stoga bi bilo dovoljno uzeti veliki štap i svom snagom opaučiti onoga koji sebe naziva Kristom. A ako štap nakon toga procvate, to će značiti da je u pitanju Krist. Ako se to ne dogodi, značit će da je bio samo spletkar. U tom bi slučaju bilo dobro da ga udarite još jedanput, tako da više ne požeeli prisvajati tuđu slavu.“

Nekoliko smo sekundi stajali šutke i razmišljali o riječima koje smo upravo čuli. U početku je novak shvatio ozbiljno. Ali kad je shvatio značenje ovih riječi, prasnuo je u smijeh svim srcem, skupa s društvom.

„Možda je to najdjelotvornija metoda“, rekao je sa smiješkom. „Ali ozbiljno?“

„Ozbiljno rečeno, ne treba čekati da Isus dođe kao čovjek, jer On će doći kao Božji Sin u duše ljudi. I On će vladati tisuću godina kao Kralj koji sjedi na prijestolju, ne samo naše duše, nego i našeg uma. Sjetite se Njegovih riječi u Evanđelju po sv. Ivanu: 'Bog je Duh'; 'Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni'; 'I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugog Branitelja da bude s vama zauvijek: Duha Istine, kojeg svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je'; 'U onaj ćete dan spoznati da sam ja u Ocu svom i vi u meni i ja u vama'.“

Novak je neko vrijeme šutio, a zatim upitao: „Pitam se kad će doći kraj svijeta. U posljednje vrijeme počinju se po novinama pojavljivati različiti datumi. Koliko sam razumio, naša sekta pokušava uskladiti ovaj datum s predviđanjima raznih astrologa koji ukazuju na datum početka parade planeta. Dakle, pitam se kada će doći Apokalipsa i kada ćemo se napokon pojaviti pred pravdom Božjom?“

„Znate, već dvije tisuće godina ljudi čekaju na Armagedon i drugi Kristov dolazak. Gotovo sve religije temelje se na ideji da će već sutra biti kraj svijeta, a oni koji nisu u njihovim redovima će umrijeti u Geheni. Evo što vam želim reći o tome. **Svaki čovjek u svom životu iskusi svoj osobni Armagedon, ali ne pobjeđuju u njemu svi, zapravo svi ne razumiju da su se suočili licem u lice s tim Armagedonom. Stoga se ne treba bojati Apokalipse koja dolazi za sve, jer je lakše umrijeti svi zajedno. Glavno je pobijediti u svomu osobnom Armagedonu kako se ne biste kasnije našli u toj gomili.“**

„Tako je! I sam sam razmišljao da sada moramo nešto poduzeti, jer nije poznato što će se dogoditi sutra... Da budem iskren, riječi koje ste izgovorili nekako su mi olakšale dušu... Jer ova totalna neizvjesnost i sve te horor priče već mi idu na živce. Ipak, ne razumijem u potpunosti, koju religiju vi ispovijedate?“

„Ne ispovijedam i ne pripadam nijednoj religiji. Ja pripadam samo Bogu“, jednostavno je odgovorio Sensei.

Nakon toga razgovor se okrenuo otvorenijim temama vezanim za novaka osobno. Stekla sam dojam da je tip razgovarao sa Sensejem kao da su sami u svemiru. Sve je više Senseju pričao o sebi i o svom životu, kao da nije bilo nijeme gomile, kao da se istopila u noći. Činilo mi se da su sugovornici dvojica umornih lutalica koji se slučajno sretoše pod zvjezdanim beskrajem. Bili su zaokupljeni ovim razgovorom o vječnosti, o suštini stvari i kao da su nestala sva ograničenja prostora i vremena.

„...Ovo je tako nevjerojatno... Znate, u posljednje vrijeme iz nekog razloga nisam imao sreće u pronalaženju dobrog duhovnog vodiča. Ili nisam bio zadovoljan njihovim odgovorima ili nisu bili zadovoljni mojim pitanjima. Za vrijeme naših konstantnih rasprava

smo, kako bi se reklo, mlatili praznu slamu i tratili vrijeme uzalud. Ali stvari koje vi govorite... Jednostavno se zatičem u razmišljanju da se ne mogu prepirati s vama, jer se to podudara s mojim unutarnjim poimanjem svijeta... Bila bi mi čast imati takva Učitelja, ako me, naravno, Učitelj smatra dostojnim učenikom."

„Znate, ne bih vam savjetovao da tražite učitelja, ni u meni ni u bilo kome drugom. Ne zato što ste nedostojan učenik, već zato što u sebi imate mnogo više. U vama vidim Iskru. Savjetovao bih vam da sve sami proučite. Proučavajte svete knjige raznih religija i stvorite sebi cjelovitu sliku o idejama kao što su tko je Bog, što su istina, vjera, čuda itd. Jer kad bi postojala samo jedna ispravna religija, tada svi drugi ljudi ne bi mogli biti spašeni i ne bi bilo drugih čuda. Ali čuda vjere događaju se i u drugim religijama. Štoviše, ako imate mogućnosti, proučavajte psihologiju, biologiju, anatomiju, morfologiju. Također bi bilo dobro proučavati astronomiju, kvantnu fiziku, kemiju... Općenito, proširite svoje znanje u području egzaktnih znanosti koliko god možete. Siguran sam da ćete početi shvaćati ono što vam želim reći. Sad to jednostavno osjećate, ali tada ćete početi shvaćati. Kada počnete shvaćati, počinjete razumijevati Boga. A najbolji Učitelj je Bog..."

Te smo večeri išli kući zadnjim tramvajem. Bilo je već kasno poslije ponoći, ali jednostavno nisam mogla zaspati, jer sam bila potpuno šokirana ovim Sensejevim razgovorom. Moj dnevnik, kao moj najbolji prijatelj i šutljiv sugovornik, prihvatio je sve izljeve moje duše. Naš dijalog misli-i-pisanje nastavio se do jutra. Tek kad se sunce podiglo na nebu i svijet se počeo lagano buditi, tek tada je krevet, kojemu sam jako nedostajala, obuhvatio moje tijelo svojim mekanim pokrivačima. Hvala Bogu da je bila nedjelja, nacionalni dan spavaj-koliko-te-volja.

Vrijeme je brzo proletjelo. Počelo je stresno razdoblje završnih ispita. Ljudi su bili svežanj živaca i znoja. Čudno, za vrijeme ove posljednje godine svoga školskog života, ovaj intenzivan proces počela sam doživljavati mirno. Nakon svega što sam doživjela, činilo se da su ispiti manja provjera mog znanja, a ne teška kušnja sudbine, kakvima su ih smatrali moji školski drugovi. Kad je sve ovo bilo gotovo, kada je napokon stigla dugo očekivana maturalna zabava, još uvijek nisam mogla vjerovati da se moj život nastavlja i da sve ovo nije san.

Gledajući izlazak sunca sa svim našim školskim kolegama na slikovitom mjestu, počeli smo razgovarati o zanimanjima koje ćemo izabrati. Mnogi su sanjali da postanu liječnici, odvjetnici, računovođe i poslovni ljudi. A kad su mene pitali o tome, iskreno sam odgovorila: 'Želim postati Čovjek'.

Naravno, moji kolege iz razreda nisu u potpunosti shvatili značenje ovih riječi, ali mnogi od njih su se uozbiljili i zamislili. Doista, bili smo spremni za početak našeg neovisnog životnog puta u trenucima kada će nam osobni izbor oblikovati sudbinu. Još je uvijek bilo u zraku kako će naše sudbine promijeniti naše živote... Ako pažljivije pogledamo sudbine različitih ljudi koji su već proživjeli veći dio svojih života, možemo vidjeti da su se mnogi njihovi životni putevi i staze prije ili kasnije stopili u jedno, odnosno u pokušaj da postanu Čovjek. Kao što je Sensei jednom rekao, to je prava svrha naših života.

Zbog maturalne zabave, nažalost, morala sam propustiti duhovni trening. Sljedeći dan nazvala sam Tatjanu i rekla mi je neke jako lijepe vijesti. Ispada da je Sensei uzimao tjedan dana odmora, a dečki su ga nagovorili da s njima otputuje na more. Čak je i Nikolaj Andrejevič odlučio iskoristiti slobodne dane s posla koje je čuvao za tako rijetku priliku danonoćnog dijaloga sa Sensejem.

„Rekla sam da ćeš i ti ići“, kazala je Tatjana preko telefona.

„Sjajno, prava si prijateljica! Naravno da to neću propustiti.“

Odlučili smo ići s tri auta: Sensejevom Ladom, Volgom Nikolaja Andrejeviča i Andrejevim starim Zaporoščem, kojeg je posudio od svoga djeda. Sve potrebne predmete skupili smo zajednički. Volođa je obećao nabaviti šatore. Ispostavilo se da su Stas i Ženja strastveni ronioci, pa su osigurali zalihu ribolovnog pribora, uključujući gumeni čamac na napuhavanje. Tatjana i ja preuzele smo odgovornost za posuđe, a Kostja je bio odgovoran za opskrbu vodom iz bunara.

43

Dogovorenog dana u pet sati ujutro, zveckajući zdjelama i žlicama duž tihih ulica, Tatjana i ja stigle smo na mjesto sastanka. Ruslan i Jura već su bili tamo. Zatim su došli Stas i Ženja. Rekli su nam da će Sensei zakasniti sat vremena, jer je radio do jutra. Dečki su rekli da on obično ne staje dok ne primi posljednjeg pacijenta. S obzirom na dugačak red, to bi potrajalo do otprilike dva sata ujutro. Ali taj dan, očito saznavši da je kiropraktičar odlazio na tjedan dana, ljudi su dolazili u gomilama. Iz tog razloga bilo je već pet sati ujutro kad je Sensei napokon završio s primanjem pacijenata.

Nešto kasnije, Andrej i Slava stigli su u djedovoj šklopociji koja se činila stara koliko i sam Andrejev djed. Ali Tatjana i ja bile smo sretne što smo išle i takvim prijevoznim sredstvom. Kada si u dobrom društvu, Zaporožac nije ništa lošiji od Mercedesa. Počeli smo stvari trpati u 'čeličnog konja', puneći prtljažnik gotovo do vrha.

„Eto, Kostja će morati staviti torbu pod noge“, rekao je Andrej poslovno, jedva zatvarajući prtljažnik.

Ali kad je Kostja stigao, Andreju se objesila vilica. Kostjina prtljaga stigla je Volgom zajedno s do vrha natovarenom prikolicom. Dok smo pomagali istovariti ove beskrajne torbe i vreće, Andrej je umalo izgubio dar govora. Bespomoćno odmahujući rukama, napokon je pukao:

„Poludio si! Kao da ideš na Sjeverni pol. Idemo na tjedan dana, a samo hrana koju si ponio dostajala bi nam za tri godine! A povrh toga, ove ogromne boce s vodom! Sensei je rekao da poneseš jednu, a ne četiri. Što nisi ponio cisternu!“

„Iskreno, htio sam, ali nisam mogao. Nisam imao prikladan prijevoz“, odgovorio je Kostja sa smiješkom, kimnuvši prema Volgi svoga oca.

„Ti si lud! Samo mi reci gdje ću potrpati sve ovo? Šta da radim s tim bačvama?! Možemo ih jedino zakačit na Zaporošca umjesto točkova!“

„Ali Nikolaj Andrejevič navodno je obećao povesti prikolicu.“

„Upravo tako, samo je 'navodno obećao'.“

„Okej, nemoj živčanit, smislit ćemo nešto.“

Dobrih petnaest minuta Andrej je ogorčeno kružio oko ogromne hrpe Kostjinih stvari. Ali Kostja se samo nasmijao i rekao: „Vidjet ću kako će vaša ekselencija zahvaliti mojem veličanstvu za nezaboravnu udobnost na morskoj obali.“

Dok je Andrej pucao po šavovima, Tatjana je upitala Kostju: „Stvarno, zašto si spakirao toliko stvari?“

„Pa zašto ne bismo uživali? Trudio sam se, ne za sebe već za sve“, lukavo je rekao 'Filozof'. „Ionako je sve ovo samo pepeo i galama.“ I nježno je uhvativši oko struka, Kostja zamišljeno reče: „Među svim blagom, dragocjenijeg od usana mednih tvojih - nema.“

„Oh, ti“, Tatjana ga je nježno odgurnula i prasnula u smijeh. Kostja je složio patničku facu i patetično rekao:

„Ah, ponos srca mnogo muka košta!“

Gledajući postrance Tatjanu, dodao je:

„Tako sam snažno htio odapeti,

Bojim se da će mi luk biti slomljen!“

„Neće mi pobjeći. Dobit će on...“, Andrej je izgovorio neočekivano glasno, nastavljajući gunđati u sebi.

Svi smo se grohotom smijali dok su Sensei, Vološa i Viktor stizali. Gledajući ogromnu gomilu stvari, Sensei je zbunjeno upitao: „Ljudi, idete na Sjeverni pol?“

Naša je skupina ponovno prasnula u smijeh, ali Andrej se, pronašavši istomišljenika u Senseju, počeo žaliti.

Nikolaj Andrejevič napokon je stigao s dugo očekivanom prikolicom. Ali činilo se da je prikolica premala za sve Kostjine stvari. Nekako smo uspjeli ugurati stvari u tri automobila i počeli tijela nabijati unutra. Slava se preselio u Sensejev automobil. Tatjana i ja se smjestismo među torbe na stražnjem sjedalu Zaporošca. A Kostja, kao najveći krivac, dobio je 'prazno sjedalo'. Bilo je naprijed, pored Andreja, na sjedalu koje nije bilo samo nestandardno i vrlo nisko, već se ljuljalo tamo-vamo zbog toga što je bilo pričvršćeno samo jednim vijkom. Tako da je Kostja zbog svoje visine osjetio svu draž trosatnog putovanja u Zaporoščcu. Ali neprestani humor momaka izgladio je svu nelagodu prijateljskim, veselim smijehom.

Naš Zaporožac tutnjao je ispred cijelog konvoja. Andrej je pokušavao iz njega iscijediti svu moguću snagu pritiskom na papučicu gasa. Sensei i stariji momci slijedili su nas držeći razmak. Nikolaj Andrejevič, natovaren do vrha, polako je vozio negdje iza Senseja. Andreju nije bilo dosta što je bio na čelu, nego nam je odlučio prikazati Zaporošca kao najjači automobil na cesti. Krenuo je prestizati jedan auto za drugim, jureći i izbacujući prsa s ponosom. Kostja se iz vica prekrstio zbog ovih manevara, uhvativši se za prednju ploču, te počeo moliti za spas svih vozača koji pate od ovog okorjelog 'goniča krntije'.

Malo smo poodmakli. Putem smo vidjeli neveliku tržnicu uz cestu. Iz daljine je Tatjana ugledala jagode u košarama na tlu i povikala momcima kroz buku urlajućeg motora da zaustave kola. Kad smo napokon stali, Kostja je odahnuo s olakšanjem, pokušavajući izaći, kako je rekao, 'iz ove konzerve u kojoj se morao stisnuti kao skuša'. Da bismo mogle izaći, Kostja je morao ponovo izvući sjedalo. Cijela tržnica promatrala je humoristični šou. Štoviše, kada je Kostja napokon zalupio vratima, s njih je otpalo ogledalo. Andrej ga je pogledao kao da je uništio najsvetiju stvar:

„Učiteljeva šaka trebala bi udariti vaše tijelo, a njegova noga vašu njušku! Tko zaboga tako lupa vratima?! Tri dana sam sastavljao ovaj automobil. To je dragocjena starina! S njom se mora postupati nježno kao sa ženom…“

Bilo je još prodika na ovu temu. Ekipa se raštrkala po tržnici i birala voće. Ostala sam u blizini Zaporošca čekajući ostale. Sensei

je stigao s dečkima, ali kad su izašli iz automobila, dogodilo se nešto neobično.

Jedna žena, stara oko četrdeset i pet godina, koja je stajala iza svoje robe s crnom maramom, očiju crvenih od suza, primijetivši Senseja na brzinu je pregazila svoje bobičasto voće, ovim pokretom ih praktički rasuvši po cijelom tlu. Trčeći prema Senseju, pala mu je pod noge i počela ga preklinjati jecajući u suzama: „Molim te, Gabrijele, čuvaj mog sinčića. Kako ću sada živjeti bez njega?! Molim te, Gabrijele, odvedi i mene k njemu. Ne želim više ovaj trostruko prokleti život, ne želim ga! Gospodine, smiluj mi se, pusti me kod sina...“

Stajala sam vrlo blizu. A onda sam vidjela kako se Sensejeve oči mijenjaju. Nekakav se sjaj pojavio u njima ili, točnije, neka meka nježna svjetlost koja je promijenila Sensejev izgled. U tom sam trenutku osjetila kako moj 'lotosov cvijet' počinje intenzivno vibrirati. A ta impulsna sila nije proizašla iz mojih misli, nego, kako mi se činilo, od Senseja. Sagnuo se nad ženu i pridigao je.

„Ustani, ženo“, rekao joj je vrlo mirnim, tihim glasom.

Njegov glas mi se učinio pomalo neobičnim. Žena se malo pridigla, ali je ostala na koljenima, nastavljajući ga preklinjati, ovaj put tiše, gledajući mu izravno u oči. Sensei joj nježno stavi ruku na glavu i reče:

„Ne brini, ženo. S tvojim Nikolajem je sve u redu. On je pošten čovjek. Već je zbrinut.“

Žena mu pruži ruke. Oči su joj bile obasjane nekim iskricama nade, a lice joj se ukočilo u jedan vapeći impuls: „Pusti me, Gabrijele, pusti me k njemu...“

Od takvih riječi očaja naježila sam se. U ovom trenutku Sensejevo lice bilo je prekriveno laganom maglicom, zbog čega mu je lice postalo još ljepše. Moj 'cvijet lotosa' još je jače pulsirao.

„Svatko u svoje vrijeme. Još se trebaš brinuti za Ksjušu. Proslavit ćeš njezino vjenčanje, dočekati njezina prvorođenca i dadiljati ga tjedan dana. A devetog ćeš dana otići svom Nikolaju i reći mu kako lijepog unuka je dobio“, reče joj Sensei mirno.

Sa svakom Sensejevom riječi oči žene postajale su svjetlije i srdačnije. Na njezinu su licu počele sjati suze radosnice. Žena se osmjehnula. Ne znajući kako izraziti zahvalnost, počela mu je opet padati pod noge. Sensei ju je pokušao podići sa zemlje. Zatim su neke starice, koje su prodavale pored nje, dotrčale, podigle je s poda, uhvatile za ruke i povele je prema selu: „Tiho, draga Mašenka, idemo, idemo kući…“

Žena je otišla u tišini, šapćući nešto i neprestano se krstivši. Ostale starice počele su skupljati njezinu razbacanu robu. Sve se ovo dogodilo u roku od jedne minute.

Tada je stigao Nikolaj Andrejevič. Približavajući se grupi i dovlačeći sa sobom Juru i Ruslana, upitao je što se dogodilo.

„Neka baba je prolupala“, rekao je Ženja, koji je u to vrijeme stajao daleko od učitelja. „Pala je Senseju pod noge sva u suzama, molila nešto…“

Sensei je šutke zapalio cigaretu. Kad ga je Nikolaj Andrejevič počeo ispitivati, prebacio je temu na uobičajene stvari, kratko odgovorivši: „Da, svašta se događa u životu. Žena je u muci.“

„Shvaćam… A zašto ste se ovdje zaustavili? Nismo tako isplanirali“, Nikolaj Andrejevič je pitao Kostju.

„Htjeli smo kupiti malo jagoda.“

Naša je skupina još jednom prošetala tržnicom sa Sensejem. Izabravši zrele plodove, Sensei je kupio veliku košaru za sve nas. Sretna starica, trpavši jagode u tri paketa, nježno je kazala:

„Djeco, nemojte se ljutiti. Nije prošlo ni mjesec dana otkad joj je sin Nikolaj poginuo u nesreći. Bio joj je sin jedinac, nada i podrška. Muž joj je davno umro… I opet takva tuga. On, njezin sin, bio je tako mlad. Ostala je njegova kćerkica, petogodišnja Oksana… Mašina sudbina je teška. Sina je odgajala gotovo sama, a sada mora odgajati unuku zajedno sa svojom snahom… Ne razumijem što ju je snašlo. Vjerojatno je prilično shrvana tugom.“

„Da“, složio se Nikolaj Andrejevič sa suosjećanjem. „Posttraumatski stresni poremećaj… Stres može uzrokovati još gore mentalne poremećaje. Sjećam se jednog slučaja…“

Čuvši rječite primjere iz njegove prakse, moja svijest malo se smirila. „Pa“, pomislih, „onda nije ni čudo što se bacila pred prvog muškarca kojeg je vidjela“. Dok smo se vozili, dečki su veselo čavrljali o nečemu svom dok su jeli zrele jagode. Tijekom još jednog Kostjinog vica, odjednom mi je sinulo. U ovom sam se trenutku točno prisjetila ženinih blebetanja i Sensejevih odgovora. „Stani! Nije spomenula ime svog sina i štoviše, nije rekla ni ime svoje unuke. A Sensei je točno imenovao Nikolaja i Ksjušu“. Skoro sam se zbog ovog otkrića zagrcnula jagodama. Nisam više htjela jesti. Prisjećajući se Sensejevog lica, moj je „lotos“ ponovno počeo vibrirati šireći ugodne senzacije po cijelom tijelu. Fizički sam osjetila prisutnost Senseja u blizini. Točnije, nisam osjećala samog Senseja, ali sam osjetila snagu koja je u tom trenutku dolazila od njega. Osjećala sam se tako lijepo i ugodno, kao da me netko zamotao u meke latice. U ovom stanju blaženstva zadrijemala sam.

Probudila sam se jer mi je netko prodrmao rame.

„Probudi se, spavalice, skoro smo stigli“, rekla je Tatjana.

Pri sljedećem smo zaustavljanju protegnuli ukočene noge. Zrak je mirisao na more i svježinu. Dok su Andrej, Viktor i Volođa pokušavali popraviti zvrndajući motor Zaporošca, čalabrcnuli smo u najbližem restoranu na otvorenom.

Pola sata kasnije naša je kolona stigla na područje odmarališta, gdje su se ljudi s lijepim tijelima čokoladne boje bezbrižno izležavali u kupaćim kostimima. Sensejev je automobil bio na čelu naše flote. Andrej se nije mogao koncentrirati na cestu, pokušavajući istodobno gledati oko sebe i ne prekršiti bilo koji prometni zakon.

Prolazeći pored jednog od motela, Ženja je pokazao prema reklamnom panou kojeg je vidio s prozora, na kojem je pisalo ogromnim debelim slovima: „Poznati vidovnjak međunarodnih standarda, ručni terapeut, vidovnjak, mađioničar i čarobnjak Vitalij Jakovljevič... provodi medicinske i iscjeljujuće seanse. Početak svakodnevno u 20.00 sati“.

„Tko je on?“, Tatjana i ja pitale smo dečke.

„Ne znam“, slegnuo je Kostja ramenima.

„Gledajte, nije li to onaj 'neandertalac', onaj koji je vješao kašike po sebi? Sjećate se?!“

„Da, taj čudak?! Može biti. Ako se ne varam, također se zvao Vitalij Jakovljevič. Kako je ono sebe nazivao... 'Pantokrator Svemira i cijele Zemlje'...“

Dečki su se počeli bučno prisjećati tog slučaja, smijući se trikovima ovog „manjeg klošarkog božanstva“.

U međuvremenu, prošavši područje odmarališta, odvezli smo se na poluotok dužine oko 12 kilometara. Dobro je što smo imali automobile, ali jednako je dobro što je logor bio na osami. Činilo se da lokalne vlasti nisu željele još avanturista u susjedstvu, jer su postavile ogromnu cijev preko jedine ceste. Baš tamo u grmlju, momci su pronašli dvije izuzetno široke ploče koje su brižni vozači ostavili za svoje rođake. Nakon što su daske postavili na cijev, naši su vozači prevezli automobile na zatvorenu stranu ceste poput profesionalnih kaskadera. Iako je rukovanje prikolicom Nikolaja Andrejeviča zahtijevalo mnogo truda.

Kad smo stigli do jednog od najljepših kutaka prirode, izabrali smo mjesto koje su očito „kamperi“ „zagrijavali“ u više navrata. Nakon što smo sakupili svo smeće koje su ostavili nemarni turisti, spalili smo ga i počeli postavljati logor. Sensei se opet pokazao kao nadaren i vješt vođa. Pripremio se za sve prilike, čak i za mogućnost oluje. Svi su dečki bili zaposleni, oduševljeno pomažući Senseju i jedan drugome. Ispostavilo se da su sve Kostjine stvari zaista korisne; pretvorile su naš kamp u prijatno i ugodno „naselje“. Kostja nije propuštao priliku naglasiti ovu činjenicu, podsjetivši nas da ga je zbog tih stvari „sadist“ Andrej maltretirao tijekom cijelog putovanja na „električnoj stolici“. Tatjana i ja smo radile na kuhinji. Dečki su postavili zaseban šator za hranu i dali nam petrolejsko kuhalo.

I tako, život u našem kampu je započeo. Poslije ručka plivali smo u moru do mile volje, a potom s velikim užitkom kosti zagrijavali na vrućem pijesku. Stariji momci plutali su morem na gumenom čamcu za napuhavanje. Nikolaj Andrejevič čitao je knjigu, a Sensei zadrijemao u sjeni suncobrana pokriven ručnikom. Odlučili smo igrati karte. Kostja je pokušavao zapamtiti koje su karte već iskorištene i izračunati koje smo svi imali. Međutim, bilo je praktički nemoguće jer nas je bilo previše i igrali smo s dva špila karata. Pri svomu sljedećem propustu, Kostja je u glavi počeo računati kombinacije karata prema vlastitom posebnom aritmetičkom sustavu. Dok je radio svoje neobične proračune, podigao je obrve kao da je iznenađen i upitao: „Sensei, koji je najveći prosti broj s kojim možeš napraviti izračun?“

Sensei je odgovorio ne otvarajući oči: „Ukratko ili u cijelosti?“

„Ukratko, naravno.“

„2 do 13.466.917 minus 1“, rekao je Sensei jednostavno kao da se pitanje odnosilo na običnu tablicu množenja. „Jedini množenici ovog broja su jedan i on sam. Mislim da je to najveći prosti broj koji sam sposoban izračunati u svojoj glavi.“

Kostja se iznenađeno okrenuo prema njemu. Tada je energično opet počeo nešto računati. Sensei je otvorivši oči dodao: „Ako želiš izračunati moj IQ, gubiš vrijeme; mnogo je niži od tvoga.“

Nakon što je izgovorio ove riječi, Sensei se okrenuo na drugu stranu i opet zakunjao. Kostja je ostao lagano šokiran: „Auu! Sensei je kul! Kako on zna za IQ? Samo sam pomislio na to.“

„Da“, rekao je Andrej, „a ovo je pitanje ostalo sladak san u njegovu sjećanju dok nije poplavilo od starosti čekajući tvoj odgovor.“

Dečki su se nasmijali, ponovno pobijedivši Kostju u kartanju.

Te večeri Sensei nije uspio ispuniti naša očekivanja da će nam ispričati nešto nezaboravno sjedeći uz vatru pod zvijezdama. Odmah nakon večere Sensei je otišao spavati, vjerojatno zbog nakupljenog umora. Ali dugo smo sjedili uz vatru, veselo se smijući i pričajući jedni drugima različite priče iz života.

Ujutro sam se probudila oko sedam sati zbog galebova koji su strašno kliktali negdje u blizini, pa sam čula razgovor između momaka koji su očito napustili svoj šator čuvši buku. Stas je govorio Ženji pospanim glasom:

„Tako je rano, a Sensei već lovi ribu. Pitam se što pokušava uloviti s obale, pogotovo štapom. Idemo vidjeti.“

Moja znatiželja postala je mnogo jača od slatkog sna. Požurila sam napustiti šator. Sensei je mirno sjedio na preklopnoj stolici sa štapom u rukama. U blizini je stajala tegla od tri litre napola ispunjena vodom. Nekoliko galebova je trčkaralo oko njega ljutito se deravši. Kad smo prišle, galebovi su poletjeli i zadržali se u zraku u blizini Senseja, znatiželjno nas promatrajući odozgo.

„Sensei, toviš li galebove ili tako nešto?“, Stas se nacerio gledajući praznu teglu.

„Ne baš. Uče me loviti ribu“, odgovorio je Sensei bez trunke srama.

Shvatili smo to kao šalu i nasmijali se.

„Zašto nas nisi probudio ranije? Mogli smo donijeti ribarsku mrežu…“

„Oh, zaboravi na ribarsku mrežu. Samo sam htio malo riblje juhe.“

Čisto iz zabave, Ženja je demonstrativno pogledao u praznu teglu okrećući je okolo na svjetlu i u šali rekao: „Da, juha će biti bogata s tako velikom ribom.“

U tom je času galeb koji je letio iznad nas, ispustio malenu ribu koja je pala tik do Sensejevih nogu. Svi su se nasmijali.

„Gledaj, Sensei! Eto ti ribe“, rekao je Ženja s humorom stavljajući je u teglu s vodom.

Voloða i Viktor su stigli i pitali: „Šta se događa?“

„Vidite, Sensei je svojim štapom čak i galebove natjerao na sažaljenje“, rekao je Ženja. „Vjerojatno im je dosadilo gledati praznu teglu.“

Ponovno smo se glasno nasmijali. Sensei je rekao keseći se:

„U redu, oni koji mi se najviše smiju, očistit će ribu za riblju juhu i za ražnjiće.“

Zaurlali smo od smijeha zamišljajući komičnu sliku rezanja ove sićušne ribe dok velika gladna gomila čeka na nju. Sensei nam se nasmijao i zatim rekao: „Dobro, brbljavci, samo naprijed i izvucite ono...“

Pokazao je na debeli silk za ribolov koji je jednim krajem bio pričvršćen za nogu stolice dok je drugi kraj bio duboko u vodi. Dečki su počeli povlačiti. Bili smo šokirani vidjevši nekoliko jesetri od po 4 kilograma i oko 8 ogromnih iveraka. Svi su se zbunjeno pogledali i upitali gotovo uglas: „Sve to samo pecaljkom?!“

Sensei se nasmiješio. „Naravno da nije pecaljkom. Samo sam malo ranije ustao i vidio da su neki ribari izašli iz tvornice ribe provjeriti mreže. Pa sam pomislio da će se dok stignem tamo, već vratiti nazad. I upravo se tako dogodilo. Pa sam otišao i kupio ribu... Udicu ne bi nikad zagrizla“, požalio se Učitelj.

Dok smo nosili ribu da je očistimo, Ženja je rekao Stasu napola u šali, „Da, sigurno je otišao. Jedini put do tvornice ribe je 4 milje pješice.“

„Ali možda je išao automobilom“, predložila sam svoju verziju.

„Nije. Prije svega, pored našeg je šatora i čuli bismo. A drugo, na pijesku nema tragova.“

Dok se ostatak društva probudio, ova je priča dobila mnogo više tajanstvenih pojedinosti. Sensejevo je raspoloženje toga dana bilo izvrsno. Nakon laganog doručka predložio je trčanje do kraja poluotoka. Ostavili smo Kostju i Tatjanu kao dežurne dobrovoljce,

a kako ne bi ostao bez večere, Nikolaj Andrejevič je također ostao u kampu.

Na putu smo se nekoliko puta zaustavljali kako bismo se zagrijali intenzivnim opterećenjem mišića. Sve u svemu, trening u prirodi, i to s tako lijepom pozadinom, nije se mogao usporediti sa zagušljivom teretanom. Ovdje, kako kažu, duša i tijelo spajaju se u jedan impuls.

Stigavši skoro do kraja, vidjeli smo pravu koloniju galebova. Naša skupina držala se obale da im ne bismo narušavali mir. Štoviše, mnogi galebovi ustrajno su kliktali i kružili iznad nas, pokušavajući neočekivane posjetitelje preplašiti i otjerati od svojih gnijezda.

Nakon nekog vremena pred nama se otvorio najljepši pogled, vješto stvoren od prirode. Na kraju poluotoka valovi su se susretali u obliku savršenih rombova u jedan lanac na udaljenoj obali. Obrisi njihovih vijugavih rubova bijahu naglašeni bijelom morskom pjenom. Sva ova veličanstvenost dopunjena je neobičnom igrom raznih paleta boja morske vode, od svijetlotirkizne do tamnoplave. Nevjerojatno plavetnilo neba sa samo jednim bjelkastim oblakom tvorilo je jedinstveno remek-djelo ovoga grandioznog pogleda.

Sensei nam je dao petnaest minuta odmora, dok su on i Voloða sjedali u pozu „lotos“ na rubu obale. Neki od nas, uključujući moju osobu, požurili su slijediti njihov primjer, sjedajući pored njih. Nježno je puhao vjetrić. Obalni valovi stvarali su melodičnu buku koja je dopunjavana zovom galebova u daljini. Ili zbog promatranja ove božanske ljepote ili zbog Sensejeve prisutnosti, moj je „Lotosov Cvijet“ počeo povećavati svoju aktivnost, šireći ugodne valove po cijelom tijelu. Nakratko sam se tako neobično osjećala iznutra, kao da sam rastvorena u svoj ovoj okolnoj ljepoti i postala njen sastavni dio. Ovaj je osjećaj bio gotovo trenutačan, ali bio je nezaboravno bajan. Sensei je prekinuo ovo stanje blaženstva oglasivši se: „Hajdemo nazad.“

Sunce je već prilično peklo. Sensei je, da bi naš put učinio „lakšim“, rekao da ćemo trčati do struka u vodi. Ovo je ispalo nevjerojatno teško. Voloða i Sensei jurnuli su naprijed poput dva torpeda, prestižući jedan drugog. Zahvaljujući njihovu natjecanju,

naša grupa mogla je malo zabušavati: neki su trčali u vodi do koljena, a neki čak do gležnja. Ali kad smo napokon stigli u kamp, upravo zabušanti, među kojima je bila i moja osoba, mlitavo su se izvalili na pijesak. Sensei i Volođa nastavili su zračiti svojim stimulirajućim optimizmom, koji kao da je dolazio niotkuda. Nakon ovoga „maratonskog trčanja“, predložili su okupljenima da igramo vaterpolo. Na naše veliko iznenađenje, stariji momci složili su se sa zadovoljstvom. A ostala su se „umorna tijela“ raštrkala kako bi pomogla u pripremi ručka.

Zaokupljena kuhanjem, promatrala sam Senseja. Smijao se, igrao, hitao za loptom kao i svi drugi momci. Bio je apsolutno isti kao i drugi, mlad, snažan, šaljiv i zdrav momak. U jednu ruku, bio je običan čovjek... Ali svi koji su bili prisutni vidjeli su u njemu nešto posebno, neki šarm, pronašli neke osobine koje su ih privlačile jednostavnošću i istodobnom profinjenošću. Njegova duša bila je poput mnogostranog dijamanta kojem se svatko od nas divio iz svojeg kuta gledanja i iz vlastitog kuta loma unutarnje svjetlosti. Ali zapravo nitko nije mogao u njega u potpunosti prodrijeti i nitko nije mogao razumjeti tko je On zapravo.

Kad se ekipa konačno smirila u najtoplijem dijelu dana, naš kamp je zapao u dubok san. Probudila sam se oko četiri sata i probudila Tatjanu da mi pomogne skuhati nešto ukusno za našu veliku grupu. Kad smo izašle iz šatora, vidjele smo Senseja kako sjedi na pijesku i o nečemu razgovara s Nikolajem Andrejevičem. Sensei je nešto objašnjavao praveći tri mala brda od pijeska. Nakon ovoga razgovora, Nikolaj Andrejevič i Sensei ustali su i polako krenuli u našem smjeru. Prvo brdo se iznenada počelo pomicati, golub se pojavio niotkud, te izletio iz njega. Zaprepastila me neočekivanost radnje. Nisam mogla vjerovati svojim očima. Tatjana je ispustila krumpir i zinula od iznenađenja. Tada se drugo brdo počelo pomicati i još jedan golub izleti iz njega. Sensei i Nikolaj Andrejevič samo su se nehajno okrenuli, nastavljajući razgovor čak se ni ne zbunivši. Treće brdo počelo se micati, a iz njega je iskočio... vrabac. Sva sam se smrzla iznutra. Vrabac nije odletio kao golubovi, već je slijedio Senseja, skakućući. Nakon što je na ovaj način protrčao ispred njega, namreškao je perje, raširio krila i počeo glasno cvrkutati kao da se zbog nečega ljuti. Sensei je stao

promatrajući očajničko cvrkutanje ovog uzrujanog vrapca, a zatim s njim razgovarao uz osmijeh: „Dobro, kako želiš, neka ti bude."

Nakon što je izgovorio ove riječi, sagnuo se i opet prekrio vrapca pijeskom, čineći brdo malo višim nego ranije. Ustala sam sa znatiželjom. Ali ono što se dalje dogodilo konačno me prikovalo za stolicu. Čim se Sensei okrenuo, brdo se počelo pomicati, a iz njega je izletio crni sup impresivne veličine. Odmah je odletio prema poluotoku.

„Gdje je moja zahvalnost?", iznenađeno je upitao Sensei i učinio bespomoćnu gestu prateći supa očima. „Iako, nije to ništa novo..."

Sensei je beznadno spustio ruku i otišao do svog šatora po cigarete. Tatjana i ja sjedile smo u čudu. A kad su se Nikolaj Andrejevič i Sensei počeli udaljavati prema plaži, čula sam sljedeće riječi: „Dakle to je bila iluzija moje misli?", mirno je pitao Nikolaj Andrejevič kao da je razgovor bio o običnim stvarima.

„Ne. Ovo je bila baš materijalizacija moje misli."

„Zašto su onda moji pokušaji završili samo halucinacijama?"

„Zato što si sumnjao. Za materijalizaciju je neophodna čistoća vjere. To je vrlo teško postići jer će i najmanja sumnja uništiti sve..."

Nalet vjetra odnio je Sensejeve riječi toliko daleko da ih nisam mogla čuti. Jako sam željela ići za njim i slušati tako zanimljiv razgovor. Ali u tom je trenutku Tatjana izašla iz stanja šoka, upala u beskrajan tok misli i ulila ih u moju već zbunjenu glavu.

Kako je dan odmicao, jedan od starijih momaka predložio je da organiziramo večer zabave i komedije, te odemo pogledati iscjeljujuću terapijsku seansu „velikog magičara i čarobnjaka“, koji je održavao svoju prvu sesiju taj dan. Iako, da bi se tamo stiglo, bilo je potrebno pješačiti pet kilometara. Samo je polovica naše grupe, uključujući Senseja i Nikolaja Andrejeviča, odlučila ići. Nisam željela propustiti ništa zanimljivo, ni za sebe ni za svoj dnevnik, koji je već bio prepun neobičnih zapisa, iako je bio tek naš drugi dan na moru.

Do osam sati navečer zauzeli smo mjesta u ljetnom kazalištu, gdje se već okupilo sedamdesetak ljudi. Mlada žena s trogodišnjim dječakom sjedila je u blizini Nikolaja Andrejeviča. Druga su djeca jurcala oko redova i bučno se ganjala. Ali ovo je dijete tiho sjedilo u krilu svoje majke. Nudila sam mu slatkiš, ali ispostavilo se da dijete to nije vidjelo. Njegova je majka rekla da joj sin ima urođenu sljepoću. Nikolaj Andrejevič počeo je razgovarati s njom i saznavati neke profesionalne informacije. Ubrzo je žena ispovjedila cijelu priču svog života. Također se činilo da dječak ne priča nakon traume koju je doživio u dobi od dvije godine. Žena je još imala starijeg sina i kćer koji su bili sasvim normalna djeca. Nikolaj Andrejevič suosjećao je s njom te počeo zapisivati adrese i prezimena najboljih stručnjaka za to područje medicine. Žena je bila sretna i našalila se kako u svakom slučaju nije uzalud došla na seansu.

U to je vrijeme na scenu stupio Vitalij Jakovljevič. Teško smo se uzdržavali od smijeha, jer to je doista bio onaj „mađioničar i čarobnjak sa žlicama na trbuhu“, kojeg smo imali „golemu čast“ jesenas upoznati. Sad je izgledao puno pristojnije. Lice mu je bilo glatko obrijano, a kosa uredno podšišana. Nosio je čisto ljetno odijelo. Unatoč značajnoj transformaciji u izgledu, njegov oholi pogled i maniri ostali su isti.

Vitalij Jakovljevič je izašao na pozornicu, promatrao mnoštvo svojim „čarobnim pogledom“ i započeo svoje predavanje. Dobrih četrdeset minuta pričao je gotovo istu priču kao i prvi put u sportskoj dvorani, s jedinom razlikom u tome što nije lijepio žlice na sebe, a govor mu je bio pun različitih nejasnih ezoterijskih i medicinskih izraza. Nametljivo mašući rukama, šetao je pozornicom ponosno isturenih prsa. Konačno završivši razgovor, pozvao je na pozornicu ljude koji su patili od neke od bolesti koje je spomenuo.

Činilo mi se da je nabrojao gotovo sve bolesti iz „Bolničarskog priručnika“ kojeg smo imali kod kuće, pa čak i istim abecednim redom.

Na pozornicu je izašlo petnaestak ljudi. Netko je rekao da ima srčanu bolest, netko drugi je rekao da ga boli trbuh, sljedeći se požalio na povišen krvni tlak, a neka je starica rekla da su joj se trofički čirevi na nogama gnojili. Žena s djetetom također je otišla gore. Nikolaj Andrejevič komentirao je da su ljudi u tuzi spremni vjerovati u svaku glupost, nadajući se tko zna čemu.

Kad su se svi dobrovoljci okupili na pozornici, Vitalij Jakovljevič počeo je snažno mahati rukama i pričati kojekakve gluposti na temu „kozmičke tekućine“. Na moje veliko iznenađenje, opet sam osjetila da mi „cvijet lotosa“ snažno vibrira. Gledala sam pozornicu i nisam mogla vjerovati da je svo ovo bunilo Vitalija Jakovljeviča doista moglo prouzročiti ovaj plimni val u meni. Koncentrirajući se, osjetila sam da sve te vibracije ne dolaze s pozornice, već od negdje pozadi i udesno. Što je bilo još čudnije, Sensei je sjedio iza i slijeva od mene. Osvrnula sam se, ali Sensei nije bio na svom mjestu. Tada sam se okrenula na drugu stranu, gdje se, prema mojim senzacijama, nalazio izvor. Daleko u kutu, na samom kraju praznih redova, vidjeh Senseja. Sjedio je i usredotočeno buljio u ljude koji su stajali pokraj pozornice. Svake sekunde osjetila bih kako ova struja postaje jača. Valovi ugodnih senzacija već su se bili prosipali po mom tijelu. Ali struja je i dalje jačala.

Uslijedila je stanka u verbalnom izljevu Vitalija Jakovljeviča. U tom trenutku slijepo je dijete reklo „Mama!“ - ne glasno, ali izrazito. Žena se rasplakala čvrsto zagrlivši sina. Privukla je pažnju

svih. A tada je započeo totalni urnebes. Žena je rekla da joj je glavobolja popustila, a čovjek je rekao da ga je trbuh prestao boljeti. Ali starica je škripavim glasom najglasnije vikala da su joj se trofički čirevi počeli sušiti pred očima. Kako nije mogla vjerovati, pokušala ih je pokazati svima koji su htjeli vidjeti. Mnogi ljudi u dvorani također su ustali sa svojih mjesta i potrčali do pozornice. Čak je i sam Vitalij Jakovljevič bio zatečen zahvalnošću, zahtjevima za pomoć ljudima i njihovim bližnjim iz svih pravaca. U međuvremenu, Sensei se vratio na svoje mjesto u dvorani.

Mlada majka pritisnula je dijete na prsa i silno zajecala, ali se nije mogla izvući iz gomile, jer je počela opća gurancija i nitko nije obraćao pažnju na nju. Nikolaj Andrejevič požurio joj je pomoći. Izveli smo ženu iz kina na svježi zrak i posjeli je na klupu. Nikolaj Andrejevič počeo ju je smirivati. Klinac je sjeo do nje i čuvši majčin plač, počeo borati lice od vlastitih emocija. Sensei je sjeo, čučnuo nasuprot njega i nježno ga pomilovao po glavi, govoreći nešto tiho. Dijete se smirilo i počelo slušati. Tada je počelo brzo treptati svojim dugim trepavicama... A onda je klinac ciljano pogledao na sat koji je blistao na Sensejevoj ruci dok ga je milovao. Dječak je, uhvativši Sensejevu ruku, zgrabio sat i pokušao ga skinuti. Pogledao je Senseja u oči i izdao kratku, ali prilično značajnu zapovijed: „Daj!“

Majka djeteta onesvijestila se od svega što je vidjela. Dok su joj Nikolaj Andrejevič i momci pokušavali pomoći, Sensei je skinuo sat i dao ga klincu, govoreći s osmijehom: „Evo, mali, zadrži da zapamtiš ovo.“

Klinac se veselo smijavši počeo igrati s njim, ispitivati i testirati njegovu otpornost... Kad je žena došla k sebi, nije mogla vjerovati da je njezin sin povratio vid. Dala mu je sve što je imala u torbici, a dijete je sve pregledalo s pravim zadovoljstvom, praveći od predmeta improvizirane igračke. Kad se uvjerila u njegov novootkriveni vid, žena je radosno zgrabila sina, zahvalila Nikolaju Andrejeviču i svima nama za pomoć, te otrčala do svoje zgrade prenijeti mužu ove vijesti.

Na povratku u kamp, Nikolaj Andrejevič je i dalje bio iznenađen.

„Kako je taj Vitalij Jakovljevič svojim brbljanjem mogao probuditi toliko mnogo vjere za postići ovakve terapijske učinke?! Zaista sam vidio vlastitim očima da je dječak bio slijep. Ostalo bi moglo biti lažno. Ali ovaj slučaj je teško shvatiti!“

Pogledala sam Senseja. Zanimalo me što će reći. Ali kazao je samo, napola u šali: „Vjerojatno nisi pažljivo slušao njegovo predavanje. Sljedeći put svakako bi trebao sa sobom ponijeti bilježnicu.“

Putem smo sakupili suha drva za večernju vatru. Stariji momci pokupili su neke napola trule drvene stupove koji su nekoć služili kao bandere za električne vodove. Sve u svemu, sudeći prema Sensejevu izvrsnom raspoloženju i skupljenoj zalihi drva za ogrjev, noć je obećavala da će biti duga i nezaboravna.

47

Na putu do kampa Učitelj i Nikolaj Andrejevič zapodjenuli su zanimljiv razgovor. Naš psiholog, impresioniran svime što se dogodilo, pitao je Senseja: „Dobro, razumijem da odrasli pod terapijskim utjecajem mogu djelomično ublažiti proces bolesti uz pomoć sugestije. Ali djeca?! U toj dobi teško mogu razumjeti što im se govori. U ovom je slučaju rezultat očit. Čak ni ja ne razumijem kako se to moglo dogoditi. Jer ako je ovo trogodišnje slijepo dijete progledalo, to znači da bismo logikom trebali priznati činjenicu liječenja na daljinu.“

„Čitava povijest čovječanstva, ako se pažljivo čita, puna je takvih činjenica“, Rekao je Sensei sa smiješkom.

„Da, ali čitati i vidjeti dvije su potpuno različite stvari! Ako je stvarno tako, uopće ništa ne razumijem.“

„Nije teško razumjeti ako imaš holističku predodžbu o tome što su zapravo svijet i ljudsko tijelo.“

„A što je ljudsko tijelo?“

„Ljudsko tijelo, kao i sva druga materija, samo je praznina. To je iluzija stvorena Božjom mišlju.“

„Dakle, želite reći da smo ovo drvo i ja u osnovi identični jer smo praznina?“, pitao je Nikolaj Andrejevič napola u šali, prolazeći pored velikog drveta.

„U osnovi da“, Sensei se nacerio i dodao ozbiljnije: „Vaše su materije stvorene od jedne te iste početne energije, ali modificirane i transformirane u različita valna stanja. Otuda i razlika u značajkama materijala. Od čega se sastoji ljudsko tijelo? Tijelo se kao što znate, sastoji od sustava organa, organi se sastoje od tkiva, a tkiva se sastoje od skupina stanica. Stanice se sastoje od osnovnih kemijskih elemenata. A najveći dio tijela, oko 98%, sastoji se od kisika, ugljika, dušika i vodika, a 2% su drugi kemijski elementi.“

„Ne razumijem, kako to?“, ove su riječi slučajno pobjegle s mojih usana.

„Pa, na primjer, za 50 kg tvoje težine formula za raspodjelu će biti sljedeća:“, Sensei je nekoliko sekundi gledao u moje tijelo kao da nešto procjenjuje, a zatim rekao: „Kisik u raznim izotopima iznosi 30.481 kg, izotopi ugljika 11,537 kg, izotopi vodika 5,01 kg i izotopi dušika 1,35 kg. To je ukupno 48.378 kg. Dakle, neću nabrajati sve ostale elemente, u kojima je težina samo u gramima. Općenito, oni predstavljaju samo 1.622 kg ukupne težine... Ako ćemo preciznije dodati i sve što nije probavljeno: ostatke sladoleda, slatkiša i pića, što nije uključeno u kemijsku reakciju tvog tijela, onda... ukupna težina tvog tijela iznositi 50 kg i 625 grama.“

Jednostavno su me zapanjili tako brzi izračuni mog tijela pri samo jednom pogledu. Nikad nisam razmišljala o strukturi svoje materije. U međuvremenu Sensei se nastavio obraćati Nikolaju Andrejeviču:

„Dakle, što su onda naši kemijski elementi? To su molekule koje čine stanice i postoje prema vlastitim biofizičkim zakonima. Imajte na umu da je oko molekula praznina. Hajdemo dublje. Molekule se sastoje od atoma, a između njih je opet praznina. Atomi se sastoje od jezgre, a elektroni se okreću oko njih, dok je između njih praznina. Jezgra atoma se opet sastoji od elementarnih čestica - protona i neutrona - s istom svojstvenom prazninom među sobom. Napomenimo da se varijacije kemijskog elementa razlikuju po broju neutrona u jezgri atoma, što je značajka izotopa. Protoni i neutroni, koji čine jezgru atoma, također se sastoje od manjih čestica. Primijetimo, svaki put kada fizičari rade sljedeći korak, otvara im se nova razina znanja, širi se njihova relativna granica izvan horizonta beskonačnosti znanja. Jednostavno, koliko je čovjek usavršio mikroskop, u toj je mjeri naučio prirodu mikrokozmosa. Neću nastaviti nabrajati što se dijeli na što, ali na kraju dolazi do podjele apsolutne praznine iz koje se sve rađa. Ona postoji svugdje, i u mikrokozmosu i u makrokozmosu. To je čista energija pod nazivom 'Po', koja čini jedinstveno polje međudjelovanja svih vrsta energije i, prema tome, varijacije materije koje iz njega proizlaze. Zato se kaže da je Bog sveprisutan. Upravo impulsi energije Po generiraju valove koji mijenjaju zakrivljenost materijalnog prostora

i vremena. To jest, u dubini svoje suštine, sva je tvar skup određenih vrsta valova i postoji prema zakonima valne prirode.“

„Ovo je nešto novo“, zamišljeno je rekao Nikolaj Andrejevič.

„Nipošto“, usprotivio se Učitelj. „Rekao bih da su ovo prilično zaboravljene stare stvari. Činjenica je da materija generira veliku prazninu 'Dao', koja je bila poznata indijskim filozofima prije više od četiri tisuće godina i kineskim mudracima prije otprilike dvije i pol tisuće godina. Samo pročitajte njihove traktate. Vizualizirali su apsolutnu prazninu kao glatku površinu jezera bez vjetra. Čestica materije koja proizlazi iz praznine se uspoređuje s pojavom mreškanja na glatkoj površini jezera uzrokovanog vjetrom.“

„Što je onda 'vjetar'?“, pitao je Nikolaj Andrejevič.

„'Vjetar' je u ovom slučaju božanska suština, to jest Božja misao kojom On sve stvara i uništava. Upravo je naša duša dio ove moćne sile koja može kontrolirati primarnu energiju Po. Stoga, ako čovjek spozna svoju dušu svojom sviješću i spoji ih u jedinstvenu cjelinu, njegove sposobnosti, kao i njegovo znanje, postat će neograničeni.“

„Ipak, to je novo, barem za mene“, 'zdrav razum' naše grupe rekao je sa smiješkom.

Stigli smo natrag u kamp. Momci koji su ostali već su bili jeli ražnjiće od jesetre koje su pripremili za naš dolazak i koji nas skoro nisu ni dočekali. Podijelili smo svoje dojmove s događaja kojima smo svjedočili i lijepo večerali na otvorenom. Zatim smo sjeli kraj vatre u iščekivanju predstojećeg razgovora. Nikolaj Andrejevič brzo se vratio temi koja je proždirala sve njegove misli:

„Dakle, to znači da svijet nije ništa drugo nego iluzija?“

„Tako je.“

„Zašto smo onda u stanju osjetiti sve tako realno, možemo dodirnuti, okusiti, odnosno uvjeriti se da, koristeći naših pet osjetila, na primjer ovaj štap je štap, a ne praznina i iluzija.“

„Jer je naš mozak od rođenja prilagođen frekvenciji percepcije ove stvarnosti. Ali to ne znači da su njegove sposobnosti

ograničene na ovu frekvenciju. U njega su ugrađeni različiti programi. Ako promijenimo frekvenciju percepcije, promijenit će se i cijeli svijet oko nas."

„Kako to?", Nikolaj Andrejevič nije razumio."

„Jednostavno. Analizirajmo što je naš mozak. U osnovi, središnji živčani sustav je poseban 'uređaj' za odašiljanje i primanje valova različitih raspona s odgovarajućim frekvencijskim karakteristikama. Kao što znate, glavni elementi strukturalno-funkcionalne organizacije mozga su neuroni i glija stanice od kojih je izrađen središnji živčani sustav. Neuron ima sposobnost koja ga razlikuje od ostalih stanica. On može stvoriti potencijal djelovanja i prenijeti ga na velike udaljenosti. Ova posebna stanica predstavlja složeni uređaj s nekoliko stanja (odmor i brojna stanja pobude na raznim frekvencijama), što u biti povećava njen informacijski kapacitet. Podaci o podražaju su kodirani živčanom stanicom kao prosječna učestalost potencijala djelovanja u kratkom vremenskom intervalu. Dakle, u cjelini rad našeg mozga je djelo uređaja za upravljanje informacijama u kojem je frekvencija 'jezik'. Stoga, svjesni i podsvjesni procesi psihe događaju se na razini frekvencije pražnjenja neurona. Prilikom izmijenjenog stanja svijesti, na primjer tijekom meditacija i duhovnih praksi, mijenja se frekvencija pulsa, što uzrokuje promjene u molekularnoj strukturi tijela. To jest, čovjek se prilagodi potpuno drugoj frekvenciji stvarnosti i posljedično doživljava ovaj svijet samo kao najnižu iluziju... Postoji izraz: 'Kad su Mudraca pitali što je Život, odgovorio je: 'Sprdačina za onoga tko ga je iskusio'.' To je skroz pošten odgovor.

Čovjek koji je zaglavio u materiji, kao i čovjek koji previše ovisi o materijalnom svijetu misli, vrlo je ograničen u svojoj percepciji. Prosudite sami. Informacije o svijetu oko sebe prima putem mozga koji od svog rođenja ima određenu frekvenciju percepcije svojstvenu životinjskoj prirodi. Stoga taj mozak, kao i svaki drugi mozak životinja, opaža informacije putem svojih osjetilnih organa. I premda je čovjek okružen čitavim oceanom elektromagnetnih vibracija, frekvencija različitih vrsta i parametara, on percipira samo mali dio sve te raznolikosti. Glavnina informacija ulazi putem njegova vizualnog kanala, čiji su vidljivi dio elektromagnetni valovi duljine od 400 do 700

nanometara. Sve što se nalazi izvan ovog spektra, čovjek ne vidi. Stoga stvarnost izvan ovog opsega ne pronalazi odraz u njegovu mozgu. Isto je i sa zvukom, kojeg čovjek čuje u rasponu od 20 herca do 18 kiloherca.

Zašto su se čovječanstvu uvijek davale meditacije i duhovne prakse i zašto nikada nisu bile tajne? Zato što su ljudima otvarale potpuno drugačiji svijet, stvarni Božji svijet i kao rezultat, novi zaokret u sazrijevanju duše.

Dakle, čovjek je vrlo zanimljivo stvorenje. Rođen je kao životinja, ali tijekom svog života snaga misli ga može transformirati u Biće blisko Bogu. A najnevjerojatnija stvar je da mu je dana sloboda izbora u njegovu individualnom razvoju... Snaga misli uistinu je jedinstvena Božja kreacija. Postoji drevni izraz napisan na sanskrtu:

'Bog spava u mineralima,

Budi se u biljkama,

Šeta u životinjama

I... misli u čovjeku'.“

„Koji je temeljni uzrok stvaranja živčanog impulsa, odnosno rođenja misli?“, upita Nikolaj Andrejevič.

„Ista energija Po. Upravo je to ono što uzrokuje izvorni impuls.“

„Ali ako je energija Po božanska energija i istodobno uzrok pojave svih misli, što je onda s lošim mislima koje dolaze od životinjske prirode?“

„A tko vam je rekao da te misli nemaju isti korijen? Rođenjem, mislima koje potječu iz životinjske prirode upravlja Lucifer, najvjerniji i najodaniji Božji sluga. Upravo on vas preko tih misli gura na razne testove vaše istinske vjere. Mami vas zlom da biste naučili dobro. Ali vi ste slobodni u svom izboru, naglašavam još jednom, slobodni ste! Te misli možete vidjeti kao poziv na činjenje ili odbaciti ih i okrenuti se dobrim mislima koje dolaze iz

duše. Odnosno, kakve misli prihvatite i što odabere vaša svijest promatrača, to ste zapravo."

„Što je duša? Je li i to energija?", pitao je Viktor.

„Da. To je božanska energija, dio Boga u nama samima. **Najvažniji je razlog što imamo sve ove inkarnacije, razlog što se događaju loše stvari, razlog što imamo problema je taj što se nalazimo u materijalnom tijelu o kojem ovisimo 99,9%. Ali ako se oslobodimo toga, čak i samo stotog dijela i uronimo u dušu, steći ćemo beskonačnost i svemoć. Najvažnije je probiti unutarnju Stražu do 'vrata' naše duše. Jer upravo je u duši skrivena istinska sila, sila Ljubavi, koja stvara sve i koja je sposobna zapovijedati energijom Po. Na njoj se temelje sve glavne energije, jer u stvarnom svijetu postoji samo Ljubav. Zlo postoji samo u iluzornom ljudskom svijetu za razvoj nezrele duše. Stoga je vrlo važno generirati stalnu frekvenciju energije Ljubavi i dobra, a ne promjenjive fluktuacije."**

„Zvuči zanimljivo", zamišljeno je rekao Nikolaj Andrejevič. „Onda je čovjek u stvari biće valne prirode."

„Upravo tako, duhovno i fizički."

„Kako fizički?", upita Viktor.

„U ljudskom tijelu postoji informacijska mreža koja zajedno sa živčanim, krvnim i endokrinim sustavom koordinira fiziološke procese. Čovjek je, takoreći, prožet valovodima kojima se važne informacije prenose uz pomoć biozračenja u mikrovalnom opsegu. Sve to prirodno djeluje s magnetskim poljem Zemlje, s kozmičkim zrakama i tako dalje... Ali stvar je u tome što informacijsku funkciju za tijelo provode samo slaba polja. Inače, mehanizam samozaštite pokreće se u stanicama i one prestaju percipirati informacije."

„Koja su polja svojstvena našem tijelu?", upita Kostja.

„Ima ih dosta. Na primjer, elektromagnetsko zračenje raznih spektara, električno polje, magnetsko... Akustička zračenja odnosno razni zvukovi koji dolaze iz tijela. Kemijski sekret koji se može uvjetno nazvati kemijskim poljem, a mnoge, mnoge druge nema smisla sada nabrajati."

„Pitam“, nastavio je Kostja, „jer sam nedavno pročitao knjigu o umjetnosti proročanstva na zemlji. Zove se... geomancija. Ukratko, ona se prakticirala u drevnoj Indiji, Kini, Egiptu. Dakle, spominje se da postoji određeno polje iz kojeg čovjek može crpiti informacije o budućnosti. Kažu da su drevni proroci ulazili u posebno stanje da bi dobili ovo znanje.“

„Zbilja je tako. Ovo polje još uvijek postoji, a njegove se informacije i dalje koriste kao što su se koristile u prošlosti. Postoje određene tehnike koje omogućuju čovjeku da dostigne ovo stanje svijesti. Ali obični ljudi, koji naporno rade umom, također su sposobni spontano ući u ovo stanje svijesti, u pravilu tijekom spavanja ili u stanju duboke koncentracije, kad im je mozak isključen od misli izvana... Dane informacije su istinite samo kad se odnose na prošlost ili sadašnjost, kao i kod egzaktnih znanosti. Što se tiče budućnosti, na primjer čovječanstva u cjelini ili bilo kojeg pojedinca, ona je nestabilna, jer budućnost ovisi o individualnom ili kolektivnom izboru ljudi.“

„Kako to?“

„Vrlo jednostavno. Ako se, na primjer, čovjek iznutra promijeni, tada se prema njegovu izboru cijeli život mijenja od tog časa za budućnost. To su zakoni prirode. Budući da promjena frekvencije percepcije čovjeka prilagođava potpuno novom valu, odnosno drugoj stvarnosti. Isto se odnosi na čovječanstvo u cjelini. Ako se radi o odnosu čovječanstva prema životu, u skladu s tim se mijenja njegova ravnoteža između duhovne i životinjske prirode, mijenja se opća frekvencija energije, a time se i njegova budućnost također mijenja. Dakle, i čovjek i čovječanstvo u cjelini osobnim izborom svakodnevno unaprijed određuju svoju moguću budućnost.

„Kako onda proroci predviđaju budućnost?“

„Ako si primijetio, veliki proroci su svoja predviđanja šifrirali dvostrukim značenjem. Mnogi su se prevarili, mnogi nisu spomenuli značajne događaje, jer je budućnost promjenjiva, a u vremenu i prostoru postoji mnoštvo mogućnosti. Proroci su se mogli prilagoditi frekvenciji vala koji je nosio dane informacije. Ali podatke su dobivali samo od stvarnosti u koju su mogli prodrijeti.“

„A što je s pojedinačnim predviđanjima?“

„Predviđanja pojedinca temelje se na valu na kojem je njegova svijest u danom trenutku. I ako se čovjek ne promijeni radikalno iznutra, ostvarit će se onako kako je programirano na ovom valu.“

Sjedili smo kraj vatre slušajući Sensejevu nevjerojatnu priču. Sjajne zvijezde blistahu odavno na nebu, a more nam melodično milovaše uši laganim šuštanjem valova, skladno ispunjavajući stanke. Svjetla velikog parobroda pojaviše se u daljini.

„Wow, kakva ljepota!“, usklikne Ruslan zapazivši ga. „Gle, tako je ogroman. Pretpostavljam da bismo njime mogli putovati u velikom stilu.“

Svi su se okrenuli u tom smjeru.

„Dobro, dobro. Svi pričaju priče, ali bolesnik govori o svojim tabletama“, podrugljivo je primijetio Ženja. „Voziš se u velikom stilu. Titanic je bio još veći, ali ipak, pokoj mu duši.“

„Samo sam...“, Ruslan se počeo u šali pravdati na opći smijeh.

„Usput, o Titanicu. Tamo nije sve jasno“, rekao je Nikolaj Andrejevič. „Čitao sam da je na brodu Titanic bio sarkofag s dobro očuvanim tijelom egipatske svećenice i proročice koja je živjela za vrijeme vladavine faraona Amenhotepa. Kažu da je mumija slovila kao kobna. Iskopana je godine 1895., a između 1896. i 1900. svi koji su sudjelovali u iskopavanju su umrli. Samo je lord Canterville, koji je vodio projekt, ostao živ. Dakle, lord je bio u pratnji ove mumije na brodu Titanic, planiravši prikazati tijelo proročice na izložbi arheoloških nalaza u Los Angelesu. Najzanimljivije je da mumija nije smještena u spremište, već u kabinu blizu kapetanskog mosta, da bi je putnici lakše vidjeli. A kasnije je u službenoj istrazi uzrok sudara s ledenim brijegom nazvan 'lošom navigacijom'. Što biste rekli na takve slučajnosti?“

„To nije ništa“, rekao je Sensei palivši cigaretu, „Najčudnija činjenica je da su ljudi na brodolom Titanica upozoravani šesnaest godina prije nego što se nesreća dogodila.“

„Kako to mislite?“, zanimalo je Stasa.

„Mislim na knjigu Morgana Robertsona 'Uzaludnost', objavljenu 1896. godine u Engleskoj. U ovoj je knjizi brodolom ogromnoga putničkog parobroda pod nazivom 'Titan' detaljno opisan. Točno je precizirala vrijeme, mjesto i uzrok brodoloma, to jest 1912. godine u Atlantskom oceanu, na putu iz Engleske u Ameriku u hladnoj travanjskoj noći brod se sudara s ogromnom ledenom santom i ljudi umiru. Štoviše, Robertson je čak i dao točan broj putnika - dvije tisuće ljudi - koji je odgovarao broju na Titanicu. Također je naveo sve parametre i karakteristike broda koji se također podudaraju s karakteristikama Titanica. Uz samo neznatna odstupanja. Na primjer, naveo je duljinu broda od 243 metra, a Titanic je bio duljine 268 metara. Ukupna težina broda u knjizi je 70 tisuća tona dok je stvarni brod imao 66 tisuća tona. U knjizi je brzina u trenutku sudara bila 25 čvorova, a u stvarnosti je bila 22 čvora. Svi ostali detalji, četiri dimnjaka, tri elise i tako dalje, sve je predvidio... Da su barem ljudi bili malo pametniji, mnogi ne bi umrli.“

„Da, sjećam se da sam čitao o ovom fenomenalnom predviđanju“, rekao je Nikolaj Andrejevič. „Ali čekajte, on je bio pisac znanstvene fantastike, a uz to nitko nije znao za njega. A njegova knjiga više nije objavljivana. Kako bi ljudi znali za nju? Da ju je barem napisao kao predviđanje onoga što se stvarno može dogoditi jednog dana i da je to nazvao proročanstvom, mislim da bi ljudi obratili pažnju. Ali svoj je roman nazvao znanstvenom fantastikom.“

„Pazi u čemu je stvar. Čovjek primi čisto znanje. Ali da poštedi sebe od inkvizicije budala, te knjige nazove znanstvenom fantastikom. Bila je to znanstvena fantastika za pametne ljude i za one koji su je mogli razumjeti. Nakon što se stvari dogode, svi je počinju shvaćati, čak i budale. Ali pametan je čovjek već tada mogao shvatiti i uzeti zrno istine iz te takozvane 'znanstvene fantastike'.“

„Jednostavno rečeno, hoćete reći da pametan čovjek, pročitavši ovu knjigu, nikad ne bi rezervirao kartu za Titanic."

„Baš tako... I to se ne tiče samo te knjige. Samo čitajte znanstvenu fantastiku. Sva znanstvena fantastika dijeli se na pametnu znanstvenu fantastiku i bajke za odrasle, ali nezgodno je nazivati ih bajkama, tako da oni pišu 'znanstvenu fantastiku'. Dakle, pisci pametne znanstvene fantastike jednostavno preuzimaju informacije s vremenskih razina različitih stvarnosti. Oni preuzimaju budućnost koja se može ostvariti pravilnom kombinacijom određenih okolnosti vala. To jest, oni primaju znanje i opisuju ga. To, pak, psihološki priprema pametnog čovjeka koji je pročitao tu knjigu za predstojeće događaje, oblikuje vještine višedimenzionalnog razmišljanja, omogućavajući orijentaciju u uvjetima koji se brzo mijenjaju. Sve ovo proširuje ne samo prilagodbeni opseg čovjeka, pripremajući njegovu svijest za kvalitativno novi skok u percepciji okolnog svijeta, nego također stvara pretpostavke za unutarnju promjenu samog čovjeka, jednostavno govoreći, za prijelaz na drugi val 'nove stvarnosti'.

Sjetite se samo knjiga H.G. Wellsa, koji je točno odredio i pripremio čovječanstvo za budući znanstveni i tehnički napredak. Ili Julesa Vernea, koji je predvidio mnoga otkrića i izume koji su se naknadno obistinili. Ili, posebice, uzmite knjigu Alekseja Tolstoja 'Hiperboloid inženjera Garina', napisanu 1925. - 1926., u kojoj je zapravo predviđen laser. Iako je prvi laser izumljen tek 1960. Uzmite knjige Aleksandra Beljaeva! Primjerice, njegov roman 'Zvijezda Kec', napisan 1936., praktički prenosi stvarna proročanstva o putovima astronautike. Mnogo je takvih primjera... A koliko zrnaca istine se odražava u knjigama pisaca kao što su Ivan Jefremov, Isaac Asimov, Ray Bradbury, Arthur C. Clarke, Aleksandar Kazancev, Stanislaw Lem... Mnogo je takvih nadarenih ljudi da pametnog čitatelja pripreme za nadolazeće događaje. Ali oni moraju pisati svoje knjige u žanru znanstvene fantastike, jer oni pametni će ionako razumjeti, a istodobno ih budale neće napadati."

Nikolaj Andrejevič se nacerio.

„Znate, pošteno govoreći, i ja sam se prema znanstvenoj fantastici ponašao s puno predrasuda, čitajući je, kako ste rekli, kao bajku za odrasle. Ali sam jednom pročitao bilješku u časopisu

da je John F. Kennedy dok je bio predsjednik, pozvao nekoliko pisaca znanstvene fantastike u svoj 'think tank' za predviđanje mogućeg razvoja budućnosti. Tamo je također spomenuto da je hobi nekih nadarenih znanstvenika svjetskog glasa čitanje znanstvene fantastike. I da su nam čak mnogi znanstveni pojmovi došli iz znanstvene fantastike. Da budem iskren, iznenadilo me."

„To je normalna pojava. Vidiš, kad čovjek čita knjigu, on kao da počinje živjeti u tom svijetu, odnosno počinje se prilagođavati istoj frekvenciji percepcije kao što je autorova. Ovdje se čitatelj može suočiti s iznenađujućim fenomenom te neobičnim naletom moždane aktivnosti. Nazovi to kako želiš: stvaranje ideja, uvid u podsvijest ili kako god hoćeš. No, taj je nalet zapravo kratkoročni prijelaz na odgovarajuću frekvenciju percepcije knjige koju naše pamćenje bilježi. Odgovarajuće ideje tada se rađaju na temelju dostupnog osobnog znanja i iskustva. Zbog toga mnogi nadareni znanstvenici, političari i obični ljudi koji teže razumijevanju sebe i svijeta oko sebe, ideje i buduća otkrića dobivaju upravo iz knjiga, uključujući znanstvenu fantastiku, iz te jedinstvene baze podataka nerealiziranih stvarnosti. Pri tome se mogu 'pojaviti' u sjećanju u bilo kojem obliku i u bilo kojem trenutku - odmah u trenutku čitanja, u snu ili vam kasnije može iznenada sinuti..."

Neko smo vrijeme šutjeli. Vatra je tiho pucketala gorućim granama. Njen plamen očaravao nas je i fascinirao svojom tajanstvenom, živućom ljepotom i žarkim dometom svoje svjetlosne igre. Mogli bismo vječno ostati slušati Sensejeve nezamislivo zanimljive priče na otvorenom i u ovom najljepšem kutku prirode gdje su se, čini se, čak i zvijezde spuštale s neba da bolje čuju naš razgovor.

„Pitam se, postoje li proročki snovi?", Nikolaj Andrejevič je opet započeo razgovor. „Ili je to samo rad psihe putem predviđanja budućih događaja?"

„Proročki snovi zasigurno postoje. Ako čovjek ima dovoljno osobne duhovne snage ili ako je za nekoga vezan silom Ljubavi, svojim mozgom može se spontano prilagoditi onoj frekvenciji koja se podudara s budućim događajima. Tada te podatke dobiva u snu, takoreći 'izravno', zaobilazeći analize. Ali kasnije, odajući ove podatke, njegova psiha sudjeluje u izravnoj obradi informacija. Zato

događaje možemo vidjeti ne u čistom stanju, već u njihovoj interpretiranoj verziji na temelju naših osjećaja, iskustava, prijašnjih dojmova, slika i tako dalje...“

„Znate, jednom sam sanjao proročki san“, Stas je počeo pričati o svom životnom iskustvu.

Dugo smo razgovarali o raznim čudnovatostima ovoga svijeta i o njegovim nevjerojatnim pojavama. Prisjećali smo se priča povezanih s time i slušali jednostavna i istovremeno neobična kazivanja Senseja o tajanstvenoj ljudskoj psihi i njezinim neograničenim mogućnostima. Tek u zoru smo napokon legli u krevet.

Začudo, bilo zato što sam čula toliko stvari odjednom ili iz nekoga drugog razloga, tog jutra sanjala sam neobičan san. Bio je jasan i emocionalan. Najvažnije je bilo da nikada ranije nisam imala takve snove. Osjećala sam se kao da mi svijest lebdi iznad Zemlje, promatrajući odozgo sve što se događa u svijetu. Ispočetka je sve bilo tiho i mirno. Ali onda sam postala nekako uznemirena i prestrašena kao da nešto očekujem. Zatim sam primijetila jarku crvenu zvijezdu koja se spuštala s vrhova visokih snježnobijelih planina na Istoku. Ova se zvijezda približavala i brzo rasla. Slijedio ju je proziran trag. Što mi se više približavala, trag je prekrivao više prostora, mijenjajući svijet i čineći njegove obrise mutnim i prozirnim. Kad sam bolje pogledala, vidjela sam da je sve što je trag zarobio zakuhalo i raslo u snazi, kao da se sama priroda pobunila protiv ljudske civilizacije. Eruptirajući vulkani potresali su Zemlju svojom tutnjavom. Ogromni valovi su se pojavili usred oceana i brzo kretali na put prema megalopolisima. Tamo gdje nije bilo vode, nicali su požari. Golema tornada uništavala su sve što bi im se našlo na putu. Izgledalo je kao da priroda obara na čovječanstvo svu negativnu silu proizvedenu od ljudi tijekom cijelog postojanja civilizacije. Preplašila sam se i zatvorila oči. Kad sam ih otvorila, vidjela sam kako stojim nasred nevjerojatno veličanstvenog polja s raznim prekrasnim cvijećem. Zvijezda se i dalje brzo približavala, mijenjajući sav prostor iza sebe. Osvrnula sam se. Iza mene su bili gradovi prepuni nesvjesnih ljudi. A sva ta neumoljiva sila im se približavala.

Kad se zvijezda jako približila, razabrala sam da je to bio - Konjanik. Njegovo ruho i oklop bili su od čistog zlata koje je blistalo i sjajilo se poput crvene vatre. Čak je i Njegov konj bio prekriven konjskom dekom od finih čisto zlatnih pločica. Blistava odjeća potpuno je sakrivala Konjanika, a vidljive mu bijahu samo oči. U ruci je držao koplje. Na vrhu koplja nalazila se zastava koja prikazuje pupoljak lotosa, unutar kojeg je bila piramida, oko, a

također i neki hijeroglifi i slike. Konjanik je prošarao konja preko ogromnog polja prekrasnog cvijeća.

Odjednom je velikom brzinom Crveni Konjanik povukao uzde i zaustavio konja. Tada sam uhvatila Njegov pogled koji mi se učinio izuzetno poznatim. Pažnju Konjanika privukla je skromna potočnica s pet nebeskoplavih latica. Sjahao je s konja i nagnuo se nad cvijet kao da ga ispituje i divi mu se. I čim je Konjanik sjahao, sve sile stihije počele su se gasiti i smirivati. Samo lagani odjek ove ogromne sile koja se kretala iza ratnika stigla je do gradova. Za mene je ovo bilo zagonetno - zašto se tako silni Konjanik zaustavio kod ovog cvijeta običnog izgleda? Kad je u stvari tamo oko njega bilo cijelo polje najvećeg i najljepšeg cvijeća. I je li stao na duže?

Čak i kad sam se probudila, osjećaj stvarnosti ovog sna nije me napuštao. Ova su mi se dva pitanja jasno utisnula u sjećanje. Naravno, i prije sam sanjala snove, ali nikada tako stvarne, tako ispunjene senzacijama i emocijama. A najvažnije je da je u snu sve bilo apsolutno jasno, znala sam pravo značenje svega što se događalo, znala sam da je to vrlo važno. Ali kad sam se probudila, nisam se mogla ni na koji način prisjetiti što je značilo i kako to shvatiti. Ostali su samo jarki emocionalni dojmovi i ta dva pitanja koja su mi jednostavno gorjela u sjećanju.

Ovaj san me zaista zaintrigirao svojom jedinstvenošću. Isprva sam mislila da mi je mozak na ovaj način jednostavno prikazao jučerašnje informacije. Ali nitko nije ni spomenuo stvari iz mog sna tako detaljno. To me pomalo zbunjivalo.

Izabrah trenutak kada su svi dečki otišli na kupanje i prišla Senseju. Stajao je u plićaku, postupno se navikavajući na temperaturu vode. Iskoristivši njegovu samoću, počela sam mu prepričavati svoj čudni san, jadajući se zbog činjenice da se ne mogu sjetiti njegova značenja. Znala sam samo da je za mene vrlo važno. Suprotno mojim očekivanjima da će ovaj san u potpunosti dekodirati s fiziološkog i filozofskog gledišta, Sensei se samo nasmiješio i tajanstveno me pogledavši, rekao:

„Doći će vrijeme kad ćeš sve saznati.“

SENSEJEVI AFORIZMI

1. Život je nepredvidiv i u njemu se može dogoditi bilo što - čak i najnevjerojatnije stvari koje ne možete ni zamisliti.

2. Mlado tijelo uopće nije pokazatelj starosti duše.

3. Sve velike stvari su smiješno jednostavne, ali potrebno je mnogo napornog rada na njihovu svladavanju.

4. Čovjek je misaono biće i njegova su temeljna snaga njegove misli.

5. Najvažnije je imati veliku želju, a prilike će doći dovoljno brzo.

6. Za svakog Vidžaja postoji Radža.

7. Strah rođen od mašte vidi opasnost čak i tamo gdje je nema.

8. U zdravim mislima zdrav duh, a u zdravom duhu zdravo tijelo.

9. Svaki udarac koji si zadao u bijesu na kraju će ti se vratiti.

10. Potencijal čovjeka ograničen je njegovom maštom.

11. Ne želi loše drugima, čak ni u svojim mislima. Jer snagom svoje misli postavljaš zamku za sebe, za svoje tijelo i um. I što više misliš o tome, što je njena mreža jača, to je njena petlja čvršća.

12. Postani prijatelj neprijatelju i oprosti mu njegova djela, jer ti si također nesavršen.

13. Život je kratak i potrebno je uspjeti opjevati duhovnu suštinu u svom srcu..

14. Moraš neprestano raditi na sebi, jer svaka minuta tvog života je neprocjenjiva. Trebao bi ga koristiti kao Božji dar za usavršavanje svoje duše.

15. Ako želiš nasmijati Boga, pričaj mu o svojim planovima.

16. Nema nesreća. Nesreća je samo prirodna posljedica naših nekontroliranih misli.

17. Kvaliteta proživljenih trenutaka mnogo je važnija od besmislenih godina postojanja.

18. Mudrost je vrlina duše, a ne godina.

19. Svako djelo prije svega je rođeno našom formiranom mišlju.

20. Snaga riječi oživljava snagu misli, a snaga misli proizvodi djelovanje.

21. Onaj tko dobra djela čini s dobrom namjerom, ne treba biti tužan zbog nečega propuštenog, jer za to dobiva mnogo više snage za spoznaju svoje duše nego kad je besposlen.

22. Znanstvena fantastika u svojoj je biti samo neostvarena stvarnost.

23. Prava, istinska vjera proizlazi iz znanja. A znanje dolazi kroz riječ, kroz uvjeravanje vlastitog uma u istinitost pojave.

24. Potrebno je poštivati težnju drugog čovjeka za znanjem, umjesto da ga odmah napadnemo bajunetama svoga egocentrizma.

25. Naučiti sve je nemoguće, ali tome treba težiti.

26. Najvrjedniji put je razumijevanje Boga kroz um, kad istinsko znanje nadvlada životinjsku prirodu i otvori vrata podsvijesti uz pomoć ključa Ljubavi.

27. Budali će se pripisati zasluga za razumijevanje; a za pametnog je glupo ne razumjeti.

Službena web stranica Anastasije Novih:

schambala.com.ua

E-pošta Anastazije Novih:

anastasija_novix@mail.ru

Knjige Anastasije Novih nadaleko su poznate u cijelom svijetu kao duhovni, intelektualni bestseleri koji daju odgovore na čisto osobna pitanja svakog čovjeka, duboko razumijevanje svijeta i sebe, jačaju najbolje ljudske kvalitete, nadahnjuju za unutarnju samospoznaju, širenje horizonata, za postizanje pobjede nad samim sobom, istinski dobra djela. Knjige pisca - „Sensei. Iskonska Šambala“ (u četiri toma), "Ezoosmos", „Ptice i kamen“, „Raskrižje“, „AllatRa“ su prevedene na mnogim jezicima svijeta. Postale su referentna knjiga za ljude različite dobi, nacionalnosti, vjere, stanovnika na različitim kontinentima, u različitim zemljama.

Fenomen kreativnosti Anastasije Novih je u tome što svatko u njima vidi ono najdublje. Ovo je skladište znanja o svijetu i čovjeku, o smislu njegova života i praktičnim načinima samospoznaje te samopoboljšanje. To su knjige koje su udružile mnoge ljude na planetu svojim univerzalnim znanjem i novošću percepcija svijeta i sebe. Sve knjige su slobodno dostupne

na internetu na službenoj stranici autora:

schambala.com.ua

books.allatra.org

sensei.org.ua

Jedinstvene knjige Anastazije Novih postale su osnova za veliko udruživanje istomišljenika i dobrih ljudi u cijelom svijetu. Zahvaljujući ovim knjigama dolazi do združivanja ugledni ljudi iz cijeloga svijeta koji žele usmjerite svoje vještine i sposobnosti u kreativnom smjeru. Oni provode velike projekte koji razvijaju i jačaju moral, duhovnost i kulturu u svjetskom društvu. I primjer takvog zajedništva dobrih, nesebičnih ljudi je Međunarodni javni pokret ALLATRA, čije globalne međunarodne aktivnosti igraju danas neprocjenjivu ulogu u formiranju duhovnosti, morala i humanosti u cijeloj svjetskoj zajednici.

SVIJEST I OSOBNOST

Od neizbježno mrtvog do vječno Živog

Ovo je živi razgovor s Igorom Mihajlovičem Danilovim. Živa je knjiga. To je početak globalnih događaja koji će neminovno imati i daljnji razvoj. Posljedica je onoga što se dogodilo 21. prosinca 2012. To je sljedeći korak nakon knjige 'AllatRa'.

To je razotkrivanje sustava. To je Znanje izgubljeno u stoljećima. Instrumenti uz pomoć kojih mnogi ljudi mogu steći stvarnu slobodu od porobljavajućeg sustava koji potajno djeluje kroz svijest. To je jedinstveno iskustvo i praksa dodira s duhovnim svijetom. To je živi razgovor za one koji žele postati dijelom Bezgraničnog svijeta.

Ovdje su instrumenti dani kako bismo se ne samo oduprli Zlu u sebi nego također donijeli ovamo, na ovaj svijet, nešto što je dugo nedostajalo - to je iskrenija, prava Božja Ljubav i ona Sloboda koja poput slatkih voda ispire prljavštine i laži svijesti i gasi žeđ Osobnosti za Duhovnim. Živi razgovor je ključ za osobnost i put preobrazba osobe iz neizbježno mrtve u vječno Živu.

ISTINA koja otkriva sustav I ZAUVIJEK VAS MIJENJA!

U OVOM ŽIVOM RAZGOVORU:

-praktično iskustvo samospoznaje;

-što je Osobnost kao duh;

-kakva je razlika između autogenog treninga, meditacije i duhovne prakse;

-s čime su se suočili proroci;

-ljudsko biće stvoreno je dva puta;

-kako je bilo: 'ljudsko je biće stvoreno na sliku i priliku';

-što je izvorni grijeh? Niste grešni!;

-svijest kao instrument sustava;

- do osmog dana nema razlike između čovjeka i životinje;

-kako sustav funkcionira, ono što ljudi ne vide;

-kako sustav razgovara s ljudima;

-trikovi i zamjene sustava u praksi: mir i moć;

-kako stupiti u kontakt s duhovnim svijetom: iskustvo i praksa;

-fizika nadnaravnog

-jedinstvo je novi format osobe i društva;

-magičnost svijesti; cijela istina o magiji

-predviđanja postaju istinita: kraj i početak.

Tekstualnu verziju programa uredila je Anastasia Novih, a prijevod tekstualne verzije programa na razne jezike svijeta možete pronaći na allatra-book.org

Za kupnju i distribuciju knjiga

autorice Anastasije Novih,

možete izravno kontaktirati

Izdavačku kuća ALLATRA.

Kontakti izdavačke kuće:

Ukrajina 01024,

Kijev, Kruglouniversitetskaya str., 14

tel .: +380 (44) 599 57 01

www.allatra.com.ua

e-mail: info@allatra.com.ua

Adresa za dopisivanje:

Ukrajina, 01001, ul. Khreshchatyk, 22, poštanski pretinac B-39

Distribucija knjiga

u Republici Bjelorusiji:

PSUE 'Allatra plus'

Republika Bjelorusija, 220012,

Minsk, akademička ul., 11-B, ured 1,

Tel. / faks: +375 (17) 294 94 70

tel. rulja (MTS): +375 (33) 3559559

www.allatraplus.by

e-mail: info@allatraplus.by

Distribucija knjiga

u Ruskoj Federaciji:

OOO 'Allatra Rus'

Rusija, 129344,

Moskva, Jenisejskaja str. 7, zgrada 3

(metro stanica Sviblovo)

tel .: +7 (499) 755 57 28

tel. rulja (MegaFon): +7 (925) 755 57 28

www.allatra.ru

e-mail: info@allatra.ru

E-trgovina u kojoj možete naručiti knjige

sa svjetskom dostavom:

www.allatra.net

Anastasia Novih

Sensei iz Šambale

Slovoslaganje; 'Allatra' LLC

Dizajn naslovnice: A. Novih

Dizajn knjige: A. Novih

Dizajn naslovnice - A. Novih:

Fotografija 'Tamga Rigdena Jappoa' nalazi se na 1. stranici naslovnice

'Allatra' LLC

Ukrajina, 01024, Kijev, ulica Kruglouniversitetska 14.

Telefon: +38 (044) 599-57-01

E-mail: info@allatra.com.ua

allatra.com.ua

Potvrda o evidenciji u Državnom registru pravnih osoba nakladništva entitetski državni klasifikator broj 4151 od 02.09.2011

Fenomen kreativnosti Anastasije Novih je da svi vide, kao u ogledalu, nešto svoje, čisto unutarnje. Knjiga „Sensei iz Šambale“ otkriva unutarnji svijet šesnaestogodišnjakinje koja se iznenada nađe licem u lice sa smrću. To ju je ponukalo da preispita svoj život i potragu za odgovorima na vječna pitanja: „Zašto čovjek živi i koje je značenje života? Tko sam ja zapravo? Zašto su većina ljudi na zemlji vjernici? Uostalom, ako oni vjeruju, to znači da se nečemu nadaju. Kako su velikani postigli unutarnju besmrtnost? Što se krije iza koncepta suštine Čovjeka?“

Neobuzdana energija unutarnje potrage vodi je do susreta s neobičnim, vrlo erudiranim čovjekom, majstorom borilačkih vještina i vrlo tajanstvenom Osobnošću - Sensejem. Utječući na dubinu ljudskih duša, Sensejev izvanredan svjetonazor, njegova fascinantna filozofija i znanje o svijetu i čovjeku, dinamične borilačke vještine, mudrost u svakodnevnim situacijama, alternativna medicina i drevne duhovne prakse (uključujući učinkovite tehnike borbe protiv negativnih misli), fenomeni ljudskih sposobnosti - heroina sve to upoznaje i još mnogo toga, dolazeći u kontakt sa Sensejevim svijetom. Ali što je najvažnije, ona pronalazi odgovore na svoja glavna unutarnja pitanja i iz vlastitog iskustva uči da je ljudima dodijeljena najmoćnija sila koja stvara odozgo - snaga vjere i ljubavi.